

รายงานการวิจัย

สมรรถนะและความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของ

วิสาหกิจ

จำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน

(Competencies and Business Success of

Local Hand-Made Product Sale Enterprises)

หัวหน้าโครงการ

ผศ. จิราภรณ์ ตั้งกิตติภาภรณ์, PhD. (Management)

ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

วิจัยผู้ช่วย

น.ส. วรพรรณ เพ็ญตระกูลชัย, วทม. (จิตวิทยาการปรึกษา)

ที่ปรึกษา

Dr. Wang Shuguang, PhD. (Health Psychology)

ดร. วารินทร์ วงศ์หาญเชาว์, PhD. (Economics)

สนับสนุนการวิจัยโดย

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สำนักงานภาค)

กิตติกรรมประกาศ

การทำวิจัยไม่อาจสำเร็จลุล่วงไปได้หากไม่ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สำนักงานภาค) ความร่วมมือจากผู้ประกอบการวิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้านในจังหวัดเชียงใหม่และลำพูนซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายของการวิจัย ตลอดจนความรู้และประสบการณ์ที่มีคุณค่าของนักวิชาการและนักวิจัยที่เป็นเจ้าของบทความทางวิชาการที่อ้างอิงในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยใคร่ขอ กราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร. ปิยะวัติ บุญ-หลง ผู้อำนวยการสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย รองศาสตราจารย์ ประสงค์ อิงสุวรรณ ภาควิชาวิศวกรรมเครื่องกล มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ดร. วรินทร์ วงศ์หาญเขาว์ มุลนิธิทีดิน และ Dr. Wang Shuguang, University of New South Wales ผู้ซึ่งมีความเชี่ยวชาญและความเมตตากรุณาเสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำปรึกษา ชี้แนะแนวคิดที่เป็นประโยชน์ และให้ความช่วยเหลือในการแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ แก่ผู้วิจัยมาโดยตลอดจนทำให้งานวิจัยเล่มนี้สำเร็จลุล่วงได้โดยสมบูรณ์

ขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร. เกื้อ วงศ์บุญสิน สถาบันวิจัยประชากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นพ. ชาทรี เจริญศิริ โรงพยาบาลน่าน พญ. นันทนาผดุงทศ กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข คุณโกวิท บวรพานินทร์ กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม ดร. ขจิต จิตตเสวี ผู้อำนวยการ ฝ่าย 1 ของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย รศ. สุชาติา ชินะจิตร ผู้อำนวยการ ฝ่าย 3 ของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย และดร. จรูญ คำวนตา ผู้อำนวยการ ฝ่าย 5 ของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์เสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยและและเสนอแนะเพื่อการพัฒนาเค้าโครงวิจัยให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

สุดท้าย ผู้วิจัยขอขอบคุณนางสาววรรณ เพ็ญตระกูลชัยและคณะเจ้าหน้าที่ภาคสนามทุกท่านที่เสียสละเวลาอันมีค่าและอดทนต่ออุปสรรคต่างๆขณะเก็บรวบรวมข้อมูลจนทำให้งานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี Mr. Craig Done ภาควิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่กรุณาช่วยตรวจสอบบทคัดย่อภาษาอังกฤษ คุณสาวตรี นันธิ และคุณนิโลบล วิมลวรวิโรจน์ ที่ให้ความช่วยเหลือในการป้อนข้อมูลวิจัยต่างๆ

ประการสุดท้ายที่สำคัญยิ่ง ผู้วิจัยใคร่ขอขอบพระคุณสมาชิกทุกคนในครอบครัวของผู้วิจัยและเพื่อนๆที่คอยให้กำลังใจ และให้การสนับสนุนผู้วิจัยเสมอมา

จิราภรณ์ ตั้งกิตติภากรณ์
หัวหน้าโครงการวิจัย

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของสมรรถนะและความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการที่มีพื้นฐานทางธุรกิจแตกต่างกัน จากนั้นทำการวิเคราะห์ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะและความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจเหล่านี้ โดยสมรรถนะในที่นี้ครอบคลุมทั้งสมรรถนะการจัดการธุรกิจ (การจัดการแผนงานธุรกิจ การจัดการปัญหาธุรกิจ) และสมรรถนะการจัดการคุณภาพชีวิตของทรัพยากรมนุษย์ (การจัดการความปลอดภัยในการทำงาน การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม) กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์หัตถกรรมพื้นบ้าน ในจังหวัดเชียงใหม่และลำพูน จำนวน 281 คน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ในการจัดอันดับความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อการดำเนินธุรกิจ ผู้ประกอบการจัดอันดับของปัจจัยเงินทุนและลูกค้าไว้เป็นอันดับต้นๆ ในขณะที่ปัจจัยแรงงานและการตลาดถูกจัดไว้อันดับท้ายๆ ผู้ประกอบการร้อยละ 49.8 รายงานว่าการอบรมเพื่อพัฒนาทักษะฝีมือเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดต่อการส่งเสริมอาชีพการรับงานมาทำที่บ้าน และร้อยละ 67.2 รายงานว่าวิสาหกิจควรจัดระบบสวัสดิการแก่คนงานที่รับงานไปทำที่บ้าน แต่ร้อยละ 82.1 รายงานว่าวิสาหกิจของตนไม่มีงบประมาณสำหรับการฝึกอบรมเพื่อการพัฒนาทักษะฝีมือของผู้รับงานมาทำที่บ้าน และร้อยละ 82.1 ยังไม่เคยมีแผนการจัดสวัสดิการแก่คนงาน ผู้ประกอบการร้อยละ 34.8 เสนอว่ารายจ่ายต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาคนงานทุกประเภทควรสามารถนำไปหักภาษีได้

ผู้ประกอบการเพียงร้อยละ 45.5 มีการจัดทำแผนงานธุรกิจประจำปีต่างๆ โดยผู้ประกอบการที่มีสมรรถนะการจัดการแผนการผลิตมากที่สุด รองลงมาได้แก่ สมรรถนะการจัดการแผนการเงิน สมรรถนะการจัดการแผนแรงงาน และสมรรถนะการจัดการแผนการตลาด ตามลำดับ ผู้ประกอบการที่มีสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญคือ ผู้ประกอบการที่มีการจดทะเบียนการค้า ขนาดวิสาหกิจ และความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ แตกต่างกัน

ปัญหาที่ผู้ประกอบการประสบมากที่สุด คือ ปัญหาการเงิน รองลงมาได้แก่ ปัญหาการตลาด ปัญหาแรงงาน และปัญหากระบวนการผลิต ตามลำดับ ผู้ประกอบการที่มีสมรรถนะการจัด

การปัญหาธุรกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญคือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจแตกต่างกัน

ส่วนสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานนั้น ผู้ประกอบการได้คะแนนความรู้อยู่ที่ 72.64 คะแนนทัศนคติร้อยละ 74.10 และคะแนนการปฏิบัติร้อยละ 39.17 ผู้ประกอบการที่มีสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญคือ ผู้ประกอบการที่มีประเภทของผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย การจดทะเบียนการค้า และขนาดวิสาหกิจ แตกต่างกัน

ปัจจัยที่มีอำนาจในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญเรียงตามลำดับดังนี้ การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน ($t = 6.743$, $\text{sig} = 0.000$) ขนาดธุรกิจ ($t = 2.624$, $\text{sig} = 0.010$) ระดับการศึกษา ($t = 2.846$, $\text{sig} = 0.006$) และเงินทุนจดทะเบียน ($t = 2.302$, $\text{sig} = 0.024$) โดยปัจจัยเหล่านี้มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจได้ร้อยละ 77.1 มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.660

ปัจจัยที่มีอำนาจในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญเรียงตามลำดับดังนี้ ปัญหาเงินทุน ($t = 2.871$, $\text{sig} = 0.005$) อายุปฏิทิน ($t = -2.428$, $\text{sig} = 0.017$) และทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัย ($t = -2.098$, $\text{sig} = 0.039$) โดยปัจจัยเหล่านี้มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนงานธุรกิจได้ร้อยละ 41.9 มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.914

ปัจจัยที่มีอำนาจในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานอย่างมีนัยสำคัญเรียงตามลำดับดังนี้ การตระหนักรู้ต่อความผิดชอบสังคม ($t = 6.643$, $\text{sig} = 0.000$) สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต ($t = 5.829$, $\text{sig} = 0.000$) และสมรรถนะการจัดการปัญหาแรงงาน ($t = -2.046$, $\text{sig} = 0.044$) โดยปัจจัยเหล่านี้มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานได้ร้อยละ 73.4 มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.689

เมื่อประเมินความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ พบว่า ผู้ประกอบการร้อยละ 56.9 ประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจสูง ร้อยละ 36.1 ประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจปานกลาง และร้อยละ 6.9 ประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจต่ำ ปัจจัยที่มีอำนาจในการพยากรณ์ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญเรียงตามลำดับดังนี้

รูปแบบการจำหน่ายสินค้า ($t = 3.204$, $\text{sig} = 0.002$) สมรรถนะการจัดการปัญหาการเงิน ($t = -2.912$, $\text{sig} = 0.005$) อายุการประกอบอาชีพ ($t = -2.748$, $\text{sig} = 0.007$) และ ขนาดวิสาหกิจ ($t = 2.399$, $\text{sig} = 0.019$) โดยปัจจัยเหล่านี้มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจได้ร้อยละ 59.1 มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.939

Abstract

A study was conducted to compare the significant differences of business competencies and success among entrepreneurs having different business procedures. An effort was also made to analyze factors predicting these competencies and business success. Competencies in this study included business management competencies (business planning management, problem solving management) and human resource quality of life management competencies (job safety management competencies, social responsibility awareness). 281 cases were surveyed, from the cities of Chiangmai and Lumpoon in northern Thailand.

Analysis of the cases revealed that the entrepreneurs ranked finance and customer as the first two prior significant factors influencing business procedures, and labor and marketing as the two least significant factors. 49.8% of the entrepreneurs reported that training for developing task skills is the most significant factor for promoting home worker's career, and 67.2% reported that the enterprises should provide a welfare system for home workers. However, 82.1% of the entrepreneurs reported that they had no budget for developing a home workers' task skills training program, and 82.1% had no welfare plan for the home workers. 34.8% suggested that the expenses related to a home workers' development program should be available for tax withdrawal.

Only 45.5% of the entrepreneurs had annual business planning practices. The entrepreneurs' highest business management competency was production planning competency, followed by budget, labor and marketing planning respectively. The entrepreneurs having significant differences in business management competencies were those having differences in commercial registration, size of enterprises, and business success.

Regarding job safety management competency, the entrepreneurs showed scores of 72.64% for knowledge, 74.10% for attitude, and 39.17% for practices. The entrepreneurs having significant differences in job safety management competencies were those having differences in types of products sold, commercial registration, and size of enterprises.

The entrepreneurs faced similar business problems, i.e., with financial problems as the most prevalent, followed by marketing, labor, and production procedure problems respectively. The entrepreneurs facing significant differences in business problems were those having differences in business success.

Factors having significant predictive power for the entrepreneurs' business management competencies were as follows: job safety management practices ($t = 6.709$, $\text{sig} = 0.000$), level of education ($t = 2.837$, $\text{sig} = 0.006$), size of enterprises ($t = 2.584$, $\text{sig} = 0.012$), registered investment ($t = 2.305$, $\text{sig} = 0.024$). The set of predictive factors accounted for 77%, with a standard error of 0.664.

Factors having significant predictive power for the entrepreneurs' job safety management competency were as follows: social responsibility awareness ($t = 6.643$, $\text{sig} = 0.000$), production planning competency ($t = 5.829$, $\text{sig} = 0.000$), and labor problem ($t = -2.046$, $\text{sig} = 0.044$). The set of predictive factors accounted for 73.4%, with a standard error of 0.689.

When evaluated the entrepreneurs' business success, it was found that 56.9% of the entrepreneurs had a high level of business success, 36.1 % had middle level of business success, and 6.9 % had low level of business success. Factors having significant predictive power for the entrepreneurs' business success were as follows: product sale model ($t = 3.204$, $\text{sig} = 0.002$), financial problem ($t = -2.912$, $\text{sig} = 0.005$), career tenure ($t = -2.748$, $\text{sig} = 0.007$), and size of enterprises ($t = 2.399$, $\text{sig} = 0.019$). The set of predictive factors accounted for 59.1%, with a standard error of 0.939.

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	i
บทคัดย่อภาษาไทย	ii
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	iv
สารบัญตาราง	ix
สารบัญภาพ	xxiv
บทที่ 1	บทนำ
	1
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา
	1
	คำถามวิจัย
	4
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย
	5
	สมมติฐานการวิจัย
	6
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ
	7
	คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย
	7
บทที่ 2	อภิปรายวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
	11
	คำจำกัดความและการวัดความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ
	11
	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ
12	
	ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ประกอบการ
	14
	บริบทของสถานประกอบการ
	38
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะและความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ
	47
	กรอบแนวคิดการวิจัย
	53
บทที่ 3	ระเบียบวิธีการวิจัย
	55
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
	55
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
	56

	ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัย	67
	วิธีการทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	69
หน้า		
บทที่ 4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล: ลักษณะพื้นฐานทางประชากร สังคม เศรษฐกิจ และธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่วยสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน	71
บทที่ 5	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล: เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้ประกอบการที่มีพื้นฐานทางธุรกิจแตกต่างกัน	83
บทที่ 5.1	เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์ต่างประเภทกัน	83
บทที่ 5.2	เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจต่างรูปแบบกัน	103
บทที่ 5.3	เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้ประกอบการวิสาหกิจที่มีขนาดธุรกิจแตกต่างกัน	125
บทที่ 5.4	เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้ประกอบการวิสาหกิจที่ประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจแตกต่างกัน	135
บทที่ 6	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล: การวิเคราะห์ หาปัจจัยพยากรณ์	161
บทที่ 6.1	ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ	161
บทที่ 6.2	ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ	169
บทที่ 6.3	ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน	176
บทที่ 6.4	ปัจจัยพยากรณ์ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ	182
บทที่ 7	สรุปผลการวิจัย	192
บทที่ 8	ข้อเสนอแนะ	213

เอกสารอ้างอิง

219

ภาคผนวก ก_1	ค่าความเที่ยงของเครื่องมือวิจัย	๑
ภาคผนวก ก_2	ค่าอำนาจจำแนกของเครื่องมือวิจัย	
๑๐		

หน้า

ภาคผนวก ข	สถิติเกี่ยวกับลักษณะพื้นฐานทางประชากร สังคม เศรษฐกิจ และธุรกิจ	๑๓
ภาคผนวก ค	สถิติเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม	๔๑
ภาคผนวก ง	สถิติเกี่ยวกับปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ	๑๐๖
ภาคผนวก จ	สถิติเกี่ยวกับปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ	๑๑๗
ภาคผนวก ฉ	สถิติเกี่ยวกับปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะการจัดการ ความปลอดภัยในการทำงาน	๑๒๗
ภาคผนวก ช	สถิติเกี่ยวกับปัจจัยพยากรณ์ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ	๑๓๖

สารบัญตาราง

สารบัญ

หน้า

ตารางที่ 1	ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดสมรรถนะเกี่ยวกับการวางแผนการผลิต	๒
ตารางที่ 2	ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดสมรรถนะเกี่ยวกับการวางแผนการเงิน	๒
ตารางที่ 3	ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดสมรรถนะเกี่ยวกับการวางแผนแรงงาน	๓
ตารางที่ 4	ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดสมรรถนะเกี่ยวกับการวางแผนการตลาด	๓
ตารางที่ 5	ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต	๔
ตารางที่ 6	ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดปัญหาเงินทุน	๔
ตารางที่ 7	ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดปัญหาแรงงาน	๕
ตารางที่ 8	ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดปัญหาการตลาด	๕
ตารางที่ 9	ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความรู้เกี่ยวกับการจัดการ ความปลอดภัยในการทำงาน	๖
ตารางที่ 10	ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัย ในการทำงาน	๖
ตารางที่ 11	ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน	๗
ตารางที่ 12	ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดการตระรู้ต่อความรับผิดชอบต่อสังคม	๘
ตารางที่ 13	ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ	๙
ตารางที่ 14	ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ	๑๑
ตารางที่ 15	ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ	๑๑
ตารางที่ 16	ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดสมรรถนะการจัดการความปลอดภัย	๑๑
ตารางที่ 17	ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบต่อสังคม	๑๒
ตารางที่ 18	ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ	๑๒
ตารางที่ 19	แสดงจำนวนร้อยละของเพศ และกลุ่มอายุของผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ	๑๔
ตารางที่ 20	แสดงจำนวนร้อยละของระดับการศึกษาและจังหวัดที่ตั้งของสถาบัน การศึกษาระดับสูงสุดของผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ	๑๕
ตารางที่ 21	แสดงจำนวนร้อยละของระดับสถานภาพสมรสของ ผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ	๑๖

ตารางที่ 22	แสดงจำนวนร้อยละของตำแหน่งทางธุรกิจและขนาดของ สถานประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ	๑๗
สารบัญ		หน้า
ตารางที่ 23	แสดงจำนวนร้อยละของรูปแบบการทำธุรกิจของ ผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ	๑๘
ตารางที่ 24	แสดงจำนวนร้อยละของลักษณะการดำเนินธุรกิจของ ผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ	๑๙
ตารางที่ 25	แสดงจำนวนร้อยละของปัญหาทางการเงินของ ผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ	๒๐
ตารางที่ 26	แสดงจำนวนร้อยละของปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการดำเนินธุรกิจ ของผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ	๒๑
ตารางที่ 27	แสดงจำนวนร้อยละของสิ่งที่สถานประกอบการให้ความสนใจมาก ที่สุดในขณะนี้ จำแนกตามประเภทอาชีพ	๒๒
ตารางที่ 28	แสดงจำนวนร้อยละของเหตุผลที่เลือกประกอบอาชีพของ ผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ	๒๓
ตารางที่ 29	แสดงจำนวนร้อยละของสภาพความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจ ของผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ	๒๔
ตารางที่ 30	แสดงจำนวนร้อยละของแนวโน้มของการขยายธุรกิจและอาชีพ การรับงานมาทำที่บ้านของผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ	๒๕
ตารางที่ 31	แสดงจำนวนร้อยละของผลกระทบของปัญหาสุขภาพแรงงานต่อ ธุรกิจและปัจจัยส่งเสริมของผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ	๒๖
ตารางที่ 32	แสดงจำนวนร้อยละของความคิดเห็นต่อผลกระทบของการรับงานมา ทำที่บ้านต่อชุมชนของผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ	๒๗
ตารางที่ 33	แสดงจำนวนร้อยละของความคิดเห็นต่อสาเหตุของปัญหาชุมชนที่เกิด จากการรับงานมาทำที่บ้านของผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ	๒๘
ตารางที่ 34	แสดงจำนวนร้อยละของความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการส่งเสริม การรับงานมาทำที่บ้านของผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ	๒๙
ตารางที่ 35	แสดงจำนวนร้อยละของความคิดเห็นต่อการออกกฎหมายคุ้มครอง ผู้รับงานมาทำที่บ้านของผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ	๓๐
ตารางที่ 36	แสดงจำนวนร้อยละของงบประมาณสำหรับการพัฒนาคนงาน ความรู้	

	และความคาดหวังต่อกฎหมายที่เกี่ยวข้องของผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ	๓๑
สารบัญ		หน้า
ตารางที่ 37	แสดงจำนวนร้อยละของความคิดเห็นและการปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับ สวัสดิการคนงานของผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ	๓๒
ตารางที่ 38	แสดงจำนวนร้อยละของแผนการจัดสวัสดิการแก่คนงานของ ผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ	๓๓
ตารางที่ 39	แสดงจำนวนร้อยละของค่าตอบแทนที่สถานประกอบการควร จัดให้แก่คนงาน จำแนกตามประเภทอาชีพ	๓๔
ตารางที่ 40	แสดงจำนวนร้อยละของสวัสดิการที่เป็นตัวเงินที่สถานประกอบการ ควรจัดให้แก่คนงาน จำแนกตามประเภทอาชีพ	๓๕
ตารางที่ 41	แสดงจำนวนร้อยละของสวัสดิการที่ไม่ใช่ตัวเงินที่สถานประกอบการ ควรจัดให้แก่คนงาน จำแนกตามประเภทอาชีพ	๓๖
ตารางที่ 42	แสดงจำนวนร้อยละของวันหยุดงานและการพัฒนาความรู้ความสามารถ ที่สถานประกอบการควรจัดให้แก่คนงาน จำแนกตามประเภทอาชีพ	๓๗
ตารางที่ 43	แสดงจำนวนร้อยละของความพร้อมในการเข้าร่วมโครงการ พัฒนาด้านงานของผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ	๓๘
ตารางที่ 44	แสดงจำนวนร้อยละของเดือนที่สะดวกในการเข้าร่วมอบรมหรือ เสวนาของผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ	๓๙
ตารางที่ 45	แสดงจำนวนร้อยละของวันและเวลาที่สะดวกในการเข้าร่วมอบรม หรือเสวนาของผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ	๔๐
ตารางที่ 46	คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการ วิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน	๔๑
ตารางที่ 47	ค่าร้อยละของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการ วิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน	๔๓
ตารางที่ 48	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน	๔๔
ตารางที่ 49	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่าง คู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๔๕

ตารางที่ 50	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่าง คู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๔๖
ตารางที่ 51	คะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการแบ่ง ตามผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย	๔๗
สารบัญ		หน้า
ตารางที่ 52	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการ วิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน	๔๘
ตารางที่ 53	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจระหว่างคู่ที่มีความ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๔๘
ตารางที่ 54	คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน ของผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน	๔๙
ตารางที่ 55	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน ระหว่างผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน	๕๐
ตารางที่ 56	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการ ทำงานระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๕๑
ตารางที่ 57	คะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมของ ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน	๕๒
ตารางที่ 58	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม ระหว่างผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน	๕๓
ตารางที่ 59	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม ระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๕๔
ตารางที่ 60	คะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ วิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน	๕๕
ตารางที่ 61	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่าง ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน	๕๖
ตารางที่ 62	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๕๖
ตารางที่ 63	คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการ แบ่งตามประเภทของสถานประกอบการ	๕๖
ตารางที่ 64	คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการ	

	ร้านค้า ห้างหุ้นส่วนจำกัดและบริษัท	๕๗
ตารางที่ 65	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่าง ผู้ประกอบการร้านค้า ห้างหุ้นส่วนจำกัดและบริษัท	๕๗
ตารางที่ 66	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่างคู่ ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๕๘
สารบัญ		หน้า
ตารางที่ 67	คะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการร้านค้า ห้างหุ้นส่วนจำกัดและบริษัท	๕๘
ตารางที่ 68	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจระหว่าง ผู้ประกอบการร้านค้า ห้างหุ้นส่วนจำกัดและบริษัท	๕๙
ตารางที่ 69	คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน ของผู้ประกอบการร้านค้า ห้างหุ้นส่วนจำกัดและบริษัท	๕๙
ตารางที่ 70	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัย ในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการร้านค้า ห้างหุ้นส่วนจำกัดและบริษัท	๖๐
ตารางที่ 71	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการ ทำงานระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๖๐
ตารางที่ 72	คะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมของ ผู้ประกอบการร้านค้า ห้างหุ้นส่วนจำกัดและบริษัท	๖๑
ตารางที่ 73	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของ การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม ระหว่างผู้ประกอบการ ร้านค้า ห้างหุ้นส่วนจำกัดและบริษัท	๖๑
ตารางที่ 74	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม ระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๖๒
ตารางที่ 75	คะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการจัดการธุรกิจของ ผู้ประกอบการร้านค้า ห้างหุ้นส่วนจำกัดและบริษัท	๖๒
ตารางที่ 76	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ระหว่างผู้ประกอบการร้านค้า ห้างหุ้นส่วนจำกัดและบริษัท	๖๒
ตารางที่ 77	คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการ ที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง	๖๓
ตารางที่ 78	ค่าร้อยละของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการ ที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง	๖๓

ตารางที่ 79	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่าง ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง	๖๔
ตารางที่ 80	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ ระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๖๔
ตารางที่ 81	คะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการที่ ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง	๖๕
สารบัญ		หน้า
ตารางที่ 82	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการ ที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง	๖๕
ตารางที่ 83	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัย ในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง	๖๖
ตารางที่ 84	คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน ของผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง	๖๖
ตารางที่ 85	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัย ในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง	๖๗
ตารางที่ 86	คะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม ของ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง	๖๗
ตารางที่ 87	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของ การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบ สังคมระหว่าง ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง	๖๘
ตารางที่ 88	คะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการ ขายปลีก ขายส่ง และทั้งขายส่งและปลีก	๖๘
ตารางที่ 89	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ระหว่างผู้ประกอบการขายปลีก ขายส่ง ทั้งขายปลีกและส่ง	๖๙
ตารางที่ 90	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินงานระหว่าง คู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๖๙
ตารางที่ 91	คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการ	

	ที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ	๖๙
ตารางที่ 92	คำร้อยละของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการ ที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ	๗๐
ตารางที่ 93	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ ระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ และส่งออกต่างประเทศ	๗๐
สารบัญ		หน้า
ตารางที่ 94	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่าง คู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๗๑
ตารางที่ 95	คะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจ ขายภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ	๗๑
ตารางที่ 96	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการ ที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ	๗๒
ตารางที่ 97	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจระหว่างคู่ที่มี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๗๒
ตารางที่ 98	คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน ของผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศและ ส่งออกต่างประเทศ	๗๓
ตารางที่ 99	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัย ในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายใน ประเทศและส่งออกต่างประเทศ	๗๓
ตารางที่ 100	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัย ในการทำงานระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๗๔
ตารางที่ 101	คะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบ การที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ	๗๔
ตารางที่ 102	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบต่อสังคม ระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศและ ส่งออกต่างประเทศ	๗๕
ตารางที่ 103	คะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ	

	ที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ	๗๖
ตารางที่ 104	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่าง ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ	๗๖
ตารางที่ 105	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่าง คู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๗๖
ตารางที่ 106	คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการที่มี ธุรกิจขนาดแตกต่างกัน	๗๖
สารบัญ		หน้า
ตารางที่ 107	คำร้อยละของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการ ที่มีธุรกิจขนาดแตกต่างกัน	๗๗
ตารางที่ 108	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจขนาดแตกต่างกัน	๗๗
ตารางที่ 109	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่างคู่ ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๗๘
ตารางที่ 110	คะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการที่มีธุรกิจ ขนาดแตกต่างกัน	๗๘
ตารางที่ 111	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจระหว่าง ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจขนาดแตกต่างกัน	๗๙
ตารางที่ 112	คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน ของผู้ประกอบการที่มีธุรกิจขนาดแตกต่างกัน	๗๙
ตารางที่ 113	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัย ในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการที่มีธุรกิจขนาดแตกต่างกัน	๘๐
ตารางที่ 114	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัย ในการทำงานระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๘๐
ตารางที่ 115	คะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมของ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจขนาดแตกต่างกัน	๘๑
ตารางที่ 116	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของ การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบ สังคมระหว่างผู้ประกอบการที่มีธุรกิจขนาดแตกต่างกัน	๘๑
ตารางที่ 117	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบ	

	สังคมระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๘๒
ตารางที่ 118	คะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ ที่มีธุรกิจขนาดแตกต่างกัน	๘๒
ตารางที่ 119	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่าง ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจขนาดแตกต่างกัน	๘๓
ตารางที่ 120	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่าง คู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๘๓
ตารางที่ 121	คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการ แบ่งตามความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน	๘๓
สารบัญ		หน้า
ตารางที่ 122	คำร้อยละของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการ แบ่งตามความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน	๘๔
ตารางที่ 123	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่าง ผู้ประกอบการแบ่งตามความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน	๘๔
ตารางที่ 124	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่าง คู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๘๕
ตารางที่ 125	คะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการที่ประกอบการ แบ่งตามความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน	๘๕
ตารางที่ 126	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการ แบ่งตามความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน	๘๖
ตารางที่ 127	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจระหว่างคู่ที่มี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๘๖
ตารางที่ 128	คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน ของผู้ประกอบการแบ่งตามความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน	๘๗
ตารางที่ 129	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน ระหว่างผู้ประกอบการแบ่งตามความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน	๘๗
ตารางที่ 130	คะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมของผู้ประกอบการ แบ่งตามความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน	๘๘
ตารางที่ 131	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม ระหว่างผู้ประกอบการแบ่งตามความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน	๘๘

ตารางที่ 132	คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการ แบ่งตามระดับความพึงพอใจต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา	๘๙
ตารางที่ 133	คำร้อยละของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการแบ่งตาม ระดับความพึงพอใจต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา	๘๙
ตารางที่ 134	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่าง ผู้ประกอบการแบ่งตามระดับความพึงพอใจต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา	๙๐
ตารางที่ 135	คะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการ แบ่งตามระดับ ความพึงพอใจต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา	๙๐
ตารางที่ 136	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการ แบ่งตามระดับความพึงพอใจต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา	๙๑
สารบัญ		หน้า
ตารางที่ 137	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจระหว่างคู่ที่มีความ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๙๑
ตารางที่ 138	คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยใน การทำงานของผู้ประกอบการแบ่งตามระดับระดับความพึงพอใจ ต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา	๙๒
ตารางที่ 139	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัย ในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการ แบ่งตาม ระดับความพึงพอใจ ต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา	๙๒
ตารางที่ 140	คะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมของ ผู้ประกอบการแบ่งตามระดับความพึงพอใจต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา	๙๓
ตารางที่ 141	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม ระหว่างผู้ประกอบการที่มีระดับความพึงพอใจต่อการดำเนินธุรกิจ ที่ผ่านมาแตกต่างกัน	๙๓
ตารางที่ 142	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม ระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๙๔
ตารางที่ 143	คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการ แบ่งตามแนวโน้มของความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในอนาคต	๙๔
ตารางที่ 144	คำร้อยละของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการแบ่ง ตามแนวโน้มของความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในอนาคต	๙๕

ตารางที่ 145	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่าง ผู้ประกอบการ แบ่งตามแนวโน้มของความเจริญก้าวหน้า ของธุรกิจในอนาคต	๙๕
ตารางที่ 146	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่าง คู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๙๖
ตารางที่ 147	คะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการแบ่ง ตามแนวโน้มของความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในอนาคต	๙๖
ตารางที่ 148	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจระหว่าง ผู้ประกอบการแบ่งตามแนวโน้มของความเจริญก้าวหน้า ของธุรกิจในอนาคต	๙๗
สารบัญ		หน้า
ตารางที่ 149	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจระหว่างคู่ ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๙๗
ตารางที่ 150	คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน ของผู้ประกอบการแบ่งตามแนวโน้มของความเจริญก้าวหน้า ของธุรกิจในอนาคต	๙๘
ตารางที่ 151	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัย ในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการแบ่งตามแนวโน้มของความ เจริญก้าวหน้าของธุรกิจในอนาคต	๙๘
ตารางที่ 152	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัย ในการทำงานระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๙๙
ตารางที่ 153	คะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมของ ผู้ประกอบการแบ่งตามแนวโน้มของความเจริญก้าวหน้า ของธุรกิจในอนาคต	๙๙
ตารางที่ 154	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบ สังคมระหว่างผู้ประกอบการแบ่งตามแนวโน้มของความ เจริญก้าวหน้าของธุรกิจในอนาคต	๑๐๐
ตารางที่ 155	คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการ แบ่งตามความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจ	๑๐๐

ตารางที่ 156	คำร้อยละของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการ แบ่งตามความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจ	๑๐๑
ตารางที่ 157	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ ระหว่างผู้ประกอบการแบ่งตามความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจ	๑๐๑
ตารางที่ 158	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่างคู่ ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๑๐๒
ตารางที่ 159	คะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการแบ่งตาม ความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจ	๑๐๒
ตารางที่ 160	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการ แบ่งตามความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจ	๑๐๓
ตารางที่ 161	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจระหว่างคู่ ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ	๑๐๓
สารบัญ		หน้า
ตารางที่ 162	คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน ของผู้ประกอบการ แบ่งตาม ความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจ	๑๐๔
ตารางที่ 163	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัย ในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการ แบ่งตาม ความสำเร็จ ของการดำเนินธุรกิจ	๑๐๔
ตารางที่ 164	คะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมของ ผู้ประกอบการ แบ่งตามความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจ	๑๐๕
ตารางที่ 165	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบ สังคมระหว่างผู้ประกอบการแบ่งตามความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจ	๑๐๕
ตารางที่ 166	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์ สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการจาก ข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๐๗
ตารางที่ 167	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์ สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการจาก ข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๐๘
ตารางที่ 168	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์ สมรรถนะการวางแผนการผลิตของผู้ประกอบการจาก	

	ข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๐๙
ตารางที่ 169	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์ สมรรถนะการวางแผนการผลิตของผู้ประกอบการจาก	
	ข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๑๐
ตารางที่ 170	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์ สมรรถนะการวางแผนการเงินของผู้ประกอบการจาก	
	ข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๑๑
ตารางที่ 171	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์ สมรรถนะการวางแผนเงินของผู้ประกอบการจาก	
	ข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๑๒
ตารางที่ 172	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์ สมรรถนะการวางแผนการแรงงานของผู้ประกอบการจาก	
	ข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๑๓
สารบัญ		
หน้า		
ตารางที่ 173	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์ สมรรถนะการวางแผนแรงงานของผู้ประกอบการ	
	จากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๑๔
ตารางที่ 174	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์ สมรรถนะการวางแผนการตลาดของผู้ประกอบการจาก	
	ข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๑๕
ตารางที่ 175	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์ สมรรถนะการวางแผนการตลาดของผู้ประกอบการจาก	
	ข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๑๖
ตารางที่ 176	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์สมรรถนะ การจัดการปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๑๘
ตารางที่ 177	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์สมรรถนะ การจัดการปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๑๙
ตารางที่ 178	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์ สมรรถนะการจัดการปัญหาผลิตของผู้ประกอบการจาก	

	ข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๒๐
ตารางที่ 179	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์ สมรรถนะการจัดการปัญหาการเงินของผู้ประกอบการจาก ข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๒๑
ตารางที่ 180	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์ สมรรถนะการจัดการปัญหาการเงินของผู้ประกอบการจาก ข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๒๒
ตารางที่ 181	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์ สมรรถนะการจัดการปัญหาแรงงานของผู้ประกอบการจาก ข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๒๓
ตารางที่ 182	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อการพยากรณ์ สมรรถนะการจัดการปัญหาแรงงานของผู้ประกอบการจาก ข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๒๔
สารบัญ		หน้า
ตารางที่ 183	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์ สมรรถนะการจัดการปัญหาการตลาดของผู้ประกอบการจาก ข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๒๕
ตารางที่ 184	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อการพยากรณ์ สมรรถนะการจัดการปัญหาการตลาดของผู้ประกอบการจาก ข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๒๖
ตารางที่ 185	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์ สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของ ผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๒๘
ตารางที่ 186	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์ สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของ ผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๒๙
ตารางที่ 187	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์ ความรู้เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของ	

	ผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๓๐
ตารางที่ 188	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์ ความรู้เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของ ผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๓๑
ตารางที่ 189	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์ ทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของคนงานของ ผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๓๒
ตารางที่ 190	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์ ทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการ จากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๓๓
ตารางที่ 194	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์ การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการ จากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๓๔
ตารางที่ 192	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อการพยากรณ์ การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการจาก ข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๓๕
สารบัญ		หน้า
ตารางที่ 193	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์ ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการจาก ข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๓๗
ตารางที่ 194	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์ ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการจาก ข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๓๘
ตารางที่ 195	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์ ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบันของผู้ประกอบการ จากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๓๙
ตารางที่ 196	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์ ความก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบันของผู้ประกอบการจาก ข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๔๐
ตารางที่ 197	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์	

	ความพอใจต่อความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ จากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๔๑
ตารางที่ 198	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์ ความพอใจต่อความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ จากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๔๒
ตารางที่ 199	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์ แนวโน้มของการดำเนินธุรกิจในอนาคตของผู้ประกอบการ จากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๔๓
ตารางที่ 200	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์ แนวโน้มของการดำเนินธุรกิจในอนาคตของผู้ประกอบการจาก ข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด	๑๔๔

สารบัญภาพ

สารบัญ		หน้า
ภาพที่ 1	แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์ สมรรถนะการจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการ	163
ภาพที่ 2	แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์ สมรรถนะการจัดการแผนการผลิตของผู้ประกอบการ	164
ภาพที่ 3	แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์ สมรรถนะการจัดการแผนการเงินของผู้ประกอบการ	165
ภาพที่ 4	แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์สมรรถนะ การจัดการจัดการแผนแรงงานของผู้ประกอบการ	166
ภาพที่ 5	แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์สมรรถนะ การจัดการจัดการแผนการตลาดของผู้ประกอบการ	168
ภาพที่ 6	แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์ สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการ	171
ภาพที่ 7	แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์ สมรรถนะการจัดการปัญหาการเงินของผู้ประกอบการ	172
ภาพที่ 8	แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์สมรรถนะ การจัดการจัดการปัญหาแรงงานของผู้ประกอบการ	173
ภาพที่ 9	แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์สมรรถนะ การจัดการจัดการปัญหาการตลาดของผู้ประกอบการ	175
ภาพที่ 10	แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์สมรรถนะ การจัดการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการ	178
ภาพที่ 11	แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์ความรู้ การจัดการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการ	179
ภาพที่ 12	แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์ ทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการ	180
ภาพที่ 13	แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์ การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการ	181
ภาพที่ 14	แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์	

	ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ	184
สารบัญ		หน้า
ภาพที่ 15	แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์ ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบันของผู้ประกอบการ	186
ภาพที่ 16	แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์ ความพอใจต่อการดำเนินธุรกิจในปัจจุบันของผู้ประกอบการ	189
ภาพที่ 17	แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์ แนวโน้มของการดำเนินธุรกิจในอนาคตของผู้ประกอบการ	191

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านเป็นสินค้าที่กำลังเป็นที่นิยมของผู้บริโภคไทยและเป็นสินค้าที่รัฐบาลคาดหวังอยากให้เป็นสินค้าหลักสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน เพราะนอกจากสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านจะเป็นสินค้าราคาถูก ใช้ต้นทุนในการผลิตต่ำซึ่งเหมาะกับภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบันแล้ว ยังเป็นสินค้าที่สะท้อนถึงภูมิปัญญาท้องถิ่นของไทย อีกทั้งยังเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญของคนในชุมชนที่ยากจนและด้อยโอกาสทางการศึกษา

การที่จะอนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่นและพัฒนาคุณภาพตลอดจนขยายตลาดของสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน รัฐบาลจำเป็นต้องให้ความสำคัญทั้งกลุ่มแรงงานที่ทำการผลิตสินค้าและกลุ่มผู้ประกอบการที่จำหน่ายสินค้า ทั้งนี้เพื่อเสริมสร้างศักยภาพพื้นฐานที่นำไปสู่ความสำเร็จในการผลิตหรือจำหน่ายสินค้า ขณะเดียวกันก็สามารถปรับตัวต่อสถานการณ์แวดล้อมต่างๆที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาได้อย่างมีความสุข

แต่สภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบันคือ ผู้ผลิตสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านเป็นแรงงานที่รับงานจากวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมมาทำที่บ้าน กระบวนการการผลิตสินค้าต่างๆเป็นเรื่องของความรับผิดชอบส่วนตัว สถานประกอบการไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบต่อเรื่องของการผลิตเทคโนโลยี การพัฒนาทักษะฝีมือ สวัสดิการสังคม สุขภาพและความปลอดภัยในการทำงาน (ศูนย์ศึกษาและพัฒนาผู้รับงานไปทำที่บ้าน, 2543) ด้วยเหตุที่ว่าแรงงานกลุ่มนี้ถูกจัดไว้ในกลุ่มของ "แรงงานนอกระบบ" ที่ยังไม่มี "กฎหมายคุ้มครองแรงงาน" รองรับ จึงทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างผู้รับงานมาทำที่บ้านและผู้ว่าจ้างไม่มีนิติสัมพันธ์กัน (คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และ บริษัท ศูนย์กฎหมายธุรกิจอินเทอร์เน็ตในชั้นแนล จำกัด, 2542)

ส่วนสถานประกอบการที่สั่งหรือซื้อสินค้าจากผู้รับงานไปทำที่บ้านส่วนใหญ่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและย่อม (Small and medium-sized enterprises, SMEs) ซึ่งเป็นธุรกิจแบบครอบครัว

ครัว (family business) ส่วนใหญ่มีข้อจำกัดในเรื่องเงินทุน ผู้ประกอบการมีการศึกษาต่ำ ขณะเดียวกันโอกาสในการศึกษาอบรมเพื่อการพัฒนาสมรรถนะเกี่ยวกับการบริหารจัดการธุรกิจก็มีค่อนข้างน้อย การบริหารธุรกิจจึงเป็นแบบอนุรักษ์นิยมที่ได้รับการถ่ายทอดจากปู่ย่าตายายที่เคยทำธุรกิจมาก่อน การขาดสมรรถนะและประสบการณ์ในระบบการบริหารที่เป็นระบบทางการและทันสมัย ทำให้ต้องบริหารธุรกิจแบบสามัญสำนึกมากกว่าการบริหารงานแบบมืออาชีพ กล่าวคือ ลักษณะโครงสร้างของสถานประกอบการเป็นแบบรวมอำนาจอยู่ที่ผู้จัดการหรือหัวหน้าครอบครัว มีขั้นตอนการกระจายอำนาจน้อย (McAdam, 2002) ไม่มีการเขียนแผนงานและวัตถุประสงค์ของสถานประกอบการเป็นลายลักษณ์อักษร ไม่มีนโยบายหรือกฎระเบียบที่กำหนดไว้อย่างเป็นทางการ (Lee, 1996) เป้าหมายของการบริหารจัดการธุรกิจคือ การบริหารงานเพื่อหวังผลกำไรแต่เพียงอย่างเดียว แต่ไม่ใส่ใจหรือคำนึงถึงการบริหารคนซึ่งเป็นปัจจัยหลักที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของธุรกิจ งานวิจัยที่ผ่านได้พิสูจน์ให้เห็นว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญและทุ่มเทงบประมาณให้กับการจัดการด้านการเงินการบัญชี การผลิตและการตลาดเหนือการจัดการทรัพยากรมนุษย์ (McEvoy 1984) เพราะผู้ประกอบการมักจะใช้เกณฑ์ทางการเงินที่ได้จากการจำหน่ายสินค้าเป็นปัจจัยวัดความสำเร็จหรือความล้มเหลวของธุรกิจ

การขาดการตระหนักรู้ในเรื่องของบทบาทหน้าที่ต่อความรับผิดชอบสังคมของสถานประกอบการและการขาดสมรรถนะในเรื่องของการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมอาชีพสุขภาพและความปลอดภัยในการทำงานของคนงาน ทำให้ผู้ประกอบการขนาดกลางและย่อมมุ่งเน้นที่การจัดการเรื่องการตลาดและคุณภาพของผลิตภัณฑ์เพื่อดึงดูดความสนใจและสร้างความพึงพอใจแก่ลูกค้าเพียงเพื่อผลกำไรทางธุรกิจมากกว่าคุณภาพชีวิตในการปฏิบัติงานของคนงานที่รับงานกลับไปทำที่บ้าน (Shain, Eakin, Auurvali & Currie, 1997) ดังจะเห็นได้จากความใส่ใจต่อการออกแบบสถานประกอบการที่สวຍงามเพื่อดึงดูดใจลูกค้า แต่ละเลยหรือไม่ใส่ใจต่อการจัดสภาพงานที่ถูกหลักอาชีวอนามัยแก่คนงานทั้งที่ทำงานในสถานประกอบการหรือรับงานกลับไปทำที่บ้าน (Occupational Advisory Committee, 2000) การว่าจ้างและการจ่ายค่าตอบแทนแก่คนงานมุ่งไปที่การจ่ายค่าแรงที่เน้นการประเมินจากคุณภาพและปริมาณของผลผลิตแต่อย่างเดียว โดยไม่คำนึงถึงสวัสดิการอื่นๆที่ควรจัดให้อันสืบเนื่องมาจากผลกระทบของงานที่มีต่อสุขภาพของคนงาน นอกจากนั้นสถานประกอบการของกลุ่มผู้รับงานงานไปทำที่บ้านยังเข้าใจผิดว่าสถานประกอบการไม่มีหน้าที่ในการรับผิดชอบต่อการฝึกอบรมหรือจัดกิจกรรมการส่งเสริมเกี่ยวกับทักษะฝีมือ เงื่อนไข วิธีการทำงาน และการจัดสภาพแวดล้อมการทำงานที่ถูกหลักอาชีวอนามัยเพื่อป้องกันความด้อยประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานและปัญหาที่เกี่ยวกับอาชีวสุขภาพของผู้รับงานไปทำที่บ้าน

(Eakin, 1992; Savery & Wooden, 1994; Forne, 1998) แต่กลับคิดว่าสิ่งเหล่านี้เป็นความรับผิดชอบส่วนตัวของผู้รับงานมาทำที่บ้าน เมื่อคนงานที่รับงานกลับไปทำที่บ้านประสบปัญหาการได้รับบาดเจ็บหรือการเจ็บป่วยอันเนื่องจากการปฏิบัติงาน สถานประกอบการก็ไม่สามารถที่จะให้การช่วยเหลือหรือให้การสนับสนุนระดับประคองในเรื่องของสวัสดิการทางสังคมต่างๆ ได้อย่างไร

Marlow & Patton (1993) กล่าวว่า ประสิทธิภาพของการจัดการคนงานเป็นกุญแจสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของสถานประกอบการ การจัดการทรัพยากรมนุษย์ที่ไม่ถูกต้องและไม่มีประสิทธิภาพนอกจากจะส่งผลให้ผลผลิตต่ำ ยังสร้างความรู้สึกไม่พอใจและเพิ่มอัตราการขาดงานแก่คนงาน (Mathis and Jackson 1991) และในที่สุดอาจนำความล้มเหลวมาสู่กิจการ (McEvoy 1984) ในทางกลับกัน การจัดการทรัพยากรมนุษย์ที่มีประสิทธิภาพมีส่วนช่วยเพิ่มอำนาจทางการแข่งขันด้วยการเสริมสร้างสมรรถนะภายในสถานประกอบการ (Luoma, 2000) คนงานมีทักษะฝีมือและมีคุณภาพชีวิตที่ดีจะมีผลต่อการสร้างความเจริญก้าวหน้าให้กับสถานประกอบการ (Wijewardena & Cooray, 1995)

จากข้อจำกัดทั้งในด้านเงินทุนและสมรรถนะการจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อม ทำให้วิสาหกิจขนาดกลางและย่อมจำนวนมากกว่า 80 % ที่ประสบความล้มเหลวภายในระยะ 5 ปีแรกของการเปิดกิจการ (Wijewardena & Cooray, 1995) และประมาณ 10-15% ที่ประสบความล้มเหลวภายในระยะเวลาหนึ่งปี (Keasey, Savery & Watson, 1991 cited in Blackwood & Mowl, 2000) อัตราความล้มเหลวของวิสาหกิจที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมีผลกระทบมากมายทั้งต่อระบบเศรษฐกิจ ระบบการว่างงาน ความยากจนและอาชญากรรมของประเทศ ดังนั้น การเสริมสร้างความสำเร็จเพื่อความอยู่รอดของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจึงเป็นเรื่องที่ควรแก่การศึกษาวิจัย

งานวิจัยนี้จึงมุ่งสำรวจปัญหา ข้อจำกัด และสมรรถนะของวิสาหกิจที่จำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน ตลอดจนการวิเคราะห์หาปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจที่จำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน ทั้งนี้เพื่อจะได้ข้อมูลพื้นฐานสำหรับการเสนอต่อรัฐบาลเพื่อหามาตรการส่งเสริม ปรับปรุง และพัฒนา เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะและเอื้อโอกาสแห่งความสำเร็จในการประกอบธุรกิจแก่ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน ขณะเดียวกันก็สามารถช่วยเหลือระดับประคองผู้รับงานมาทำที่บ้านให้มีประสิทธิภาพในการ

ทำงาน ได้รับค่าตอบแทนและ สวัสดิการที่ยุติธรรม และที่สำคัญคือมีวิธีการปฏิบัติงานที่ถูกหลัก
อาชีวอนามัยเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีต่อไป

คำถามวิจัยหลัก (โครงการ)

จะเสริมสร้างสมรรถนะส่วนตนและสภาพการทำงานตลอดจนความร่วมมือระหว่างหน่วย
งานที่เกี่ยวข้องอย่างไร เพื่อให้ผู้รับงานมาทำที่บ้านสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและ
ประสิทธิผล อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มั่นคงและถูกหลักอาชีวอนามัย และมีการดำเนินชีวิตอย่างมีความ
สุข

คำถามวิจัยรอง (เฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับรายงานตอนที่ 1: วิสาหกิจ)

1. ศักยภาพพื้นฐานทางประชากร สังคม เศรษฐกิจ รูปแบบการดำเนินธุรกิจ และ
ทักษะต่อการส่งเสริมอาชีพการรับงานมาทำที่บ้าน สมรรถนะการจัดการธุรกิจ สมรรถนะการจัด
การความปลอดภัยในการทำงานของคนงาน ปัญหาการทำธุรกิจและระดับความสำเร็จในการ
ดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจที่จำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านเป็นอย่างไร

2. ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านแตกต่างกันจะมี
สมรรถนะการจัดการธุรกิจ สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของคนงาน ปัญหา
การทำธุรกิจ และระดับความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจแตกต่างกันหรือไม่

4. ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยสถานประกอบการ ปัจจัยใดเป็นปัจจัยที่มี
อิทธิพลต่อการส่งเสริมความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายสินค้า
หัตถกรรมพื้นบ้าน และสมรรถนะในการจัดการประเภทใดเป็นสมรรถนะที่จำเป็นและสำคัญที่สุด
ต่อการส่งเสริมความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

5. รัฐบาลจะส่งเสริมและประสานงานกับวิสาหกิจที่จำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้น
บ้านอย่างไรเพื่อการส่งเสริมอาชีพการรับงานมาทำที่บ้านให้แพร่หลายและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจข้อมูลพื้นฐานทางประชากร สังคม เศรษฐกิจ รูปแบบการทำธุรกิจ และทัศนคติต่อการส่งเสริมอาชีพการรับงานมาทำที่บ้านของวิสาหกิจที่จำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน
2. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของสมรรถนะการจัดการธุรกิจ สมรรถนะการจัดการความปลอดภัย การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบต่อสังคม ปัญหาการทำธุรกิจ และความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่างวิสาหกิจที่จำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านกลุ่มต่างๆดังนี้
 - 2.1 ระหว่างวิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์ต่างประเภทกัน
 - 2.2 ระหว่างวิสาหกิจที่ประกอบธุรกิจต่างรูปแบบกัน
 - 2.3 ระหว่างวิสาหกิจที่มีขนาดธุรกิจแตกต่างกัน
 - 2.4 ระหว่างวิสาหกิจที่มีความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจแตกต่างกัน
3. เพื่อหาอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์ของ ลักษณะทางสังคมประชากร ฐานะทางเศรษฐกิจ รูปแบบการทำธุรกิจ ขนาดธุรกิจ สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบต่อสังคม ปัญหาการทำธุรกิจและความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ที่มีต่อสมรรถนะในการจัดการธุรกิจของวิสาหกิจที่จำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน
4. เพื่อหาอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์ของ ลักษณะทางสังคมประชากร ฐานะทางเศรษฐกิจ รูปแบบการทำธุรกิจ ขนาดธุรกิจ สมรรถนะการจัดการธุรกิจ การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบต่อสังคม ปัญหาการทำธุรกิจและความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ที่มีต่อสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของวิสาหกิจที่จำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน
5. เพื่อหาอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์ของ ลักษณะทางสังคมประชากร ฐานะทางเศรษฐกิจ รูปแบบการทำธุรกิจ ขนาดธุรกิจ สมรรถนะการจัดการธุรกิจ สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบต่อสังคม และปัญหาการทำธุรกิจ ที่มีต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน
6. เพื่อนำผลการวิจัยเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการวางแผนเพื่อกำหนดรูปแบบการบริหารจัดการที่เอื้อต่อการส่งเสริมสมรรถนะของวิสาหกิจที่จำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านให้

มีความมั่นคงและสามารถให้ความร่วมมือในการส่งเสริมอาชีพการรับงานมาทำที่บ้านให้ยั่งยืนต่อไป

สมมติฐานการวิจัย

1. ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์ต่างประเภทกันมีสมรรถนะการจัดการธุรกิจ สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบ สังคม ปัญหาการทำธุรกิจ และความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ แตกต่างกัน
2. ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่มีรูปแบบการดำเนินธุรกิจแตกต่างกันมีสมรรถนะการจัดการธุรกิจ สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบ สังคม ปัญหาการทำธุรกิจ และความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ แตกต่างกัน
3. ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่มีขนาดธุรกิจแตกต่างกันมีสมรรถนะการจัดการธุรกิจ สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบ สังคม ปัญหาการทำธุรกิจ และ ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ แตกต่างกัน
4. ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่มีความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจแตกต่างกันมีสมรรถนะการจัดการธุรกิจ สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบ สังคม ปัญหาการทำธุรกิจ และ ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ แตกต่างกัน
5. ลักษณะทางสังคมประชากร ฐานะทางเศรษฐกิจ รูปแบบการดำเนินธุรกิจ ขนาดธุรกิจ สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบ สังคม ปัญหาการทำธุรกิจ และความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์สมรรถนะในการจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน
6. ลักษณะทางสังคมประชากร ฐานะทางเศรษฐกิจ รูปแบบการดำเนินธุรกิจ ขนาดธุรกิจ สมรรถนะการจัดการธุรกิจ การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบ สังคม ปัญหาการทำธุรกิจ และ

ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์สมรรถนะในการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน

7. ลักษณะทางสังคมประชากร ฐานะทางเศรษฐกิจ รูปแบบการดำเนินธุรกิจ ขนาดธุรกิจ สมรรถนะการจัดการธุรกิจ สมรรถนะในการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบต่อสังคม และปัญหาการทำธุรกิจ มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบข้อมูลพื้นฐานทางประชากร สังคม เศรษฐกิจ รูปแบบการทำธุรกิจ และทิศต่อการส่งเสริมอาชีพการรับงานมาทำที่บ้าน สมรรถนะการจัดการธุรกิจ สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบต่อสังคม ปัญหาการทำธุรกิจ และความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจที่จำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน

2. ได้แนวทางสำหรับการส่งเสริมสมรรถนะเพื่อส่งเสริมความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจที่จำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน

3. ได้ข้อมูลพื้นฐานสำหรับการเสนอให้รัฐบาลปรับเปลี่ยนกฎหมายและระบบสวัสดิการแรงงานนอกระบบเพื่อการคุ้มครองผู้รับงานไปทำที่บ้าน

4. ได้ข้อมูลพื้นฐานสำหรับเป็นแนวทางในการหารูปแบบการประสานระหว่างรัฐบาล วิสาหกิจและแรงงาน เพื่อการส่งเสริมและกระตุ้นอาชีพการรับงานมาทำที่บ้านให้เป็นอาชีพเศรษฐกิจชุมชนที่แพร่หลายและมีมูลค่ายิ่งขึ้น

คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

1. **ลักษณะทางสังคมประชากร** หมายถึง ลักษณะพื้นฐานส่วนตัวของผู้ประกอบการ เช่น เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ อายุการประกอบธุรกิจ

2. **ฐานะทางเศรษฐกิจ** หมายถึง ทุนทรัพย์ที่ใช้ในการประกอบธุรกิจ เช่น จำนวนเงินที่ใช้ในการจดทะเบียนการค้า ปัญหาการเงิน และจำนวนเงินที่ผู้ประกอบการกู้ยืมเพื่อการทำธุรกิจ

3. **รูปแบบการทำธุรกิจ** หมายถึงวิธีการที่ผู้ประกอบการใช้ในการดำเนินธุรกิจ เช่น แบบแผนของกรรมสิทธิ (ร้านค้า/ห้างหุ้นส่วนจำกัด/ บริษัท) การจดทะเบียนธุรกิจ (ไม่จด/จดทะเบียน) รูปแบบการจำหน่ายสินค้า (ขายปลีก/ส่ง/ทั้งปลีกและส่ง) และ แหล่งจำหน่ายสินค้า (ขายภายในประเทศ/ส่งออกต่างประเทศ/ทั้งขายภายในและส่งออก)

4. **ขนาดธุรกิจ** หมายถึงจำนวนคนงานของสถานประกอบการ ในงานวิจัยนี้แบ่งออกเป็น 3 ขนาดคือ ขนาดเล็กมาก (สถานประกอบการที่มีคนงานต่ำกว่า 5 คน) ขนาดเล็ก (สถานประกอบการที่มีคนงาน 5-50 คน) และขนาดกลาง (สถานประกอบการที่มีคนงาน 51-200 คน)

5. **สมรรถนะ** หมายถึง กลุ่มของพฤติกรรมที่นำมาซึ่งความสำเร็จในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ ในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือ สมรรถนะการจัดการธุรกิจ และ สมรรถนะการจัดการคุณภาพชีวิตของทรัพยากรมนุษย์

6. **สมรรถนะการจัดการธุรกิจ** หมายถึง กลุ่มของพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการจัดการแผนธุรกิจประจำปี ตลอดจนการจัดการปัญหาต่างๆที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ (การผลิต การเงิน แรงงาน และการตลาด) ซึ่งผู้ประกอบการใช้เป็นเครื่องมือในการดำเนินธุรกิจเพื่อยังผลให้ธุรกิจบรรลุความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของสถานประกอบการ

7. **สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ** หมายถึง ปริมาณแผนงานหรือกิจกรรมประจำปีที่เกี่ยวข้องกับการผลิต การเงิน แรงงาน และการตลาดที่ผู้ประกอบการจัดทำขึ้นเพื่อนำพาธุรกิจไปสู่ความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของการประกอบการ

8. **สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต** หมายถึง ปริมาณแผนงานหรือกิจกรรมประจำปีที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการผลิตที่จัดทำขึ้นเพื่อการลดต้นทุนและส่งเสริมคุณภาพของสินค้า

9. สมรรถนะการจัดการแผนการเงิน หมายถึง ปริมาณแผนงานประจำปีที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการสรรหาและการควบคุมเงินสดและต้นทุนให้เพียงพอกับความต้องการของธุรกิจ

10. สมรรถนะการจัดการแผนแรงงาน หมายถึง ปริมาณแผนงานหรือกิจกรรมประจำปีที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการจัดการทรัพยากรมนุษย์เพื่อเสริมสร้างประสิทธิภาพการทำงานของคนงานให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่สถานประกอบการ

11. สมรรถนะการจัดการแผนการตลาด หมายถึง ปริมาณแผนงานหรือกิจกรรมประจำปีที่เกี่ยวข้องกับกลยุทธ์ทางการตลาดเพื่อการส่งเสริมการจำหน่ายและการส่งเสริมสัมพันธ์กับลูกค้า

12. สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ หมายถึง ระดับปัญหาและแผนการจัดการกับปัญหาลิติดัณฑ์และกระบวนการผลิต การเงิน แรงงาน และการตลาดที่ผู้ประกอบการกำลังประสบอยู่

13. สมรรถนะการจัดการคุณภาพชีวิตทรัพยากรมนุษย์ หมายถึง กลุ่มของพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการจัดการสุขภาพและความปลอดภัยในชีวิตของผู้สนับสนุนสถานประกอบการ ซึ่งผู้ประกอบการใช้เป็นเครื่องมือในการดำเนินธุรกิจเพื่อยังผลให้ธุรกิจบรรลุความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของสถานประกอบการและเสริมสร้างความสงบสุขแก่สังคม

14. สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน หมายถึง ระดับความรู้ ทักษะและการปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการจัดการทรัพยากรมนุษย์เพื่อเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของคนงาน

15. การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบต่อสังคม หมายถึง ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับหน้าที่ความรับผิดชอบต่อการพัฒนาชุมชน แรงงาน สิ่งแวดล้อมการทำงาน ผู้บริโภค ภาษี และกฎหมายของผู้ประกอบการ

16. **ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ** หมายถึง ระดับความคิดเห็นต่อการบรรลุวัตถุประสงค์ของสถานประกอบการทั้งในแง่ของกำไรปัจจุบัน แนวโน้มความเจริญก้าวหน้า และความพอใจต่อการดำเนินธุรกิจ

17. **ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน** คือผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมที่มีคนงานรับงานหัตถกรรมพื้นบ้านกลับมาทำที่บ้าน (SMEs) และจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านประเภทใดประเภทหนึ่งดังต่อไปนี้ ผลิตภัณฑ์ไม้ ผลิตภัณฑ์เซรามิค เครื่องปั้นดินเผา ผลิตภัณฑ์จักสาน ผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า ผลิตภัณฑ์กระดาษ ผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป ผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เงินนยพลอย ผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก หรือผลิตภัณฑ์รูปห่อม เทียนหอมหรือภาพวาด

บทที่ 2

อภิปรายวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

I คำจำกัดความของ ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ (Business Success)

ความสำเร็จคือ ปริมาณที่เพิ่มขึ้นของผลการดำเนินธุรกิจของสถานประกอบการแต่ละแห่ง ซึ่งผลการดำเนินธุรกิจอาจเป็นเรื่องของผลกำไรทางธุรกิจ (profit) หรือการเจริญเติบโตทางธุรกิจ (growth) หรือความพึงพอใจของผู้ประกอบการ(satisfaction) หรือทั้งสามอย่างร่วมกัน

II การวัดความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ (Measurement of business success)

โดยทั่วไป เกณฑ์วัดความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมสามารถวัดด้วยเกณฑ์วัดหลักๆ 2 ประเภท คือ เกณฑ์ที่แบบดั้งเดิม (traditional way) ซึ่งนักวิจัยบางท่านเรียกว่าเป็นเกณฑ์วัดภายนอก (extrinsic criteria) หรือบางท่านเรียกว่า เกณฑ์ที่วัด ปรนัย (objective criteria) ส่วนอีกประเภทหนึ่งคือ เกณฑ์ที่วัดภายใน (intrinsic criteria) หรืออาจเรียกเป็นเกณฑ์วัดอัตนัย (subjective criteria) โดยเกณฑ์วัดภายนอกได้แก่ ผลกำไรทางธุรกิจ ความก้าวหน้าหรือการเจริญเติบโตทางธุรกิจ ส่วนเกณฑ์วัดภายในนั้นได้แก่ความพึงพอใจของผู้ประกอบการ อย่างไรก็ตาม เกณฑ์วัดความสำเร็จยังไม่มีคำจำกัดความที่เป็นสากล องค์ประกอบของเกณฑ์วัดจึงถูกแบ่งย่อยออกไปอีกมากมายตามค่านิยมของนักวิจัยแต่ละท่าน เช่น

เกณฑ์วัดภายนอกหรือเกณฑ์วัดปรนัยประกอบด้วย ผลงานทางด้านการเงิน การเพิ่มรายได้ส่วนบุคคล และความร่ำรวย (Burch ,1986; Kuratko, Hornsby, & Naffziger, 1997) รายได้ทางการเงิน (Merz,Weber, & Laetz, 1994) ความเพียงพอของเงินสดหมุนเวียนสำหรับการจ่ายบิลที่

ครบกำหนดเวลา ส่วนแบ่งทางการตลาด (Singhvi, 2000) จำนวนลูกค้า (Dsouza, 1992) ตัวเลขการว่าจ้าง ตัวเลขการจำหน่าย (Komiski, 1995; Delmar, 1996 cited in Wasilczuk, 2000) ชื่อเสียงของสถานประกอบการ ภาพลักษณ์ของสถานประกอบการ (Luk, 1996) อัตราการส่งออก (Katsikeas, Deng, & Wortzel, 1997) ผลตอบแทนจากการลงทุน (Gadenne, 1998) ประสิทธิภาพการกระจายทรัพยากร (Gadenne, 1998) อัตราการย้ายเข้าออกของแรงงาน (Du Rietz & Henrekson, 2000) การเพิ่มจำนวนคนงาน การขยายจำนวนลูกค้า การเติบโตในระดับนานาชาติ การเพิ่มสาขา การได้มาซึ่งธุรกิจใหม่ (Steward, 2002) โอกาสก้าวหน้าในตลาดแรงงาน การยกระดับฐานะทางครอบครัว ความสามารถในการสร้างสมดุลระหว่างบทบาททางครอบครัวและงาน (Kantor, 2002) การส่งเสริมประเพณีเกี่ยวกับหัตถกรรมท้องถิ่น และการส่งเสริมการถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับงานหัตถกรรมแก่ลูกค้า (Paige & Littrell, 2002)

ส่วนเกณฑ์ชีวิตภายในหรือเกณฑ์ชีวิตอันทันสมัยประกอบด้วย เสรีภาพและความอิสระ (Boyd & Gumpert, 1983) การควบคุมอนาคตส่วนตน การเป็นนายตนเอง (Bird, 1989) การประเมินของผู้ประกอบการต่อความสอดคล้องระหว่างผลการดำเนินงานและเป้าหมายของสถานประกอบการ (Komiski 1995; Delmar, 1996 cited in Wasilczuk, 2000) ความคาดหวังต่อผลกำไรตามเป้าหมายและความคาดหวังต่อความก้าวหน้าของสถานประกอบการ (Luk, 1996) ประสบการณ์เชิงสร้างสรรค์ โอกาสได้รับสิ่งเสริมแรงเกี่ยวกับเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม และการได้มีโอกาสควบคุมชีวิตตนเอง (Littrell & Dickson, 1999) ความพึงพอใจในเป้าหมายส่วนตนและเป้าหมายธุรกิจ ความรู้สึกภูมิใจต่อการได้แสดงออกถึงทักษะและพรสวรรค์ผ่านทางสินค้าหัตถกรรม (Paige & Littrell, 2002)

III ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

(Frameworks of Factors Influencing Business)

Keats & Bracker (1988) ได้สร้างกรอบแนวคิดที่ใช้อธิบายปัจจัยส่วนบุคคล พฤติกรรม และสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อผลการดำเนินงานของสถานประกอบการว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจมีลักษณะเป็นโครงสร้างเชิงซ้อนประกอบด้วยปัจจัย 6 ประเภท คือ (1) ความเข้มข้นในความเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intensity) คือลักษณะและพฤติกรรมที่เน้นความเป็นผู้ประกอบการที่ทำให้บุคคลนั้นๆ โดดเด่นไปจากคนอื่น (2) แรงงูใจในการทำงาน

(Task Motivation) คือ ความเข้มข้นของความพยายามในการทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อให้ตนประสบความสำเร็จตามที่มุ่งหวังไว้ (3) ความเข้มแข็งในการมีอิทธิพลเหนือสิ่งแวดล้อม (Strength of Environmental Influences) คือ ทางเลือกเชิงกลยุทธ์และปฏิกิริยาตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อม (4) ความซับซ้อนของพฤติกรรมเชิงกลยุทธ์ (Behavioral Strategic Sophistication) คือ การได้มาและการนำกลยุทธ์เชิงธุรกิจไปปฏิบัติ (5) ความซับซ้อนของปัญญาเชิงกลยุทธ์ (Cognitive Strategic Sophistication) คือ ความเข้าใจและการประสมประสานการจัดการและการปฏิบัติเชิงกลยุทธ์ (6) องค์ประกอบของสิ่งแวดล้อมในการทำงาน (Task Environment Factors) คือ โครงสร้างของสถานประกอบการนั้นๆ

ตัวแปรที่ใช้ในกรอบแนวคิดของ Keats & Bracker มีลักษณะคล้ายกับกรอบแนวคิดของ Kiggundu (2002) แต่ Kiggundu แบ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จออกเป็น 3 กลุ่มหลักเท่านั้นคือ (1) ลักษณะส่วนตัวของผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จ ประกอบด้วยตัวแปรทางประชากร ปัจจัยทางจิตวิทยา พฤติกรรมการทำงานและสมรรถนะหลักที่เกี่ยวข้องกับการจัดการ (2) สถานประกอบการ ประกอบด้วยปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับ ขนาด แบบและโครงสร้าง เงินทุน เครื่องจักร เทคโนโลยี ระบบธรรมาภิบาลและการช่วยเหลือเชิงเทคนิค (corporate governance and technical assistance) (3) สิ่งแวดล้อมภายนอก ประกอบด้วยตัวแปรทางด้านเศรษฐกิจ การเติบโตทางเศรษฐกิจของชุมชน โอกาสทางการตลาดท้องถิ่น ค่าของเงิน กำลังซื้อของคนในท้องถิ่น (Leonidou, Katsikeas, & Piercy, 1998) ความเข้มงวดทางภาษี การสนับสนุนจากรัฐบาล สังคม และวัฒนธรรมท้องถิ่น สิ่งแวดล้อมภายใน

ส่วน Yusuf (1995) พัฒนากรอบแนวคิดจากการศึกษาวิจัยในกลุ่มผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมในหมู่เกาะแปซิฟิกตอนใต้ เขาได้แบ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจออกเป็น 7 องค์ประกอบตามลำดับความสำคัญดังต่อไปนี้

ก. การจัดการที่ดี ได้แก่ความสามารถในการพัฒนาและวางแผนธุรกิจ การจัดหาและใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ ความสามารถในการสร้างสมดุลระหว่างสิ่งที่จำเป็นต้องปฏิบัติตามแบบฉบับดั้งเดิมกับความต้องการทางธุรกิจในยุคปัจจุบัน และความสามารถในการบัญชีงบดุลได้อย่างถูกต้องและชัดเจน

ข. การสนับสนุนระดับประคองจากรัฐบาล ได้แก่ การให้บริการสาธารณะ การให้สิ่งอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการฝึกอบรม สิ่งจูงใจทางภาษี การปกป้องการแข่งขันจากธุรกิจขนาดใหญ่

- ค. ปัจจัยทางการตลาด โดยเฉพาะเกี่ยวกับทำเลหรือแหล่งทำธุรกิจ ขนาดของตลาด และอุปสรรค ทัศนคติการส่งเสริมการขาย
- ง. โอกาสติดต่อกับต่างประเทศ เช่น การท่องเที่ยวเชิงอำนาจโอกาสทางธุรกิจ การได้พักอาศัยในต่างประเทศ การเรียนหรือการฝึกอบรมต่างประเทศ
- จ. ระดับการศึกษาและการฝึกอบรมของผู้ประกอบการ
- ฉ. แหล่งเงินทุนและระดับการลงทุนในระยะเริ่มกิจการ
- ช. ลักษณะนิสัยและคุณภาพส่วนบุคคล เช่น ความมั่นใจ บารมีที่สั่งสมไว้ ความมีชื่อเสียงในท้องถิ่น ความน่าไว้วางใจ
- ฉ. ประสบการณ์ก่อนการทำธุรกิจ
- ญ. ความสนใจต่อการเมือง (Political affiliation)

กล่าวโดยสรุป ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ กลุ่มแรกเป็นกลุ่มของปัจจัยภายในซึ่งครอบคลุม ผู้ประกอบการและสถานประกอบการ และกลุ่มที่สองคือกลุ่มปัจจัยภายนอกสถานประกอบการทั้งหมด ซึ่งทั้งเนื้อหา รูปแบบ กระบวนการจัดทำแผนและการดำเนินธุรกิจจะเป็นไปในรูปแบบใดได้รับอิทธิพลจากทั้งจากปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก (Risseuw & Masurel, 1994) การสืบค้นและการเข้าใจเกี่ยวกับปัจจัยดังกล่าวจะช่วยให้ทราบถึงกระบวนการวางแผนและการสร้างกลยุทธ์ทางธุรกิจเพื่อนำพาธุรกิจไปสู่ความสำเร็จ (Berman, Gordon, & Sussman, 1997)

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ประกอบการ (Entrepreneur's personal factors)

Leonidou, Katsikeas & Piercy (1998) ได้แบ่งปัจจัยส่วนบุคคลออกเป็น 4 กลุ่ม คือ (1) ลักษณะเชิงปรนัยทั่วไป (2) ลักษณะเชิงปรนัยเฉพาะ (3) ลักษณะเชิงอัตนัยทั่วไป (4) ลักษณะเชิงอัตนัยเฉพาะ

ก. **ลักษณะเชิงปรนัยทั่วไป (General-Objective Characteristics)** เป็นลักษณะที่เป็นธรรมชาติทั่วไป สามารถประเมินได้จากการสังเกตหรือคำนวณ เช่น อายุ การศึกษา ศาสนา และประสบการณ์ในวิชาชีพหรือการทำงาน

ข. **ลักษณะเชิงปรนัยเฉพาะ (Specific-Objective Characteristics)** เป็นลักษณะที่เป็นลักษณะเฉพาะสำหรับหัวข้อที่ศึกษาวิจัย และเป็นลักษณะที่สามารถประเมินได้จากการสังเกตหรือการคำนวณได้แก่ เผ่าพันธุ์ ระยะเวลาที่อยู่ต่างประเทศ จำนวนครั้งของการเดินทางไปต่างประเทศ

ค. **ลักษณะเชิงอัตนัยทั่วไป (General-Subjective Characteristics)** เป็นลักษณะทั่วไปที่สามารถวัดหรือประเมินจากการรับรู้ เช่น ความรับผิดชอบ การตัดสินใจ การอดทนต่อความเสี่ยง ความสนใจต่อนวัตกรรม ความยืดหยุ่น พันธุกรรม

ง. **ลักษณะเชิงปรนัยเฉพาะ (Specific-Subjective Characteristics)** เป็นลักษณะเฉพาะที่เกี่ยวกับงาน อาชีพหรือตำแหน่งที่วัดจากการรับรู้ เช่น สมรรถนะในการจัดการธุรกิจ ทักษะการแก้ปัญหา ทักษะการสร้างแบบจำลองทางจิตวิทยา และความรู้ความสามารถในการประเมินผลการปฏิบัติงาน

1.1 **ลักษณะพื้นฐานทางสังคมประชากรของผู้ประกอบการ** (Entrepreneur's socio-demographic characteristics)

งานวิจัยจำนวนมากมาได้พยายามพิสูจน์ให้เห็นว่า ลักษณะพื้นฐานทางสังคมประชากรของผู้ประกอบการมีอิทธิพลต่อการกระตุ้นหรือการยับยั้งความก้าวหน้าหรือความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ทั้งนี้เพราะผู้ประกอบการเป็นบุคคลที่มีอำนาจและบทบาทสำคัญในการจัดการเกี่ยวกับธุรกิจโดยผ่านกระบวนการดำเนินธุรกิจต่างๆ เช่น การวางแผน การจัดการ การนำ และการควบคุมทรัพยากรของสถานประกอบการ (Leonidou, Katsikeas, & Piercy, 1998) ลักษณะพื้นฐานดังกล่าวประกอบด้วย อายุ เพศ การศึกษา เชื้อชาติ ศาสนา สถานภาพสมรส จำนวนบุตร ลำดับที่เกิด ประสพการณ์ ฯลฯ

อย่างไรก็ตาม ผลงานวิจัยที่ผ่านมายังไม่ค่อยมีความแน่นอน บางงานวิจัยก็สอดคล้องกันในขณะที่บางงานวิจัยก็ขัดแย้งกัน เช่น ผลงานวิจัยของ Kiggundu (2002) และ Mead & Liedholm (1998) พบว่า ตัวแปรด้านประชากรสามารถแยกแยะระหว่างผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จมากและประสบความสำเร็จน้อย โดยผู้ประกอบการที่มี เพศ (ชาย) อายุ(วัยกลางคน) สถานภาพ

(สมรส) การศึกษา(สูง) มีแนวโน้มประสบความสำเร็จได้มากกว่าคู่กรณี ในขณะที่ Keyser, de Kruif & Frese (2000) ศึกษาในแซมเบีย พบว่า อายุและเพศ การฝึกอบรมหรือประสบการณ์การทำงาน ไม่ได้มีอิทธิพลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการดำเนินธุรกิจ แต่ความรู้เกี่ยวกับองค์การเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลมากกว่า ส่วน Trulsson (1997 cited in Kiggundu, 2002)) ศึกษาใน Tanzania พบว่า การศึกษาระดับอุดมศึกษา ประสบการณ์การทำงานในอดีต และการไปต่างประเทศมีส่วนช่วยให้ผู้ประกอบการประสบความสำเร็จ นอกจากนั้น Harrison & Friedrich (1994) ศึกษาใน Zimbabwe พบว่า ผู้ประกอบการที่มีการศึกษาดำและมีประสบการณ์การทำงานน้อย หรือขาดทักษะในการทำบัญชีเกี่ยวกับการเงินมีโอกาสประสบความสำเร็จน้อย ในขณะที่ Harper & Soon (1979 cited in Kiggundu, 2002) ศึกษาพบว่า ทักษะและความคิดริเริ่มสร้างสรรค์เป็นปัจจัยที่ตัดสินความสำเร็จมากกว่าปัจจัยทางประชากร

กลุ่มนักวิจัยที่สนับสนุนว่าผู้ประกอบการที่มีอายุน้อยกว่ามีแนวโน้มประสบความสำเร็จได้มากกว่า ให้เหตุผลว่า ผู้ประกอบการที่มีอายุน้อย (ต่ำกว่า 35 ปี) มีความเป็นนานาชาติมากกว่าผู้ประกอบการที่มีอายุมาก (McConnel 1979) มีพฤติกรรมที่กล้าเสี่ยงต่อการบุกเบิกกิจกรรมต่างๆ เพื่อนำพาธุรกิจไปสู่ความสำเร็จ (Martin, Graeme, & Staines, 1994) และเป็นคนที่มีความกระฉับกระเฉงในการทำงานเพื่อการขยายธุรกิจมากกว่า ยิ่งกว่านั้นยังเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญหรือมีความสนใจในการขยายธุรกิจได้มากกว่า (Moon & Lee 1990 cited in Leonidou, Katsikeas, & Piercy, 1998) ผู้ประกอบการที่มีอายุมาก

ส่วนกลุ่มที่เชื่อว่าการศึกษาและประสบการณ์มีส่วนสัมพันธ์เชิงบวกกับความอยู่รอดและความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจ และผลทางการเงิน (เช่น Bates, 1995; Hay & Ross, 1989; Cooper, Woo, & Dunkelberg, 1989; Van de Ven et al, 1984) Pena (2002) อธิบายว่า ความรู้ที่ได้จากสถานศึกษา ไม่ว่าจะเป็นโรงเรียน วิทยาลัย และมหาวิทยาลัยมีส่วนช่วยปรุงแต่งประสบการณ์เชิงธุรกิจให้แตกฉานมากขึ้น (Schlegelmilch, 1986) ช่วยให้เกิดปัญญาในการจัดทำแผนธุรกิจ (Gibson & Cassar, 2002) การจัดการทรัพยากร การตัดสินใจและการแก้ปัญหาประจำวัน ผู้ประกอบการที่มีการศึกษาสูงกว่าจะเป็นผู้ที่เปิดใจรับสิ่งต่างๆ (open-minded) สนใจในกิจการระหว่างประเทศ และยอมรับการประเมินผลธุรกิจแบบปรนัย (objectively evaluation) ได้มากกว่าผู้ประกอบการที่มีการศึกษาดำกว่า (Garnier 1982)

เมื่อการศึกษาผสมผสานกับประสบการณ์ในวิชาชีพ ครอบคลุมถึงอาชีพดั้งเดิม ความชำนาญเชิงเทคนิค ความรู้เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ จะช่วยเพิ่มพูนข้อมูลข่าวสารและเพิ่มทักษะการติดต่อ

ประสานงานเกี่ยวกับธุรกิจ อันเป็นประโยชน์ต่อการนำมาปรุงแต่งสมรรถนะการจัดการที่มีอยู่เดิม (Leonidou, Katsikeas, & Piercy, 1998) แนวคิดนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Kogut & Zander (1992) ที่ว่าประสบการณ์ในสิ่งแปลกใหม่มักจะช่วยปรุงแต่งความรู้ให้เจริญงอกงาม นอกจากนั้นจำนวนปีที่ มีประสบการณ์มีอิทธิพลต่อทัศนคติเกี่ยวกับข้อได้เปรียบและเสียเปรียบของการทำแผนธุรกิจ (Gibson, 2002) เช่นประสบการณ์อาจทำให้ผู้ประกอบการรับรู้ว่าการทำแผนธุรกิจมีแต่ประโยชน์ ผู้ประกอบการก็มีแนวโน้มที่จะทำแผนธุรกิจ แต่ถ้าประสบการณ์เคยพบว่าแผนธุรกิจเป็นเพียงเอกสารที่ไม่มีคุณค่าอะไร ผู้ประกอบการย่อมไม่ยอมเสียงบประมาณและเวลาสำหรับการจัดทำแผน ดังนั้น การศึกษาระดับอุดมศึกษาและประสบการณ์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นประสบการณ์การทำงานในอดีต การไปต่างประเทศ ตลอดจนการพัฒนาในด้านอื่นๆมีส่วนช่วยให้ผู้ประกอบการประสบความสำเร็จ โดยการพัฒนาเหล่านี้ช่วยเสริมสร้างสมรรถนะแก่ผู้ประกอบการให้แข็งแกร่งยิ่งขึ้น (Kiggundu, 2002) สมรรถนะในที่นี้ครอบคลุมถึงทัศนคติ ค่า นิยม ความเชื่อ ความรู้ ทักษะ ความสามารถ บุคลิกภาพ เสรีภาพ ความเชี่ยวชาญทั้งทางสังคม เทคนิค การจัดการ แนวโน้มของการแสดงออก ฯลฯ

1.2 สมรรถนะของผู้ประกอบการ (Entrepreneur's competencies)

1.2.1 คำจำกัดความของคำว่า “สมรรถนะ” (Definition of "competency")

มีผู้ให้คำจำกัดความของคำว่า “สมรรถนะ” (competency) ไว้มากมาย บางท่านกำหนดว่า “สมรรถนะ” หมายถึง คุณภาพที่แต่ละบุคคลพึงจะมี บางท่านกำหนดว่า “สมรรถนะ” คือ กระบวนการที่ก่อให้เกิดความสอดคล้องระหว่างคนและงาน ในขณะที่บางท่านกำหนดว่า “สมรรถนะ” คือ ระดับของความสามารถในการทำงาน บางท่านกำหนดว่า “สมรรถนะ” คือ มาตรฐานวัด (benchmark) ของทักษะ หรือเป็นเครื่องชี้วัดทางการจัดการที่บอกให้ทราบถึงประเภทของความรู้ ทักษะและทักษะที่แต่ละบุคคลต้องนำมาใช้กับงานแต่ละประเภท การวัด “สมรรถนะ” จึงเป็นเรื่องของการวัดจุดแข็งจุดด้อยของแต่ละบุคคล และ “สมรรถนะ” สามารถใช้เป็นเครื่องมือวัดผลการปฏิบัติงานของบุคคล และสามารถช่วยตัดสินระดับคุณภาพการทำงานหรือความพึงพอใจของบุคคล (Antonacopoulou, Elena & FitzGerald, 1996)

คำว่า “สมรรถนะ” (competency) หรือ “สมรรถภาพ” (competence) มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินคือ “competentia” ซึ่งแปลว่า ความกลมกลืน หรือการเข้ากันได้ (agreement) ดังนั้นสมรรถนะหรือสมรรถภาพจึงหมายถึงความสอดคล้องหรือความกลมกลืนระหว่างความรู้ส่วนบุคคลและธรรมชาติของงาน สมรรถภาพเป็นเรื่องของความรู้เฉพาะกับงานเฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่ง (Von & Roos, 1995)

Woodruffe (1991 cited in Martin, Graeme & Staines, 1994) ได้แยกแยะความแตกต่างระหว่าง “สมรรถนะ” (competency) และ “สมรรถภาพ” (competence) ไว้ดังนี้ “สมรรถนะ” หมายถึงองค์ประกอบของพฤติกรรมที่อยู่ภายใต้ผลงานที่มีสมรรถภาพ “สมรรถนะ” เป็นคำที่ควรนำมาใช้กับตัวแปรที่เน้นบุคคล (person-oriented variables) “สมรรถนะ” เป็นปัจจัยนำเข้าในการทำงาน ส่วน “สมรรถภาพ” นั้นเป็นคำที่ใช้บรรยายผลลัพธ์ของงาน (task-oriented outcomes) ที่สืบเนื่องมาจากประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน

อย่างไรก็ตาม ในทัศนะของนักวิชาการอังกฤษ “สมรรถนะ” มีความหมายคล้าย “สมรรถภาพ” กล่าวคือ “สมรรถนะ” ถือว่าเป็นผลลัพธ์ หรือระดับการปฏิบัติงานที่สอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานของงาน ในขณะที่นักวิชาการอเมริกันกำหนดให้ “สมรรถนะ” เป็นปัจจัยนำเข้า เช่น

Parry (1996) กล่าวว่า “สมรรถนะ” คือกลุ่มของความรู้ ทักษะและทักษะ (Knowledge, Attitude, Skill) ที่มีผลกระทบต่องานหลักคือบทบาทและหน้าที่ของบุคคล และความรู้ ทักษะและทักษะเหล่านี้จะมีความสัมพันธ์กับผลการปฏิบัติงาน “สมรรถนะ” สามารถวัดและประเมินได้โดยการอิงกับเกณฑ์มาตรฐาน และสามารถปรับปรุงได้ผ่านการฝึกอบรมและพัฒนา

Antonacopoulou, Elena & FitzGerald (1996) ให้คำจำกัดความว่า “สมรรถนะ” คือทักษะการจัดการ ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับงานและองค์การที่ยังผลให้เกิดการกระทำที่มีประสิทธิภาพและนำมาซึ่งความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของสถานประกอบการ

Woodruffe (1993) ให้คำจำกัดความว่า “สมรรถนะ” คือ กลุ่มของพฤติกรรมที่จำเป็นต้องนำมาใช้ขณะดำรงตำแหน่งเพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่และงานให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี หรือพูดง่าย ๆ คือ สิ่งที่บุคคลนำมาใช้กับงาน

Webster (1981 cited in Von & Roos,1995) ให้คำจำกัดความว่า “สมรรถนะ” คือ ภาวะที่มีความรู้ การตัดสินใจ และทักษะ อย่างเพียงพอสำหรับการปฏิบัติหน้าที่หรืองาน

Sanchez, Heene & Thomas (1996) ให้คำจำกัดความว่า “สมรรถนะ” คือ ความสามารถในการสร้างสรรค์ การเข้าถึง และการประสานงานระหว่างทรัพยากรที่สัมผัสได้ (tangible assets) และทรัพยากรที่สัมผัสไม่ได้ (non-tangible assets) ภายในสถานประกอบการ

Hofrichter & McGovern (2001) ให้คำจำกัดความว่า “สมรรถนะ” เป็นเครื่องมือที่จะนำไปสู่ผลลัพธ์คือผลการดำเนินงาน โดยเป้าหมายของความพยายามคือการปรับปรุงผลการดำเนินงานของสถานประกอบการ

ส่วน Rothwell (Cited in Stone, 1995) ให้คำจำกัดความว่า “สมรรถนะ” คือ ลักษณะพื้นฐานของบุคคลที่นำไปสู่ความสำเร็จ ซึ่งลักษณะพื้นฐานส่วนบุคคลนี้อาจประกอบด้วย แรงจูงใจ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความกล้าเสี่ยง ลักษณะนิสัยรักความก้าวหน้า นิสัยรักการเปลี่ยนแปลง ทักษะการตัดสินใจ การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า หรือองค์ความรู้เกี่ยวกับการวางแผน การจัดการ และการบริหารพัฒนาเป็นต้น

Wasilczuk (2000) ได้แบ่ง “สมรรถนะ” ออกเป็น 2 ประเภทคือ (1) สมรรถนะส่วนบุคคล (personal competence) ประกอบด้วย การศึกษา ประสบการณ์ นิสัย ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และแรงจูงใจของผู้ประกอบการ (2) สมรรถนะการปฏิบัติ (operational competence) ประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆที่กระทำโดยผู้ประกอบการเพื่อจัดการสถานประกอบการ เช่น กิจกรรมทางการเงิน กิจกรรมทางการตลาด กิจกรรมทางการผลิต หรือกิจกรรมเกี่ยวกับแรงงาน เป็นต้น

โดยสรุปแล้ว “สมรรถนะ” เปรียบเสมือนร่มใหญ่ที่ครอบคลุมพฤติกรรมทุกอย่างที่อาจมีผลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อการดำเนินงานของสถานประกอบการ หรือในอีกแง่หนึ่ง “สมรรถนะ” เปรียบเสมือนเครื่องมือ (means) เพื่อนำไปสู่ผลลัพธ์ (output) คือผลการดำเนินงานนั่นเอง โดยเป้าหมาย (goal) ของการใช้เครื่องมือคือการปรับปรุงผลการดำเนินงาน

1.2.2 สมรรถนะที่จำเป็นสำหรับการดำเนินธุรกิจ (Essential Competencies for business)

สมรรถนะของผู้ประกอบการจะสะท้อนออกมาในรูปของแผนธุรกิจและโครงสร้างการจัดการภายในสถานประกอบการ แผนธุรกิจและโครงสร้างของการจัดการภายในสถานประกอบการเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการจัดสรรและควบคุมทรัพยากรต่างๆภายในสถานประกอบการเพื่อให้สามารถชนะคู่แข่ง (Acar, 1993)

ทรัพยากรที่มีคุณค่าในวงจรเศรษฐกิจมีอยู่ 2 ประเภทคือ ชีวิตมนุษย์และทรัพย์สินสมบัติ คุณค่าของชีวิตมนุษย์ (human life values) ประกอบด้วย ลักษณะส่วนบุคคล สมรรถนะเชิงเทคนิคและการจัดการ พลังงานใจ อำนาจในการสร้างสรรค์ และการตัดสินใจ ชีวิตมนุษย์มีคุณค่าทางเศรษฐกิจอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ชีวิตมนุษย์ถือเป็นทรัพยากรที่สัมผัสไม่ได้ (intangible) เป็นทรัพยากรที่ขาดต่อการจัดการหรือการปฏิบัติเชิงวิทยาศาสตร์ (scientific management) ส่วนคุณค่าทางทรัพย์สินสมบัติประกอบด้วยที่ดิน สิ่งก่อสร้าง เครื่องจักร เครื่องมือ วัตถุดิบ สินค้าสิ้นเปลืองต่างๆ ซึ่งเป็นทรัพยากรที่สัมผัสได้ (intangible) และเป็นทรัพยากรที่ง่ายต่อการทำความเข้าใจและสามารถจัดการได้ด้วยหลักการจัดการเชิงวิทยาศาสตร์ สิ่งที่แนวคิดเศรษฐกิจยุคใหม่ให้ความสำคัญคือคุณค่าทางเศรษฐกิจของชีวิตมนุษย์ (Huebner, 1995) โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณค่าของสมรรถนะมนุษย์ ในอดีตสมรรถนะไม่ได้รับการยอมรับว่าเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าเหมือนทรัพยากรทางการเงิน (กระแสเงินสด การกู้เงิน) ทรัพยากรกายภาพ (สถานประกอบการ เครื่องมือ เครื่องจักร) ทรัพยากรองค์การ (การวางแผน การควบคุม) ทรัพยากรที่สัมผัสไม่ได้ (ชื่อเสียงของสถานประกอบการ ชื่อหรือตราสินค้า) ทรัพยากรมนุษย์ (บุคลากรประเภทต่างๆ) (Von & Roos, 1995) แต่ปัจจุบัน สมรรถนะของผู้ประกอบการได้รับการยอมรับว่าเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งต่อการนำพาธุรกิจไปสู่ความล้มเหลวหรือความสำเร็จ

วงจรชีวิตขององค์การแบ่งเป็น 4 ระยะ โดยเริ่มจากระยะก่อตั้ง (start-up) ไปสู่ระยะแห่งการขยายตัว (expansion) จากนั้นเข้าสู่ระยะการเจริญเติบโต (growth) และเข้าสู่ระยะของวุฒิภาวะ (maturity) (Poza, 1988 cited in Hunt & Handler, 1999) ซึ่งเป็นระยะสูงสุดขององค์การ วิสาหกิจขนาดกลางและย่อมทุกแห่งจะต้องเริ่มต้นประกอบกิจการจากระยะก่อตั้ง เฉพาะสถานประกอบการที่ประสบความสำเร็จเท่านั้นที่สามารถพัฒนาไปสู่ระยะเติบโตหรือระยะวุฒิภาวะของการพัฒนาการที่จะนำสถานประกอบการไปสู่ความสำเร็จได้ ผู้ประกอบการจำเป็นต้องมีสมรรถนะในการจัดการที่ดีเลิศ กล่าวคือผู้ประกอบการต้องมีสมรรถนะในการเชื่อมโยงประสานระหว่างคุณค่าของ

ทรัพยากรมนุษย์และทรัพยากรได้อย่างผสมกลมกลืน ผู้ประกอบการต้องมีสมรรถนะในการวางแผน การสร้างกลยุทธ์เชิงธุรกิจ และการปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมการทำงานที่ส่งเสริมความก้าวหน้าของสถานประกอบการด้วยการบูรณาบุคคล งาน วัตถุดิบ เทคโนโลยีและสารสนเทศเข้าด้วยกัน เพื่อให้การใช้ทรัพยากรที่มีอยู่เกิดประสิทธิภาพสูงสุด และบรรลุวัตถุประสงค์ของหน่วยงาน อีกทั้งยังลดผลกระทบที่มีต่อคุณภาพชีวิตส่วนบุคคลของแรงงาน ขณะเดียวกันก็สามารถจัดการเพื่อให้ได้ผลผลิตหรือบริการที่สามารถตอบสนองความต้องการของตลาดเพื่อสร้างผลกำไรให้แก่สถานประกอบการ

สมรรถนะในการจัดการธุรกิจ (business management competencies) คือกลุ่มของพฤติกรรมที่ผู้ประกอบการใช้เป็นเครื่องมือในการดำเนินธุรกิจให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล (Antonacopoulou & FitzGerald, 1996)

McClave (2002) เสนอว่า สมรรถนะการจัดการหลักที่ผู้ประกอบการธุรกิจจำเป็นต้องมีเพื่อให้ผู้ประกอบการสามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงและความซับซ้อนของธุรกิจประกอบด้วยสมรรถนะในการจัดการธุรกิจ 4 ประการคือ

- (1) **การจัดการเกี่ยวกับธุรกิจ** เช่น การพัฒนาทางการตลาด การจัดการและออกแบบช่องทางการจำหน่าย การส่งเสริมการจำหน่ายอย่างมีประสิทธิภาพ การออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมสัมพันธ์กับลูกค้า
- (2) **การจัดการทางการเงิน** เช่น การสรรหาและการควบคุมเกี่ยวกับเงินสดและต้นทุนให้เพียงพอกับความต้องการของธุรกิจในแต่ละช่วงของการเปลี่ยนแปลง
- (3) **การจัดวางบุคคล** เช่น การสรรหาและการคัดเลือกบุคคล การจัดวางตำแหน่งบุคคล การจัดกิจกรรมที่เสริมสร้างประสิทธิภาพการทำงานเป็นทีมเพื่อให้ผลการปฏิบัติงานสูงสุด
- (4) **ปฏิบัติการทางธุรกิจ** เช่น ทักษะและความรู้ที่จำเป็นสำหรับการผลิตหรือการให้บริการอย่างมีประสิทธิภาพ การซื้อสินค้าและเครื่องมือ การนำนวัตกรรมใหม่ๆ มาใช้ การจัดการสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ การสืบค้น ออกแบบและการรักษาไว้ซึ่งข้อมูลสารสนเทศของสินค้าและบริการ

เนื่องจากวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมส่วนใหญ่มักเป็นสถานประกอบการที่เพิ่งเริ่มก่อตั้งซึ่งเป็นระยะที่มีการเปลี่ยนแปลงเพื่อสิ่งที่ดีกว่า ประสิทธิภาพในการจัดการเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงภายในสถานประกอบการจึงขึ้นอยู่กับสมรรถนะและประสบการณ์ของผู้ประกอบการ สมรรถนะพื้นฐานอันดับต้นๆคือ ความรู้เกี่ยวกับประวัติ จุดอ่อนจุดแข็งขององค์กร ปริมาณและคุณภาพของ

ทรัพยากรที่มีอยู่ ตลาดจนความรู้เกี่ยวกับเทคนิคการวางแผนและการจัดการต่างๆ ความรู้จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการพยากรณ์ การพยากรณ์เป็นศูนย์กลางสำหรับการค้นหาโอกาสและวิกฤติเพื่อการเสริมสร้างความมั่นคงแก่องค์กร (Greiner, 1972 cited in Hill, Jimmy, & McGowan, 2000) สมรรถนะในการพยากรณ์ล่วงหน้าถึงความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นขณะดำเนินธุรกิจ จะช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถหาแนวทางหรือวางแผนเพื่อการควบคุมหรือหลีกเลี่ยงความเสี่ยงต่างๆที่อาจเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Acar, 1993) ขณะเดียวกัน ความรู้เกี่ยวกับการวางแผนธุรกิจจะช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถจัดวางทรัพยากรได้อย่างเหมาะสมและปรับใช้กลยุทธ์ทางธุรกิจอย่างเป็นระบบและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเป้าหมายของสถานประกอบการ (Huck & McEwen, 1991; Charles, 1995) ความรู้จึงเป็นสมรรถนะหลักประเภทหนึ่งที่ช่วยประคับประคองให้สถานประกอบการอยู่รอดได้

ทักษะในการวางแผนเชิงกลยุทธ์และทักษะในการจัดการจะช่วยให้ผู้ประกอบการสร้างกรอบความคิดและแผนผังการกระจายอำนาจและทรัพยากรได้อย่างเหมาะสม ทักษะในการจัดการเป็นสิ่งที่สะท้อนถึงการกระจาย การใช้และและการควบคุมทรัพยากร นอกจากนั้น ทักษะการตัดสินใจเกี่ยวกับโครงสร้างและการจัดระบบขององค์การตลอดจนการตัดสินใจเกี่ยวกับการเลือกใช้กลยุทธ์และบุคลากรหลักขององค์การเป็นอีกสมรรถนะที่จำเป็นต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ (Hunt & Handler, 1999).

ความรู้ ทักษะและ ทักษะเกี่ยวกับการปรับวัฒนธรรมและ คุณภาพของคนเป็นพลังขับเคลื่อนที่สำคัญสำหรับการเพิ่มพูนผลการดำเนินงาน ทั้งนี้เพราะสมรรถนะดังกล่าวจะช่วยให้เกิดการผสมผสานและความกลมกลืนระหว่างพฤติกรรมส่วนบุคคลและเป้าหมายของสถานประกอบการ

นอกจากความรู้และทักษะเกี่ยวกับงานโดยตรงแล้ว สมรรถนะที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ไม่ควรมองข้ามคือ สมรรถนะในการเชื่อมโยงระหว่างอุปสรรคจากสิ่งแวดล้อมภายนอกและพลวัตรของปัจจัยภายในองค์กร สมรรถนะที่ช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถปรับพฤติกรรมภายในสถานประกอบการเพื่อตอบสนองต่ออุปสงค์จากภายนอกองค์กรมีหลากหลายสมรรถนะด้วยกัน เช่น ความสามารถในการใช้คนและการสร้างบรรยากาศการทำงานเป็นทีม ความสามารถเกี่ยวกับการปรับวัฒนธรรมและคุณภาพของคน ความสำเร็จในการเชื่อมประสานระหว่างอุปสงค์ภายนอกองค์กรและอุปทานภายในองค์กรจะไม่เกิดขึ้นหากสถานประกอบการขาดความร่วมมือจากคนงานภายในสถานประกอบการ สมรรถนะหลักในการจัดการคนงานคือ การปรับปรุงทักษะแรงงาน

การเพิ่มแรงจูงใจในส่วนตัว และการเพิ่มความปลอดภัยและคุณภาพชีวิตในการทำงานแก่คนงาน
สมรรถนะในการจัดการคุณภาพของคนเป็นพลังขับเคลื่อนที่สำคัญสำหรับการเพิ่มพูนผลการ
ดำเนินงาน ทั้งนี้เพราะสมรรถนะดังกล่าวจะช่วยให้เกิดการผสมผสานและความกลมกลืนระหว่าง
พฤติกรรมส่วนบุคคลและเป้าหมายของสถานประกอบการ

นอกจากสมรรถนะเชิงการจัดการแล้ว ยังมีสมรรถนะเชิงจิตวิทยาที่มีอิทธิพลต่อความ
สำเร็จหรือความล้มเหลว เช่น ความเชื่อมั่นในตนเอง แรงจูงใจสัมฤทธิ์ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
ความรู้สึกผ่อนคลายต่อการต้องเผชิญความเสี่ยง สมรรถนะเหล่านี้จะช่วยนำพาผู้ประกอบการ
ดำเนินธุรกิจไปในทิศทางที่มุ่งเน้นคุณภาพและมีความปราถนาอย่างแรงกล้าในการเอาชนะคู่แข่ง

เพื่อให้การพัฒนาสถานประกอบการดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ประกอบการจำเป็นต้อง
ต้องพัฒนาสมรรถนะดังกล่าวให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดธุรกิจและใช้สมรรถนะหลัก
เหล่านั้นได้อย่างเหมาะสมและถูกต้อง ผู้ประกอบการที่มีสมรรถนะการจัดการที่ดีคือกุญแจสำคัญที่
จะนำไปสู่ความสำเร็จในอนาคต และสมรรถภาพจะเป็นกุญแจหลักที่จะรักษาไว้ซึ่งสภาพการได้
เปรียบคู่แข่งอย่างยั่งยืน

1.2.3 สมรรถนะในการวางแผนธุรกิจ (Business planning competencies)

การวางแผนธุรกิจ (Planning practices) คือการเตรียมแผนเชิงกลยุทธ์สำหรับธุรกิจเป็น
ระยะเวลา 1-5 ปี (Singhvi, 2000)

การวางแผนธุรกิจ คือกระบวนการที่ใช้ในการพัฒนากลยุทธ์เพื่อการจัดสรรทรัพยากร
อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของสถานประกอบการ (Charles, 1995)

การวางแผนอย่างเป็นทางการ หมายถึง การกำหนดแนวทางการพัฒนาและการปรับ
ปรุงอย่างต่อเนื่อง ตลอดจนวิธีการนำแผนธุรกิจไปใช้ด้วยการเขียนเป็นลายลักษณ์อักษร (Steward,
2002)

สมรรถนะในการวางแผนธุรกิจ (Business planning competency) คือ สมรรถนะในการพัฒนากลยุทธ์เพื่อจัดการทรัพยากรอย่างเป็นระบบ ทั้งนี้เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของสถานประกอบการ Deshpande & Golhar (1995) กล่าวว่า ความสำเร็จในการก้าวไปสู่ตลาดโลกขึ้นอยู่กับความสามารถในการจัดการทรัพยากร 2 ประเภทคือ ทรัพยากรที่สัมผัสได้และทรัพยากรที่สัมผัสไม่ได้ การจัดการจะมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลได้ต้องเป็นการจัดการที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของแผนธุรกิจ (business plan)

แผนธุรกิจ เป็นเอกสารภายในที่บอกถึงทิศทางและเป้าหมายของสถานประกอบการทั้งระยะสั้นและระยะยาว ส่วนการจัดทำแผนธุรกิจคือการจัดทำโครงสร้างของสิ่งที่คาดหวังในอนาคต (Gibson, 2002) แผนธุรกิจประกอบด้วยข้อมูลหลายด้าน ได้แก่ พันธะและวิสัยทัศน์ จุดมุ่งหมาย ประวัติและคำบรรยายเกี่ยวกับธุรกิจ ข้อมูลทางการตลาด กลยุทธ์การจำหน่ายและช่องทางการจำหน่าย การประเมินสินค้าและบริการในท้องตลาด ข้อมูลเกี่ยวกับการเงิน การประมาณรายได้และรายจ่ายประจำปี แหล่งเงินทุน กระบวนการผลิต คำบรรยายเกี่ยวกับลักษณะของงานและสินค้าหรือบริการ จำนวนแรงงานและการจัดวางตำแหน่ง การจัดองค์การ ตารางการประชุมประจำปี (Steward, 2002) ความสำคัญและลำดับขั้นตอนของกิจกรรมที่จะต้องทำ สิ่งแวดล้อมทางธุรกิจ เอกลักษณ์ของกลุ่มคู่แข่ง จุดแข็งและจุดอ่อนของกลุ่มคู่แข่ง ข้อมูลทางสถิติเกี่ยวกับสินค้าและทำเลที่ตั้งของกลุ่มคู่แข่ง ความเสี่ยงและข้อจำกัดทางกฎหมาย (Ojala, 1995)

แผนธุรกิจ (business plan) เป็นเครื่องมือที่มีคุณค่าซึ่งใช้ประโยชน์ได้มากมาย เช่น เป็นตัวกำหนดทิศทางและเป้าหมาย ของธุรกิจ แผนธุรกิจใช้สำหรับการเตรียมงบประมาณเพื่อการปฏิบัติงานประจำปี แผนธุรกิจเป็นข้อมูลที่สำคัญสำหรับใช้เป็นแนวทางสำหรับการตัดสินใจต่างๆ การจัดลำดับความสำคัญและขั้นตอนการทำงานของกิจกรรมแต่ละประเภท แผนธุรกิจช่วยให้ผู้ประกอบการทราบว่าควรจะมีเวลาและเงินทุนให้กับกิจกรรมในแต่ละประเภทอย่างไรและเท่าไร (Singhvi, 2000) แผนธุรกิจที่ดีจะช่วยให้ธุรกิจมีเครดิต ผู้ประกอบการสามารถใช้แผนธุรกิจเป็นเครื่องมือสำหรับการขอกู้เงินจากแหล่งเงินทุนและการเพิ่มเงินทุนเพื่อการขยายตัวทางธุรกิจ ส่วนผู้เริ่มประกอบธุรกิจที่ยังไม่ค่อยคุ้นเคยกับการทำธุรกิจ แผนธุรกิจจะช่วยกระตุ้นให้ผู้ประกอบการทำความเข้าใจกับธุรกิจที่ตนทำอย่างแจ่มแจ้งและใส่ใจในการหาแนวทางเพื่อการพัฒนาธุรกิจมากขึ้น (Crawford-Lucas, 1992) นอกจากนั้นแผนธุรกิจยังช่วยลดความเสี่ยง เพราะในแผนธุรกิจจะมีการระบุปัจจัยเสี่ยง ความเป็นไปได้ของการเปลี่ยนแปลง กิจกรรมที่ต้องดำเนินการเพื่อการจัดความเสี่ยง และสถานการณ์ต่างๆ ที่อาจจะมีการเปลี่ยนแปลงซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อธุรกิจ (Charles, 1995)

แม้แผนธุรกิจจะมีประโยชน์มากมายดังที่กล่าวมาแล้ว และงานวิจัยมากมายก็ได้พยายามพิสูจน์ให้เห็นว่า ธุรกิจที่ไม่มีการวางแผนอย่างเป็นทางการหรือมีการวางแผนที่ไม่ถูกต้องมักจะมีโอกาสน้อยต่อการนำธุรกิจไปสู่ความสำเร็จ (Baker, Addams & Davis, 1993; Lussier, 1996; Petzinger 1997; Miller, McLeod & Oh, 2001; Pena, 2001) แต่สภาพเป็นจริงที่ปรากฏคือ สถานประกอบการส่วนใหญ่ไม่ว่าจะเป็นสถานประกอบการในประเทศพัฒนา เช่น สหรัฐ (Perry, 2001) หรือประเทศด้อยพัฒนา เช่น แซมเบีย (Keyser, de Kruif, & Frese, 2000) ยูกานดา (Kiggundu, 2002) ต่างไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการทำแผนธุรกิจ และมีการวางแผนธุรกิจที่เป็นทางการน้อยมาก Singhi (2000) ได้ทำการสำรวจการทำแผนธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและย่อม พบว่าประมาณ 70% ของสถานประกอบการทำแผนธุรกิจเพียงเพื่อใช้เป็นเครื่องมือสำหรับการต่อรองเพื่อขอการสนับสนุนทางการเงินจากแหล่งเงินทุน ซึ่งผลงานวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Ojala (1995) ซึ่งก็พบว่า วิสาหกิจขนาดกลางและย่อมจะทำแผนธุรกิจก็ต่อเมื่อมีเหตุการณ์บีบบังคับ การเข้าถือสิทธิธุรกิจและการกู้เงินจากธนาคาร นอกจากนั้นแผนธุรกิจที่วิสาหกิจขนาดกลางและย่อมทำอยู่มักเป็นแผนธุรกิจที่ไม่ค่อยได้รับการทบทวนหรือปรับปรุงเพื่อให้ทันสมัยและทันต่อเหตุการณ์ และวิสาหกิจขนาดใหญ่จะวางแผนระยะยาวกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและย่อม (Gibson & Cassar, 2002)

เมื่อเทียบกับวิสาหกิจขนาดใหญ่ วิสาหกิจขนาดกลางและย่อมมักเป็นสถานประกอบการที่ทำธุรกิจแบบระบบครอบครัว บุคลากรที่ทำงานในสถานประกอบการมักเป็นเครือญาติที่มีความคุ้นเคยสนิทสนมกันมาก่อน ดังนั้นการบริหารจัดการจึงเป็นการบริหารงานแบบไม่เป็นทางการ หรือการบริหารแบบดั้งเดิม (traditional management) กล่าวคือ ลักษณะโครงสร้างของสถานประกอบการเป็นแบบรวมอำนาจอยู่ที่ผู้จัดการหรือหัวหน้าครอบครัว มีขั้นตอนการกระจายอำนาจน้อย (McAdam, 2002) การสั่งงานหรือการติดต่อประสานงานภายในสถานประกอบการเป็นแบบตัวต่อตัว ไม่มีการเขียนแผนงานและวัตถุประสงค์ของสถานประกอบการเป็นลายลักษณ์อักษร ไม่มีกฎระเบียบที่กำหนดไว้อย่างเป็นทางการ ไม่มีการบันทึกหรือรายงานผลการผลิตหรือการจำหน่าย ไม่มีเกณฑ์การประเมินผลงานที่กำหนดตายตัว และไม่มีตารางการประชุมเพื่อการวางแผนและการพัฒนาที่กำหนดไว้อย่างแน่นอน (Lee, 1996)

เหตุผลทั่วไปที่ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมไม่นิยมหรือต่อต้านการวางแผนธุรกิจคือ ขาดความรู้ ยุ่งยากเกินไป สิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายโดยไม่จำเป็น วิชาการเกินไป ไม่ทันสมัย หรือทันต่อเหตุการณ์ แผนที่วางไว้ประสบความสำเร็จยาก แผนงานธุรกิจมักขาดความยืดหยุ่น เมื่อธุรกิจต้องเผชิญกับสถานการณ์ภายนอกที่ไม่แน่นอน ทำให้ผู้ประกอบการไม่สามารถปรับเปลี่ยน

ธุรกิจได้อย่างรวดเร็วทันต่อเหตุการณ์ ส่วนแรงผลักดันที่ทำให้ใช้แผนธุรกิจคือ การจัดระบบข้อเท็จจริง การทดสอบความคิดที่กำหนดล่วงหน้า การกำหนดแนวทางและสร้างเกณฑ์ชี้วัดสำหรับการดำเนินงาน การประสานทรัพยากรที่ขาดแคลน (Charles, 1995) ผู้ประกอบการบางท่านยอมรับว่าหากปราศจากแผนงาน ผู้ประกอบการอาจไม่ทราบเป้าหมายที่ชัดเจนว่าตนประกอบธุรกิจไปทำไม และความสำเร็จที่คาดหวังคืออะไร หากไม่มีเป้าหมายที่ชัดเจน การตัดสินใจในแต่ละวันจะขัดแย้งกับความสำเร็จที่คาดหวังไว้ในวัตถุประสงค์ระยะยาว

Rauch, Frese & Sonnentag (2000) กล่าวว่า ปัจจัยที่ทำให้ผู้ประกอบการขนาดกลางและย่อยไม่นิยมทำแผนธุรกิจ ส่วนหนึ่งเนื่องมาจากวัฒนธรรมและค่านิยมของผู้ประกอบการนั้นๆ เขาได้ทำการศึกษาผู้ประกอบการในประเทศเยอรมันและประเทศไอร์แลนด์ พบว่า การวางแผนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในประเทศเยอรมัน แต่มีความสัมพันธ์ทางลบในประเทศไอร์แลนด์ และการวางแผนเชิงกลยุทธ์เป็นตัวเชื่อม (mediate) ความสัมพันธ์ระหว่างการมุ่งความสำเร็จ (achievement orientations) และความสำเร็จ (success) โดยเขาได้ให้เหตุผลว่า ความแตกต่างของความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นผลสืบเนื่องจากความแตกต่างของค่านิยมของคนในประเทศเยอรมันและประเทศไอร์แลนด์ กล่าวคือ คนเยอรมันมีค่านิยมในการหลีกเลี่ยงความไม่แน่นอน (uncertainty avoidance) สูงกว่าคนในประเทศไอร์แลนด์ การกลัวต่อความไม่แน่นอน การทำแผนธุรกิจ จึงเป็นวิธีการกำจัดความไม่แน่นอนไว้ล่วงหน้า ซึ่งเป็นวิธีที่นิยมปฏิบัติในวัฒนธรรมเยอรมัน ดังนั้นการวางแผนธุรกิจเป็นวิธีการจัดการความไม่แน่นอนของข้อมูลข่าวสารซึ่งมีความเหมาะสมสอดคล้องกับวัฒนธรรมของชาวเยอรมันจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จ (Rauch, Frese, & Sonnentag, 2000)

1.2.4 สมรรถนะในการจัดการผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต (Production Management Competency)

เนื่องจากการแข่งขันทางการผลิตในปัจจุบันมีมากขึ้น ผลิตผล (productivity) จึงเป็นปัจจัยหลักปัจจัยหนึ่งที่ใช้เป็นเครื่องวัดความสำเร็จ ผลิตผลจะดีหรือไม่วัดจากความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยนำเข้า (ในรูปของแรงงาน เงินทุน วัตถุดิบ เทคโนโลยี ฯลฯ) และผลลัพธ์ (ในรูปของสินค้าหรือบริการที่ผลิตได้) การวางแผนที่เป็นทางการเพื่อสร้างสมดุลระหว่างปัจจัยนำเข้าและผลลัพธ์จึงเป็นสิ่งจำเป็น

สมรรถนะในการจัดการเกี่ยวกับการผลิตประกอบด้วย ความสามารถในการวิเคราะห์ กระบวนการผลิต การวางแผนการผลิตและการจัดซื้อวัตถุดิบ การปรับปรุงวิธีการทำงาน การปรับปรุงทักษะการทำงาน และการปรับปรุงขั้นตอนการทำงาน การวิเคราะห์กระบวนการผลิตมีจุดมุ่งหมายเพื่อค้นหาจุดหรือตำแหน่งในกระบวนการผลิตที่จำเป็นต้องปรับปรุง ทั้งนี้เพื่อลดขั้นตอนหรือเพิ่มความเร็วในการผลิต เพิ่มคุณภาพสินค้าหรือประหยัดต้นทุน (Peter, 1995) การวางแผนการผลิตและการจัดซื้อวัตถุดิบจะช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถออกแบบการผลิตที่ถูกต้องถูกค่า สามารถลดต้นทุนจากการผลิตด้วยการจัดหาวัตถุดิบที่มีราคาถูกกว่าเพื่อการทดแทนวัตถุดิบที่ใช้อยู่เดิมแต่มีราคาแพง การปรับปรุงวิธีการทำงานเพื่อลดปริมาณการสูญเสียที่สามารถควบคุมได้ การปรับปรุงทักษะการทำงานเพื่อเพิ่มมาตรฐานของสินค้า และการปรับปรุงหรือเปลี่ยนขั้นตอนการทำงานหรือเทคโนโลยีเพื่อทำให้กระบวนการผลิตเร็วขึ้น ทำให้ประหยัดเวลาและสามารถผลิตสินค้าได้ปริมาณเพียงพอและตรงตามกำหนดเวลา

ผู้ประกอบการที่มีสมรรถนะทางการผลิตสูงจะสามารถวางแผนการผลิตสินค้าหรือบริการให้มีคุณภาพสูงในขณะที่ต้นทุนและค่าใช้จ่ายในการผลิตต่ำ ลดอัตราการขาดแคลนของวัตถุดิบ และสินค้าหรือบริการที่ผลิตได้ก็สามารถสร้างชื่อเสียงให้กับสถานประกอบการ สมรรถนะเหล่านี้ช่วยให้ผู้ประกอบการได้เปรียบคู่แข่งและในที่สุดนำมาซึ่งความสำเร็จ (Conant, Mowka & Varadarajan, 1990; Acar, 1993)

จากงานวิจัยที่ผ่านมาสรุปได้ว่า วิสาหกิจขนาดกลางและย่อมมักจะประสบปัญหาเกี่ยวกับกระบวนการผลิตเนื่องจากผู้ประกอบการขาดรู้และความชำนาญในการออกแบบการผลิต คนงานไร้ฝีมือ ขาดทุนทรัพย์ในการซื้อวัตถุดิบที่มีคุณภาพ และเครื่องมือที่ใช้ในการผลิตก็ไม่ทันสมัย (O'Farrell and Hitchens 1988) เมื่อผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมขาดสมรรถนะในกระบวนการผลิต มูลค่าของสินค้าที่ผลิตได้จึงลดลงและเป็นต้นเหตุทำให้โอกาสในการทำกำไรลดลงด้วย

1.2.5 สมรรถนะการจัดการทางการเงิน

(Financial management competency)

ในจำนวนทรัพย์สินของสถานประกอบการซึ่งประกอบด้วย คน เทคโนโลยี สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ และทรัพยากรเงิน ทุนทรัพย์ทางการเงินไม่ว่าจะเป็นเงินสดหรืออำนาจในการกู้ยืมเป็นปัจจัยพื้นฐานที่มีระดับความสำคัญต่างๆ สำหรับการดำเนินธุรกิจและนำพาธุรกิจไปสู่ความสำเร็จ (Denne, 1998) นอกจากทุนทรัพย์ทางการเงินสำหรับการก่อตั้งธุรกิจแล้ว สมรรถนะในการจัดการ

ทรัพยากรด้านเงินทุนเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญไม่น้อยเช่นกันต่อความอยู่รอดของสถานประกอบการ (Zinger, LeBrasseur & Zanibbi, 2001)

การจัดการเกี่ยวกับการเงินก็คล้ายการจัดการทั่วไป ซึ่งประกอบด้วย การวิเคราะห์ การวางแผน การนำแผนไปใช้ และการควบคุมให้เป็นไปตามแผน แผนเชิงกลยุทธ์ทางการเงินมีอิทธิพลต่อการเสริมสร้างความเข้มแข็งทางการเงินของสถานประกอบการ (Bracker & Pearson, 1986) วิสาหกิจขนาดกลางและย่อมจึงควรมีการวางแผนเชิงกลยุทธ์เกี่ยวกับอัตราการใช้เงินของเงินสด วิธีการบันทึกเกี่ยวกับการเงิน และการประเมินเพื่อการควบคุมการใช้เงินให้เป็นไปตามแผน (Acar, 1993)

McMahon (2001b) กล่าวว่าสถานประกอบการที่ยอมรับความสำคัญกับการปรับตัวเกี่ยวกับการจัดการทางการเงินให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง จะมีโอกาสประสบความสำเร็จได้มากกว่าสถานประกอบการที่ไม่ยอมรับความสำคัญของการจัดการเกี่ยวกับการเงินตามสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะสถานประกอบการที่มีปัญหาทางการเงินมาก ยิ่งจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการจัดการทางการเงินเพื่อป้องกันและขจัดปัญหาที่เกี่ยวข้องกับทางการเงินต่างๆ

การออกแบบระบบการควบคุมทางการเงินที่เหมาะสมต้องผันแปรตามปัจจัยของสถานประกอบการ เช่น กลยุทธ์สิ่งแวดล้อม เทคโนโลยี โครงสร้าง ขนาด และอัตราการเจริญเติบโตของสถานประกอบการ (Moore & Mula, 1993) การจะควบคุมการเงินของสถานประกอบการได้ดี จำเป็นต้องมีระบบการรายงานเกี่ยวกับการเงินที่ดี ระบบการรายงานเกี่ยวกับการเงินเป็นหลักฐานที่ช่วยให้ผู้ประกอบการมั่นใจว่าทรัพยากรทางเศรษฐกิจถูกนำไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสอดคล้องกับเป้าหมายของสถานประกอบการมากน้อยเพียงไร (Ray & Hutchinson, 1983 อ้างใน McMahon, 2001b)

การจัดการเกี่ยวกับการเงินและการบัญชีที่มีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้ประกอบการตระหนักรู้เกี่ยวกับข้อจำกัดของทรัพยากรที่มีอยู่ ช่วยในการวางแผนล่วงหน้าเกี่ยวกับการใช้ทรัพยากรและการลงทุนเพื่อการผลิตหรือการกักตุนสินค้า ช่วยวิเคราะห์และประมาณแนวโน้มของกำไรและขาดทุน ลดปัญหาความผิดพลาดในการจ่ายภาษี อีกทั้งยังช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถปรับตัวได้ทันทั่วทั้งต่อความยุ่งยากทางการเงินต่างๆที่อาจเกิดขึ้น (Dodge & Robbins, 1992) ผู้ประกอบการที่ยอมรับและใส่ใจต่อการจัดทำแผนการเงินประจำปี ย่อมช่วยลดปัญหาที่อาจเป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจได้มากกว่าผู้ประกอบการที่ไม่ใส่ใจต่อการจัดทำแผนการเงินประจำปี ข้อความดัง

กล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ Ray & Hutchinson (1983) ที่พบว่า ผู้ประกอบการที่มีความเจริญก้าวหน้าในการทำธุรกิจมีระบบการควบคุมทางการเงิน (financial control characteristics) ที่แตกต่างจากผู้ประกอบการที่ไม่มีความเจริญก้าวหน้าในการทำธุรกิจ และงานวิจัยของ McMahon (2001a) ซึ่งก็พิสูจน์ให้เห็นว่าสถานประกอบการที่มีการทำรายงานเกี่ยวกับการเงินที่ซับซ้อนและละเอียดกว่ามีความก้าวหน้าของธุรกิจในแง่ของปริมาณการจำหน่ายสินค้าประจำปีมากกว่า

อย่างไรก็ตาม วิสาหกิจขนาดกลางและย่อมมักจะประสบการเกี่ยวกับการเงิน ไม่ว่าจะเป็นในประเทศพัฒนา (เช่น Lussier, 1995)) และประเทศด้อยพัฒนา (เช่น Keyser, de Kruif, & Frese, 2000; Zambia; Kiggundu, 2002; Uganda) จากการศึกษาก่อนของ Kallon (1990 cited in Kiggundu, 2002) พบว่า ประมาณ การเงินของ 65.6 % ผู้ประกอบการได้มาจากการเก็บออกส่วนตัว 10.9% ได้จากการเก็บออมของครอบครัว 7.8 % ได้มาจากผู้ร่วมลงทุน และ 15.7. % กู้เงินจากแหล่งเงินทุน Keyser, de Kruif & Frese (2000) ศึกษาในประเทศแซมเบียพบว่า เพียงวิสาหกิจขนาดใหญ่เท่านั้นที่สามารถหาเงินกู้ได้ในช่วงระยะแรกของการจัดธุรกิจ

1.2.6 สมรรถนะการจัดการทรัพยากรมนุษย์ (Human Resource Management Competency)

เพื่อให้ได้ผลผลิตที่มีคุณภาพและต้นทุนต่ำ วิสาหกิจขนาดกลางและย่อมต้องมี (1) การจัดการที่ส่งเสริมประสิทธิภาพประสิทธิผลการดำเนินงานของแรงงาน นั่นคือ คนงานมีแรงจูงใจ มีทักษะฝีมือ มีความพึงพอใจต่อสภาพงานที่ทำอยู่ (2) การจัดการที่ส่งเสริมคุณภาพชีวิตของแรงงาน แรงงานมีสุขภาพกายและจิตที่ดี ปลอดภัยจากอุบัติเหตุและการเจ็บป่วยจากงาน

การจะพัฒนาให้ได้แรงงานที่มีคุณสมบัติดังกล่าว สถานประกอบการต้องมีกลยุทธ์การจัดการทรัพยากรมนุษย์ที่ดี จากงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญและทุ่มเทงบประมาณให้กับการจัดการด้านการเงินการบัญชี การผลิต และการตลาดเหนือการจัดการทรัพยากรมนุษย์ (McEvoy 1984) เพราะผู้ประกอบการมักจะใช้เกณฑ์ทางการเงินที่ได้จากการจำหน่ายสินค้าเป็นปัจจัยวัดความสำเร็จหรือความล้มเหลวของธุรกิจ การขาดความรู้ความเข้าใจในระบบการจัดการและการขาดการตระหนักรู้ถึงคุณค่าของประเด็นเกี่ยวกับทรัพยากรมนุษย์ส่งผลกระทบต่อการวางแผนเชิงกลยุทธ์เพื่อนำธุรกิจไปสู่ความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

มีงานวิจัยจำนวนมากมายที่พิสูจน์ให้เห็นว่า ระบบการจัดการทรัพยากรมนุษย์ในวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงจากวิสาหกิจขนาดใหญ่ (เช่น Deshpande and Golhar, 1994) วิสาหกิจขนาดกลางและย่อมไม่มีการปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรมนุษย์ที่เป็นทางการ (เช่น McEvoy 1984; Amba-Rao & Pendse 1985; Hornsby & Kuratko, 1990) วิสาหกิจขนาดกลางและย่อมไม่มีระบบการคัดเลือกคนงาน ระบบการประเมินผลการทำงาน (เช่น Ng & Maki, 1993) ระบบการจูงใจ ระบบค่าตอบแทนและสวัสดิการ (เช่น Morissette, 1993) ระบบการอบรมพัฒนา และระบบการบำรุงรักษาคนงาน (เช่น Hornsby & Kuratko, 1990)

เหตุที่การจัดการเกี่ยวกับทรัพยากรมนุษย์ในวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมแตกต่างจากวิสาหกิจขนาดใหญ่เพราะความต้องการของแรงงานต่างกัน ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการแรงงานแตกต่างกัน วิสาหกิจขนาดใหญ่จ้างผู้บริหารงานบุคคลมืออาชีพที่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการจัดการ (Ng & Maki, 1993) และมีการจ่ายค่าตอบแทนแก่บุคลากรมืออาชีพในราคาที่สูงกว่า (Morissette, 1993) นอกจากนั้นวิสาหกิจขนาดใหญ่มีภาพพจน์ขององค์กรดีกว่าจึงมีตลาดแรงงานมากกว่า วิสาหกิจขนาดใหญ่จึงจำเป็นต้องมีระบบการสรรหาและคัดเลือกบุคลากรที่เป็นระบบและเข้มข้นกว่า ทั้งนี้เพื่อให้ได้คนงานที่มีสมรรถนะที่ดีกว่า นอกจากนั้นวิสาหกิจขนาดใหญ่ซึ่งมีจำนวนแรงงานที่มีกว่าต้องมีระบบการจัดการทรัพยากรมนุษย์ที่เป็นระบบเพื่อการสร้างแรงจูงใจในการทำงานและการส่งเสริมพัฒนาเพื่อการรักษาบุคลากรที่ดีให้อยู่กับองค์กรนานๆ ส่วนการจัดการทรัพยากรมนุษย์ของวิสาหกิจขนาดกลางและย่อม นอกจากจะเป็นการจัดการตามสามัญสำนึกที่ไม่มีการวางแผนหรือกฎเกณฑ์ที่แน่นอนแล้ว การจัดการทรัพยากรมนุษย์ในวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมมักได้รับอิทธิพลมาจากค่านิยมและความรู้สึกส่วนตัวหรือของบุคคลในครอบครัวร่วมด้วย (Welsch, 1996)

Yeung, Woolcock, & Sullivan (1996) ได้ทำการสัมภาษณ์เจาะลึกผู้บริหารฝ่ายทรัพยากรมนุษย์ พบว่า มีเพียง 10% to 35% เท่านั้นที่ผู้บริหารเหล่านี้มีสมรรถนะในการจัดการทรัพยากรมนุษย์ที่ถูกต้อง และพบว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมที่ประสบความสำเร็จส่วนใหญ่ประเมินคุณค่าของการจัดการทรัพยากรมนุษย์ต่ำกว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมที่ประสบความสำเร็จ ส่วน Deshpande & Golhar (1994) วิจัยพบว่า ปัญหาการจัดการทรัพยากรมนุษย์เป็นปัญหาวิกฤติที่พบบ่อยในวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมและควรได้รับการเยียวยา

Marlow & Patton (1993) กล่าวว่า ประสิทธิภาพของการจัดการคนงานเป็นกุญแจสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของสถานประกอบการ เขายืนยันว่า วิสาหกิจขนาดกลางและย่อมมักจะไม่ค่อยใช้ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านในการบริหารจัดการเกี่ยวกับประเด็นปัญหาของคนงาน การขาดสมรรถนะในการจัดการทรัพยากรมนุษย์อย่างมืออาชีพ ทำให้ผู้ประกอบการไม่ได้ตระหนักถึงความสำคัญของทรัพยากรมนุษย์และขาดกลยุทธ์และระบบการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมซึ่งส่วนใหญ่เป็นระบบธุรกิจแบบครอบครัว ผู้ประกอบการมีอำนาจเด็ดขาดในการบริหารงาน ดังนั้นผู้ประกอบการจึงมีอิสระในการตัดสินใจใช้กลยุทธ์ทางทรัพยากรมนุษย์ และส่วนใหญ่มักจะเป็นกลยุทธ์ที่ไม่มีหลักเกณฑ์หรือมาตรฐานที่เอื้อต่อการเสริมประโยชน์ต่อการชนะคู่แข่ง โดยเกณฑ์และมาตรฐานที่ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมใช้อยู่ไม่จำเป็นต้องถูกต้องตามระเบียบและกฎเกณฑ์ของกฎหมายแรงงาน ปฏิบัติการทางทรัพยากรมนุษย์ที่ปราศจากแผนงานและมาตรฐานเป็นการจัดการภายในสถานประกอบการที่ไม่ให้ความสำคัญกับการติดต่อสื่อสารแบบเปิด กล่าวคือ ผู้ประกอบการจะไม่สนใจความรู้สึกหรือคุณค่าของคนงาน คนงานไม่มีส่วนร่วมคิดร่วมตัดสินใจ กระบวนการทำงานต่างๆ เป็นไปตามสำนึกสำนึกของผู้ประกอบการมากกว่าตามระบบที่กำหนดไว้อย่างแน่นอน (Wagar, 1998) การบริหารจัดการปราศจากการส่งเสริมพัฒนาฝีมือและการสร้างแรงจูงใจในการทำงาน การขาดทักษะการจัดการทรัพยากรมนุษย์ที่มีประสิทธิภาพประกอบการขาดแคลนทุนทรัพย์ในการจ้างแรงงานที่มีคุณภาพ ทำให้วิสาหกิจขนาดกลางและย่อมได้แรงงานที่ไร้ฝีมือ

Ng & Maki (1993) และ Deshpande & Golhar (1994) รายงานว่า ขนาดของสถานประกอบการมีส่วนสัมพันธ์กับการจัดตั้งสหภาพแรงงาน วิสาหกิจขนาดใหญ่มีการจัดตั้งสหภาพแรงงานมากกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและเล็ก วิสาหกิจขนาดกลางและย่อมเป็นสถานประกอบการนอกระบบ (informal sector) ซึ่งไม่มีสหภาพแรงงาน การไม่ต้องอยู่ภายใต้กฎหมายแรงงาน และการไม่มีสหภาพแรงงาน ทำให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมไม่จำเป็นต้องใส่ใจต่อ "เสียง" ของคนงาน อีกทั้งไม่ต้องรับผิดชอบต่อสวัสดิการทางสังคม ความปลอดภัยและคุณภาพชีวิตของคนงาน (Flanagan & Deshpande, 1996) วิสาหกิจขนาดกลางและย่อมส่วนใหญ่ไม่มีแผนกหรือฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับแรงงานสัมพันธ์ ไม่มีแผนกหรือฝ่ายส่งเสริมสุขภาพและความปลอดภัยในการทำงาน วิสาหกิจขนาดกลางและย่อมจึงไม่มีการประเมินความเสี่ยง ไม่มีแผนการป้องกันอุบัติเหตุและแผนลดความเสี่ยงจากการทำงาน ไม่มีแผนสวัสดิการสังคมและแผนการจัดโครงการช่วยเหลือคนงาน ตลอดจนนโยบายการส่งเสริมสุขภาพและคุณภาพชีวิตในการทำงานของคนงาน

การจัดการทรัพยากรมนุษย์ที่ไม่ถูกต้องและไม่มีประสิทธิภาพนอกจากจะส่งผลให้ผลิตภาพต่ำ ยังสร้างความรู้สึกล้มเหลวและเพิ่มอัตราการขาดงานแก่คนงาน (Mathis and Jackson 1991) และในที่สุดอาจนำความล้มเหลวมาสู่กิจการ (McEvoy 1984) ในทางกลับกัน การจัดการทรัพยากรมนุษย์ที่มีประสิทธิภาพมีส่วนช่วยเพิ่มอำนาจการแข่งขันด้วยการเสริมสร้างสมรรถนะภายในสถานประกอบการ (Luoma, 2000) คนงานมีทักษะฝีมือและมีคุณภาพชีวิตที่ดีจะมีผลต่อการสร้างความเจริญก้าวหน้าให้กับสถานประกอบการ (Wijewardena & Cooray, 1995)

Astrachan & Kolenko (1996) รายงานว่าประสิทธิภาพของวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมค่อนข้างต่ำ สืบเนื่องมาจากความซับซ้อนหรือความไม่ถูกต้องของการวางแผนทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นธุรกิจแบบครอบครัว และการจัดการบุคคลที่ไม่ถูกต้องนี้นำไปสู่ความล้มเหลวทางธุรกิจ เขาเสนอแนะว่า หากต้องการปรับปรุงสมรรถนะของวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมจำเป็นต้องมีการใช้การจัดการเชิงยุทธศาสตร์เกี่ยวกับทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งสอดคล้องกับที่ Golhar & Deshpande (1997) รายงานว่า การที่จะให้ได้คนงานที่มีแรงจูงใจดี มีทักษะฝีมือและพอใจกับสภาพการทำงาน เพื่อการผลิตที่มีคุณภาพแต่ต้นทุนต่ำ ผู้ประกอบการต้องรู้จักเลือกใช้กลยุทธ์การจัดการทรัพยากรมนุษย์ที่เหมาะสมและถูกต้อง

Huselid (1995) ศึกษากลุ่มสถานประกอบการจำนวน 968 แห่ง พบว่าสถานประกอบการที่มีการจัดการทรัพยากรมนุษย์ที่ดี เช่น มีการสรรหาและการคัดเลือกคนงานอย่างเป็นระบบ ให้คนงานมีส่วนร่วม การฝึกอบรม และการประเมินผลการปฏิบัติงาน ประสานกับการเสริมด้วยค่าตอบแทนจะทำให้คนงานอยู่กับสถานประกอบการได้นาน ผลิตผลและการเงินของสถานประกอบการก็ดีขึ้น

Pickett (1998) กล่าวว่าความสำเร็จของธุรกิจเป็นสิ่งสะท้อนถึงสมรรถนะของทีมผู้บริหาร ซึ่งครอบคลุมทั้ง ทัศนคติ ภาวะผู้นำ การผสมผสานระหว่างความรู้และทักษะเกี่ยวกับแรงงานของสถานประกอบการ ซึ่งหมายความว่า เอกลักษณะของการจัดการและสมรรถนะเฉพาะจะช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถตอบสนองอุปสงค์ในอนาคต

เพื่อเพิ่มคุณค่าและภาพพจน์แก่สถานประกอบการ ผู้ประกอบการนอกจากจะต้องกระตุ้นคนงานให้สามารถผลิตสินค้าและบริการให้มีคุณภาพและตอบสนองความต้องการของกลยุทธ์ทางการผลิตและการตลาด ผู้ประกอบการยังต้องให้ความสำคัญและรักษาไว้ซึ่งคุณภาพชีวิตของคนงาน ดังคำกล่าวของ Fulwiler (1998)

“แม้ผลผลิตจะเป็นองค์ประกอบสำคัญของความสำเร็จ แต่ผู้ประกอบการจะใส่ใจเฉพาะผล
การผลิตสูงสุดโดยไม่ใส่ใจต่อความต้องการขั้นที่สองอันได้แก่ความปลอดภัยของแรงงาน ตาม
ทฤษฎีลำดับขั้นตอนความต้องการของ Maslow (Maslow's Hierarchy of Needs) ย่อมเป็นไปได้”

สถานประกอบการที่ต้องการประสบความสำเร็จในการเป็นผู้นำทางเศรษฐกิจโลก ผู้
ประกอบการต้องใส่ใจกับการสืบค้นความต้องการ ปัญหาหรือจุดอ่อนของคนงานเพื่อหาแนวทาง
ในการฝึกอบรมพัฒนาตลอดจนการหากิจกรรมสอดแทรกที่อาจเป็นตัวผลักดันให้คนงานเกิด
แรงจูงใจ มีความคิดสร้างสรรค์และพึงพอใจในงานที่ตนทำอยู่ นอกจากนี้ การกำหนดนโยบาย
เพื่อเสริมสร้างเงื่อนไขและสิ่งแวดล้อมการทำงานที่ปลอดภัย หรือการปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมองค์
การเพื่อลดความเสี่ยงต่ออุบัติเหตุและความปลอดภัยในการทำงาน ความรู้สึกที่ได้การตอบสนอง
ความต้องการขั้นที่สองคือ ความปลอดภัยนี้ทำให้คนงานรู้สึกไว้วางใจและผูกพันต่อสถาน
ประกอบการ (Fulwiler, 1998) ความรู้สึกผูกพันนี้จะกระตุ้นให้คนงานทำงานด้วยความรักและรับ
ผิดชอบ และในที่สุดนำมาซึ่งผลผลิตที่มีคุณภาพและต้นทุนต่ำ (Manuele, 1991) อีกทั้งสามารถตอบ
สนองความต้องการของลูกค้า และสร้างความไว้วางใจแก่สาธารณชน (Fulwiler, 1998)

อย่างไรก็ตาม การขอร้องให้ผู้ประกอบการลงทุนเพื่อการส่งเสริมสุขภาพและความปลอดภัย
แก่คนงานเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยากลำบาก ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มักจะร้องต่อการจัดระบบ
ประมาณเพื่อการจัดกิจกรรมเพื่อการส่งเสริมสุขภาพและความปลอดภัยแก่คนงาน ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง
ของการจัดสิ่งแวดล้อมในการทำงาน การส่งเสริมความรู้และทักษะการทำงานที่ถูกหลักอนามัยหรือ
การจ่ายค่าตอบแทนกรณีที่คนงานได้รับบาดเจ็บหรืออุบัติเหตุจากการทำงาน ผู้ประกอบการไม่เพียง
แต่ขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการทำงานและสุขภาพหรือความ
ปลอดภัย และความสัมพันธ์ระหว่างสุขภาพหรือความปลอดภัยของคนงานและผลกำไรทางธุรกิจ ผู้
ประกอบการจำนวนมากยังไม่ยอมรับในสำคัญของปัญหาดังกล่าว ผู้ประกอบการหลายคนยัง
รู้สึกต่อต้านการออกกฎหมายคุ้มครองแรงงาน เพราะผู้ประกอบการคิดว่าสุขภาพและความปลอดภัย
ในการทำงานเป็นเรื่องของความรับผิดชอบส่วนตัวของคนงานมากกว่าที่จะเป็นความรับผิดชอบ
ของสถานประกอบการ (Rigby & Lawlor, 2001)

1.2.7 สมรรถนะการจัดการตลาด (Marketing Management Competency)

เพื่อให้ได้เปรียบคู่แข่งในตลาด ผู้ประกอบการจะต้องมีสมรรถนะในทางแผนเกี่ยวกับกลยุทธ์ทางการตลาดที่ดี Porter (1980 Cited in Paige & Littrell, 2002) ได้เสนอกลยุทธ์ทางการตลาด 3 วิธี ได้แก่

ก. **กลยุทธ์การเป็นผู้นำทางราคา** (cost leadership strategy) เป็นกลยุทธ์ที่เน้นการเสนอราคาสินค้าต่ำกว่าคู่แข่ง แต่คงไว้ซึ่งคุณภาพที่ดี

ข. **กลยุทธ์การสร้างความแตกต่างของสินค้า** (product differentiation strategy) เป็นกลยุทธ์ที่เน้นการเสนอสินค้าหรือบริการที่เป็นมีเอกลักษณ์ในเรื่องของคุณภาพ นวัตกรรม แบบยี่ห้อ หรือบรรจุภัณฑ์

ค. **กลยุทธ์การเน้นเฉพาะลูกค้า** (focused or niche strategy) เป็นกลยุทธ์ที่เน้นการเสนอสินค้าหรือบริการที่ตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคเพียงกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

Porter กล่าวว่า ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จมักจะใช้กลยุทธ์ใดกลยุทธ์หนึ่งในจำนวน 3 กลยุทธ์ดังกล่าว

การจัดตั้งราคาสินค้า การจำหน่าย การส่งเสริมการขาย การโฆษณา และการให้บริการหลังการขาย (e Sa & Hambrick 1989; Conant, Mokwa & Varadarajan, 1990) ล้วนเป็นกลยุทธ์หรือแผนการตลาดที่มีอิทธิพลต่อการเรียกร้องความสนใจของผู้บริโภคและการครองส่วนแบ่งทางการตลาด ความสามารถในการประมาณราคาสินค้าและการรู้เท่าทันต่อราคาสินค้าของคู่แข่งในตลาด จะช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถกำหนดราคาสินค้าได้อย่างเหมาะสม การตั้งราคาที่ต่ำกว่าคู่แข่งในขณะคงคุณภาพที่ดีของสินค้าไว้ จะช่วยในการตอบสนองความต้องการของลูกค้า ในขณะที่การโฆษณาให้ลูกค้ารู้จักสินค้าและเห็นความแตกต่างของสินค้า โดยเฉพาะการส่งเสริมให้ลูกค้ายอมรับและเห็นคุณค่าในเอกลักษณ์ของสินค้าไม่ว่าจะเป็นเรื่องของราคา คุณภาพ หรือบรรจุภัณฑ์ จะช่วยเพิ่มแรงดึงดูดในการซื้อสินค้าของผู้บริโภค (Paige & Littrell, 2002) และในที่สุดนำมาซึ่งความเจริญก้าวหน้าและความสำเร็จมาสู่ธุรกิจ (Weinrauch, Mann, Pharr & Robinson, 1991; Hill, McGowan & Maclaran, 1998)

ปัญหาที่เกิดขึ้นในธุรกิจทุกวันนี้คือ ผู้ประกอบการขนาดกลางและย่อมส่วนใหญ่ไม่ค่อยนำแนวคิดหรือทฤษฎีทางการตลาดมาปฏิบัติ (Hill, McGowan & Maclaran, 1998) เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ

ก. ผู้ประกอบการขนาดกลางและย่อมมีข้อจำกัดในเรื่องของสมรรถนะในการวางแผนและจัดการเกี่ยวกับการตลาดเนื่องจากผู้ประกอบการเป็นผู้จัดการทั่วไปมากกว่าผู้จัดการมือ

อาชีพที่มีความชำนาญเฉพาะเหมือนวิสาหกิจขนาดใหญ่ ผู้ประกอบการจึงขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการวางแผนทางการตลาดที่ถูกต้องโดยเฉพาะทักษะการวิเคราะห์เทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับการจัดการตลาดตลอดจนการวางแผนกิจกรรมเพื่อการส่งเสริมการตลาดที่เป็นระบบ (Gilmore, Carson & Grant, 2001)

ข. ความยุ่งยากในการประยุกต์ใช้กลยุทธ์ทางการตลาดให้สอดคล้องกับสภาพเงื่อนไขทางธุรกิจที่เป็นอยู่จริง ผู้ประกอบการยังสับสนระหว่างกลยุทธ์และกลวิธีทางการตลาด ระหว่างบทบาทหน้าที่และแนวคิด ระหว่างกระบวนการและผลลัพธ์

ค. ผู้ประกอบการบางคนยังไม่เห็นความจำเป็นหรือคุณค่าของกลยุทธ์ทางการตลาดต่อการสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ธุรกิจ ปัญหานี้ไม่ได้เกิดขึ้นในประเทศด้อยพัฒนาซึ่งประชากรส่วนใหญ่มีการศึกษาค่ำ แม้ในประเทศพัฒนาแล้ว เช่น สหรัฐและอังกฤษ Greenley & Bayus (1993) ได้สำรวจความคิดเห็นของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมต่างให้ความเห็นว่าเหตุที่ตนไม่นิยมวางแผนการตลาดเพราะ เทคนิคการตลาดมีคุณค่าต่อธุรกิจน้อยกว่าที่ตนจะทุ่มเทความพยายามในการจัดการ ส่วน Gilmore, Carson & Grant (2001) ศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความเห็นว่าผลกระทบของการวางแผนการตลาดของธุรกิจขนาดกลางและย่อมมีน้อยหรือแทบไม่มีเลย

ง. ประการสุดท้ายอาจเป็นเพราะข้อจำกัดในเรื่องของงบประมาณและทรัพยากรที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการตลาด (Fiorito & LaForge, 1986) ปัญหาทางการเงินในวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมเป็นเรื่องสามัญที่พบกันทั่วไปในประเทศด้อยพัฒนา (Keyser, de Kruif, & Frese, 2000; Kiggundu, 2002) และแม้กระทั่งประเทศพัฒนาแล้ว (เช่น Lussier, 1995) เนื่องจากผู้ประกอบการมักต้องพึ่งพิงทางการเงินจากการออมส่วนตัวหรือของครอบครัว หรือการกู้ยืมที่มีอัตราดอกเบี้ยค่อนข้างสูงจากแหล่งเงินทุนจากภายนอก (Kiggundu, 2002) ทำให้วิสาหกิจขนาดกลางและย่อมต้องหมุนเวียนเงินทุนไปกับการซื้อหรือผลิตสินค้าเพื่อการจำหน่ายเท่านั้น ไม่มีเงินทุนหมุนเวียนสำหรับการตลาดหรือการใช้จ่ายอื่นๆ

จ. การตลาดของวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมมีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ที่แตกต่างไปจากการตลาดของวิสาหกิจขนาดใหญ่ (Carson, 1990) การตลาดของวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมมักเป็นการตลาดแบบไม่มีรูปแบบเป็นทางการ เป็นการตลาดแบบสุ่ม ไม่มีการวางแผนอย่างเป็นระบบต่อเนื่อง ผู้ประกอบการตัดสินใจตามการรับรู้ของตนเองหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน โดยไม่มีการวิเคราะห์ถึงปัจจัยรอบด้านเพื่อป้องกันปัญหาหรือลดความเสี่ยง (Scase & Goffee, 1980) การจัดการทางการตลาดในภาคปฏิบัติจึงไม่อาจลอกเลียนแบบกลยุทธ์ทางการตลาดที่เขียนไว้ในตำรา แต่เป็นการจัดการตลาดที่ลอกเลียนแบบมาตรฐานของสังคมธุรกิจในชุมชน (Gilmore, Carson & Grant, 2001)

cDonald (1989) และ Hill, McGowan & Maclaren (1998) ได้เสนอว่า เพื่อการเอาชนะอุปสรรคเหล่านี้ รัฐบาลจำเป็นต้องส่งเสริมให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมพัฒนาสมรรถนะที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนทางการตลาด 7 ประการ ได้แก่ ความรู้ ประสบการณ์ ทักษะ การวิเคราะห์ ภาวะผู้นำ วิสัยทัศน์ การตัดสินใจ ความสามารถในการจัดสรรองค์การ พันธะผูกพัน และการติดต่อสื่อสาร

1.2.8 ความแตกต่างระหว่างสมรรถนะการจัดการของผู้ประกอบการ ขนาดใหญ่ กลาง และ ย่อม

**(The difference between management competencies of large,
medium, and small sized enterprises)**

สมรรถนะในการจัดการมี 2 ประเภท คือ สมรรถนะเฉพาะ (occupation specific competencies) และสมรรถนะสามัญ (common competencies) สมรรถนะเฉพาะคือสมรรถนะพิเศษสำหรับงานใดงานหนึ่ง หรือตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่ง เช่น สมรรถนะเกี่ยวกับการบริหารทรัพยากรมนุษย์ สมรรถนะเฉพาะเกี่ยวกับการตลาด สมรรถนะเฉพาะเกี่ยวกับการเงินการบัญชี สมรรถนะเกี่ยวกับกระบวนการผลิต เป็นต้น ส่วนสมรรถนะสามัญคือสมรรถนะทั่วไปที่ไม่เจาะจงสำหรับงานใดงานหนึ่งหรือตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่ง เช่น สมรรถนะในการวางแผน การตัดสินใจ การติดต่อสื่อสาร การทำงานร่วมกับคนอื่น การเจรจาต่อรอง การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า และสมรรถนะในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นต้น (Acar, 1993)

ในวิสาหกิจขนาดใหญ่ ผู้จัดการของแต่ละตำแหน่งมักเป็นมืออาชีพที่มีทั้งสมรรถนะสามัญและสมรรถนะเฉพาะประจำตำแหน่งที่ตนดำรงอยู่ เช่น ผู้จัดการฝ่ายทรัพยากรมนุษย์ต้องมีสมรรถนะสามัญและมีสมรรถนะเฉพาะเกี่ยวกับการสรรหาและคัดเลือกบุคลากรที่มีคุณภาพ ระบบการจ้าง การส่งเสริมและการพัฒนา กฎหมายการจ้างงานและการคุ้มครองแรงงาน การจัดการเกี่ยวกับกระบวนการร้องทุกข์ของพนักงาน ผู้จัดการฝ่ายการตลาดจำเป็นต้องมีสมรรถนะสามัญและมีสมรรถนะเฉพาะเกี่ยวกับการโฆษณา การวิเคราะห์คู่แข่ง การส่งเสริมการขาย ในขณะที่ผู้จัดการฝ่ายการเงินและการบัญชีต้องมีสมรรถนะสามัญและมีสมรรถนะเฉพาะเกี่ยวกับ งบดุลย์ การจัดทำแผนการเงิน การบัญชี และภาษี

ส่วนวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมซึ่งเป็นสถานประกอบการที่มีต้นทุนต่ำ ทรัพยากรต่างๆที่ใช้นั้นจะเรียบง่าย ไม่ซับซ้อนเหมือนวิสาหกิจขนาดใหญ่ ด้วยข้อจำกัดทางการเงิน ทำให้วิสาหกิจขนาดกลางและย่อม ไม่สามารถจ้างผู้เชี่ยวชาญเพื่อทำงานเฉพาะประจำตำแหน่งได้ ดังนั้นผู้ประกอบการของวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมจึงต้องเป็นผู้จัดการทั่วไปที่จำเป็นจะต้องรู้ทุกเรื่อง ต้องมีทั้งสมรรถนะสามัญและสมรรถนะเฉพาะประจำทุกตำแหน่งไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการตลาด การเงิน การผลิตและการจัดวางบุคคล แต่สภาพที่เป็นจริงในปัจจุบันคือ ผู้ประกอบการของวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมมักเป็นผู้ประกอบการที่มีการศึกษาค่ำ โอกาสในการศึกษาอบรมเพื่อพัฒนาสมรรถนะเกี่ยวกับการบริหารจัดการธุรกิจค่อนข้างน้อย ความด้อยในสมรรถนะการจัดการเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้วิสาหกิจขนาดกลางและย่อมประสบความล้มเหลวและต้องปิดกิจการลง (Monk, 2000; Berryman, 1983)

1.2.9 เหตุผลในการเสริมสร้างสมรรถนะในการจัดการ (Reasons for introducing management competencies)

จากข้อจำกัดของวิสาหกิจขนาดกลางและย่อม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของทุนทรัพย์ คุณลักษณะพื้นฐานส่วนบุคคลของผู้ประกอบการ ตลอดจนธรรมชาติของธุรกิจ ทำให้วิสาหกิจขนาดกลางและย่อมมีโอกาสเสี่ยงของความล้มเหลวหรือการปิดกิจการ เพื่อให้เพิ่มโอกาสในการนำพาธุรกิจไปสู่ความสำเร็จและเจริญก้าวหน้า ผู้ประกอบการควรได้รับการส่งเสริมและพัฒนาสมรรถนะเกี่ยวกับการจัดการ Pickett (1998) ได้อธิบายถึงเหตุผลในการเสริมสร้างสมรรถนะในการจัดการไว้ 9 ประการดังนี้

1. เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพในการดำเนินงานและเพิ่มโอกาสในการแข่งขันทางธุรกิจ
2. เพิ่มความเข้าใจในบทบาทและหน้าที่และมุ่งมั่นในวัตถุประสงค์ของธุรกิจ
3. สามารถวิเคราะห์และสืบค้นจุดอ่อนหรือทักษะที่บกพร่องเพื่อการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง
4. สนับสนุนการจัดตั้งโครงการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมต่างๆ
5. เพิ่มประสิทธิภาพการฝึกอบรมและการพัฒนา
6. ปรับปรุงกระบวนการสรรหาและคัดเลือกบุคลากร
7. เพิ่มความยืดหยุ่นในเรื่องแรงงาน

8. สนับสนุนโครงการช่วยเหลือพนักงาน การส่งเสริมสวัสดิการและความมั่นคงของ
คนงาน
9. กระตุ้นการบูรณาการกลยุทธ์ทางทรัพยากรบุคคลและธุรกิจให้ผสมกลุ่มเกี่ยว
และปรับได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์

2. บริบทของสถานประกอบการ (Firm Context)

นอกเหนือจากลักษณะพื้นฐานทางประชากรและสมรรถนะส่วนตัวของผู้ประกอบการ ประสิทธิภาพและพลวัตรของสถานประกอบการเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจไม่น้อย บริบทของสถานประกอบการไม่ว่าจะเป็นประเภทของอุตสาหกรรม ตำแหน่งที่ตั้ง อายุและ ขนาดองค์กร (จำนวนคนงาน) โครงสร้างองค์การ การจัดระเบียบองค์การ ทุนจดทะเบียน ปริมาณการจำหน่ายสินค้า และรูปแบบการดำเนินธุรกิจ ฯลฯ บริบทของสถานประกอบการเหล่านี้ล้วนมีอิทธิพลต่อความผันแปรของ นโยบาย แผนและกลยุทธ์ทางธุรกิจ (Risseuw & Masurel 1994; Gibson & Cassar, 2002) ซึ่งนโยบาย แผนงานและกลยุทธ์ทางธุรกิจเหล่านี้จะเป็นปัจจัยที่กำหนดผลทางการเงินของสถานประกอบการอีกที (Berman, Gordon & Sussman, 1997) ดังนั้น การสืบค้นและการเข้าใจเกี่ยวกับบริบทขององค์การจะช่วยให้ทราบถึงกระบวนการวางแผนและการสร้างกลยุทธ์ทางธุรกิจเพื่อการนำพาธุรกิจไปสู่ความสำเร็จ (Berman, Gordon & Sussman 1997)

2.1 อายุสถานประกอบการ (Firm age)

อายุสถานประกอบการหรืออายุธุรกิจ คือระยะเวลาหรือจำนวนปีที่สถานประกอบการทำการดำเนินธุรกิจ (Gibson & Cassar, 2002) มีงานวิจัยในอดีตจำนวนมากพยายามศึกษาผลกระทบของอายุสถานประกอบการต่อความอยู่รอดและความก้าวหน้าของธุรกิจ เช่น Birley & Westhead (1990) Kalleberg & Leicht (1991) และ Wijewardena & Cooray (1995) ศึกษาพบว่า สถานประกอบการที่มีอายุน้อยกว่ามีแนวโน้มของการอยู่รอดสูงกว่า ในขณะที่ Kiggundu (2002) ศึกษาพบว่าสถานประกอบการที่เริ่มก่อตั้งใหม่ โดยเฉพาะในระยะ 2-5 ปีแรก มีแนวโน้มประสบความสำเร็จ

เหลวมากกว่า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Pena (2002) ที่สนับสนุนว่า สถานประกอบการที่เปิดทำการใหม่ มักประสบปัญหาความยุ่งยากในการพุงความอยู่รอดของธุรกิจเพราะผู้ประกอบการขาดประสบการณ์ ขาดทักษะฝีมือ ในขณะที่คู่แข่งที่ทำธุรกิจอยู่ก่อนมีความเข้มแข็ง ความบอบบางของธุรกิจในระยะเริ่มต้นจึงมักถูกใช้เป็นข้ออ้างว่าเป็นตัวตัดสินความสำเร็จหรือความล้มเหลว

อย่างไรก็ตาม ผลงานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างอายุสถานประกอบการและความเติบโตทางธุรกิจยังมีความขัดแย้งกันอยู่ Wijewardena & Cooray (1995) ศึกษาในประเทศญี่ปุ่น พบว่า สถานประกอบการที่มีอายุน้อยกว่ามีแนวโน้มเจริญเติบโตได้เร็วกว่า ในขณะที่ Little (1987) ศึกษาในสถานประกอบการผลิตในอินเดีย พบว่า สถานประกอบการที่มีอายุน้อยกว่ามีแนวโน้มเจริญเติบโตได้เร็วกว่า

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยจำนวนมากได้พยายามพิสูจน์ให้เห็นว่าอายุสถานประกอบการมีผลต่อการวางแผนธุรกิจ โดยเฉพาะเกี่ยวกับความแตกต่างของความเข้มข้นในการวางแผนงานระหว่างสถานประกอบการที่มีอายุน้อยและสถานประกอบการที่มีอายุมาก อย่างไรก็ตาม ผลงานวิจัยยังมีความขัดแย้งกันอยู่ เช่น Risseuw & Masurel (1994) รายงานว่า ความเข้มข้นของการจัดทำแผนธุรกิจจะลดลงเมื่ออายุของธุรกิจมากขึ้น ความเข้มข้นของการจัดทำแผนธุรกิจในสถานประกอบการใหม่จะต้องมีมากกว่าสถานประกอบการเก่า เนื่องจากมีความจำเป็นต้องมีการจัดทำโครงการที่คาดหวังเพื่อการเพิ่มโอกาสของการกู้เงินจากแหล่งเงินทุน บางแห่งต้องมีการจัดทำแผนเพราะการเริ่มกิจการใหม่นั้น หลายสิ่งหลายอย่างยังไม่ลงตัว การจัดทำแผนเป็นการช่วยลดความเสี่ยงทางธุรกิจ การทำแผนช่วยกระตุ้นให้ผู้ประกอบการต้องสืบหาข้อมูลเพื่อทำความเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของธุรกิจและสิ่งแวดล้อม การวางแผนจึงเป็นการลดความไม่แน่นอน เมื่ออายุการประกอบการมากขึ้น ความรู้เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางธุรกิจมากขึ้น การวางแผนในระยะต่อมาจึงเป็นการปรับเปลี่ยนแผนให้เหมาะกับสถานประกอบการ ดังนั้น การทำแผนธุรกิจจึงมีความสัมพันธ์เชิงลบกับอายุสถานประกอบการ (Gibson & Cassar, 2002) ในทางกลับกัน Matthews & Scott (1995) รายงานว่า เมื่อสถานประกอบการมีอายุมากขึ้น (อายุ 20 ปีขึ้นไป) ธุรกิจย่อมขยายตัว ขนาดของสถานประกอบการใหญ่ขึ้น จำนวนแรงงาน ประเภทของสินค้าที่ผลิตหรือจำหน่ายมากขึ้น กระบวนการผลิตก็ซับซ้อนขึ้น ความหลากหลายในการบริหารจัดการทรัพยากรมีมากขึ้น ความไม่แน่นอนในปัจจัยต่างๆก็มากขึ้น อีกทั้งคู่แข่งก็ต้องมากขึ้น ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการวางแผนธุรกิจที่เป็นระบบ ทั้งนี้เพื่อลดความไม่แน่นอนหรือการกำจัดความคลุมเครือต่างๆ การทำแผนธุรกิจจึงมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับอายุสถานประกอบการ Risseuw & Masurel (1994) สนับสนุนเพิ่มเติมว่า การวางแผนธุรกิจจะเข้มข้นขึ้นตามจำนวนปีที่สถานประกอบการเปิดทำการ

หรืออายุธุรกิจนั่นเอง เขาชี้ว่า สถานประกอบการที่มีขนาดเล็กบางแห่งอาจมีการวางแผนธุรกิจแบบเข้มข้นเพราะจำเป็นต้องใช้เป็นเครื่องมือในการขอกู้ยืมเงินจากแหล่งเงินทุนภายนอก

2.2 ประเภทของอุตสาหกรรม (Types of industry)

แม้จะไม่ค่อยมีงานวิจัยพิสูจน์ให้เห็นว่า อุตสาหกรรมใดมีโอกาสประสบความสำเร็จได้มากกว่ากัน Gordon & Sussman (1997) และ Glen & Weerawardena (1996) ศึกษาความแตกต่างระหว่างการทำแผนธุรกิจของอุตสาหกรรมต่างประเภทกัน พบว่าอุตสาหกรรมต่างประเภทมีพื้นฐานของบริบททางธุรกิจที่เฉพาะเจาะจงแตกต่างกัน ซึ่งเอกลักษณ์ทางธุรกิจที่แตกต่างกันจะส่งผลให้การจัดทำแผนธุรกิจและกลยุทธ์ที่ใช้การส่งเสริมพัฒนาอุตสาหกรรมแตกต่างกัน โอกาสทางการตลาดก็แตกต่างกันด้วย (Gibson & Cassar, 2002) ดังนั้นผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจต่างประเภทกันย่อมประสบความสำเร็จแตกต่างกัน

2.3 รูปแบบการดำเนินธุรกิจ (Business procedure)

ในที่นี้ รูปแบบของการดำเนินธุรกิจแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ แบบแผนของกรรมสิทธิ์ และรูปแบบการจำหน่ายสินค้า

2.3.1 แบบแผนของกรรมสิทธิ์ (Pattern of ownership)

Scase & Goffee (1982) กล่าวว่า แบบแผนของกรรมสิทธิ์ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความผันผวนทางเศรษฐกิจของสถานประกอบการ Star & Massel (1981 cited in Blackwood & Mowl, 2000) รายงานว่า ผู้ประกอบการที่ทำการค้าแบบโคดเดียมมีโอกาสของการอยู่รอดน้อยกว่าผู้ประกอบการที่ทำการค้าแบบหุ้นส่วนหรือบริษัท ผลงานวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Woo, Cooper, Dunkelberg & Daellenbach (1989) และ Doutriaux & Simyar (1987) ซึ่งสนับสนุนว่า สถานประกอบการที่มีการจดทะเบียนการค้าเป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วน หรือสถานประกอบการที่

มีผู้ประกอบการร่วมทำกิจการค้าเป็นทีม จะมีผลการดำเนินงานที่ดีกว่าสถานประกอบการที่มีผู้ประกอบการทำกิจการค้าเพียงคนเดียว

ส่วนสถานประกอบการที่ดำเนินธุรกิจด้วยตนเอง ไม่มีการร่วมหุ้นกับคนอื่น หรือหากมีการร่วมหุ้นก็เป็นทีมงานที่เป็นเครือญาติกัน การบริหารจัดการภายในสถานประกอบการมักเป็นแบบระบบอาวุโสมากกว่าระบบประชาธิปไตย การบริหารงานและคนเป็นการบริหารแบบไม่เป็นทางการ ไม่มีการวางแผนหรือการกำหนดเกณฑ์ที่เป็นลายลักษณ์อักษร การบริหารจัดการทรัพยากรต่างๆ ใช้สามัญสำนึกมากกว่าการวางแผนเชิงกลยุทธ์ ทั้งในเรื่องของการสั่งการ การควบคุม การสอนแนะ การมอบหมายงาน การประเมินผล หรือการจูงใจคนงาน แม้ในบางสถานประกอบการซึ่งมีการเงินที่พร้อมและโอกาสทางการตลาดที่ดี หากผู้ประกอบการขาดความรู้ ขาดประสบการณ์ในเรื่องของการจัดการทั้งในเรื่องของการเงิน การตลาด การผลิต และแรงงาน โดยเฉพาะการขาดทีมงานที่ช่วยพิจารณาและให้คำปรึกษาทำให้ขาดความมั่นใจ ความไม่รู้และความไม่มั่นใจย่อมนำไปสู่ความลังเลใจต่อการตัดสินใจในกิจกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการขยายธุรกิจ การเปลี่ยนแปลงรูปแบบของผลิตภัณฑ์ การเปลี่ยนช่องทางการจำหน่ายสินค้า การเพิ่มกลุ่มเป้าหมายทางการตลาด หรือการจัดการเกี่ยวกับแรงงาน การไม่รู้จังหวะของการฉกฉวยโอกาสทางธุรกิจ การขาดความสามารถในการตัดสินใจ การแก้ปัญหาและการควบคุมงานจึงมีโอกาสเสี่ยงต่อความล้มเหลวได้มากกว่า

2.3.2 รูปแบบการจำหน่ายสินค้า (Sale Pattern)

ความสำเร็จของสถานประกอบการส่วนหนึ่งได้รับอิทธิพลจากความสามารถในการควบคุมต้นทุนการผลิตและการปรับตัวอย่างรวดเร็วต่อการเปลี่ยนแปลงของเงื่อนไขทางการตลาด รูปแบบของการจำหน่ายสินค้า เช่นค้าปลีกหรือค้าส่งจึงเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญควรแก่นำมาพิจารณาเมื่อเปรียบเทียบโอกาสในการประสบความสำเร็จระหว่างสถานประกอบการที่ค้าส่งและสถานประกอบการที่ค้าปลีก จะพบว่าสถานประกอบการที่ค้าส่งมีโอกาสดำเนินการได้เปรียบสถานประกอบการที่ค้าปลีกหลายประการ ประการแรกคือต้นทุนต่อหน่วยของสินค้าที่แตกต่างกัน เนื่องจากสถานประกอบการค้าส่งเป็นสถานประกอบการที่รับผิดชอบการเคลื่อนย้ายสินค้าออกจากโรงงานผลิตไปยังผู้ค้าปลีก (Das & Tyagi, 1994b) ราคาต้นทุนต่อหน่วยของสถานประกอบการค้าส่งจึงต่ำกว่าสถานประกอบการค้าปลีก Li & Karakowsky (2001) ศึกษาในผู้ประกอบการจีนพบว่า สินค้าที่ร้านค้าขายส่งจะมีราคาต่ำกว่าร้านค้าปลีกถึงหกขยวน ดังนั้นสถานประกอบการซึ่งมีต้นทุนในการผลิตต่อ

หน่วยต่ำประกอบด้วยนโยบายการจำหน่ายสินค้าที่ละมากๆ จึงทำให้มีโอกาสทำกำไรสูงกว่า นอกจากนั้นสถานประกอบการที่ค้าส่งมักเป็นสถานประกอบการที่มีขนาดใหญ่กว่าทั้งในแง่ของเงินทุนและทรัพยากร ทำให้ความซับซ้อนของการบริหารจัดการมีมากกว่า ผู้ประกอบการที่จะทำการค้าส่งได้จึงน่าจะมีทุนทรัพย์และความรู้ความชำนาญทางธุรกิจที่มากกว่าผู้ประกอบการค้าปลีก จากการศึกษาทั้งในยุโรป (Howe, 1992) และสิงคโปร์ (Sim, 2000) ต่างก็พบว่า ร้านค้าปลีกส่วนใหญ่เป็นวิสาหกิจขนาดเล็กที่ขายสินค้าคุณภาพต่ำ และราคาถูก กำไรก็น้อย ข้อเสียอีกประการหนึ่งคือ ผู้ประกอบการร้านค้าปลีกมักเป็นกลุ่มที่มีการศึกษาต่ำ ไม่มีการเตรียมการก่อนทำการค้า มีการจัดการที่ไร้ประสิทธิภาพเนื่องจากการขาดการฝึกอบรมและขาดความรู้ความชำนาญ ด้วยข้อจำกัดของทรัพยากรทั้งการเงิน เทคโนโลยี และบุคคล จึงทำให้ร้านค้าปลีกทุ่มเทความสนใจไปที่การแข่งขันทางธุรกิจอย่างเดียว นั่นคือ การปฏิบัติงานหรือการผลิตสินค้า และการตลาดเพื่อจำหน่ายสินค้า แม้ร้านค้าปลีกที่มีขนาดใหญ่ในอเมริกายังให้ความสนใจเฉพาะตัวสินค้ามากกว่าลูกค้า (Sim, 2000) อย่างไรก็ตาม แม้สถานประกอบการที่ค้าปลีกบางแห่งได้พยายามทุ่มเทที่ให้การผลิตและการจำหน่ายสินค้า แต่ส่วนใหญ่เป็นการทุ่มเทที่ปราศจากการวางแผน ปราศจากกลยุทธ์ และทักษะความชำนาญที่ถูกต้อง (Liu & Davies, 1997) จึงทำให้ร้านค้าปลีกมีแนวโน้มในการประสบความสำเร็จได้น้อยกว่าร้านค้าขายส่ง

2.3 ขนาดของสถานประกอบการ (Firm size)

ขนาดของสถานประกอบการสามารถวัดได้หลายแบบ เช่น จำนวนคนงาน ปริมาณการจำหน่ายสินค้า ทรัพย์สินทั้งหมด แต่การวัดโดยใช้จำนวนคนงานเป็นวิธีสามัญที่คนนิยมใช้มากที่สุด (Katsikeas, Deng & Wortzel, 1997)

Kiggund (2002) ได้แบ่งสถานประกอบการออกเป็น 2 กลุ่มคือ (1) วิสาหกิจขนาดเล็กมาก และวิสาหกิจขนาดเล็ก (micro and small enterprises, MSEs) (2) วิสาหกิจขนาดเล็กและวิสาหกิจขนาดกลาง (small and medium sized enterprises, SMEs) วิสาหกิจขนาดเล็กมากเป็นสถานประกอบการที่มีผู้ดำเนินงานเพียงคนเดียว วิสาหกิจขนาดเล็กเป็นสถานประกอบการที่มีคนงานไม่เกิน 50 คน และวิสาหกิจขนาดกลางเป็นสถานประกอบการที่มีคนงานระหว่าง 51-200คน

ส่วน Katsikeas, Deng & Wortzel (1997) กำหนดให้สถานประกอบการที่มีคนงานน้อยกว่า 100 คน เป็นวิสาหกิจขนาดเล็ก ในขณะที่สถานประกอบการที่มีคนงานระหว่าง 100 ถึง 250 เป็นวิสาหกิจขนาดกลาง สถานประกอบการที่มีคนงานมากกว่า 250 เป็นวิสาหกิจขนาดใหญ่

งานวิจัยที่พยายามพิสูจน์ให้เห็นว่า ขนาดของสถานประกอบการมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จหรือประสิทธิผล (เช่น กำไร รายได้ประจำปี ความก้าวหน้าทางธุรกิจ) ของวิสาหกิจ ได้แก่ Ho (1980) ซึ่งสำรวจวิสาหกิจในประเทศ เกาหลีและไต้หวัน พบว่าวิสาหกิจขนาดเล็กมีประสิทธิผลหรือประสบความสำเร็จต่ำกว่าวิสาหกิจขนาดใหญ่ และ Ganguly (1985 cited in Blackwood & Mowl, 2000) สำรวจพบว่า วิสาหกิจขนาดใหญ่มีโอกาสประสบความสำเร็จสูงกว่าวิสาหกิจขนาดเล็กถึงหกเท่าตัว

สาเหตุที่ทำให้ขนาดของสถานประกอบการเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการดำเนินธุรกิจ เพราะสถานประกอบการที่มีขนาดต่างกันจะประสบปัญหาหรือมีข้อจำกัดที่แตกต่างกันไม่ว่าจะเป็นเรื่องของทุนทรัพย์ รูปแบบของกรรมสิทธิ์ ความรู้ความสามารถในการวางแผนและการจัดการของผู้ประกอบการ ทักษะฝีมือและคุณภาพชีวิตของคนงาน ฯลฯ

Mahone & Choudhury (1995) สำรวจปัญหาในผู้ประกอบการ พบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กที่ทำการค้าปลีกทั่วไปจัดลำดับปัญหาเกี่ยวกับความพร้อมทางการเงินไว้เป็นอันดับแรก ในขณะที่วิสาหกิจขนาดกลางจัดไว้เป็นอันดับที่สาม Katsikeas & Morgan (1994) ศึกษาในกลุ่มผู้ประกอบการส่งออกก็ได้ผลเช่นกันกล่าวคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กรับรู้เกี่ยวกับปัญหาการส่งออกสูงกว่าผู้ประกอบการขนาดใหญ่

Kiggundu (2002) รายงานว่า วิสาหกิจขนาดเล็กมากและขนาดเล็กเป็นวิสาหกิจที่มักจะมีผู้ดำเนินงานเพียงคนเดียว มีการจัดการที่แย่ ผลผลิตน้อย และขาดแคลนเงินลงทุน ผู้ประกอบการกลุ่มนี้ไม่มีเงินออมส่วนตัวและไม่สามารถกู้ยืมจากแหล่งเงินทุนได้เนื่องจากผู้ประกอบการไม่มีสมรรถนะหลักสำหรับการจัดทำแผนธุรกิจเพื่อใช้เป็นเครื่องมือสำหรับการกู้ยืมเงิน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Rutherford, McMullen & Oswald (2001) ซึ่งพบว่า วิสาหกิจที่มีขนาดเล็กมักจะมีปัญหาและมีความยากลำบากในการหาผู้สนับสนุนทางการเงิน เนื่องจากวิสาหกิจขนาดเล็กไม่มีการสะสมหรือทำรายงานเกี่ยวกับการเงินที่เป็นทางการ เมื่อวิสาหกิจขนาดเล็กมากหรือขนาดเล็กต้องพึ่งพิงการเงินภายในครอบครัวจึงทำให้ขาดความคล่องตัวทางการเงิน การขาดทุนทรัพย์ทำให้วิสาหกิจขนาดเล็กมากหรือขนาดเล็กไม่สามารถขยายหรือเพิ่มผลิตภัณฑ์ใหม่ๆที่ตลาดต้องการ

(Rutherford, McMullen, & Oswald, 2001) เกี่ยวกับปัญหาดังกล่าว Martin, Grae & Staines (1994) สนับสนุนว่า วิสาหกิจขนาดเล็กที่ประสบกับสภาพการขาดแคลนทรัพยากร จะมีความโน้มเอียงต่อการเผชิญกับความผิดพลาดและความผันแปรทางเศรษฐกิจมากกว่าวิสาหกิจขนาดใหญ่ การขาดแคลนทุนทรัพย์ทำให้วิสาหกิจขนาดเล็กต้องจัดการทรัพยากรต่างๆแบบไม่เป็นทางการ ไม่มีการกำหนดแผนการจัดการหรือการควบคุมที่เป็นลายลักษณ์อักษรไว้ล่วงหน้า ไม่มีการทบทวนหรือปรับปรุงแผนให้ทันสมัยและทันต่อเหตุการณ์เพื่อการต่อยอดกำไร ส่วนวิสาหกิจขนาดกลางมีขนาดที่ใหญ่กว่า มีการจัดระเบียบองค์การและการจัดการทรัพยากรต่างๆได้ดีกว่า และสามารถกู้เงินจากแหล่งเงินทุนทั้งจากแหล่งเงินทุนทางสังคมและแหล่งเงินทุนพาณิชย์ได้มากกว่า สามารถเรียนรู้การใช้และการสวนต้นทุนได้ดีกว่าจึงทำให้มีโอกาสที่จะต่อยอดกำไรได้ดีกว่า

แหล่งของความผันผวนระหว่างวิสาหกิจขนาดเล็กและใหญ่อีกประเด็นหนึ่งคือ รูปแบบของกรรมสิทธิ์ (pattern of ownership) วิสาหกิจขนาดเล็กมากหรือขนาดเล็กมักทำธุรกิจด้วยตนเอง (Scase & Goffee, 1982) ไม่มีการร่วมหุ้นกับคนอื่น หรือหากมีการร่วมหุ้น ทีมงานส่วนใหญ่จะเป็นเครือญาติกัน ผู้บริหารหรือผู้ทำหน้าที่ในการควบคุมธุรกิจมีความใกล้ชิดสนิทสนมเป็นกันเองกับทีมงานระดับล่าง ความไม่รู้ในเรื่องของการจัดการทั้งในเรื่องของการเงิน การตลาด การผลิต และแรงงาน ประกอบกับการทำธุรกิจแบบขาดทีมงานที่ช่วยพิจารณาและให้คำปรึกษา จึงทำให้ขาดความมั่นใจ หากผู้ประกอบการขาดความรู้ ขาดประสบการณ์ ขาดทีมงานย่อมมีแนวโน้มจะมีความลังเลใจต่อการตัดสินใจ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการขยายธุรกิจ การเปลี่ยนแปลงแบบของผลิตภัณฑ์ การเปลี่ยนช่องทางการจำหน่ายสินค้า การเพิ่มกลุ่มเป้าหมายทางการตลาด หรือการว่าจ้างแรงงาน ผู้ประกอบการที่ไร้สมรรถนะในการจัดการมักไม่รู้จังหวะของการฉกฉวยโอกาสทางธุรกิจ การขาดความสามารถในการตัดสินใจ การจัดการ การแก้ปัญหาเฉพาะหน้าและการควบคุมงานของผู้ประกอบการส่งผลให้วิสาหกิจขนาดเล็กมีโอกาสเสี่ยงต่อความล้มเหลวทางธุรกิจมากกว่าวิสาหกิจขนาดใหญ่

นอกจากนั้นขนาดของวิสาหกิจยังมีอิทธิพลต่อการวางแผนธุรกิจ (Gibson, 2002) และกระบวนการเชิงกลยุทธ์ Matthews & Scott (1995) กล่าวว่า เมื่อขนาดวิสาหกิจใหญ่ขึ้น ย่อมมีความแตกต่างภายในมากขึ้น ความแตกต่างนี้ครอบคลุมถึงบุคลากร แผนก เทคโนโลยี วัตถุดิบ สายการผลิต ขั้นตอนการผลิต ประเภทและปริมาณของสินค้า ตลาด ความแตกต่างเหล่านี้ส่งผลให้มีการบริหารจัดการและการปฏิบัติที่แตกต่างกัน (Jobber, Hooley & Shipley, 1993) เพื่อให้การบริหารความแตกต่างเหล่านี้เป็นไปอย่างราบรื่นบรรลุวัตถุประสงค์ของวิสาหกิจ การวางแผนธุรกิจหรือการวางแผนงานจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับวิสาหกิจขนาดใหญ่

วิสาหกิจยังมีขนาดใหญ่ขึ้นก็ยังมีโครงสร้างองค์กรที่ใหญ่ขึ้น มีการแตกแผนกหรือฝ่ายต่าง ๆ มากขึ้น ลักษณะงานมีความเฉพาะมากขึ้น การบริหารงานและบริหารคนต้องอาศัยความชำนาญเฉพาะมากขึ้นเช่นกัน ผู้บริหารแต่ละคนจึงมีหน้าที่บริหารงานเพียงแผนกเดียว ในขณะที่ผู้บริหารของวิสาหกิจขนาดเล็กมีเพียงคนเดียวแต่ต้องบริหารงานทุกแผนกและรับผิดชอบงานและคนทุกประเภท การขาดสมรรถนะและความชำนาญประกอบกับการต้องรับผิดชอบงานหลากหลายชนิดในเวลาเดียวกัน ทำให้ผู้ประกอบการของวิสาหกิจขนาดเล็กไม่สามารถวิเคราะห์เจาะลึกเกี่ยวกับปัจจัยต่างๆ ภายในสถานประกอบการได้อย่างลึกซึ้งและถี่ถ้วน การตัดสินใจในกิจกรรมต่างๆ จึงเป็นการตัดสินใจตามสามัญสำนึกหรือความพึงพอใจมากกว่าการวางแผนงานอย่างเป็นระบบตามหลักวิชาการ ผลงานที่ปรากฏจึงค่อยประสิทธิภาพและค่อยประสิทธิผลกว่า ในทางกลับกัน การวางแผนการบริหารจัดการในวิสาหกิจขนาดใหญ่ แม้จะมีความหลากหลายและความซับซ้อนมากกว่า แต่เมื่อผู้ที่รับผิดชอบมีเพียงคนเดียวและทำงานเฉพาะอย่างเฉพาะแผนก ความชำนาญเฉพาะประกอบกับการมีทรัพยากรและเวลาเพียงพอทำให้สามารถวิเคราะห์เจาะลึกเกี่ยวกับปริมาณและคุณภาพของปัจจัยนำเข้าและเกณฑ์ของผลลัพธ์ที่คาดหวัง เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการวางแผน การประเมิน และการเขียนรายงานตามเกณฑ์ที่กำหนดอย่างเป็นระบบ ข้อมูลดังกล่าวสามารถพิสูจน์ได้จากงานวิจัยของ Jobber, Hooley & Shipley (1993) ซึ่งไม่เพียงแต่พิสูจน์ให้เห็นถึงความแตกต่างของโครงสร้างแต่ยังชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างของกิจกรรมการจัดการด้วย งานวิจัยเขาได้แสดงให้เห็นว่าวิสาหกิจขนาดใหญ่มีการนำเกณฑ์ชี้วัดหลักมาช่วยในการวางแผนการจัดการ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการเสริมระบบการควบคุมภายในองค์กรให้มั่นคงยิ่งขึ้น Risseuw & Masurel (1994) ได้ทำการสำรวจสถานประกอบการที่เป็นร้านค้าปลีกจำนวน 1211 แห่งในประเทศเนเธอร์แลนด์ ผลงานก็สนับสนุนข้อสังเกตข้างต้น กล่าวคือ วิสาหกิจขนาดใหญ่มีการวางแผนธุรกิจที่เข้มข้นมากกว่าวิสาหกิจขนาดเล็ก ในขณะที่ Glen & Weerawardena (1996) ศึกษาพบว่าขนาดสถานประกอบการมีความสัมพันธ์กับความซับซ้อนของการวางแผนธุรกิจ และงานวิจัยของ Singhvi (2000) ก็สนับสนุนเพิ่มเติมว่า วิสาหกิจขนาดใหญ่มีแนวโน้มที่จะวางแผนระยะยาวกว่าร้านค้าปลีกหรืออุตสาหกรรมบริการ และงานวิจัยของ O'Neill, Saunders & Hoffman (1987) พิสูจน์เพิ่มเติมว่าวิสาหกิจที่มีระบบการวางแผนที่ซับซ้อนมีแนวโน้มประสบความสำเร็จได้มากกว่า ในขณะที่ Perry (2001) รายงานว่าวิสาหกิจที่มีคนงานน้อยกว่า 5 คน มักไม่มีการวางแผนธุรกิจแบบทางการหรือการเขียนแผนธุรกิจแบบเป็นลายลักษณ์อักษร จากผลงานวิจัยดังกล่าว จึงอาจสรุปได้ว่าวิสาหกิจที่มีขนาดใหญ่กว่ามักจะดำเนินธุรกิจแบบมีระบบระเบียบ มีการวางแผนงานแบบเป็นทางการ มีการกำหนดหรือเขียนแผนงานเป็นลายลักษณ์อักษร การวางแผนถูกต้องชัดเจน พฤติกรรมที่แสดงออกหรือการปฏิบัติงานจึงเหมาะสมตอบสนองเป้าหมายของวิสาหกิจ (O'Neill, Saunders & Hoffman,

1987) โอกาสประสบความสำเร็จย่อมสูงกว่าวิสาหกิจขนาดเล็กซึ่งมีไม่ระบบระเบียบการวางแผนที่ดี (Perry, 2001)

นอกเหนือจากวางแผนและการบริหารจัดการ ประเด็นสำคัญอีกประเด็นหนึ่งที่สามารถนำมาใช้เป็นข้อมูลในการอธิบายถึงสาเหตุที่ขนาดของวิสาหกิจมีผลต่อความสำเร็จคือ ทักษะฝีมือและคุณภาพชีวิตของแรงงาน แม้ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ยอมรับว่า การพัฒนาบุคลากรเป็นประเด็นที่มีความสำคัญ วิสาหกิจได้ประโยชน์มากมาจากการฝึกอบรมและการส่งเสริมการเรียนรู้ (Wood, 1992) ขณะเดียวกันก็ยอมรับว่า ทุกวันนี้แรงงานยังทำงานไม่เต็มศักยภาพ กล่าวคือ คนงานใช้ทักษะเพื่อการทำงานเพียง 50% ของทักษะที่มีอยู่ (Jones, 1995 cited in Kerr & McDougall, 1999) และในสถานการณ์ปฏิบัติจริง วิสาหกิจส่วนใหญ่ยังคงเพิกเฉยต่อการจัดการทรัพยากรมนุษย์ ความสำคัญหรือคุณค่าของทรัพยากรมนุษย์ยังคงถูกจัดไว้เป็นอันดับท้ายๆรองจากเรื่องของการเงิน การผลิต และการตลาด ผู้ประกอบการส่วนใหญ่คิดว่า ค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากรเป็นค่าใช้จ่ายที่สูงเกินไปมากกว่าการลงทุน (Finegold & Soskice, 1988) การฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากรเป็นเรื่องของความฟุ่มเฟือย การวางแผนเพื่อการพัฒนาบุคลากรเหมาะสมสำหรับวิสาหกิจขนาดใหญ่ที่ได้กำไรดีเท่านั้น (Hendry et al, 1991)

Marlow & Patton (1993) ยืนยันว่า วิสาหกิจขนาดเล็กมักจะไม่ค่อยใช้ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านในการบริหารจัดการเกี่ยวกับประเด็นปัญหาของแรงงาน และวิสาหกิจขนาดเล็กส่วนใหญ่เป็นสถานประกอบการนอกระบบ (informal sector) ซึ่งไม่มีสหภาพแรงงาน (Ng & Maki 1993; Deshpande & Golhar 1994) การไม่มีสหภาพแรงงานทำให้ผู้ประกอบการไม่จำเป็นต้องใส่ใจต่อ "เสียง" ของแรงงาน สวัสดิการทางสังคมและคุณภาพชีวิตจึงไม่ใช่เรื่องที่วิสาหกิจขนาดเล็กจะต้องสนใจ (Flanagan & Deshpande 1996; Wagar, 1998) วิสาหกิจขนาดเล็กจึงมีอิสระเสรีในการตัดสินใจใช้กลยุทธ์ทางทรัพยากรมนุษย์ โดยไม่ต้องหวั่นเกรงต่อเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนดไว้ในกฎหมายแรงงาน ดังนั้นการบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์ส่วนใหญ่จึงเป็นเรื่องของความพึงพอใจหรือมโนธรรมส่วนตัว ไม่มีการเลือกใช้กลยุทธ์ที่มีหลักเกณฑ์หรือมาตรฐานที่เอื้อต่อการเสริมประโยชน์ต่อการชนะคู่แข่ง

ในทางกลับกัน วิสาหกิจขนาดใหญ่ที่มีสหภาพแรงงานจะบริหารแรงงานภายใต้กฎหมายแรงงาน แผนงานและมาตรการเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรมนุษย์ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการสร้างแรงจูงใจมากกว่าการบีบบังคับ วิสาหกิจที่มีสหภาพแรงงานมีแนวโน้มให้คนงานเข้ามีส่วนร่วมในการวางแผนการพัฒนา นอกจากวิสาหกิจขนาดใหญ่จะมุ่งพัฒนาทักษะฝีมือเพื่อประสิทธิภาพและ

ประสิทธิผลของงานแล้ว (Wijewardena & Cooray, 1995) วิชาศึกษาค้นคว้าที่มีสภาพแรงงานยังต้องใส่ใจต่อการโครงการเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของคนงานด้วย เช่น โครงการสวัสดิการสังคม โครงการเกี่ยวกับบำเหน็จบำนาญ (pension plan) โครงการช่วยเหลือคนงาน (employee assistance program) นโยบายการป้องกันการบาดเจ็บและอุบัติเหตุจากการทำงาน นโยบายการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ และการจัดตั้งหน่วยงานหรือแผนกเกี่ยวกับแรงงานหรืออุตสาหกรรมสัมพันธ์ (Deshpande and Golhar 1994) ซึ่งเอื้อต่อการต่อยอดกำไร

IV งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะและความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

(Competencies and business success related research)

มีนักวิจัยจำนวนมากได้พยายามศึกษาถึงปัจจัยที่เป็นสาเหตุทำให้สถานประกอบการประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว แต่ผลงานวิจัยที่พบมีความหลากหลายแตกต่างกัน เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะปัญหาการนิยามคำศัพท์และปัญหาการกำหนดเกณฑ์การประเมินความสำเร็จที่แตกต่างกัน เช่น นักวิจัยบางท่านกำหนดให้กำไรหรือรายได้จากการลงทุนเป็นเกณฑ์สำหรับวัดความสำเร็จ บางท่านใช้ความเจริญก้าวหน้าของกิจการเป็นเกณฑ์ ในขณะที่บางท่านอาจใช้ความพึงพอใจในผลการดำเนินงานเป็นความสำเร็จ ส่วนการให้คำนิยามนั้นก็แตกต่างกัน เช่น คำว่า "ความเจริญก้าวหน้า" นักวิจัยบางท่านนิยามว่า คือ รายได้ที่เพิ่มขึ้น บางท่านนิยามว่า คือจำนวนแรงงานที่เพิ่มขึ้นเป็นต้น นอกจากนี้ ปัจจัยที่ใช้เป็นปัจจัยพยากรณ์หรือตัวแปรต้นก็หลากหลายแตกต่างกันไป บางท่านสนใจศึกษาเฉพาะปัจจัยภายในสถานประกอบการ บางท่านสนใจศึกษาเฉพาะปัจจัยภายนอกวิสาหกิจ บางท่านสนใจศึกษาทั้งปัจจัยภายในและภายนอก ส่วนในกลุ่มของปัจจัยภายในวิสาหกิจนั้น บางท่านสนใจศึกษาเฉพาะลักษณะส่วนบุคคลโดยไม่สนใจต่อปัจจัยของวิสาหกิจเลย และปัจจัยเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลนั้น บางท่านสนใจศึกษาเฉพาะลักษณะพื้นฐานทางประชากร บางท่านสนใจศึกษาเฉพาะบุคลิกภาพ บางท่านสนใจศึกษาเฉพาะสมรรถนะใดสมรรถนะหนึ่งเป็นต้น ดังนั้นจึงไม่มีสูตรสำเร็จสำหรับปัจจัยพยากรณ์ความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ ดังนั้นจึงอาจทำให้ผลงานวิจัยที่ได้ไม่เป็นสากล ผลงานวิจัยบางชิ้นอาจคล้ายกัน ผลงานบางชิ้นอาจแตกต่างกันและผลงานบางชิ้นอาจขัดแย้งกันได้ การนำผลงานวิจัยไปปรับใช้จำเป็นต้องสำรวจข้อจำกัดเหล่านี้ให้ดี ตัวอย่าง

ความหลากหลายของผลงานวิจัยที่ผ่านมา (จากรายงานการวิจัยที่ค้นคืนจากฐานข้อมูล ABI/INFORM และ E-PSYCHE จำนวนมากกว่า 800 ฉบับ) มีดังนี้

งานวิจัยที่สนใจศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยพื้นฐานทางประชากรที่มีต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจได้แก่งานวิจัยของ Steiner & Solem (1988) ที่สำรวจปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของวิสาหกิจการผลิตที่มีขนาดกลางและย่อมในประเทศพัฒนาเช่นสหรัฐ พบว่า ภูมิหลังของผู้ประกอบการ ประสบการณ์ ความยืดหยุ่นในการปฏิบัติการ ความเพียงพอของแรงงาน และความได้เปรียบทางการแข่งขันเป็นปัจจัยที่มีอำนาจในการตัดสินใจความสำเร็จ ซึ่งงานวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Harrison & Friedrich (1994) ซึ่งศึกษาในผู้ประกอบการในประเทศด้อยพัฒนาเช่น ซิมบับเว ซึ่งสนับสนุนว่า การศึกษาและประสบการณ์และทักษะการทำบัญชีมีอิทธิพลต่อความสำเร็จ นั่นคือ กลุ่มผู้ประกอบการที่มีการศึกษาดำและขาดประสบการณ์เชิงธุรกิจและขาดทักษะในการทำบัญชีเกี่ยวกับการเงินประสบความสำเร็จน้อยกว่ากลุ่มผู้ประกอบการที่มีการศึกษาสูงกว่าและมีประสบการณ์มากกว่า อย่างไรก็ตามงานวิจัยทั้งสองชิ้นนี้ขัดแย้งกับงานวิจัยของ Keyser & Frese (2000) ซึ่งทำวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของการศึกษาและการฝึกอบรมที่มีต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการในประเทศด้อยพัฒนาเช่น ซิมบับเว เช่นกัน แต่กลับพบว่า การฝึกอบรมและประสบการณ์ในการทำงานไม่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการประกอบการ เหตุที่ผลงานวิจัยเหล่านี้ขัดแย้งกันอาจเนื่องจากปัญหาการให้คำนิยามและการวัดตัวของตัวแปรต้นและตัวแปรตาม เช่น การกำหนดเกณฑ์การวัดประสบการณ์ นักวิจัยบางท่านอาจกำหนดโดยใช้เกณฑ์ของอายุปฏิทินเป็นหลัก บางท่านใช้การศึกษาเป็นหลัก ในขณะที่บางท่านใช้อายุการทำงาน (Van Dijk, 1995)

ส่วนงานวิจัยที่พยายามพิสูจน์ให้เห็นว่า ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของวิสาหกิจเป็นตัวสะท้อนให้เห็นถึง สมรรถนะและปัจจัยทางจิตวิทยาส่วนบุคคลของผู้ประกอบการ ซึ่งครอบคลุมวิสัยทัศน์ ภาวะผู้นำ ความรู้ ทักษะ ทักษะเกี่ยวกับการจัดการธุรกิจ การวางแผนเชิงกลยุทธ์ทางธุรกิจ ความคิดริเริ่ม ความคิดสร้างสรรค์ แรงจูงใจ ฯลฯ เช่น

งานวิจัยของ Berryman (1983 cited in Blackwood & Mowl, 2000) ซึ่งศึกษากลุ่มผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมในประเทศพัฒนาเช่นอเมริกา พบว่า การจัดการที่มีประสิทธิภาพเป็นปัจจัยหลักของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ซึ่งได้ผลสอดคล้องกับการวิจัยของ Yusuf (1995) ที่ศึกษาปัจจัยพยากรณ์ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจในกลุ่มผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมในหมู่เกาะแปซิฟิกตอนใต้ ต่างก็ได้สนับสนุนว่า การจัดการที่ดีมีความสำคัญต่อความสำเร็จมากที่สุด ส่วนปัจจัยที่มีความสำคัญรองลงมาได้แก่ แหล่งเงินทุนและระดับการลงทุน

ในระยะเริ่มกิจการ คุณภาพส่วนบุคคล และการสนับสนุนระดับประจักษ์จากรัฐบาล ตามลำดับ ในขณะที่งานวิจัยของ Hart (1972) ซึ่งศึกษาในกลุ่มผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมในประเทศด้อยพัฒนาเช่น ออฟริกา กลับพบว่า การขาดแคลนทุนทรัพย์เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวมากกว่าความด้อยประสิทธิภาพทางการจัดการ

งานวิจัยของ Duchesneau and Gartner (1990) ซึ่งได้แบ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและย่อมออกเป็น 3 กลุ่ม คือ ลักษณะทางประชากรของผู้ประกอบการ พฤติกรรมการเริ่มก่อตั้งสถานประกอบการ และกลยุทธ์ของสถานประกอบการ พบว่า ปัจจัยที่มีส่วนช่วยสนับสนุนความสำเร็จคือ ประสบการณ์ของผู้ประกอบการก่อนเริ่มทำการก่อตั้งสถานประกอบการ ความพยายามในการลดความเสี่ยงทางธุรกิจ ชั่วโมงการทำงานที่ยาวนาน ความสามารถในการสื่อสาร การบริการลูกค้าที่ดี แนวคิดเชิงธุรกิจที่ชัดเจน ความยินดีต่อการทุ่มเทเวลาให้กับการวางแผนงาน ความยืดหยุ่น การให้คนงานมีส่วนร่วมและการปรับตัวขององค์กร ซึ่งผลงานนี้ใกล้เคียงกับงานวิจัยของ Huck (1991) ซึ่งสำรวจองค์ประกอบด้านสมรรถนะที่มีผลต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดย่อมในประเทศอาร์เจนตินา พบ สมรรถนะที่เกี่ยวข้องกับการจัดการ 12 ด้านที่มีความจำเป็นต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ได้แก่ การเริ่มต้นธุรกิจ การวางแผน งบประมาณ การจัดการ การตลาดหรือการจำหน่าย การโฆษณาและการส่งเสริมการขาย การค้า การเงินและการบัญชี สัมพันธภาพระหว่างบุคคล การซื้อผลิตภัณฑ์ สิ่งอำนวยความสะดวกและการควบคุมความเสี่ยง

ต่อมา Lussier (1995) ได้วิเคราะห์รายงานวิจัยจำนวน 20 ฉบับ พบว่า ประมาณ 70% ของงานวิจัยที่เขาศึกษาต่างสนับสนุนว่าเงินทุนและการจัดการเป็นปัจจัยสามัญที่มีอิทธิพลต่อความล้มเหลวหรือความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ ส่วนงานวิจัยของเขาเอง (Lussier & Corman, 1995) ซึ่งศึกษาปัจจัยพยากรณ์ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจในประเทศอเมริกาและประเทศในยุโรปตะวันออกกลาง นอกจากจะสนับสนุนว่า ระดับการศึกษา การจัดวางบุคคลและการวางแผนงาน จะมีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการประกอบธุรกิจแล้ว งานวิจัยเขายังสนับสนุนว่า การมีที่ปรึกษาธุรกิจจากภายนอกสถานประกอบการ เป็นปัจจัยที่สำคัญต่อการส่งเสริมความสำเร็จของผู้ประกอบการในประเทศที่พัฒนาแล้ว

ส่วน Judge, Higgins & Thoresen's (1999) ศึกษาในผู้ประกอบการฮ่องกงพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการฮ่องกงมีเอกลักษณ์แตกต่างจากประเทศอื่น เพราะปัจจัยแห่งความสำเร็จประกอบด้วยปัจจัยทางจิตวิทยามากกว่าปัจจัยทางการจัดการธุรกิจ กล่าวคือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จมักมีคุณสมบัติในด้านความสามารถในการอดทนต่อความเครียด

ความสามารถในการสร้างสัมพันธ์กับลูกค้าและความสามารถในการดักดวงประโยชน์จากการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศจีนแผ่นดินใหญ่ได้ดีกว่าคู่อริ

นักวิจัยที่พยายามพิสูจน์ว่าปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จอีกท่าน คือ Frese (2000) เขาได้ศึกษาข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 5 ประเทศในแอฟริกาคือ แทนวานีเย อูกานดา แซมเบีย ซิมบาววี และแอฟริกาใต้ เพื่อทดสอบอิทธิพลของปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีต่อความสำเร็จ เช่น ความคิดสร้างสรรค์ส่วนบุคคล ความสนใจต่อนวัตกรรม ความสนใจในการประกอบการ และความเป็นอิสระ ผลการศึกษาสนับสนุนว่า กลุ่มผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จและกลุ่มผู้ประกอบการที่ไม่ประสบความสำเร็จมีปัจจัยทางจิตวิทยาดังกล่าวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยเขาอธิบายว่าปัจจัยทางจิตวิทยาเหล่านี้เป็นปัจจัยพื้นฐานที่ทำให้แต่ละบุคคลมีปฏิกิริยาได้ตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกัน จึงทำให้ดำเนินธุรกิจแตกต่างกัน

ส่วนงานวิจัยที่พิสูจน์ให้เห็นว่า ลักษณะพื้นฐานทางประชากรส่วนบุคคลมีความสำคัญน้อยกว่าสมรรถนะส่วนบุคคลคือ งานวิจัยของ Keyser, Kruif & Frese (2000) ซึ่งเขาได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในกลุ่มผู้ประกอบการของประเทศแซมเบีย โดยเขาได้กำหนดให้ตัวแปรต้นครอบคลุมทั้งปัจจัยทางประชากรและสมรรถนะ ผลปรากฏว่า สมรรถนะในการจัดองค์การและความคิดเชิงเหตุผลของผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จ ในขณะที่การฝึกอบรมและประสบการณ์การทำงานไม่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของผู้ประกอบการแต่อย่างไร

สำหรับปัจจัยเกี่ยวกับสถานประกอบการนั้น Acar (1993) สำรวจปัจจัยที่ตัดสินการเจริญเติบโต (ขนาดของวิสาหกิจ) และผลการดำเนินงาน (รายได้จากการจำหน่าย) ของวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมในแอลเบเนีย ประเทศเตอร์กี โดยตัวแปรต้นประกอบด้วยปัจจัยภายในองค์กร 5 องค์ประกอบ คือ ประสิทธิภาพของผู้ประกอบการ อายุสถานประกอบการ สมรรถนะในการผลิต สมรรถนะทางการตลาด สมรรถนะในการจัดการ และกลยุทธ์ทางธุรกิจ ผลการศึกษาสนับสนุนว่าสมรรถนะส่วนบุคคลมีอิทธิพลเหนือลักษณะพื้นฐานทางประชากรและปัจจัยสถานประกอบการ กล่าวคือ ปัจจัยที่มีอำนาจในการตัดสินการเจริญเติบโตของธุรกิจ คือ สมรรถนะเกี่ยวกับการจัดการทางการเงิน สมรรถนะเกี่ยวกับการจัดการเทคโนโลยีและสมรรถนะในการการจัดซื้อ ส่วนปัจจัยที่มีอำนาจในการตัดสินผลการดำเนินงานของสถานประกอบการคือ สมรรถนะเกี่ยวกับการจัดการทางการเงิน ในขณะที่ประสิทธิภาพของผู้ประกอบการและอายุสถานประกอบการไม่มีอิทธิพลต่ออัตราการเจริญเติบโตและผลการดำเนินงานแต่อย่างไร

อย่างไรก็ตาม Wijewardena & Cooray (1995) ศึกษาผลกระทบของอายุและขนาดของสถานประกอบการ ค่าใช้จ่ายในการโฆษณาและการวิจัยเพื่อพัฒนา การส่งออก และทักษะของแรงงาน ที่มีต่อความเจริญก้าวหน้าของการประกอบธุรกิจขนาดย่อมในประเทศญี่ปุ่น ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญคือ อายุและขนาดของสถานประกอบการ และทักษะของแรงงาน

ส่วนการศึกษาของ Luck (1996) สนับสนุนองค์ประกอบ 3 ประการที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จคือ ภาพลักษณ์ของสถานประกอบการ ความสัมพันธ์ระหว่างสถานประกอบการและลูกค้า ความยืดหยุ่นในการตอบสนองต่อความต้องการของตลาด

งานวิจัยที่สะท้อนให้เห็นถึงสภาพแวดล้อมภายนอกสถานประกอบการมีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจได้แก่ งานวิจัยของ Yusuf (1995) ซึ่งสำรวจปัจจัยแห่งความสำเร็จจากการสอบถามผู้ประกอบการในประเทศ แอฟริกาใต้พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เชื่อว่าปัจจัยส่วนบุคคลเช่น ทักษะและลักษณะบางประเภท และองค์ประกอบสิ่งแวดล้อม เช่น การสนับสนุนจากรัฐบาล การเรียกร้องทางการเมือง ประเพณีนิยม สมดุลระหว่างการเรียกร้องทางการเมืองและประเพณีนิยม และการตอบสนองของธุรกิจ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จ

สำหรับในประเทศไทยนั้น บริษัทอิงคะได้ศึกษาปัญหาและอุปสรรคต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดกลางและเล็กในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค (มปป) พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ขาดความรู้ในเรื่องของการบริหารจัดการธุรกิจที่ครบวงจรซึ่งประกอบด้วยความรู้เกี่ยวกับเรื่องการตลาด การผลิต การจัดการและการเงิน และสมรรถนะเหล่านี้นำมาซึ่งปัญหาการผลิตสินค้าที่ไม่เป็นที่ต้องการของการตลาด คุณภาพสินค้าต่ำ ไม่มีการส่งเสริมทางการตลาดและขาดแคลนเงินทุนหมุนเวียน

ส่วนศูนย์บริการข้อมูลเทคโนโลยีที่เหมาะสมสำหรับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ สถาบันวิจัยและพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2541) ได้ศึกษาหาอุปสรรคในการดำเนินการส่งเสริมธุรกิจชุมชนด้วยการทำกระดาศาในจังหวัดเชียงใหม่พบว่า วิสาหกิจกระดาศามีปัญหาในเรื่องการส่งงานเนื่องจากจำนวนแรงงานที่ต้องการรับงานจากวิสาหกิจมีจำนวนเพิ่มขึ้น และสมาชิกกลุ่มผู้ผลิตกระดาศาขาดความชำนาญและอุปกรณ์ในการผลิต ในขณะที่วิสาหกิจกระดาศาไม่มีสมรรถนะหรือไม่ใส่ใจต่อการพัฒนาทักษะฝีมือของกลุ่มผู้ผลิต ทำให้คุณภาพกระดาศาไม่ดีเท่าที่ควร .

แม้การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยพยากรณ์ที่เป็นตัวแปรทางประชากรต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจที่นำเสนอมีแนวโน้มที่ไม่ค่อยแน่นอน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีความหลากหลายแตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาจากความถี่ของผลการวิจัยที่ค้นพบ พอสรุปได้ว่า ในกลุ่มของลักษณะพื้นฐานทางประชากร ปัจจัยที่ได้รับการอ้างอิงหรือสนับสนุนว่ามีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจคือ ประสิทธิภาพและการฝึกอบรม ส่วนในเรื่องของสมรรถนะส่วนบุคคลหรือทรัพยากรที่สัมผัสไม่ได้นั้นพบว่า สมรรถนะการจัดการธุรกิจเป็นปัจจัยที่ได้รับการอ้างอิงหรือสนับสนุนมากที่สุด ในขณะที่ปัจจัยทางสถานประกอบการนั้น ขนาดของสถานประกอบการและทรัพยากรที่สัมผัสได้ เช่น เงินทุนเป็นปัจจัยที่ได้รับการอ้างอิงและสนับสนุนมากที่สุด ส่วนปัจจัยภายนอกสถานประกอบการนั้นพบว่า การสนับสนุนจากรัฐบาล (ประเทศด้อยพัฒนา) และการมีที่ปรึกษามืออาชีพ (ประเทศพัฒนา) เป็นปัจจัยที่ได้รับการอ้างอิงหรือสนับสนุนมากที่สุด

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยนี้แบ่งตัวแปรออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่คือ (1) ลักษณะพื้นฐานส่วนบุคคลและสถานประกอบการ (2) สมรรถนะการจัดการ (3) ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

(1) **ลักษณะพื้นฐานส่วนบุคคลและบริบทสถานประกอบการ** ครอบคลุมตัวแปรย่อยดังต่อไปนี้

1.1 **ลักษณะทางสังคมประชากร** ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ อายุการประกอบธุรกิจ

1.2 **ฐานะทางเศรษฐกิจ** ได้แก่ เงินทุนจดทะเบียน ปัญหาเงินทุน การกู้เงิน จำนวนเงินที่กู้

1.3 **รูปแบบการดำเนินธุรกิจ** ได้แก่ ประเภทสถานประกอบการ(ร้านค้า/ห้างหุ้นส่วนจำกัด/ บริษัท) การจดทะเบียนธุรกิจ (ไม่จด/จดทะเบียน) รูปแบบการจำหน่ายสินค้า (ขายปลีก/ส่ง/ทั้งปลีกและส่ง) แหล่งจำหน่ายสินค้า (ขายภายในประเทศ/ส่งออกต่างประเทศ/ทั้งขายภายในและส่งออก)

1.4 **ขนาดธุรกิจ** (ขนาดเล็กมาก/ขนาดเล็ก/ขนาดกลาง)

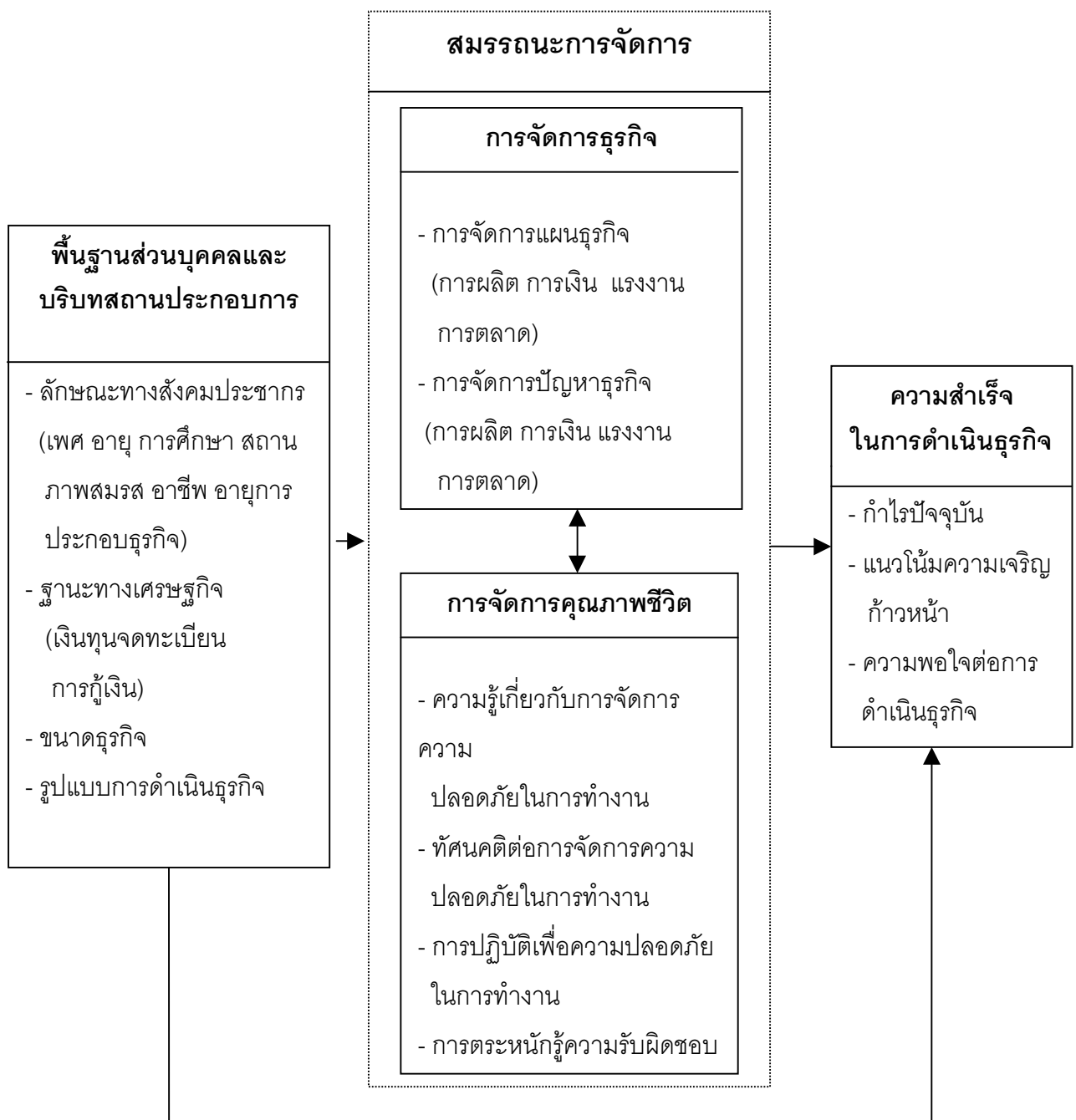
(2) **สมรรถนะการจัดการ** ครอบคลุมตัวแปรย่อยเกี่ยวกับการจัดการธุรกิจและการจัดการคุณภาพชีวิตทรัพยากรมนุษย์

2.1 **สมรรถนะการจัดการธุรกิจ** ได้แก่สมรรถนะการจัดการเกี่ยวกับการวางแผนการผลิต การเงิน แรงงาน และการตลาด ตลอดจนการจัดการปัญหาต่างๆที่เกี่ยวข้องกับผลิต การเงิน แรงงาน และการตลาด

2.2 **สมรรถนะการจัดการคุณภาพชีวิตทรัพยากรมนุษย์** ได้แก่ ความรู้ ทักษะคติ และการปฏิบัติเพื่อส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงานของคนงาน ตลอดจนการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม

(3) **ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ** ครอบคลุมตัวแปรย่อยเกี่ยวกับ กำไรปัจจุบัน แนวโน้มความเจริญก้าวหน้า และความพอใจต่อการดำเนินธุรกิจ

กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการวิจัย

1. ประชากร

ประชากร คือผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมที่มีจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน (Small and medium sized enterprises, SMEs) ในจังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดลำพูน

2. กลุ่มตัวอย่าง

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมที่มีคนงานรับงานหัตถกรรมพื้นบ้านกลับมาทำที่บ้านจำนวน 281 คน ในจังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดลำพูน โดยวิสาหกิจขนาดกลางคือสถานประกอบการที่มีคนงานตั้งแต่ 51 คนถึง 200 คน ในขณะที่วิสาหกิจขนาดย่อมคือวิสาหกิจที่มีคนงานต่ำกว่า 50 คน ต่อไปนี้จะเรียกผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านด้วยคำว่าผู้ประกอบการ

3. การสุ่มตัวอย่าง

การสุ่มตัวอย่างใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) โดยมีเงื่อนไขคือ (1) ต้องเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางหรือย่อมที่มีคนงานรับงานหัตถกรรมพื้นบ้านมาทำที่บ้านซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายของการศึกษาวิจัยในตอนที่ 2 (2) เป็นผู้ประกอบการที่ประกอบอาชีพจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านแบบใดแบบหนึ่งในจำนวน 10 ผลิตภัณฑ์ต่อไปนี้ ผลิตภัณฑ์ไม้ ผลิตภัณฑ์เซรามิค เครื่องปั้นดินเผา ผลิตภัณฑ์จักสาน ผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า ผลิตภัณฑ์กระดาษ ผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป ผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน ทอง เงินพลอย ผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก หรือผลิตภัณฑ์รูปห่อม เทียนหอมหรือภาพวาด

วิธีการแจกแบบสำรวจ เจ้าหน้าที่ภาคสนามใช้วิธีการเคาะประตูคือ แจกแบบสำรวจให้แก่ผู้ประกอบการ ณ ร้านค้า ห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทที่ทำการจำหน่ายสินค้า ตามรายชื่อและที่อยู่ที่ได้มา หากผู้ประกอบการท่านใดไม่มีความคล่องตัวในการอ่านหนังสือ เจ้าหน้าที่ภาคสนามจะต้องอ่านหรือสัมภาษณ์แทน แบบสำรวจที่แจกให้แก่กลุ่มตัวอย่างเป้าหมายทั้งหมดจำนวน 400 ชุด ได้รับแบบสำรวจกลับคืนจำนวน 289 ชุด คิดเป็นร้อยละ 72.25 ของแบบสำรวจที่แจกไปทั้งหมด จากนั้นทำการคัดเฉพาะแบบสำรวจที่สมบูรณ์สำหรับกรวิเคราะห์ข้อมูล จำนวน 281 ชุด คิดเป็นร้อยละ 97.23 ของแบบสำรวจที่ได้กลับคืนมาทั้งหมด

4. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ลักษณะทางประชากร สถานะทางเศรษฐกิจ รูปแบบการทำธุรกิจ ขนาดธุรกิจ สมรรถนะการจัดการธุรกิจ สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยของคอนกรีต การตระหนักรู้ความรับผิดชอบต่อสังคม ปัญหาการทำธุรกิจ และความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

ในตัวแปรดังกล่าวบางตัวแปรเป็นทั้งตัวแปรต้นและตัวแปรตามทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสมมติฐานของการวิจัย ดังนั้น จึงไม่สามารถกำหนดไว้แน่นอน ณ ที่นี้ว่าตัวแปรใดเป็นตัวแปรต้นหรือตัวแปรตาม แต่จะชี้แจงรายละเอียดในบทของการวิเคราะห์ปัจจัยพยากรณ์

5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

5.1 จุดมุ่งหมายของเครื่องมือวิจัย "แบบสำรวจสมรรถนะของวิสาหกิจจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน"

1. สำรวจลักษณะพื้นฐานทางประชากร สังคม เศรษฐกิจ รูปแบบการทำธุรกิจ เหตุจูงใจในการประกอบอาชีพ ขนาดธุรกิจ ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการและแนวทางการพัฒนาผู้รับงานมาทำที่บ้าน
2. เพื่อสำรวจปริมาณแผนงานเกี่ยวกับการจัดการผลิต การเงิน การตลาดและแรงงานที่ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านได้ปฏิบัติ

3. เพื่อสำรวจระดับความรู้ ทักษะและการปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในการทำงานเพื่อส่งเสริมอาชีพและสุขภาพแก่ผู้รับงานมาทำที่บ้านของผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน
4. เพื่อสำรวจปัญหาและอุปสรรคในการทำธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน
5. เพื่อสำรวจระดับการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน
6. เพื่อสำรวจระดับความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน

5.2 ลักษณะของเครื่องมือวิจัย

"แบบสำรวจสมรรถนะของวิสาหกิจจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน" แบ่งออกเป็น 7 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1	แบบสำรวจเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของผู้ประกอบ
ตอนที่ 2	แบบสำรวจสมรรถนะการจัดการธุรกิจ
ตอนที่ 3	แบบสำรวจความรู้เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน
ตอนที่ 4	แบบสำรวจทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน
ตอนที่ 5	แบบสำรวจการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน
ตอนที่ 6	แบบสำรวจการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบต่อสังคม
ตอนที่ 7	แบบสำรวจปัญหาการทำธุรกิจ
ตอนที่ 8	แบบสำรวจความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

ตอนที่ 1 แบบสำรวจเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของผู้ประกอบการ

เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพื้นฐานทางประชากร สังคม เศรษฐกิจ รูปแบบการทำธุรกิจ ระบบการจัดการธุรกิจ เหตุจูงใจในประกอบธุรกิจ ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการและแนวทางการพัฒนาผู้รับงานมาทำที่บ้านของผู้ประกอบการ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นข้อคำถามให้เติมคำลงในช่องว่างและแบบมีตัวเลือกให้เลือกตอบ จำนวน 55 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสำรวจสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ

เป็นแบบวัดเกี่ยวกับปริมาณการจัดทำแผนงานหรือกิจกรรมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการผลิต การเงิน แรงงาน และการตลาดซึ่งผู้ประกอบการกำลังปฏิบัติอยู่ขณะทำการสำรวจข้อมูล ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 2 ระดับ จำนวน 59 ข้อ ครอบคลุมเนื้อหา 4 ประเด็น คือ (1) สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต จำนวน 19 ข้อ (2) สมรรถนะการจัดการแผนการเงิน จำนวน 7 ข้อ (3) สมรรถนะการจัดการแผนแรงงาน จำนวน 21 ข้อ (4) สมรรถนะการจัดการแผนการตลาด จำนวน 12 ข้อ โดยเกณฑ์การพิจารณาคะแนนมีดังนี้

ถ้าตอบ	ไม่มีแผนงาน	ให้	0	คะแนน
ถ้าตอบ	มีแผนงาน	ให้	1	คะแนน

2.1 การแปลผลคะแนนดิบ

คะแนนของแบบวัดสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจมีช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 1-59 คะแนน ถ้าได้คะแนนรวมมาก หมายถึง สถานประกอบการนั้นมีสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจสูง ในทางตรงกันข้ามถ้าได้คะแนนรวมต่ำ หมายถึงสถานประกอบการนั้นมีสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจต่ำ

2.2 การแบ่งระดับสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ

จะนำคะแนนดิบมาแปลงเป็นคะแนนร้อยละ จากนั้นใช้เกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

ระดับน้อย	มีคะแนนอยู่ในช่วง	0%-49%
ระดับปานกลาง	มีคะแนนอยู่ในช่วง	50%-75%
ระดับมาก	มีคะแนนอยู่ในช่วง	76%-100%

2.3 ความเที่ยงของแบบวัด

การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัด ใช้วิธีการหาค่าความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) ของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.9538 และค่าความเชื่อมั่นของแต่ละสเกลปรากฏดังนี้ (1) สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.8802 (2) สมรรถนะการจัดการแผนการเงิน มีค่าความเชื่อมั่น

เท่ากับ 0.8523 (3) สมรรถนะการจัดการแผนแรงงาน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.9297 (4) สมรรถนะการจัดการแผนการตลาด มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.8448

2.4 อำนาจจำแนกของแบบวัด

การหาอำนาจจำแนกของแบบวัด ด้วยวิธีการหาค่า t ระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (30%) ได้ค่า t ของทั้งฉบับเท่ากับ 32.513 และค่า t ของแต่ละสเกลปรากฏดังนี้ (1) สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต ได้ค่า t เท่ากับ 35.499 (2) สมรรถนะการจัดการแผนการเงิน ได้ค่า t เท่ากับ 54.582 (3) สมรรถนะการจัดการแผนแรงงาน ได้ค่า t เท่ากับ 36.967 (4) สมรรถนะการจัดการแผนการตลาด ได้ค่า t เท่ากับ 24.939

ตอนที่ 3 สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ

เป็นแบบวัดเกี่ยวกับปัญหาในการประกอบธุรกิจและการจัดการแผนเพื่อการจัดการปัญหาของผู้ประกอบการ ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวนทั้งสิ้น 34 ข้อ แบบวัดปัญหาการทำธุรกิจครอบคลุมเนื้อหา 4 ประเด็นคือ (1) ปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต จำนวน 13 ข้อ (2) ปัญหาเงินทุน จำนวน 6 ข้อ (3) ปัญหาแรงงาน จำนวน 6 ข้อ (4) ปัญหาการตลาด จำนวน 9 ข้อ เกณฑ์การพิจารณาคะแนนของข้อควมมีดังนี้

ถ้าตอบ	ไม่มีปัญหา	ให้	1	คะแนน
ถ้าตอบ	มีปัญหาแต่มีแผนการแก้ปัญหาอยู่แล้ว	ให้	2	คะแนน
ถ้าตอบ	มีปัญหาแต่กำลังวางแผนการเพื่อแก้ปัญหา			ให้ 3
	คะแนน			
ถ้าตอบ	มีปัญหาและยังไม่สามารถหาแนวทางแก้ปัญหาได้	ให้	4	คะแนน

3.1 การแปลผลคะแนนดิบ

คะแนนของแบบวัดปัญหาการทำธุรกิจมีช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 34 -136 คะแนน ถ้าได้คะแนนรวมมาก หมายถึง ระดับของปัญหาการทำธุรกิจมีมากหรือสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจต่ำ ในทางตรงกันข้ามถ้าได้คะแนนรวมต่ำ หมายถึงระดับของปัญหาการทำธุรกิจมีน้อยหรือมีสมรรถนะในการจัดการปัญหาธุรกิจสูง

3.2 การแบ่งระดับปัญหาการทำธุรกิจ

ในการแบ่งระดับนั้น จะนำคะแนนดิบมาแปลงเป็นคะแนนร้อยละ จากนั้นใช้เกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

ระดับน้อย	มีคะแนนอยู่ในช่วง	0%-49%
ระดับปานกลาง	มีคะแนนอยู่ในช่วง	50%-75%
ระดับมาก	มีคะแนนอยู่ในช่วง	76%-100%

3.3 ความเที่ยงของแบบวัด

การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัด ใช้วิธีการหาค่าความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) ของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.9417 และค่าความเชื่อมั่นของแต่ละสเกลปรากฏดังนี้ (1) ปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.8779 (2) ปัญหาเงินทุน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.8538 (3) ปัญหาแรงงาน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.8392 (4) ปัญหาการตลาด มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.8575

3.4 อำนาจจำแนกของแบบวัด

การหาอำนาจจำแนกของแบบวัด ด้วยวิธีการหาค่า t ระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (30%) ได้ค่า t ของทั้งฉบับเท่ากับ 25.590 และค่า t ของแต่ละสเกลปรากฏดังนี้ (1) ปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต ได้ค่า t เท่ากับ 23.076 (2) ปัญหาการเงิน ได้ค่า t เท่ากับ 33.916 (3) ปัญหาแรงงาน ได้ค่า t เท่ากับ 29.732 (4) ปัญหาการตลาด ได้ค่า t เท่ากับ 32.053

ตอนที่ 4 ความรู้เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

เป็นแบบวัดระดับความรู้เรื่องการจัดสภาพแวดล้อมเพื่อความปลอดภัยในการทำงานแก่คนงานของผู้ประกอบการ ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับจำนวน 20 ข้อ (เนื้อหาของแบบวัดเหมือนกับแบบวัดความรู้เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้รับงานมาทำที่บ้าน) มีข้อความเชิงบวกจำนวน 14 ข้อ และข้อความเชิงลบจำนวน 6 ข้อ โดยเกณฑ์การพิจารณาคะแนนของข้อความเชิงบวกมีดังนี้

ถ้าตอบ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน
ถ้าตอบ	ไม่เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ถ้าตอบ	เห็นด้วย	ให้	3	คะแนน
ถ้าตอบ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	4	คะแนน

4.1 การแปลผลคะแนนดิบ

คะแนนของแบบวัดความรู้เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในการทำงานมีช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 20-80 คะแนน ถ้าได้คะแนนรวมมาก หมายถึง ระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในการทำงานสูง ในทางตรงกันข้ามถ้าได้คะแนนรวมต่ำ หมายถึงระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในการทำงานต่ำ

4.2 การแบ่งระดับความรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

ในการแบ่งระดับนั้นจะนำคะแนนดิบมาแปลงเป็นคะแนนร้อยละ จากนั้นใช้เกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

ระดับน้อย	มีคะแนนอยู่ในช่วง	0%-49%
ระดับปานกลาง	มีคะแนนอยู่ในช่วง	50%-75%
ระดับมาก	มีคะแนนอยู่ในช่วง	76%-100%

4.3 ความเที่ยงของแบบวัด

การหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดทั้งฉบับ ใช้วิธีการหาความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) ของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.8804

4.4 อำนาจจำแนกของแบบวัด

การหาอำนาจจำแนกของแบบวัด ด้วยวิธีการหาค่า t ระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (30%) ได้ค่า t เท่ากับ 20.704

ตอนที่ 5 ทศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

เป็นแบบวัดระดับความรู้สึกเชิงบวกหรือลบของผู้ประกอบการต่อการจัดสภาพแวดล้อมเพื่อความปลอดภัยในการทำงานแก่คนงาน ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับจำนวน 12 ข้อ (เนื้อหาของแบบวัดส่วนใหญ่คล้ายกับแบบวัดทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้รับงานมาทำที่บ้าน แต่มีการปรับเปลี่ยนคำบางคำให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายผู้ประกอบการ) มีข้อความเชิงบวกจำนวน 9 ข้อ และข้อความเชิงลบจำนวน 2 ข้อ โดยเกณฑ์การพิจารณาคะแนนของข้อความเชิงบวกมีดังนี้

ถ้าตอบ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน
ถ้าตอบ	ไม่เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ถ้าตอบ	เห็นด้วย	ให้	3	คะแนน
ถ้าตอบ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	4	คะแนน

5.1 การแปลผลคะแนนดิบ

คะแนนของแบบวัดทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงานมีช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 12-48 คะแนน ถ้าได้คะแนนรวมมาก หมายถึง ระดับทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงานสูงหรือมีทัศนคติที่ดี ในทางตรงกันข้ามถ้าได้คะแนนรวมต่ำ หมายถึงระดับทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงานต่ำหรือมีทัศนคติที่ไม่ดีนั่นเอง

5.2 การแบ่งระดับทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

ในการแบ่งระดับนั้น จะนำคะแนนดิบมาแปลงเป็นคะแนนร้อยละ จากนั้นใช้เกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

ระดับน้อย	มีคะแนนอยู่ในช่วง	0%-49%
ระดับปานกลาง	มีคะแนนอยู่ในช่วง	50%-75%
ระดับมาก	มีคะแนนอยู่ในช่วง	76%-100%

5.3 ความเที่ยงของแบบวัด

การหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดทั้งฉบับ ใช้วิธีการหาความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) ของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.8596

5.4 อำนาจจำแนกของแบบวัด

การหาอำนาจจำแนกของแบบวัด ด้วยวิธีการหาค่า t ระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (30%) ได้ค่า t เท่ากับ 20.195

ตอนที่ 6 การปฏิบัติงานเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน

เป็นแบบวัดประสพการณ์การจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงานแก่คนงานของผู้ประกอบการ ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวน 20 ข้อ (เนื้อหาของแบบวัดส่วนใหญ่คล้ายกับแบบการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยของผู้รับงานมาทำที่บ้าน แต่มีการปรับเปลี่ยนคำบางคำให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายผู้ประกอบการ) มีข้อความเชิงบวกจำนวน 16 ข้อ และข้อความเชิงลบจำนวน 4 ข้อโดยเกณฑ์การพิจารณาคะแนนของข้อความเชิงบวกมีดังนี้ ถ้าตอบ ไม่เคยปฏิบัติเลย ให้ 1

คะแนน

ถ้าตอบ	ปฏิบัติเป็นครั้งคราว	ให้	2	คะแนน
ถ้าตอบ	ปฏิบัติเกือบทุกครั้ง	ให้	3	คะแนน
ถ้าตอบ	ปฏิบัติทุกครั้ง	ให้	4	คะแนน

6.1 การแปลผลคะแนนดิบ

คะแนนของแบบวัดการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงานมีช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 20-80 คะแนน ถ้าได้คะแนนรวมมาก หมายถึง ระดับการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงานสูง ในทางตรงกันข้ามถ้าได้คะแนนรวมต่ำ หมายถึงระดับการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงานต่ำ

6.2 การแบ่งระดับการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน

ในการแบ่งระดับนั้น จะนำคะแนนดิบมาแปลงเป็นคะแนนร้อยละ จากนั้นใช้เกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

ระดับน้อย	มีคะแนนอยู่ในช่วง	0%-49%
ระดับปานกลาง	มีคะแนนอยู่ในช่วง	50%-75%
ระดับมาก	มีคะแนนอยู่ในช่วง	76%-100%

6.3 ความเที่ยงของแบบวัด

การหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดทั้งฉบับ ใช้วิธีการหาความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) ของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.8931

6.4 อำนาจจำแนกของแบบวัด

การหาอำนาจจำแนกของแบบวัด ด้วยวิธีการหาค่า t ระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (30%) ได้ค่า t เท่ากับ 34.239

ตอนที่ 7 การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม

เป็นแบบวัดความคิดเห็นของผู้ประกอบการเกี่ยวกับการปฏิบัติเพื่อสังคมของสถานประกอบการ ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับจำนวน 29 ข้อ ครอบคลุมเนื้อหา 5 ประเด็นคือ (1) ความรับผิดชอบต่อการพัฒนาชุมชน จำนวน 6 ข้อ (2) ความรับผิดชอบต่อแรงงาน จำนวน 8 ข้อ (3) ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมการทำงาน จำนวน 5 ข้อ (4) ความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค จำนวน 6 ข้อ (5) ความรับผิดชอบต่อภาษีและกฎหมาย จำนวน 4 ข้อ แบบวัดนี้มีข้อความเชิงบวกจำนวน 26 ข้อ และข้อความเชิงนิเสธจำนวน 3 ข้อ โดยเกณฑ์การพิจารณาคะแนนของข้อความเชิงบวกมีดังนี้

ถ้าตอบ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน
ถ้าตอบ	ไม่เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ถ้าตอบ	เห็นด้วย	ให้	3	คะแนน
ถ้าตอบ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	4	คะแนน

7.1 การแปลผลคะแนนดิบ

คะแนนของแบบวัดการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมมีช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 29-116 คะแนน ถ้าได้คะแนนรวมมาก หมายถึง ระดับการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมสูง ในทางตรงกันข้ามถ้าได้คะแนนรวมต่ำ หมายถึงระดับการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมต่ำ

7.2 การแบ่งระดับปัญหาการทำธุรกิจ

ในการแบ่งระดับนั้น จะนำคะแนนดิบมาแปลงเป็นคะแนนร้อยละ จากนั้นใช้เกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

ระดับน้อย	มีคะแนนอยู่ในช่วง	0%-49%
ระดับปานกลาง	มีคะแนนอยู่ในช่วง	50%-75%
ระดับมาก	มีคะแนนอยู่ในช่วง	76%-100%

7.3 ความเที่ยงของแบบวัด

การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัด ใช้วิธีการหาค่าความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) ของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.9047 และค่าความเชื่อมั่นของแต่ละสเกลปรากฏดังนี้ (1) ความรับผิดชอบต่อการพัฒนาชุมชน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.6032 (2) ความรับผิดชอบต่อแรงงาน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.7879 (3) ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมการทำงาน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.7443 (4) ความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.6329 (5) ความรับผิดชอบต่อภาษีและกฎหมาย มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.3457

7.4 อำนาจจำแนกของแบบวัด

การหาอำนาจจำแนกของแบบวัด ด้วยวิธีการหาค่า t ระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (30%) ได้ค่า t ของทั้งฉบับเท่ากับ 17.954 และค่า t ของแต่ละสเกลปรากฏดังนี้ (1) ความรับผิดชอบต่อการพัฒนาชุมชน ได้ค่า t เท่ากับ 18.965 (2) ความรับผิดชอบต่อแรงงาน ได้ค่า t เท่ากับ 17.872 (3) ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมการทำงาน ได้ค่า t เท่ากับ 17.688 (4) ความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค ได้ค่า t เท่ากับ 18.598 (5) ความรับผิดชอบต่อภาษีและกฎหมาย ได้ค่า t เท่ากับ 15.968

ตอนที่ 8 แบบสำรวจความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ จำนวน 3 ข้อ คือ (1) ความพอใจต่อการดำเนินการธุรกิจที่ผ่านมา (2) ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน (3) แนวโน้มของความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในอนาคต โดยแต่ละข้อจะมี 3 ตัวเลือก ดังนี้

(1) **ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน** ประกอบด้วย 3 ตัวเลือก และมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ถ้าตอบ	ธุรกิจแย่งลง	ให้	1	คะแนน
ถ้าตอบ	ธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว	ให้	2	คะแนน
ถ้าตอบ	ธุรกิจเจริญก้าวหน้าดี	ให้	3	คะแนน

(2) **ความพอใจต่อการดำเนินการธุรกิจปัจจุบัน** ประกอบด้วย 3 ตัวเลือก และมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ถ้าตอบ	ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมาเลย	ให้	1	คะแนน
ถ้าตอบ	พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา	ให้	2	คะแนน
ถ้าตอบ	พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา	ให้	3	คะแนน

(3) **แนวโน้มของความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในอนาคต** ประกอบด้วย 3 ตัวเลือก และมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ถ้าตอบ	แนวโน้มของธุรกิจแย่งลง	ให้	1	คะแนน
ถ้าตอบ	ไม่แน่ใจ	ให้	2	คะแนน
ถ้าตอบ	แนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น	ให้	3	คะแนน

8.1 การแปลคะแนนดิบ

คะแนนรวมจากดัชนีชี้วัดทั้ง 3 ข้อนี้ จะนำมาเป็นคะแนนบ่งชี้ถึงความสำเร็จของผู้ประกอบการ คะแนนดิบที่ได้จะถูกนำมาแปลงเป็นคะแนนร้อยละ ถ้าคะแนนรวมสูงแสดงว่ามีความสำเร็จมาก และถ้าคะแนนรวมต่ำแสดงว่ามีความสำเร็จต่ำ

8.2 ความเที่ยงของแบบวัด

การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดทั้งฉบับ ใช้วิธีการหาค่าความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) ของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.6708

8.3 อำนาจจำแนกของแบบวัด

การหาอำนาจจำแนกของแบบวัด ด้วยวิธีการหาค่า t ระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (30%)
ได้ค่า t เท่ากับ 29.637

8.4 การแบ่งระดับความสำเร็จในการทำธุรกิจ

เกณฑ์การพิจารณาแบ่งระดับความสำเร็จมีดังนี้

- (1) ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ คือผู้ประกอบการที่ทำคะแนนความพอใจต่อการดำเนินการธุรกิจที่ผ่านมา ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบันและแนวโน้มของความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในอนาคตอยู่ระหว่าง 0%-49%
- (2) ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง คือผู้ประกอบการที่ทำคะแนนความพอใจต่อการดำเนินการธุรกิจที่ผ่านมา ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบันและแนวโน้มของความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในอนาคตอยู่ระหว่าง 50%-75%
- (3) ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง คือผู้ประกอบการที่ทำคะแนนความพอใจต่อการดำเนินการธุรกิจที่ผ่านมา ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบันและแนวโน้มของความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในอนาคตอยู่ระหว่าง 76%-100%

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัย

1. ค้นหาวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งทางอินเทอร์เน็ตและห้องสมุดของสถาบันต่างๆ
2. การสัมภาษณ์เจาะลึก การสัมภาษณ์ผู้ประกอบการ เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานการทำธุรกิจในจังหวัดเชียงใหม่ ปัญหาและข้อจำกัดที่เกี่ยวข้องกับผู้รับงานมาทำที่บ้านและการทำธุรกิจ ความคิดเห็นและข้อชี้แนะต่อการสร้างเครื่องมือวิจัย
3. สร้างเครื่องมือวิจัย
4. นำเครื่องมือวิจัยที่สร้างเสร็จทั้งหมดไปทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมายซึ่งเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมายหลักของการวิจัย ทั้งนี้เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมในเรื่องของภาษาที่ใช้ ความหมายของคำ ความเข้าใจในเนื้อหา เวลาที่ใช้ในการทำแบบวัดแต่ละชนิด layout ของแบบวัด ตลอดจนข้อจำกัดอื่นๆที่อาจพบในการทำแบบวัดของกลุ่มเป้าหมาย จากนั้นนำคำวิพากษ์วิจารณ์และข้อพึงระวังที่กลุ่มเป้าหมายได้แนะนำนำมาทำการปรับปรุงแก้ไขแบบวัดอีกครั้ง

7. ส่งเครื่องมือวิจัยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมและความตรงของเนื้อหา (Face validity)
8. นำเครื่องมือวิจัยไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริงฉบับละ 30 คน
9. วิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) และวิเคราะห์ความเชื่อมั่น (Reliability Analysis) ของเครื่องมือวิจัยทั้ง 3 ฉบับด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS เพื่อประกอบการพิจารณาปรับปรุงเครื่องมือและทดสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัยแต่ละประเภท
10. ทำการปรับปรุงแบบวัดที่มีปัญหาหรือมีคุณภาพต่ำ
11. นำแบบวัดที่ปรับปรุงใหม่ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง
12. ทำการทดสอบความเที่ยง (Reliability analysis) และอำนาจจำแนก (Power of Discrimination) ฉบับปรับปรุงใหม่ (ดูภาคผนวก ก_1 และ ก_2)
12. รายงานผลการสร้างเครื่องมือวิจัยทั้งหมดแก่ผู้เชี่ยวชาญของสกว. ที่กรุงเทพฯ ทั้งนี้เพื่อการตรวจสอบและรับรองคุณภาพของเครื่องมือ
13. ติดต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อขอข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประเภทของอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ที่จำหน่ายและที่อยู่ของวิสาหกิจที่จำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านในจังหวัดเชียงใหม่และลำพูนทั้งหมด
14. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ "เลือกแบบเจาะจง" (Purposive Selection) โดยมีเงื่อนไขคือ (1) ต้องเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางหรือย่อมที่มีคนงานรับงานหัตถกรรมพื้นบ้านมาทำที่บ้านซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายของการศึกษาวิจัยในตอนต้นที่ 2 (2) เป็นผู้ประกอบการที่ประกอบอาชีพจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านในจังหวัดเชียงใหม่และลำพูน
15. วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS

สถานที่ทำการวิจัย

การศึกษานี้จะศึกษาเฉพาะผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมที่มีคนงานรับงานหัตถกรรมพื้นบ้านกลับมาทำที่บ้าน (SMEs) ในจังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดลำพูน ซึ่งเป็นแหล่งแรงงานนอกระบบที่สำคัญของภาคเหนือ

วิธีการทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ (Qualitative Analysis) สถิติที่ใช้ในการวิจัยประกอบ
ด้วย

(1) ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Sd) และค่าร้อยละ (%) เพื่อนำเสนอข้อมูลพื้นฐาน

(2) ค่าเอฟ (F-test) และ ค่า LSD (Least significant difference) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม

(3) สมการการถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐาน (Standard Regression Equation) และสมการการถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Regression Equation) เพื่อหาอำนาจในการพยากรณ์

โดยกำหนดค่านัยสำคัญ ที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

- ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจะนำเสนอเป็น 3 ส่วนดังต่อไปนี้
- บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล : ลักษณะพื้นฐานทางประชากร สังคม เศรษฐกิจ และธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน
- บทที่ 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล: เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้ประกอบการที่มีพื้นฐานทางธุรกิจที่ต่างกัน
- 5.1 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์ต่างประเภทกัน
 - 5.2 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจต่างรูปแบบกัน
 - 5.3 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้ประกอบการที่มีขนาดธุรกิจแตกต่างกัน
 - 5.4 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้ประกอบการที่มีความสำเร็จของดำเนินธุรกิจแตกต่างกัน
- บทที่ 6 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล : การวิเคราะห์ปัจจัยพยากรณ์
- 6.1 ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ
 - 6.2 ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะการจัดปัญหาธุรกิจ
 - 6.3 ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน
 - 6.4 ปัจจัยพยากรณ์ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

บทที่ 4

ลักษณะพื้นฐานทางประชากร สังคม เศรษฐกิจ และธุรกิจ

รายงานส่วนนี้จะนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะพื้นฐานทางประชากร สังคม เศรษฐกิจและธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมที่จำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านในจังหวัดเชียงใหม่และลำพูน จำนวน 281 คน โดยไม่แยกผู้ประกอบการออกเป็นกลุ่มๆ ข้อมูลที่นำเสนอประกอบด้วย เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส ประเภท รูปแบบการทำธุรกิจและลักษณะอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับการทำธุรกิจ ทักษะต่อผลกระทบและปัจจัยส่งเสริมอาชีพะสุขภาพของผู้รับงานมาทำที่บ้าน ตลอดจนค่าตอบแทนและสวัสดิการต่างๆ ที่สถานประกอบการควรจัดให้แก่ผู้รับงานมาทำที่บ้าน สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม และความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

สถิติที่นำเสนอในส่วนนี้คือค่าร้อยละ รายละเอียดของสถิติสามารถดูได้จากตารางที่ 19 ถึง 45 ในภาคผนวก ข

1. ประเภทธุรกิจหรืออาชีพ

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้เป็นผู้ประกอบการจำนวน 281 คน ซึ่งมีสถานประกอบการอยู่ในเขตจังหวัดเชียงใหม่จำนวน 247 คน หรือร้อยละ 87.9 และเขตจังหวัดลำพูนจำนวน 34 คน หรือร้อยละ 12.1 โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดประกอบธุรกิจ 9 ประเภทด้วยกัน กล่าวคือ ธุรกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ จำนวน 130 แห่ง หรือร้อยละ 36.7 ธุรกิจจำหน่ายเซรามิก เครื่องปั้นดินเผา จำนวน 19 แห่ง หรือร้อยละ 6.8 ธุรกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสานจำนวน 31 แห่งหรือร้อยละ 11.0 ธุรกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้าจำนวน 59 แห่ง หรือร้อยละ 21.1 ธุรกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษจำนวน 20 แห่ง หรือร้อยละ 7.1 ธุรกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูปจำนวน 7 แห่ง หรือร้อยละ 2.5 ธุรกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เงินนยพลอยจำนวน 17 แห่ง หรือร้อยละ 6.0

ธุรกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก จำนวน 5 แห่งหรือร้อยละ 1.8 ธุรกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์มากกว่า 2 ประเภทจำนวน 17 แห่ง หรือร้อยละ 6.0

2. เพศและอายุ

กลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 166 คนจากทั้งหมด 281 คน (ไม่ตอบ 1 คน) หรือคิดเป็นร้อยละ 59.3 อายุของกลุ่มตัวอย่างอยู่ระหว่าง 16-78 ปี อายุเฉลี่ย 39 ปี ส่วนใหญ่ร้อยละ 55.2 มีอายุระหว่าง 36-55 ปี รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 16-35 ปี ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 39.8 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากกว่า 55 ปี มีร้อยละ 5.0

3. ระดับการศึกษา

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 27.5 รองลงมาคือมีการศึกษาระดับม. 3 หรือ มศ. 3 คิดเป็นร้อยละ 20.4 ระดับ ป. 4 คิดเป็นร้อยละ 14.6 ระดับ ป. 6 หรือ ป.7 คิดเป็นร้อยละ 12.1 ระดับ ปวส. คิดเป็นร้อยละ 11.4 ระดับ ปวช. ส่วนผู้ประกอบการที่มีการศึกษาสูงปริญญาตรีมีประมาณร้อยละ 4.6 คิดเป็นร้อยละ 8.2 ที่เหลือร้อยละ 1.1 มีการศึกษาค้นคว้า ป. 4 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาสูงกว่า ม.3 หรือ มศ. 3 มีประมาณร้อยละ 10.6 ที่เหลือร้อยละ 11.4 เป็นกลุ่มที่มีระดับการศึกษาสูงกว่า มศ. 3 กลุ่มที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า ป. 4 มีเพียงร้อยละ 3.6 ส่วนจังหวัดที่ตั้งของสถาบันที่ผู้ประกอบการสำเร็จการศึกษานั้นพบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 67.5 เป็นสถาบันการศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ ร้อยละ 12.0 เป็นสถาบันการศึกษาในกรุงเทพฯ และร้อยละ 20.4 เป็นสถาบันการศึกษาในจังหวัดอื่นๆนอกเหนือจากที่กล่าวมา

4. ศาสนา

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่หรือร้อยละ 98.2 นับถือศาสนาพุทธ มีเพียงร้อยละ 1.1 และ 0.7 ที่นับถือศาสนาคริสต์และศาสนาอิสลามตามลำดับ

5. สถานภาพสมรส

ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพสมรสของผู้ประกอบการพบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 62.1 มีสถานภาพสมรสคู่ รองลงมาคือร้อยละ 22.9 มีสถานภาพโสด ร้อยละ 7.1 อยู่กับแฟนโดยยังไม่สมรส ร้อยละ 3.9, 2.5 และ 1.4 มีสถานภาพหย่าร้าง แยกกันอยู่และหม้ายตามลำดับ

6. ตำแหน่งทางธุรกิจและระยะเวลาในการประกอบอาชีพ

ผู้ประกอบการที่ตอบแบบสอบถามนี้ร้อยละ 88.3 เป็นเจ้าของกิจการ มีเพียงร้อยละ 19.7 เป็นผู้บริหารของกิจการ โดยระยะเวลาในการประกอบธุรกิจอยู่ระหว่าง 1-60 ปี หรือเฉลี่ย 9.51 ปี

7. ขนาดของธุรกิจ

สถานประกอบการของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นสถานประกอบการขนาดย่อม กล่าวคือ ร้อยละ 40.9 เป็นสถานประกอบการที่มีคนงานต่ำกว่า 5 คน ร้อยละ 32.6 เป็นสถานประกอบการที่มีคนงาน 5-10 คน ร้อยละ 22.5 เป็นสถานประกอบการที่มีคนงาน 11-50 คน ส่วนสถานประกอบการขนาดกลางที่มีคนงาน 51-200 คน นั้นมีเพียงร้อยละ 4.0

8. ประเภทของสถานประกอบการ

ส่วนใหญ่ร้อยละ 70.5 ของผู้ประกอบการมีสถานประกอบการแบบไม่ได้จดทะเบียน มีเพียงร้อยละ 14.9 และ 14.6 มีสถานประกอบการที่จดทะเบียนเป็นบริษัทและห้างหุ้นส่วนจำกัดตามลำดับ โดยธุรกิจที่จดทะเบียนนั้นร้อยละ 70.3 มีทุนจดทะเบียนต่ำกว่า 1 ล้านบาท ร้อยละ 22.8, ร้อยละ 4.3 และร้อยละ 2.6 มีทุนจดทะเบียน 1-5 ล้านบาท 5-10 บาท และ 10 ล้านบาทขึ้นไปตามลำดับ

9. รูปแบบการจำหน่ายสินค้า

ผู้ประกอบการร้อยละ 45.7 ประกอบธุรกิจทั้งขายส่งและปลีก ร้อยละ 29.9 ประกอบธุรกิจเฉพาะขายปลีก และร้อยละ 24.5 ประกอบธุรกิจเฉพาะขายส่ง ในจำนวนนี้ร้อยละ 52.5 เป็นธุรกิจที่ขายผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ รองลงมาคือร้อยละ 39.2 เป็นธุรกิจที่ขายผลิตภัณฑ์ทั้งภายในและต่างประเทศ มีเพียงร้อยละ 8.3 เป็นธุรกิจที่ส่งขายต่างประเทศ

10. เงินทุนสำหรับการทำธุรกิจ

ผู้ประกอบการร้อยละ 69.5 รายงานว่ามีปัญหาเกี่ยวกับเงินทุนในการทำธุรกิจ มีเพียงร้อยละ 30.5 เท่านั้นที่ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับเงินทุน ผู้ประกอบการเหล่านี้ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 64.7 เคยกู้เงินโดยกู้เงินจากธนาคารพาณิชย์ ธนาคารเพื่อการเกษตรและธนาคารอาคารสงเคราะห์มากที่สุดคือร้อยละ 60.7 ส่วนร้อยละ 20.4 เคยกู้เงินจากกลุ่มหรือชมรมหรือสหกรณ์ประจำหมู่บ้าน ร้อยละ 11.4 เคยกู้เงินจากเพื่อนหรือญาติหรือคนรู้จัก ที่เหลือร้อยละร้อยละ 7.5 เคยกู้เงินจากสถาบันดังกล่าวมากกว่า 2 แห่ง

11. ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการดำเนินธุรกิจ

เมื่อถามถึงลำดับความสำคัญของปัจจัยต่างๆที่มีต่อการดำเนินธุรกิจ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 50.0 ให้ความสำคัญกับเงินทุน รองลงมาร้อยละ 21.9 ให้ความสำคัญกับลูกค้า ร้อยละ 14.6 ให้ความสำคัญกับการตลาด ร้อยละ 51.1 ให้ความสำคัญกับวัตถุดิบ ร้อยละ 3.3 ให้ความสำคัญกับการจัดการ เพียงร้อยละ 2.6 ที่ให้ความสำคัญกับแรงงาน และร้อยละ 0.7 ให้ความสำคัญกับคู่แข่ง

12. เหตุผลของการเลือกประกอบธุรกิจจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน

เหตุผลหลักสำหรับการประกอบธุรกิจนั้น พบว่า ร้อยละ 27.0 เลือกทำธุรกิจเพราะมีความรู้ความสามารถในธุรกิจที่ทำ ร้อยละ 24.5 ประกอบธุรกิจเพราะสืบทอดจากครอบครัว ร้อยละ 19.1 รายงานว่าเป็นธุรกิจที่ทำกำไรดี ร้อยละ 7.5 รายงานว่าเป็นธุรกิจที่ลงทุนน้อย และอีกร้อยละ 6.1 รายงานว่าทำตามเพื่อนบ้าน เพียงร้อยละ 1.1 รายงานว่าทำธุรกิจนี้เพราะหน่วยงานรัฐแนะนำ

13. ทิศต่อแนวโน้มของการรับงานมาทำที่บ้าน

ส่วนใหญ่ร้อยละ 67.8 ของผู้ประกอบการรายงานแนวโน้มการรับงานมาทำที่บ้านน่าจะเพิ่มมากขึ้น ที่เหลือรายงานแนวโน้มการรับงานมาทำที่บ้านน่าจะลดลงหรือหมดไป

14. ปัญหาการรับงานมาทำที่บ้านและผลกระทบต่อธุรกิจและชุมชน

เมื่อถามถึงผลกระทบของปัญหาสุขภาพของผู้รับงานมาทำที่บ้านต่อการดำเนินธุรกิจ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่หรือร้อยละ 51.2 รายงานว่าปัญหาสุขภาพของแรงงานมีผลกระทบต่อธุรกิจน้อยหรือน้อยมาก เพียงร้อยละ 29.2 รายงานว่ามีผลกระทบปานกลาง ส่วนที่เหลือร้อยละ 19.6 รายงานว่ามีผลกระทบมากหรือมากที่สุด

ส่วนความคิดเห็นเกี่ยวกับผลกระทบของการรับงานมาทำที่บ้านต่อชุมชน ผู้ประกอบการรายงานว่าปัญหาระหว่างบุคคลภายในชุมชนเป็นผลกระทบสูงสุดซึ่งมีถึงร้อยละ 41.3 รองลงมาคือปัญหามลภาวะมีร้อยละ 25.3 ปัญหาสุขภาพคนงานมีร้อยละ 17.1 ปัญหาทำให้คนในชุมชนฟุ้งเฟ้อขึ้นมีร้อยละ 14.2 ปัญหาสุขภาพของคนในชุมชนมีร้อยละ 12.8 และปัญหาทำลายป่าไม่มีร้อยละ 7.8

15. สาเหตุของปัญหาจากการรับงานมาทำที่บ้าน

ผลจากการสำรวจพบว่า สาเหตุหลักของปัญหาจากการรับงานมาทำที่บ้านส่วนใหญ่มีผลสืบเนื่องมาจากตัวผู้รับงานมาทำที่บ้านเอง กล่าวคือ ร้อยละ 36.3 ของผู้ประกอบการรายงานว่าปัญหาเกิดจากคนงานขาดความรู้และทักษะฝีมือ ร้อยละ 33.8 รายงานว่าเกิดจากคนงานไม่ตระหนักถึงปัญหา ร้อยละ 25.3 รายงานว่าเกิดจากคนงานไม่มีเงินทุน ที่เหลือร้อยละ 22.4 รายงานว่า รัฐบาลไม่ใส่ใจ ร้อยละ 14.2 รายงานว่า อบต. ไม่รับผิดชอบ ร้อยละ 9.6 รายงานว่ากฎหมายไม่ดีพอ ที่เหลือเพียงร้อยละ 5.0 ที่รายงานว่าสถานประกอบการไม่ใส่ใจหรือให้ความร่วมมือ

16. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการส่งเสริมการรับงานมาทำที่บ้าน

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 49.8 รายงานว่า การอบรมเพื่อพัฒนาทักษะฝีมือเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดต่อการส่งเสริมอาชีพการรับงานมาทำที่บ้าน รองลงมาร้อยละประมาณ 40 รายงานว่าการกระตุ้นและประชาสัมพันธ์ให้คนในชุมชนเกิดความสนใจและเห็นประโยชน์ในอาชีพการรับงานมาทำที่บ้าน ตลอดจนทราบแหล่งงานเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการส่งเสริมการรับงานมาทำที่บ้าน ที่เหลือประมาณร้อยละ 30 รายงานว่าคนในชุมชนต้องว่างพอ ร้อยละ 27 รายงานว่าแหล่งเงินทุนเป็นปัจจัยสำคัญ ในขณะที่ร้อยละ 18.9 รายงานว่าสวัสดิการจากสถานประกอบการเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพล ส่วนที่เหลือร้อยละ 14.6 รายงานว่า อบต.ควรสนับสนุน

17. งบประมาณสำหรับการฝึกทักษะฝีมือ

เมื่อถามถึงงบประมาณสำหรับการอบรมทักษะฝีมือคนงานพบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 82.1 ไม่มีงบประมาณสำหรับการฝึกอบรมเพื่อการพัฒนาทักษะฝีมือของผู้รับงานมาทำที่บ้าน

18. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการรับงานมาทำที่บ้าน

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 80.9 ไม่ทราบว่างบประมาณที่ใช้จ่ายในการฝึกอบรมคนงานสามารถนำไปหักภาษีได้ ขณะที่ผู้ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 70.8 เสนอว่า รัฐบาลควรออกกฎหมายคุ้มครองผู้รับงานมาทำที่บ้าน และผู้ประกอบการประมาณร้อยละ 34.8 เสนอว่ารายจ่ายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาคนงานทุกประเภทควรสามารถนำไปหักภาษีได้

19. แผนการเกี่ยวกับการให้ค่าตอบแทนและสวัสดิการแก่คนงานที่รับงานมาทำที่บ้าน

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 67.2 ยอมรับว่าสถานประกอบการควรเพิ่มระบบสวัสดิการแก่คนงานที่รับงานมาทำที่บ้าน ซึ่งขณะนี้ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 82.1 รายงานว่าสถานประกอบการของตนยังไม่มีแผนการจัดสวัสดิการแก่คนงาน เมื่อถามว่าหากกฎหมายบังคับให้สถานประกอบการต้องจัดสวัสดิการแก่คนงาน จะส่งผลกระทบต่อการทำธุรกิจหรือไม่ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 42.5 รายงานว่าไม่แน่ใจ ร้อยละ 37.6 รายงานว่ามีผลกระทบแน่นอน ส่วนร้อยละ 19.9 รายงานว่าไม่ส่งผลกระทบเลย

ส่วนค่าตอบแทนที่สถานประกอบการควรจัดให้แก่ผู้รับงานมาทำที่บ้านคือค่าจ้าง (ร้อยละ 49.6) รองลงมาคือ เงินรางวัลพิเศษกรณีทำผลงานดี (ร้อยละ 30.6) การเพิ่มเงินเดือนและค่าจ้าง (ร้อยละ 18.9) เงินเดือนประจำ (ร้อยละ 14.2) เบี้ยเลี้ยงเบี้ยขยัน (ร้อยละ 14.2) และค่าจ้างนอกเวลา (ร้อยละ 12.8) ตามลำดับ

สวัสดิการที่เป็นตัวเงินที่ผู้ประกอบการส่วนใหญ่รายงานว่าสถานประกอบการควรจัดให้แก่ผู้รับงานมาทำที่บ้านคือ การให้กู้เงิน (ร้อยละ 42.0) รองลงมาได้แก่ การพยาบาลรักษาการเจ็บป่วยหรืออุบัติเหตุจากการทำงาน (ร้อยละ 34.5) ค่าพาหนะ (ร้อยละ 18.1) ค่ารักษาพยาบาลจากการได้รับอุบัติเหตุทั่วไป (ร้อยละ 16.4) ค่ารักษาพยาบาลจากการเจ็บป่วยทั่วไป (ร้อยละ 16.0) เงินช่วยเหลือค่าครองชีพหลังเลิกงาน (ร้อยละ 8.2) เงินช่วยเหลือบุตร (ร้อยละ 6.0) ค่าตรวจร่างกายประจำปี (ร้อยละ 5.0) ทุนการศึกษา (ร้อยละ 3.6) ค่ารักษาพยาบาลแก่บิดามารดาและบุตร (ร้อยละ 2.8) ตามลำดับ

สวัสดิการที่ไม่เป็นตัวเงินที่สถานประกอบการควรจัดให้แก่ผู้รับงานมาทำที่บ้านคือ การแนะนำและให้คำปรึกษาเกี่ยวกับวิธีการทำงานที่ถูกต้องและมีประสิทธิภาพแก่คนงาน (ร้อยละ 45.9) รองลงมาได้แก่ น้ำดื่มและอาหารกลางวัน (ร้อยละ 43.1) การจัดหาวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือ หรือเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิตชิ้นงาน (ร้อยละ 41.4) การจัดงานสังสรรค์ประจำปี (ร้อยละ 40.7) บริการตรวจสอบและซ่อมบำรุงอุปกรณ์ เครื่องมือหรือเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิตชิ้นงาน (ร้อยละ 22.8) ที่พัก (ร้อยละ 19.9) บริการตรวจสอบการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงานของคนงานให้ถูกหลักอาชีวอนามัยเพื่อป้องกันการบาดเจ็บและอุบัติเหตุจากการทำงาน (ร้อยละ 13.9) และพาหนะสำหรับบริการรับส่งสินค้าหรือคนงาน (ร้อยละ 9.3) ตามลำดับ

สำหรับวันหยุดงานนั้น พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่หรือร้อยละ 58.7 รายงานว่าควรให้คนงานมีวันหยุดตามประเพณี และวันหยุดพักผ่อนประจำปี ร้อยละ 41.6 รายงานว่าควรให้มีวันหยุดสุดสัปดาห์ และร้อยละ 38.1 รายงานว่าควรมีวันหยุดสำหรับการลาป่วย ลาภิก ลาอุปสมบท ลาคลอดหรือลาเพื่อรับราชการทหาร ตามลำดับ

ส่วนการพัฒนาความรู้ความสามารถนั้น ผู้ประกอบการร้อยละ 39.5 รายงานว่า สถานประกอบการควรจัดฝึกอบรมเกี่ยวกับความรู้และทักษะฝีมือในการทำงาน ร้อยละ 39.1 รายงานว่าควรจัดผู้ควบคุมงานคอยสอนแนะและให้คำปรึกษาปัญหาที่เกี่ยวข้องกับงาน ร้อยละ 10.3 รายงานว่าสถานประกอบการควรจัดทัศนศึกษานอกสถานที่เพื่อเพิ่มความรู้เกี่ยวกับงานแก่ผู้รับงานมาทำที่บ้าน

20. การเข้าร่วมอบรมหรือเสวนาเพื่อหาแนวทางการส่งเสริมอาชีพการรับงานมาทำที่บ้าน

เมื่อถามถึงความพร้อมในการเข้าร่วมอบรมหรือเสวนาเพื่อหาแนวทางในการพัฒนาผู้รับงานมาทำที่บ้าน ผู้ประกอบการร้อยละ 65.0 รายงานว่าพร้อมที่จะเข้าร่วมโครงการอบรมเพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถทางธุรกิจ และร้อยละ 77.8 พร้อมที่จะเข้าร่วมโครงการเสวนาเพื่อหาแนวทางแก้ปัญหาผู้รับงานมาทำที่บ้าน โดยระยะเวลาที่สะดวกในการเข้าร่วมโครงการต่างๆ เรียงตามลำดับดังนี้ กันยายน (ร้อยละ 24.9) พฤษภาคม (ร้อยละ 20.3) มิถุนายน (ร้อยละ 19.6) สิงหาคม (ร้อยละ 18.9) เมษายน (ร้อยละ 17.1) กรกฎาคม (ร้อยละ 17.1) ตุลาคม (ร้อยละ 10.0) มกราคม (ร้อยละ 7.9) มีนาคม (ร้อยละ 7.8) ธันวาคม (ร้อยละ 7.1) กุมภาพันธ์ (ร้อยละ 6.0) พฤศจิกายน (ร้อยละ 5.7)

ส่วนวันที่สะดวกในการเข้าร่วมโครงการต่างๆเรียงตามลำดับดังนี้ วันอาทิตย์ (ร้อยละ 41.3) วันพุธ (ร้อยละ 21.4) วันเสาร์ (ร้อยละ 21.0) วันจันทร์ (ร้อยละ 18.6) วันอังคาร (ร้อยละ 14.2) วันพฤหัสบดี (ร้อยละ 11.0) และวันศุกร์ (ร้อยละ 9.3) โดยเวลาที่สะดวกในการเข้าร่วมโครงการต่างๆมากที่สุดคือ ครึ่งเช้า (ร้อยละ 34.3) ครึ่งบ่าย (ร้อยละ 33.5) และทั้งเช้าและบ่าย (ร้อยละ 32.2)

21. สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ

ผู้ประกอบการร้อยละ 45.5 มีการจัดทำแผนงานธุรกิจ (เช่น แผนการผลิต แผนการเงิน แผนแรงงาน และแผนการตลาด) ในระดับน้อย คือมีการจัดทำแผนธุรกิจต่างๆ ต่ำกว่าร้อยละ 50 ของแผนงานที่กำหนดให้ทั้งหมด ร้อยละ 32.3 มีการจัดทำแผนงานในระดับปานกลาง กล่าวคือมีการจัดทำแผนงานธุรกิจต่างๆ อยู่ระหว่างร้อยละ 50-75 ของแผนงานที่กำหนดให้ทั้งหมด และร้อยละ 22.2 มีการจัดทำแผนงานธุรกิจต่างๆในระดับมาก นั่นคือมีการจัดทำแผนงานธุรกิจมากกว่าร้อยละ 75 ของแผนงานที่กำหนดให้ทั้งหมด

ในจำนวนแผนงานธุรกิจทั้งหมด ผู้ประกอบการมีการจัดทำแผนการผลิตมากที่สุด คือได้คะแนนร้อยละ 65.59 รองลงมาได้แก่ แผนการเงินซึ่งมีคะแนนร้อยละ 61.38 แผนแรงงานมีคะแนนร้อยละ 43.99 และแผนการตลาดมีคะแนนร้อยละ 34.15

22. สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ

เมื่อถามถึงปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการดำเนินธุรกิจ พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ ร้อยละ 71.9 มีสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 14.5 มีสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจในระดับต่ำหรือมีปัญหาธุรกิจในระดับมาก ส่วนร้อยละ 13.6 มีสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจในระดับสูงหรือมีปัญหาธุรกิจในระดับน้อย

ในจำนวนปัญหาธุรกิจทั้งหมด ผู้ประกอบการมีสมรรถนะการจัดการปัญหาการตลาดน้อยที่สุดหรือกำลังประสบปัญหาการตลาดมากที่สุดคือมีคะแนนร้อยละ 57.61 รองลงมาได้แก่ ปัญหา

เงินทุนมีคะแนนร้อยละ 52.66 ปัญหาแรงงาน มีคะแนนร้อยละ 48.66 และปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต ซึ่งมีคะแนนร้อยละ 47.70

23. สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

ผู้ประกอบการร้อยละ 97.6 มีสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 1.9 มีสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับน้อย ส่วนผู้ประกอบการร้อยละ 0.5 มีสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานในระดับมาก

เมื่อแยกวิเคราะห์องค์ประกอบย่อย พบว่า ผู้ประกอบการร้อยละ 68.2 มีความรู้เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 31.0 มีความรู้เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระดับมาก ส่วนผู้ประกอบการร้อยละ 0.8 มีความรู้การจัดการความปลอดภัยระดับน้อย

ส่วนทัศนคตินั้น พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 70.0 มีทัศนคติที่ดีปานกลางต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงานแก่คนงาน ผู้ประกอบการร้อยละ 30.0 มีทัศนคติที่ดีมากต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงานแก่คนงาน แต่ไม่มีผู้ประกอบการที่มีทัศนคติที่ดีมากต่อการจัดการความปลอดภัยแก่คนงานเลย

อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 93.4 มีการปฏิบัติเพื่อส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงานแก่คนงานอยู่ในระดับน้อย กล่าวคือ ได้ทำกิจกรรมหรือปฏิบัติเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัยต่ำกว่าร้อยละ 50 ของกิจกรรมที่กำหนดให้ มีเพียงร้อยละ 6.6 เท่านั้นที่มีการปฏิบัติในระดับปานกลางคือได้คะแนนปฏิบัติอยู่ระหว่างร้อยละ 50- 75 ที่น่าสังเกตคือ ไม่มีผู้ประกอบการที่มีการปฏิบัติในระดับมากเลย

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน ปรากฏว่า ผู้ประกอบการทำคะแนนทัศนคติสูงสุด คือ ได้ร้อยละ 74.10 รองลงมาคือคะแนนความรู้ ได้ร้อยละ 72.64 ส่วนคะแนนการปฏิบัติได้เพียงร้อยละ 39.17 เท่านั้น

24. การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 73.5 มีการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 25.6 มีการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวมอยู่ในระดับสูง ส่วนร้อยละ 0.8 มีการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวมอยู่ในระดับต่ำ

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของคะแนนการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม พบว่า ผู้ประกอบการทำคะแนนความรับผิดชอบต่อแรงงานสูงสุดคือร้อยละ 74.65 รองลงมาได้แก่ ความรับผิดชอบต่อผู้บริโภคได้ร้อยละ 73.23 ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมการทำงานได้ร้อยละ 73.14 ความรับผิดชอบต่อภาษีและกฎหมายได้ร้อยละ 71.56 และความรับผิดชอบต่อชุมชนได้ร้อยละ 67.75 ตามลำดับ

25. ความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจ

เมื่อถามถึงสภาพการดำเนินธุรกิจในปัจจุบัน พบว่า ผู้ประกอบการร้อยละ 57.2 รายงานว่าธุรกิจหักกรรมพื้นที่ตนกำลังทำอยู่นั้นมีความเจริญเท่าเดิมไม่ขยายตัว ร้อยละ 33.8 รายงานว่าสภาพการดำเนินธุรกิจของตนกำลังเจริญก้าวหน้าดี และเพียงร้อยละ 9.0 ที่รายงานว่าธุรกิจของตนแย่ลงกว่าเดิม

ส่วนความพึงพอใจต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 69.7 มีความพอใจปานกลางกับผลการดำเนินธุรกิจ ร้อยละ 19.9 ไม่พอใจกับผลการดำเนินงาน และเพียงร้อยละ 10.5 ที่มีความพอใจมากกับผลการดำเนินธุรกิจ

สำหรับการคาดการณ์ต่อกิจการในอนาคต พบว่า ร้อยละ 55.2 ของผู้ประกอบการคาดการณ์ว่าธุรกิจของตนมีแนวโน้มดีขึ้น ร้อยละ 40.5 ไม่มีความแน่ใจ มีเพียงร้อยละ 4.3 เท่านั้นที่คาดการณ์ว่าแนวโน้มของธุรกิจน่าจะแย่ลง โดยร้อยละ 63.5 ของผู้ประกอบการมีโครงการที่จะขยายกิจการในอนาคต และร้อยละ 36.5 ไม่คิดจะขยายกิจการ

โดยสรุปจากดัชนีทั้ง 3 ดังกล่าว ผู้ประกอบร้อยละ 56.9 ประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจสูง ร้อยละ 36.1 ประสบความสำเร็จในระดับปานกลาง และร้อยละ 6.9 ประสบความสำเร็จในระดับต่ำ

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้ประกอบการวิสาหกิจ
ที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์ต่างประเภทกัน

สถิติที่นำเสนอในบทที่ 5.1 นี้ คือ ค่าเฉลี่ย (M) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Sd) และทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มตั้งแต่ 3 กลุ่มขึ้นไปด้วยการทดสอบค่าเอฟ (F-test) จากนั้นนำกลุ่มต่างๆเหล่านี้มาทดสอบด้วยค่า LSD เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยกำหนดค่านัยสำคัญที่ระดับ 0.05 รายละเอียดของสถิติสามารถดูได้จากตารางที่ 46 ถึง 62 ในภาคผนวก ค

1. สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ

83

1.1 ลำดับที่ของค่าเฉลี่ยหรือร้อยละของแผนงานธุรกิจที่จัดทำโดยผู้ประกอบการ

วิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

เมื่อวิเคราะห์ปริมาณการจัดทำแผนงานธุรกิจโดยแยกผู้ประกอบการออกเป็นกลุ่มตามประเภทของผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย พบว่าผู้ประกอบการที่มีการจัดทำแผนงานธุรกิจโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก ($M=54.50$ หรือร้อยละ 92.37) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา ($M=38.31$ หรือร้อยละ 64.93) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน ($M=31.95$ หรือร้อยละ 54.15) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า ($M=31.28$ หรือร้อยละ 53.01) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป ($M=31.00$ หรือร้อยละ 52.54) ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ ($M=30.44$ หรือร้อยละ 51.60) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ ($M=29.19$ หรือร้อยละ 49.47) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ ($M=27.75$ หรือร้อยละ 47.03) และผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เงินนยพลอย ($M=26.60$ หรือร้อยละ 54.08) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเฉพาะแผนการผลิต พบว่า ผู้ประกอบการที่มีการจัดทำแผนการผลิตมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก ($M=17.67$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา ($M=12.85$) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ ($M=12.81$) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า ($M=12.79$) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป ($M=12.71$) ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ ($M=12.42$) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน ($M=12.23$) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ ($M=11.62$) และผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เงินนยพลอย ($M=9.23$) ตามลำดับ

กลุ่มที่มีการจัดทำแผนการเงินมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก ($M=5.75$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา ($M=5.61$) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ ($M=4.63$) ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ ($M=4.46$) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิต

กลุ่ม พบว่าคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวมระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 9 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F=1.473$, $\text{sig}=0.171$) และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 9 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบแบบพหุคูณด้วยวิธีของค่า LSD เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่มีคะแนนสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ ($MD=9.12$, $\text{sig}= 0.036$)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เงินนยพลอย ($MD=11.71$, $\text{sig}= 0.049$)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ ($MD=25.31$, $\text{sig}= 0.013$)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน ($MD=22.61$, $\text{sig}= 0.032$)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า ($MD=23.22$, $\text{sig}= 0.024$)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ ($MD=26.75$, $\text{sig}= 0.014$)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป($MD=23.50$, $\text{sig}= 0.042$)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เงินนยพลอย ($MD=27.90$, $\text{sig}= 0.011$)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก และผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ ($MD=24.06$, $\text{sig}= 0.030$)

เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบที่ละองค์ประกอบ ซึ่งมีอยู่จำนวน 4 องค์ประกอบ พบว่า เฉพาะคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนการตลาดเท่านั้นที่ทั้ง 9 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F=2.333$, $\text{sig}=0.021$) และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 9 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบแบบพหุคูณด้วยวิธีของค่า LSD เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ ปรากฏว่า

(1) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนการผลิตแตกต่างกันอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก และผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน ทอง เงินนยพลอย (MD=8.60, sig= 0.028)

(2) ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยของแผนการเงินแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ (MD=2.14, sig= 0.004)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า (MD=1.56, sig= 0.044)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ (MD=2.17, sig= 0.024)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน ทอง เงินนยพลอย (MD=2.10, sig= 0.037)

(3) ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนแรงงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ (MD=4.13 sig= 0.035)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน ทอง เงินนยพลอย (MD=5.48, sig= 0.041)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ (MD=10.61, sig= 0.026)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน (MD=10.06, sig= 0.030)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า (MD=10.17, sig= 0.037)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ (MD=11.60, sig= 0.019)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก และผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ (MD=10.06, sig= 0.044)

(4) ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนการตลาดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ (MD=2.23 sig= 0.012)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ (MD=3.16, sig= 0.007)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ (MD=2.29, sig= 0.032)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ (MD=1.94, sig= 0.044)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ (MD=5.66, sig= 0.007)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน (MD=4.29, sig= 0.046)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า (MD=4.64, sig= 0.027)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ (MD=6.58, sig= 0.003)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป (MD=5.17, sig= 0.029)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน ทอง เงินนยพลอย (MD=4.60, sig= 0.040)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก และผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ (MD=5.17, sig= 0.023)

2. สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ

สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจแบ่งออกเป็น 4 องค์ประกอบคือ (1) สมรรถนะการจัด

การปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต (2) สมรรถนะการจัดการปัญหาเงินทุน (3) สมรรถนะการจัดการปัญหาแรงงาน และ (4) สมรรถนะการจัดการปัญหาการตลาด

2.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจที่ จำหน่าย

ผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

เพื่อให้สามารถนำผลการสำรวจนี้ไปใช้ในการปรับปรุงและแก้ปัญหาให้แก่วิสาหกิจเป้าหมายได้โดยตรง รายงานผลการสำรวจในส่วนนี้ ผู้วิจัยใคร่ขอนำเสนอโดยใช้คำว่า "ปัญหาการทำธุรกิจ" แทนคำว่า "สมรรถนะในการจัดการปัญหาธุรกิจ" กล่าวคือ หากผู้ประกอบการใดมีปัญหามากแสดงว่าผู้ประกอบการนั้นมีสมรรถนะการจัดการปัญหานั้นๆ ต่ำ หากผู้ประกอบการใดมีปัญหาน้อยแสดงว่าผู้ประกอบการมีสมรรถนะการจัดการปัญหานั้นสูง

ผลการวิเคราะห์**ปัญหาธุรกิจ**โดยแยกผู้ประกอบการออกเป็นกลุ่มตามประเภทของอาชีพพบว่าผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของ**ปัญหาธุรกิจโดยรวม**มากที่สุดคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ (M=71.38) รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ (M=71.03) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน (M=69.88) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ (M=65.94) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า (M=64.88) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา (M=60.00) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก (M=58.80) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน ทอง เงินนยพลอย (M=58.00) และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป (M=55.83) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการที่มี**ปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต**มากที่สุดคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ (M=26.66) รองลงมาคือ ประอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ (M=26.62) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน (M=25.59) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า (M=24.42) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ (M=23.18) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก (M=23.00) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป (M=22.43) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา (M=21.56) และ ผู้ประกอบการ

(1) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของ**สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจโดยรวม**แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา (MD=11.03, sig= 0.048)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เจียรนัยพลอย (MD=14.76, sig= 0.023)

(2) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของ**สมรรถนะการจัดการปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต**แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา (MD=4.76, sig= 0.033)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เจียรนัยพลอย (MD=6.13, sig= 0.008)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เจียรนัยพลอย (MD=5.22, sig= 0.048)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เจียรนัยพลอย (MD=6.42, sig= 0.038)

(3) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของ**สมรรถนะการจัดการปัญหาเงินทุน**แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า (MD=2.03, sig= 0.032)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ และ และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เจียรนัยพลอย (MD=3.00, sig= 0.033)

(4) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของ**สมรรถนะการจัดการปัญหาแรงงาน**แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา (MD=2.71, sig= 0.025)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ และ และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่าย

ผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป (MD=3.94, sig= 0.034)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา (MD=3.28, sig= 0.046)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป (MD=4.51, sig= 0.038)

3. สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

สมรรถนะในการจัดการความปลอดภัยในการทำงานแก่คนงาน ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ (1) ความรู้ (2) ทักษะ และ (3) การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน

3.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

แก่คนงานของผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

จากการศึกษาสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน พบว่ากลุ่มผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมมากที่สุด คือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป (M=134.14) รองลงมา ได้แก่ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก (M=129.60) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา (M=129.35) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ (M=127.29) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า (M=123.21) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ (M=122.69) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน (M=122.55) ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ (M=121.93) และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เงินพลอย (M=119.73) ตามลำดับ

ส่วนความรู้เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในการทำงานนั้น พบว่า กลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา (M=60.39) รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป (M=59.43) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ (M=59.08) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์

กลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยของทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงานสูงสุด คือ กลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป ($M=38.29$) รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา ($M=36.84$) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ ($M=36.05$) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก ($M=35.80$) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน ทอง เงิน ทอง เจียรนัยพลอย ($M=35.76$) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า ($M=34.84$) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน ($M=34.79$) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ ($M=34.69$) และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ ($M=34.20$) ตามลำดับ

3.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะในการจัดการ
ความ
ปลอดภัยระหว่างผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์ต่างกัน

เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยระหว่างกลุ่มต่างๆ ทั้ง 9 กลุ่ม พบว่าคะแนนเฉลี่ยของ**สมรรถนะในการจัดการความปลอดภัยในการทำงานโดยรวม**ของทั้ง 9 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F=2.166$, $sig=0.032$) และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 9 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบแบบพหุคูณด้วยวิธีของค่า LSD เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ ปรากฏว่า**คู่ที่มีคะแนนสมรรถนะในการจัดการความปลอดภัยในการทำงานโดยรวม**แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เงินนยพลอย ($MD=7.55$ $sig= 0.020$)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เงินนยพลอย ($MD=9.62$, $sig= 0.019$)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน ($MD=11.60$, $sig= 0.020$)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า ($MD=10.93$, $sig= 0.021$)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ ($MD=11.45$, $sig= 0.034$)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป และ และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เงินนยพลอย ($MD=14.41$, $sig= 0.006$)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ ($MD=12.21$, $sig= 0.022$)

เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานที่ละองค์ประกอบ ซึ่งมีอยู่จำนวน 3 องค์ประกอบ พบว่า เฉพาะคะแนนเฉลี่ยของการปฏิบัติเพื่อการส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงานเท่านั้นที่ทั้ง 9 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ($F=2.317$, $sig=0.021$) ในขณะที่คะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบด้านความรู้ ($F=0.743$, $sig=0.654$) และทัศนคติ ($F=1.557$, $sig=0.140$) ของทั้ง 9 กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 9 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบแบบพหุคูณด้วยวิธีของค่า LSD เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ ปรากฏว่า

(1) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของ**ทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน**แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ (MD=2.23, sig= 0.048)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน (MD=3.38, sig= 0.046)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า (MD=3.23, sig= 0.044)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ (MD=4.05, sig= 0.027)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ (MD=4.14, sig= 0.022)

(2) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของการปฏิบัติเพื่อการส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เงินนยพลอย (MD=3.51, sig= 0.022)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เงินนยพลอย (MD=4.76, sig= 0.013)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ (MD=4.39, sig= 0.039)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน (MD=5.61, sig= 0.017)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า (MD=5.88, sig= 0.008)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ (MD=4.97, sig= 0.050)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เงินนยพลอย (MD=7.90, sig= 0.002)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ (MD=6.79, sig= 0.007)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก และ ผู้ประกอบการ

97

(M=16.24) ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ (M=16.07) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน ทอง เงินพลอย (M=16.00) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน (M=15.64) และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป (M=15.17) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการที่มีการตระหนักรู้ต่อ**ความรับผิดชอบต่อแรงงาน**มากที่สุดคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา (M=25.50) รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก (M=24.80) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า (M=24.30) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป (M=24.14) ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ (M=23.93) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ (M=23.86) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาศ (M=23.53) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน (M=23.43) และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน ทอง เงินพลอย (M=21.88) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการที่มีการตระหนักรู้ต่อ**ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมการทำงาน**มากที่สุดคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา (M=15.61) รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก (M=15.20) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า (M=14.82) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ (M=14.75) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป (M=14.57) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน (M=14.50) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาศ (M=14.44) ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ (M=14.07) และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน ทอง เงินพลอย (M=13.06) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการที่มีการตระหนักรู้ต่อ**ความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค**มากที่สุดคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก (M=18.80) รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา (M=18.68) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป (M=17.86) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาศ (M=17.80) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ (M=17.59) ผู้ประกอบการวิสาหกิจ

99

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่วยเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่
จำหน่วยมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ (MD=1.61, sig= 0.046)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่วยเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจ
จำหน่วยผลิตภัณฑ์จักสาน (MD=1.26sig= 0.008)

102

ทอง เจริญพลอย (M=76.39) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา (M=76.02) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า (M=75.67) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ (M=74.64) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป (M=73.02) ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ (M=71.24) ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน (M=67.41) และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก (M=64.44)ตามลำดับ

5.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

ระหว่างผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่างกลุ่มต่างๆ ทั้ง 9 กลุ่ม พบว่าคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของทั้ง 9 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F=1.699$, $\text{sig}=0.099$) และเมื่อนำกลุ่มต่างๆ ทั้ง 9 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ จักสาน ($MD=7.23$, $\text{sig}= 0.023$)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ จักสาน ($MD=8.26$, $\text{sig}= 0.016$)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน ($MD=13.15$, $\text{sig}= 0.003$)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก ($MD=16.11$, $\text{sig}= 0.034$)

บทที่ 5 .2

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้ประกอบการวิสาหกิจ ที่มีรูปแบบการดำเนินธุรกิจแตกต่างกัน

รายงานส่วนนี้จะนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของ (1) สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ (2) สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ (3) สมรรถนะการจัดการความปลอดภัย (4) การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบต่อสังคม และ (5) ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจต่างรูปแบบกัน คือ

1. ผู้ประกอบการที่มีการจดทะเบียนการค้าแตกต่างกัน เช่นระหว่างผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด และ บริษัทจำกัด (รายละเอียดของสถิติสามารถดูได้จากตารางที่ 63 ถึง 76 ในภาคผนวก ค)
2. ผู้ประกอบการที่มีรูปแบบการจำหน่ายสินค้าแตกต่างกัน เช่น ระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง (รายละเอียดของสถิติสามารถดูได้จากตารางที่ 77 ถึง 90 ในภาคผนวก ค)
3. ผู้ประกอบการที่มีแหล่งจำหน่ายสินค้าแตกต่างกัน เช่น ระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ขายส่งออกต่างประเทศ หรือทั้งขายภายในและขายส่งต่างประเทศ (รายละเอียดของสถิติสามารถดูได้จากตารางที่ 91 ถึง 105 ในภาคผนวก ค)

เปรียบเทียบระหว่างผู้ประกอบการที่มีการจดทะเบียนการค้า แตกต่างกัน

1. สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ

1.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยหรือร้อยละของแผนงานธุรกิจที่จัดทำโดยผู้ ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด และ บริษัท จำกัด

เมื่อวิเคราะห์ปริมาณการจัดทำแผนงานธุรกิจโดยแยกผู้ประกอบการออกเป็นกลุ่มตามรูปแบบของธุรกิจ พบว่าผู้ประกอบการที่มีการจัดทำแผนงานธุรกิจโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัด ($M=39.14$ หรือร้อยละ 66.34) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการบริษัท จำกัด ($M=39.08$ หรือร้อยละ 66.23) และ ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ($M=26.96$ หรือร้อยละ 45.70) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเฉพาะแผนการผลิต พบว่า ผู้ประกอบการที่มีการจัดทำแผนการผลิตมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการบริษัท จำกัด ($M=14.33$) ผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัด ($M=14.03$) ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ($M=11.68$) ตามลำดับ

กลุ่มที่มีการจัดทำแผนการเงิน แผนแรงงาน และแผนการตลาดมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัด ($M=5.92$, $M=12.59$, $M=5.62$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการบริษัท จำกัด ($M=5.19$, $M=12.56$, $M=5.11$) และ ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ($M=3.79$, $M=7.74$, $M=3.57$) ตามลำดับ

1.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ ระหว่างผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด และบริษัท จำกัด

คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวมระหว่างผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด และ บริษัท จำกัด มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

($F=15.987$, $\text{sig}=0.000$) และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่มีคะแนน**สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวม**แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ

ผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัด และ ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน
($MD=12.17$, $\text{sig}= 0.000$)

ผู้ประกอบการบริษัทจำกัด และ ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ($MD=12.36$, $\text{sig}= 0.000$)

เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบที่ละองค์ประกอบ พบว่า คะแนนเฉลี่ยของ**ทุกองค์ประกอบ**ที่ทั้ง 3 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (แผนการผลิต $F=6.580$, $\text{sig}=0.002$; แผนการเงิน $F=16.754$, $\text{sig}=0.000$; แผนแรงงาน $F=13.198$, $\text{sig}=0.000$; แผนการตลาด $F=11.202$, $\text{sig}=0.000$) และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่า

(1) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของ**สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต**แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัด และ ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน
($MD=2.73$, $\text{sig}= 0.007$)

(2) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของ**สมรรถนะการจัดการแผนการเงิน สมรรถนะการจัดการแผนแรงงาน และสมรรถนะการจัดการแผนการตลาด** แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัด และ ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน
($MD=2.24$, $\text{sig}= 0.000$; $MD=2.15$, $\text{sig}= 0.000$; $MD=12.17$, $\text{sig}= 0.000$)

ผู้ประกอบการบริษัทจำกัด และ ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ($MD=1.95$, $\text{sig}= 0.000$; $MD=5.11$, $\text{sig}= 0.000$; $MD=2.23$, $\text{sig}= 0.000$; $MD=12.36$, $\text{sig}= 0.000$)

2. สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ

2.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด และ บริษัทจำกัด

เมื่อวิเคราะห์ปัญหาการทำธุรกิจโดยแยกผู้ประกอบการออกเป็นผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด และ บริษัทจำกัด พบว่าผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของ **ปัญหาการทำธุรกิจโดยรวมมากที่สุด** (หรือมีสมรรถนะการจัดการปัญหาโดยรวมต่ำสุด) คือ ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ($M=67.99$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการบริษัทจำกัด ($M=64.81$) และผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัด ($M=64.31$) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการที่มี **ปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิตมากที่สุด**คือ ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ($M=25.09$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัด ($M=24.26$) และผู้ประกอบการบริษัทจำกัด ($M=23.95$) ตามลำดับ

ส่วนผู้ประกอบการที่มี **ปัญหาเงินทุน ปัญหาแรงงาน และปัญหาการตลาด** มากที่สุดคือ ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ($M=12.91$, $M=11.92$, $M=18.60$) รองลงมาคือ และผู้ประกอบการบริษัทจำกัด ($M=11.70$, $M=10.50$, $M=17.86$) และ ผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัด ($M=12.13$, $M=11.54$, $M=18.28$) ตามลำดับ

2.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหา

ธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด และ บริษัทจำกัด

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด และ บริษัทจำกัด พบว่าคะแนนเฉลี่ยของ **สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจทั้งโดยรวม** ($F=0.693$, $\text{sig}=0.501$) และ **สมรรถนะการจัดการปัญหาย่อย** (ปัญหากระบวนการผลิต $F=0.425$, $\text{sig}=0.654$; และปัญหาเงินทุน $F=1.380$, $\text{sig}=0.254$; ปัญหาแรงงาน $F=0.747$, $\text{sig}=0.475$; และปัญหาการตลาด $F=0.195$, $\text{sig}=0.823$) ของทั้ง 3 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านั้นมาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่าไม่มีคู่ใดมีปัญหาธุรกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

3. สมรรถนะการจัดการความปลอดภัย

3.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด และ บริษัทจำกัด

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการ ที่มีคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัด ($M=132.19$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการบริษัทจำกัด ($M=126.52$) และผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ($M=123.49$) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยที่ละองค์ประกอบ พบว่า คะแนนเฉลี่ยของทั้ง 3 องค์ประกอบคือ **ความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติ** เพื่อส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัดยังคงสูงสุดเช่นกัน ($M=60.06$; $M=36.19$; $M=34.36$) รองลงมาได้แก่ผู้ประกอบการบริษัทจำกัด ($M=58.29$; $M=35.62$; $M=32.62$) และผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ($M=57.63$; $M=35.37$; $M=30.41$) ตามลำดับ

3.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะในการจัดการความปลอดภัยระหว่างผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด และบริษัทจำกัด

เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะในการจัดการความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมระหว่างกลุ่มผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าคะแนนเฉลี่ยของทั้ง 3 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F=7.805$, $\text{sig}=0.001$) และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ปรากฏว่า **ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะในการจัดการความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่**

ผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัด และ ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ($MD=2.23$, $\text{sig}=0.000$)

ผู้ประกอบการบริษัทจำกัด และ ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ($MD=2.87$, $\text{sig}=0.050$)

เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานที่ละองค์ประกอบ พบว่า เฉพาะคะแนนเฉลี่ยของการปฏิบัติเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย ($F=12.149$, $\text{sig}=0.000$) ของทั้ง 3 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่คะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบด้านความรู้ ($F=2.499$, $\text{sig}=0.085$) และทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน ($F=1.298$, $\text{sig}=0.275$) ของทั้ง 3 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ แต่เมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ ปรากฏว่า

(1) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของความรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัด และ ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ($MD=2.73$, $\text{sig}=0.028$)

(2) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของการปฏิบัติเพื่อส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัด และ ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ($MD=4.72$, $\text{sig}=0.000$)

ผู้ประกอบการบริษัทจำกัด และ ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ($MD=2.63$, $\text{sig}=0.011$)

4. การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม

4.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมของผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด และ บริษัทจำกัด

เมื่อวิเคราะห์การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยแยกผู้ประกอบการออกเป็นผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด และ บริษัทจำกัด พบว่า ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการบริษัทจำกัด ($M=85.82$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัด ($M=85.51$) และ ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ($M=83.04$) ตามลำดับ

เมื่อแยกวิเคราะห์แต่ละองค์ประกอบ พบว่า การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบชุมชน และสิ่งแวดล้อมการทำงานของผู้ประกอบการที่มีธุรกิจต่างรูปแบบกันเรียงตามลำดับดังนี้ ผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัด ($M=132.19$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการบริษัทจำกัด ($M=126.52$) และผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ($M=123.49$) ส่วนผู้ประกอบการที่มีการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบแรงงาน ผู้บริโภค ภาษีและกฎหมายมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัด ($M=132.19$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการบริษัทจำกัด ($M=126.52$) และผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ($M=123.49$) ตามลำดับ

4.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมระหว่าง ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด และ บริษัทจำกัด

เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบระหว่างกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวม ($F=2.228$, $\text{sig}=0.110$) และคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบย่อยเกือบทุกองค์ประกอบ (ความรับผิดชอบต่อชุมชน $F=1.082$, $\text{sig}=0.341$; ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม $F=0.811$, $\text{sig}=0.446$; ความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค $F=0.870$, $\text{sig}=0.420$; ความรับผิดชอบต่อภาษีและกฎหมาย $F=1.190$, $\text{sig}=0.306$) ยกเว้นความรับผิดชอบต่อแรงงาน ($F=3.104$, $\text{sig}=0.047$) ของทั้ง 3 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่า เฉพาะคะแนนเฉลี่ยของ **ความรับผิดชอบต่อแรงงาน** เท่านั้นที่มีคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และคู่ดังกล่าวคือระหว่างผู้ประกอบการบริษัทจำกัด และ ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ($MD=0.52$, $\text{sig}=0.026$)

5. ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

5.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ ร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด และ บริษัทจำกัด

จากการศึกษาความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ พบว่ากลุ่มผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของ **ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ** มากที่สุดคือ ผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัด ($M=77.78$)

รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการบริษัทจำกัด ($M=75.07$) ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ($M=73.26$)

5.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด และบริษัทจำกัด

เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่างกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของทั้ง 3 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F=1.558$, $\text{sig}=0.212$) และเมื่อนำกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่าไม่มีคู่ใดที่มีคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เปรียบเทียบระหว่างผู้ประกอบการที่มีรูปแบบการจำหน่าย สินค้าแตกต่างกัน

1. สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ

1.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยหรือร้อยละของแผนงานธุรกิจที่จัดทำโดยผู้ ประกอบ

การที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง

เมื่อวิเคราะห์ปริมาณการจัดทำแผนงานธุรกิจโดยแยกผู้ประกอบการออกเป็นกลุ่มตามรูปแบบของธุรกิจแบบขายส่งหรือปลีก พบว่าผู้ประกอบการที่มีการจัดทำแผนงานธุรกิจโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการขายส่งและปลีก ($M=32.00$ หรือร้อยละ 54.24) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการขายส่ง ($M=31.47$ หรือร้อยละ 53.33) และ ผู้ประกอบการขายปลีก ($M=29.16$ หรือร้อยละ 49.42) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการที่มีการจัดทำแผนการผลิตและแผนแรงงานมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการขายส่ง ($M=12.90$ หรือร้อยละ 67.91; $M=9.84$) ผู้ประกอบการขายส่งและปลีก ($M=12.83$, $M=9.57$) และ ผู้ประกอบการขายปลีก ($M=11.83$, $M=8.46$) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการที่มีการจัดทำแผนการเงินและแผนการตลาดมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการขายปลีก ($M=4.46$, $M=4.45$) ผู้ประกอบการขายส่งและปลีก ($M=4.43$, $M=4.12$) และ ผู้ประกอบการขายส่ง ($M=3.98$, $M=3.81$) ตามลำดับ

1.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ ระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง

คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวม ($F=0.573$, $\text{sig}=0.565$) และสมรรถนะย่อย (การผลิต $F=1.423$, $\text{sig}=0.224$; การเงิน $F=1.075$, $\text{sig}=0.344$; แรงงาน $F=1.240$, $\text{sig}=0.292$; การตลาด $F=0.113$, $\text{sig}=0.893$) ระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจ

ขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่งไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่า**ไม่มีคู่ใดเลย**ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ

2.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจ

ขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของ**ปัญหาการทำธุรกิจโดยรวมมากที่สุด** (หรือมีสมรรถนะการจัดการปัญหาลำดับที่ต่ำที่สุด) คือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายส่ง (M=67.17) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายปลีกและส่ง (M=67.04) ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก (M=66.07) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการที่มี**ปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิตมากที่สุด**คือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายส่ง (M=24.06) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายปลีกและส่ง (M=25.86) และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก (M=23.44) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการที่มี**ปัญหาเงินทุน** มากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก (M=13.06) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายส่ง (M=12.53) และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายปลีกและส่ง (M=12.18) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการที่มี**ปัญหาแรงงาน** มากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายส่ง (M=12.10) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก (M=11.62) และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายปลีกและส่ง (M=11.36) ตามลำดับ

ส่วนผู้ประกอบการที่มี**ปัญหาการตลาด**มากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีกและส่ง ($M=18.89$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ($M=18.28$) และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายส่ง ($M=17.76$) ตามลำดับ

2.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหา

ธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง พบว่าคะแนนเฉลี่ยของ**สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจทั้งโดยรวม** ($F=0.054$, $\text{sig}=0.947$) และ**สมรรถนะการจัดการปัญหาย่อย** (ปัญหากระบวนการผลิต $F=0.862$, $\text{sig}=0.424$; ปัญหาเงินทุน $F=0.415$, $\text{sig}=0.661$; ปัญหาแรงงาน $F=1.663$, $\text{sig}=0.192$; ปัญหาการตลาด $F=0.243$, $\text{sig}=0.784$) ของทั้ง 3 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่า**ไม่มีคู่ใด**มีปัญหาธุรกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

3. สมรรถนะการจัดการความปลอดภัย

3.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของ**สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานโดยรวม**มากที่สุดคือ ผู้ประกอบการขายส่ง ($M=126.77$) ผู้ประกอบการขายส่งและปลีก ($M=125.62$) และ ผู้ประกอบการขายปลีก ($M=123.31$) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยที่ละองค์ประกอบ พบว่า ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ย**ความรู้**การจัดการความปลอดภัยในการทำงานสูง

สุดคือ ผู้ประกอบการขายส่งและปลีก ($M=58.69$) รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการขายส่ง ($M=58.26$) ผู้ประกอบการขายส่งและปลีก ($M=56.87$) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติและการปฏิบัติเพื่อส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงานสูงสุดคือ ผู้ประกอบการขายส่ง ($M=36.19$, $M=32.08$) รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการขายส่งและปลีก ($M=35.45$, $M=31.44$) และ ผู้ประกอบการขายปลีก ($M=35.05$, $M=30.69$) ตามลำดับ

3.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะในการจัดการความปลอดภัยระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง

เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานโดยรวม ($F=1.302$, $\text{sig}=0.274$) และองค์ประกอบย่อย (ความรู้ $F=1.503$, $\text{sig}=0.225$; ทัศนคติ $F=1.509$, $\text{sig}=0.224$; การปฏิบัติ $F=0.464$, $\text{sig}=0.629$) ระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ปรากฏว่าไม่มีคู่ใดที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกัน

4. การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม

4.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมของผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง

เมื่อวิเคราะห์ลำดับคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม พบว่า ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายส่ง ($M=84.37$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายปลีกและส่ง ($M=84.08$) และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ($M=83.09$) ตามลำดับ

เมื่อแยกวิเคราะห์แต่ละองค์ประกอบ พบว่า ผู้ประกอบการที่มีการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบชุมชนและภาษีและกฎหมายมากที่สุด คือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายส่ง

($M=16.28$, $M=11.55$) รองลงมาคือ ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ($M=16.26$, $M=11.41$) และ ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายปลีกและส่ง ($M=16.21$, $M=11.38$)

ส่วนผู้ประกอบการที่มีการตระหนักรู้ต่อ**ความรับผิดชอบแรงงาน** **สิ่งแวดล้อมการทำงาน** และ**ผู้บริโภค** มากที่สุดคือ ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายส่ง ($M=24.29$, $M=14.68$, $M=17.68$) รองลงมาคือ ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายปลีกและส่ง ($M=23.79$, $M=14.58$, $M=17.56$) และ ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ($M=23.62$, $M=14.53$, $M=17.44$) ตามลำดับ

4.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อ**ความรับผิดชอบ**

ขอบสังคมระหว่าง ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด และ บริษัทจำกัด

เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อ**ความรับผิดชอบสังคม** ระหว่างกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อ**ความรับผิดชอบสังคม** โดยรวม($F=0.366$, $\text{sig}=0.694$) และ**คะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบย่อยทุกองค์ประกอบ** (ความรับผิดชอบต่อชุมชน $F=0.006$, $\text{sig}=0.994$; ความรับผิดชอบต่อแรงงาน $F=0.849$, $\text{sig}=0.429$; ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมทำงาน $F=0.059$, $\text{sig}=0.943$; ความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค $F=0.184$, $\text{sig}=0.832$; ความรับผิดชอบต่อภาษีและกฎหมาย $F=0.340$, $\text{sig}=0.712$) ของทั้ง 3 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่า ไม่มีคู่ใดที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

5. **ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ**

5.1. **ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง**

จากการศึกษา**ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ** พบว่ากลุ่มผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของ**ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ**มากที่สุดคือ ผู้ประกอบการขายปลีกและส่ง ($M=77.51$) รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการขายส่ง ($M=75.33$) และ ผู้ประกอบการขายปลีก ($M=67.93$)

5.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่างกลุ่มต่างๆ ทั้ง 9 กลุ่ม พบว่าคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของทั้ง 3 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F=10.488$, $\text{sig}=0.000$) และเมื่อนำกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติได้แก่

ผู้ประกอบการขายส่ง และ ผู้ประกอบการขายปลีก ($MD=7.39$, $\text{sig}=0.003$)

ผู้ประกอบการขายปลีกและส่ง และ ผู้ประกอบการขายปลีก ($MD=9.58$, $\text{sig}=0.000$)

เปรียบเทียบระหว่างผู้ประกอบการที่มีแหล่งจำหน่ายสินค้า แตกต่างกัน

1. สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ

- 1.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยหรือร้อยละของแผนงานธุรกิจที่จัดทำโดยผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ

เมื่อวิเคราะห์ปริมาณการจัดทำแผนงานธุรกิจโดยแยกผู้ประกอบการออกเป็นกลุ่มตามรูปแบบของธุรกิจแบบขายภายในหรือส่งออกต่างประเทศ พบว่าผู้ประกอบการที่มีการจัดทำแผนธุรกิจโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ ($M=25.91$ หรือร้อยละ 60.86) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ ($M=34.76$ หรือร้อยละ 58.91) และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ($M=27.43$ หรือร้อยละ 46.49) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการที่มีการจัดทำแผนการผลิตมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ ($M=14.25$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ ($M=13.60$) และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ($M=11.50$) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการที่มีการจัดทำแผนการเงินและแผนแรงงานมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ ($M=4.99$, $M=10.89$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ ($M=4.00$, $M=10.88$) และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ($M=3.89$, $M=7.91$) ตามลำดับ

ส่วนผู้ประกอบการที่มีการจัดทำแผนการตลาดมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ ($M=4.66$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบ

ธุรกิจส่งออกต่างประเทศ ($M=3.81$) และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ($M=3.71$) ตามลำดับ

1.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ

ระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ

คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวม ระหว่าง ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F=0.573$, $sig=0.565$) เมื่อนำกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ($MD=7.35$, $sig=0.001$)

เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบที่ละองค์ประกอบ พบว่า คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนการผลิต ($F=4.287$, $sig=0.015$) สมรรถนะการจัดการแผนการเงิน ($F=3.536$, $sig=0.031$) และสมรรถนะการจัดการแผนแรงงาน ($F=6.721$, $sig=0.002$) ของทั้ง 3 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นคะแนนเฉลี่ยของแผนการตลาด ($F=2.039$, $sig=0.134$) ที่ทั้ง 3 กลุ่มไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่า

(1) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนการผลิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ($MD=3.10$, $sig=0.047$)

ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ($MD=1.99$, $sig= 0.012$)

(2) ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยของ**สมรรถนะการจัดการแผนการเงิน**แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ($MD=1.03$, $sig= 0.009$)

(3) ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยของ**สมรรถนะการจัดการแผนแรงงาน**แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ($MD=4.30$, $sig= 0.031$)

ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ($MD=3.39$, $sig= 0.001$)

(4) ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยของ**สมรรถนะการจัดการแผนการตลาด**แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ($MD=0.95$, $sig= 0.048$)

2. สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ

2.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของ**ปัญหาการทำธุรกิจโดยรวมมากที่สุด** (หรือที่สมรรถนะการจัดการปัญหาต่ำสุด) คือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ ($M=69.33$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ($M=59.15$) และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ ($M=66.26$) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการที่มี**ปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต ปัญหาแรงงาน ปัญหาการตลาด**มากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ (M=26.76, M=12.07, M=18.93) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ (M=23.81, M=11.41, M=18.47) และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ (M=21.00, M=10.68, M=16.05) ตามลำดับ

ส่วนผู้ประกอบการที่มี**ปัญหาเงินทุน** มากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ (M=12.88) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ (M=12.38) และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ (M=11.00) ตามลำดับ

2.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ

คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจโดยรวม ($F=2.121$, $\text{sig}=0.122$) และสมรรถนะการจัดการปัญหาย่อย เช่น **ปัญหาแรงงาน** ($F=0.585$, $\text{sig}=0.558$) **ปัญหาการตลาด** ($F=1.161$, $\text{sig}=0.315$) และ**ปัญหาเงินทุน** ($F=0.639$, $\text{sig}=0.433$) ระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นเฉพาะสมรรถนะการจัดการ**ปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต** ($F=3.955$, $\text{sig}=0.021$) ที่คะแนนเฉลี่ยของทั้ง 3 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อย่างไรก็ตามเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ย**สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจรวม**แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ($MD=10.18$, $\text{sig}=0.045$)

คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยสมรรถนะการจัดการปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ($MD=5.30$, $sig= 0.009$)

3. สมรรถนะการจัดการความปลอดภัย

3.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ ($M=127.25$) ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ ($M=126.86$) และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ($M=123.84$) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยที่ละองค์ประกอบ พบว่า ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยความรู้ และทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงานสูงสุดคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ ($M=59.06$, $M=35.86$) รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ ($M=58.99$, $M=35.67$) และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ($M=57.23$, $M=35.35$) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยการปฏิบัติเพื่อส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงานสูงสุดคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ ($M=32.12$) รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ ($M=31.14$) และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ($M=30.92$) ตามลำดับ

3.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะในการจัดการความปลอดภัยระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ

เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานโดยรวม ($F=1.791$, $\text{sig}=0.169$) และองค์ประกอบย่อย (ความรู้ $F=2.858$, $\text{sig}=0.060$; ทักษะ $F=0.168$, $\text{sig}=0.846$; การปฏิบัติ $F=0.754$, $\text{sig}=0.472$) ระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ปรากฏว่า ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยความรู้การจัดการความปลอดภัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติได้แก่ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ($MD=2.05$, $\text{sig}=0.026$)

4. การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม

4.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมของผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ

เมื่อวิเคราะห์ลำดับคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม พบว่า ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ ($M=84.89$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ($M=83.26$) และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ ($M=82.89$) ตามลำดับ

เมื่อแยกวิเคราะห์แต่ละองค์ประกอบ พบว่า ผู้ประกอบการที่มีการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบชุมชน ผู้บริโภค ภาษีและกฎหมายมากที่สุด คือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขาย

ภายในประเทศ ($M=16.27$, $M=17.45$, $M=11.47$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งชายภายในและส่งออกต่างประเทศ ($M=16.26$, $M=17.74$, $M=11.43$) และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ ($M=15.95$, $M=17.32$, $M=11.22$)

ผู้ประกอบการที่มีการตระหนักรู้ต่อ**ความรับผิดชอบแรงงาน** มากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ ($M=23.95$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งชายภายในและส่งออกต่างประเทศ ($M=23.93$) และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจชายภายในประเทศ ($M=23.80$) ตามลำดับ

ส่วนผู้ประกอบการที่มีการตระหนักรู้ต่อ**ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมการทำงาน** มากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งชายภายในและส่งออกต่างประเทศ ($M=14.70$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจชายภายในประเทศ ($M=14.55$) และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ ($M=14.29$) ตามลำดับ

4.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อ**ความรับผิดชอบสังคม**ระหว่างผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด และ บริษัทจำกัด

เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อ**ความรับผิดชอบสังคม**ระหว่างกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อ**ความรับผิดชอบสังคมโดยรวม** ($F=0.962$, $\text{sig}=0.383$) และคะแนนเฉลี่ยของ**องค์ประกอบย่อยทุกองค์ประกอบ** (ความรับผิดชอบต่อชุมชน $F=0.186$, $\text{sig}=0.830$; ความรับผิดชอบต่อแรงงาน $F=0.535$, $\text{sig}=0.586$; ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมทำงาน $F=0.861$, $\text{sig}=0.424$; ความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค $F=0.993$, $\text{sig}=0.372$; ความรับผิดชอบต่อภาษีและกฎหมาย $F=0.056$, $\text{sig}=0.975$) ของทั้ง 3 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่า ไม่มีคู่ใดที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

5. ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

51. ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ

จากการศึกษาความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ พบว่ากลุ่มผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ ($M=79.23$) รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ ($M=77.57$) ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ($M=70.81$)

- 5.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ

เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่างกลุ่มต่างๆ ทั้ง 9 กลุ่ม พบว่าคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของทั้ง 9 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F=7.718$, $\text{sig}=0.001$) และเมื่อนำกลุ่มต่างๆ ทั้ง 9 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ ($MD=38.41$ $\text{sig}=0.012$)

ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ ($MD=6.75$, $\text{sig}=0.000$)

บทที่ 5 .3

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้ประกอบการ วิสาหกิจที่มีขนาดธุรกิจแตกต่างกัน

รายงานส่วนนี้จะนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของ (1) สมรรถนะการจัดการธุรกิจ (2) สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน (3) การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบต่อสังคม (4) ปัญหาการทำธุรกิจ และ (5) ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ระหว่างผู้ประกอบการวิสาหกิจที่มีขนาดธุรกิจแตกต่างกัน 3 ประเภทคือ คือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมากหรือสถานประกอบการที่มีคนงาน < 5 คน ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กหรือสถานประกอบการที่มีคนงาน 5-50 คน ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางหรือสถานประกอบการที่มีคนงาน > 50 คน

(รายละเอียดของสถิติสามารถดูได้จากตารางที่ 106 ถึง 120 ในภาคผนวก ค)

1. สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ

- 1.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยหรือร้อยละของแผนงานธุรกิจที่จัดทำโดยผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก (คนงาน < 5 คน) วิสาหกิจขนาดเล็ก (คนงาน 5-50 คน) และวิสาหกิจขนาดกลาง (คนงาน > 50 คน)

เมื่อวิเคราะห์ปริมาณการจัดทำแผนงานธุรกิจโดยแยกผู้ประกอบการออกเป็นกลุ่มตามขนาดของธุรกิจ พบว่าผู้ประกอบการที่มีการจัดทำแผนงานธุรกิจโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง (M=47.00 หรือร้อยละ 95.92) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก (M=33.23 หรือร้อยละ 67.82) และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก (M=25.81 หรือร้อยละ 52.67) ตามลำดับ

โดยผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางหรือธุรกิจที่มีคนงาน 50-200 คน มีการจัดทำแผนย่อยทุกประเภทมากที่สุด กล่าวคือ มีการจัดทำ**แผนการเงิน**ถึงร้อยละ 90.00 ($M=16.67$) **แผนการผลิต**ร้อยละ 87.72 ($M=6.30$) **แผนแรงงาน**ร้อยละ 67.72 ($M=14.22$) และ**แผนการตลาด**ร้อยละ 63.64 ($M=7.64$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กหรือมีคนงาน 5-50 คน ซึ่งมีการจัดทำ**แผนการผลิต**ร้อยละ 69.18 ($M=13.14$) **แผนการเงิน**ถึงร้อยละ 64.34 ($M=4.50$) **แผนแรงงาน**ร้อยละ 49.05 ($M=10.30$) และ**แผนการตลาด**ร้อยละ 35.03 ($M=4.20$) ผู้ประกอบการที่มีการจัดทำแผนงานธุรกิจน้อยที่สุดคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมากที่มีคนงานไม่เกิน 5 คน โดยมีการจัดทำ**แผนการผลิต**เพียงร้อยละ 59.09 ($M=11.23$) **แผนการเงิน**ร้อยละ 55.70 ($M=3.90$) **แผนแรงงาน**ร้อยละ 34.40 ($M=7.22$) และ**แผนการตลาด**ร้อยละ 30.78 ($M=3.69$)

1.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก (คนงาน < 5 คน) วิสาหกิจขนาดเล็ก (คนงาน 5-50 คน) และวิสาหกิจขนาดกลาง (คนงาน > 50 คน)

คะแนนเฉลี่ยของ**สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวม** ($F=11.989$, $\text{sig}=0.000$) และแผนงานย่อยทุกแผนงาน เช่น **แผนการผลิต** ($F=5.572$, $\text{sig}=0.005$) **แผนการเงิน** ($F=5.815$, $\text{sig}=0.004$) **แผนแรงงาน** ($F=11.821$, $\text{sig}=0.000$) และ**แผนการตลาด** ($F=11.684$, $\text{sig}=0.000$) ระหว่างผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก และผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติปรากฏดังนี้

(1) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของ**สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวม**แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก ($MD=7.43$, $\text{sig}=0.001$)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก ($MD=21.19$, $\text{sig}=0.000$)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก ($MD=13.16$, $\text{sig}=0.006$)

(2) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของ**สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต**แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก (MD=1.66, sig= 0.036)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก (MD=5.49, sig= 0.003)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก (MD=3.83, sig= 0.034)

(3) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของ**สมรรถนะการจัดการแผนการเงิน**แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก (MD=2.88, sig= 0.011)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก (MD=2.23 sig= 0.011)

(4) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของ**สมรรถนะการจัดการแผนแรงงาน**แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก (MD=3.98, sig= 0.000)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก (MD=7.99, sig= 0.000)

(5) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของ**สมรรถนะการจัดการแผนการตลาด**แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก (MD=1.14, sig= 0.013)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก (MD=4.83, sig= 0.000)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก ($MD=3.69$, $sig=0.000$)

2. สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ

2.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก (คนงาน < 5 คน) วิสาหกิจขนาดเล็ก (คนงาน 5-50 คน) และวิสาหกิจขนาดกลาง (คนงาน > 50 คน)

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจโดยรวมมากที่สุด (หรือมีสมรรถนะการจัดการปัญหาโดยรวมต่ำสุด) คือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก ($M=67.82$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก ($M=66.61$) และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง ($M=57.30$) ตามลำดับ

เมื่อวิเคราะห์องค์ประกอบย่อยของปัญหาธุรกิจ พบว่า ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของปัญหาย่อยมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยดังนี้ ปัญหาเงินทุน ($M=13.31$) ปัญหาแรงงาน ($M=11.74$) ปัญหาการจำหน่าย ($M=18.79$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยดังนี้ ปัญหาเงินทุน ($M=12.25$) ปัญหาแรงงาน ($M=11.68$) ปัญหาการจำหน่าย ($M=18.49$) ส่วนผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของปัญหาย่อยต่ำสุดคือ และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยดังนี้ ปัญหาเงินทุน ($M=9.73$) ปัญหาแรงงาน ($M=10.64$) ปัญหาการจำหน่าย ($M=14.36$) ส่วนปัญหาลิขสิทธิ์และกระบวนการผลิต นั้น กลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก ($M=24.89$) รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก ($M=24.62$) และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง ($M=21.20$) ตามลำดับ

2.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก (คนงาน < 5 คน) วิสาหกิจขนาดเล็ก (คนงาน 5-50 คน) และวิสาหกิจขนาดกลาง (คนงาน > 50 คน)

จากการวิเคราะห์ค่าเอฟ พบว่า คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจโดยรวม ($F=1.194$, $sig=0.305$) และสมรรถนะการจัดการปัญหาย่อย เช่น ปัญหาลิขสิทธิ์

และกระบวนการผลิต ($F=0.829$ sig= 0.438) ปัญหาเงินทุน ($F=1.537$, sig= 0.217) ปัญหาแรงงาน ($F=0.072$, sig= 0.930) และ ปัญหาการตลาด ($F=1.631$, sig= 0.198) ระหว่างผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก และผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่าไม่มีคู่ใดที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

3. สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

3.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก (คนงาน < 5 คน) วิสาหกิจขนาดเล็ก (คนงาน 5-50 คน) และวิสาหกิจขนาดกลาง (คนงาน > 50 คน)

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง ($M=138.88$) ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก ($M=126.24$) และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก ($M=122.71$) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานที่ละองค์ประกอบ พบว่า ผู้ประกอบการขนาดกลางมีคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบย่อยทุกองค์ประกอบสูงสุด กล่าวคือ **ความรู้** ($M=163.25$) **ทัศนคติ** ($M=38.18$) และ **การปฏิบัติ** ($M=33.82$) เพื่อการส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงาน รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบย่อยต่างๆ ดังนี้ **ความรู้** ($M=58.15$) **ทัศนคติ** ($M=35.49$) และ **การปฏิบัติ** ($M=31.98$) เพื่อการส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงาน ส่วนผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบย่อยน้อยที่สุดคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก ซึ่งได้คะแนนเฉลี่ยดังนี้ **ความรู้** ($M=57.54$) **ทัศนคติ** ($M=35.24$) และ **การปฏิบัติ** ($M=30.34$) เพื่อการส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงาน

2.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะในการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก (คนงาน < 5 คน) วิสาหกิจขนาดเล็ก (คนงาน 5-50 คน) และวิสาหกิจขนาดกลาง (คนงาน > 50 คน)

เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานโดยรวม ($F=8.359$, $\text{sig}=0.000$) และองค์ประกอบย่อย (ความรู้ $F=3.859$, $\text{sig}=0.023$; ทักษะ $F=3.688$, $\text{sig}=0.027$; การปฏิบัติ $F=6.736$, $\text{sig}=0.001$) ระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่ม พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทุกประเด็น และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ปรากฏว่า ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยความรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติปรากฏดังนี้

(1) ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก ($MD=3.53$, $\text{sig}=0.03$)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก ($MD=16.17$, $\text{sig}=0.000$)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก ($MD=12.64$, $\text{sig}=0.003$)

(2) ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยของความรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก ($MD=6.11$, $\text{sig}=0.009$)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก ($MD=4.86$, $\text{sig}=0.034$)

(3) ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยของทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก ($MD=3.93$, $\text{sig}=0.007$)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก ($MD=3.79$, $\text{sig}=0.010$)

(4) ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยของการปฏิบัติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่
ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก
(MD=1.93, sig= 0.012)
ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก
(MD=6.13, sig= 0.002)
ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก (MD=4.20,
sig= 0.031)

4. การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม

4.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมของผู้
ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก (คนงาน < 5 คน) วิสาหกิจขนาดเล็ก (คนงาน
5-50 คน) และวิสาหกิจขนาดกลาง (คนงาน > 50 คน)

เมื่อวิเคราะห์ลำดับคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม พบว่า ผู้
ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวมมากที่สุดคือ
ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง (M=94.00) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาด
เล็กมาก (M=83.49) และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก (M=83.34) ตามลำดับ

เมื่อแยกวิเคราะห์แต่ละองค์ประกอบย่อย พบว่า ผู้ประกอบการที่มีการตระหนักรู้ต่อความ
รับผิดชอบต่อชุมชน แรงงาน สิ่งแวดล้อมการทำงานมากที่สุด คือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาด
เล็ก และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง (M=17.90,
M=27.00, M=16.40) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก (M=16.27, M=23.76,
M=14.56) และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก (M=16.03, M=23.65, M=14.43) ตาม
ลำดับ

ส่วนผู้ประกอบการที่มีการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค ภาษีและกฎหมาย
มากที่สุดคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง (M=19.80, M=12.18) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการ

การวิสาห์กิจขนาดเล็กมาก ($M=17.65$, $M=11.52$) และ ผู้ประกอบการวิสาห์กิจขนาดเล็ก ($M=17.30$, $M=11.32$) ตามลำดับ

4.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมระหว่างผู้ประกอบการวิสาห์กิจขนาดเล็กมาก (คนงาน < 5 คน) วิสาห์กิจขนาดเล็ก (คนงาน 5-50 คน) และวิสาห์กิจขนาดกลาง (คนงาน > 50 คน)

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมระหว่างกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่ม แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวม ($F=6.772$, $sig=0.001$) และคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบย่อยเกือบทุกองค์ประกอบ (ความรับผิดชอบต่อชุมชน $F=3.077$, $sig=0.048$; ความรับผิดชอบต่อแรงงาน $F=6.435$, $sig=0.002$; ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมทำงาน $F=3.986$, $sig=0.020$; ความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค $F=6.132$, $sig=0.003$) ยกเว้นเฉพาะความรับผิดชอบต่อภาษีและกฎหมาย ($F=2.080$, $sig=0.127$) ของทั้ง 3 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏดังนี้

(1) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของความรับผิดชอบรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาห์กิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาห์กิจขนาดเล็กมาก ($MD=10.51$, $sig= 0.000$)

ผู้ประกอบการวิสาห์กิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาห์กิจขนาดเล็ก ($MD=10.66$, $sig= 0.000$)

(2) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของการความรับผิดชอบต่อชุมชนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาห์กิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาห์กิจขนาดเล็กมาก ($MD=1.89$, $sig= 0.015$)

ผู้ประกอบการวิสาห์กิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาห์กิจขนาดเล็ก ($MD=1.58$, $sig= 0.040$)

(3) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของ**ความรับผิดชอบต่อแรงงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ** ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก (MD=3.47, sig= 0.000)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก (MD=3.27, sig= 0.001)

(4) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของ**ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ** ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก (MD=1.95, sig= 0.006)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก (MD=1.88, sig= 0.007)

(5) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของ**ความรับผิดชอบต่อผู้บริโภคแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ** ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก (MD=2.13, sig= 0.004)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก (MD=2.50, sig= 0.001)

5. ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

5.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของ**ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กมาก (คนงาน < 5 คน) วิสาหกิจขนาดเล็ก (คนงาน 5-50 คน) และวิสาหกิจขนาดกลาง (คนงาน > 50 คน)**

จากการศึกษาความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ พบว่ากลุ่มผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของ**ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง (M=79.80)**

รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็ก ($M=78.38$) ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กลittle (M=68.57)

5.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่าง ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กลittleมาก (คนงาน < 5 คน) วิสาหกิจขนาดเล็กลittle (คนงาน 5-50 คน) และวิสาหกิจขนาดกลาง (คนงาน > 50 คน)

เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่างกลุ่มต่างๆ ทั้ง 9 กลุ่ม พบว่าคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของทั้ง 9 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F=12.076$, $sig=0.000$) และเมื่อนำกลุ่มต่างๆ ทั้ง 9 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กลittle และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กลittleมาก ($MD=7.43$ $sig=0.001$)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กลittleมาก ($MD=21.19$, $sig=0.000$)

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดเล็กลittleมาก ($MD=13.77$, $sig=0.006$)

บทที่ 5.4

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้ประกอบการวิสาหกิจ ที่มีความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจแตกต่างกัน

รายงานส่วนนี้จะนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการธุรกิจ ปัญหาการทำธุรกิจ การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม และสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจแตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

1. **ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน** แบ่งผู้ประกอบการออกเป็น 3 ประเภทคือ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว และผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้าดี (รายละเอียดของสถิติสามารถดูได้จากตารางที่ 121 ถึง 131 ในภาคผนวก 8)

2. **ความพึงพอใจต่อการดำเนินการธุรกิจที่ผ่านมา** แบ่งผู้ประกอบการออกเป็น 3 ประเภทคือ ผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา และ ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา (รายละเอียดของสถิติสามารถดูได้จากตารางที่ 132 ถึง 142 ในภาคผนวก ค)

3. **แนวโน้มของความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในอนาคต** แบ่งผู้ประกอบการออกเป็น 3 ประเภทคือ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจแย่ง ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน และผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น (รายละเอียดของสถิติสามารถดูได้จากตารางที่ 143 ถึง 154 ในภาคผนวก ค)

4. **ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ** แบ่งผู้ประกอบการออกเป็น 3 ประเภทคือ ผู้

ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง (รายละเอียดของสถิติสามารถดูได้จากตารางที่ 155 ถึง 165 ในภาคผนวก ค)

เปรียบเทียบระหว่างผู้ประกอบการ ที่มีระดับความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบันแตกต่างกัน

1. สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ

1.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยหรือร้อยละของแผนงานธุรกิจที่จัดทำโดยผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว และผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามาก

เมื่อวิเคราะห์ปริมาณการจัดทำแผนงานธุรกิจโดยแยกผู้ประกอบการออกเป็นกลุ่มตามระดับความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจ พบว่าผู้ประกอบการที่มีการจัดทำแผนงานธุรกิจโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามาก ($M=33.77$ หรือร้อยละ 68.91) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว ($M=30.88$ หรือร้อยละ 63.02) และ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง ($M=21.88$ หรือร้อยละ 44.66)

ขณะเดียวกัน ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามากก็มีการจัดทำแผนงานย่อยทั้ง 4 แผนงานมากที่สุดเช่นกัน (แผนการผลิต, $M=13.22$; แผนการเงิน, $M=4.39$; แผนแรงงาน, $M=10.81$; แผนการตลาด, $M=4.29$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว (แผนการผลิต, $M=12.40$; แผนการเงิน, $M=4.34$; แผนการแรงงาน, $M=8.84$; แผนการตลาด, $M=4.07$) และ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง (แผนการผลิต, $M=10.45$; แผนการเงิน, $M=3.70$; แผนการแรงงาน, $M=5.90$; แผนการตลาด, $M=3.65$) ตามลำดับ

1.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว และผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามาก

คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวม ($F=4.737$, $\text{sig}=0.010$) และสมรรถนะการจัดการแผนการผลิต ($F=2.021$, $\text{sig}=0.136$) ระหว่างผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว และผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามาก มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

(1) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว และ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง ($MD=8.98$, $\text{sig}=0.016$)

ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามาก และ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง ($MD=11.89$, $\text{sig}=0.002$)

(2) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนการผลิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว และ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง ($MD=2.94$, $\text{sig}=0.025$)

ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามาก และ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง ($MD=3.36$, $\text{sig}=0.015$)

ส่วนสมรรถนะย่อย เช่น แผนการเงิน ($F=1.678$, $\text{sig}=0.190$) แผนแรงงาน ($F=6.425$, $\text{sig}=0.002$) แผนการตลาด ($F=1.567$, $\text{sig}=0.212$) ระหว่าง 3 กลุ่มนี้ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อนำกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว และ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง ($MD=3.69$, $\text{sig}=0.026$)

ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามาก และ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ลง (MD=5.96, sig= 0.001)

ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามาก และ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว (MD=2.27, sig= 0.032)

2. สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ

2.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ลง ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว และผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามาก

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจโดยรวมมากที่สุด (หรือมีสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจโดยรวมต่ำสุด) คือ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ลง (M=76.90) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว (M=67.34) และ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามาก (M=63.37)

ขณะเดียวกัน ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ลงก็มีปัญหาย่อยทั้ง 4 ปัญหามากที่สุดเช่นกัน (ปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต, M=25.57; ปัญหาการเงิน, M=16.17; ปัญหาแรงงาน, M=13.41; ปัญหาการตลาด, M=21.13) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว (ปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต, M=24.83; ปัญหาการเงิน, M=13.06; ปัญหาแรงงาน, M=11.62; ปัญหาการตลาด, M=18.72) และ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามาก (ปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต, M=24.41; ปัญหาการเงิน, M=10.95; ปัญหาแรงงาน, M=11.25; ปัญหาการตลาด, M=17.22) ตามลำดับ

2.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ลง ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว และผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามาก

คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจโดยรวม ($F=11.776$, $sig=0.000$) และสมรรถนะการจัดการปัญหาย่อย เช่น ปัญหาเงินทุน ($F=9.383$, $sig=0.000$) ปัญหาการตลาด ($F=13.079$, $sig=0.000$) ระหว่าง ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว และผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามากมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติปรากฏดังนี้

(1) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง และ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามาก ($MD=13.53$, $sig=0.008$)

(2) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยสมรรถนะการจัดการปัญหาเงินทุนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง และ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว ($MD=3.27$, $sig=0.005$)

ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง และ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามาก ($MD=5.24$, $sig=0.000$)

(3) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยสมรรถนะการจัดการปัญหาการตลาดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง และ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามาก ($MD=4.32$, $sig=0.008$)

3. สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

3.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว และผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามาก

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามาก ($M=126.77$) ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว ($M=124.62$) และ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง ($M=122.89$) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานที่ละองค์ประกอบ พบว่า ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของแต่ละองค์ประกอบย่อยสูงสุดคือ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามาก (ความรู้ $M=58.24$, ทักษะ $M=35.93$, การปฏิบัติ $M=32.13$) รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว (ความรู้ $M=57.90$, ทักษะ $M=35.34$, การปฏิบัติ $M=30.99$) และ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง (ความรู้ $M=57.13$, ทักษะ $M=35.26$, การปฏิบัติ $M=30.29$) ตามลำดับ

3.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะในการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว และผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามาก

เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานโดยรวม ($F=1.149$, $\text{sig}=0.319$) และองค์ประกอบย่อย (ความรู้ $F=0.278$, $\text{sig}=0.758$; ทักษะ $F=0.626$, $\text{sig}=0.536$; การปฏิบัติ $F=1.470$, $\text{sig}=0.232$) ระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ปรากฏว่าไม่มีคู่ใดที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

4. การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม

4.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมของผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว และผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามาก

เมื่อวิเคราะห์ลำดับคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม พบว่า ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามาก ($M=84.96$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง ($M=84.70$) และ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว ($M=83.11$) ตามลำดับ

เมื่อแยกวิเคราะห์แต่ละองค์ประกอบ พบว่า ผู้ประกอบการที่มีความรับผิดชอบต่อชุมชน และ แรงงานมากที่สุด คือ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามาก ($M=16.42$, $M=24.15$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง ($M=16.24$, $M=24.09$) และ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว ($M=16.13$, $M=23.59$)

ผู้ประกอบการที่มีความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมการทำงาน และผู้บริโภค มากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง ($M=14.91$, $M=18.14$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามาก ($M=14.78$, $M=17.68$) และ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว ($M=14.40$, $M=17.35$) ตามลำดับ

ส่วนผู้ประกอบการที่มีความรับผิดชอบต่อภาษีและกฎหมายมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว ($M=11.93$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามาก ($M=11.42$) และ ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง ($M=11.24$) ตามลำดับ

4.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมระหว่างผู้ประกอบการที่มีธุรกิจแย่ง ผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเท่าเดิม ไม่ขยายตัว และผู้ประกอบการที่มีธุรกิจเจริญก้าวหน้ามาก

เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมระหว่างกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวม ($F=1.139$ sig=0.322) และคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบย่อยทุกองค์ประกอบ (ความรับผิดชอบต่อชุมชน $F=0.509$, sig=0.601; ความรับผิดชอบต่อแรงงาน $F=0.815$, sig=0.444; ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมการทำงาน $F=1.292$, sig=0.277; ความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค $F=1.558$, sig=0.213; ความรับผิดชอบต่อภาษีและกฎหมาย $F=1.354$, sig=0.260) ของทั้ง 3 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่า ไม่มีคู่ใดที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

เปรียบเทียบระหว่างผู้ประกอบการ ที่มีระดับความพอใจต่อการดำเนินการธุรกิจแตกต่างกัน

1. สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ

1.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยหรือร้อยละของแผนงานธุรกิจที่จัดทำโดยผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ และ ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ

เมื่อวิเคราะห์ปริมาณการจัดทำแผนงานธุรกิจโดยแยกผู้ประกอบการออกเป็นกลุ่มตามระดับความพอใจต่อการดำเนินการธุรกิจ พบว่าผู้ประกอบการที่มีการจัดทำแผนงานธุรกิจโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=31.88$ หรือร้อยละ 54.03) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=31.82$ หรือร้อยละ 53.94) และ ผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=27.38$ หรือร้อยละ 46.41) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการที่มีการจัดทำแผนการผลิต และแผนแรงงานมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=12.92$, $M=4.17$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=12.73$, $M=9.42$) และ ผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=141.30$, $M=7.78$)

ผู้ประกอบการที่มีการจัดทำแผนการเงินและแผนการตลาดมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=4.37$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=4.23$) และ ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=4.17$)

ส่วนผู้ประกอบการที่มีการจัดทำแผนการผลิตการตลาดมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=4.17$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=4.00$) และ ผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=4.00$)

1.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมาเลย ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา และ ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา

คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวม ($F=1.315$, $\text{sig}=0.271$) และสมรรถนะย่อยทุกประเภท (แผนงานผลิต, $F=0.969$, $\text{sig}=0.382$; แผนการเงิน, $F=0.042$, $\text{sig}=0.595$; แผนแรงงาน, $F=2.021$, $\text{sig}=0.136$; แผนการตลาด, $F=1.703$, $\text{sig}=0.185$;) ระหว่างผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ และ ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อนำกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่าไม่มีคู่ใดที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

2. สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ

2.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ และ ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของปัญหาการทำธุรกิจโดยรวมมากที่สุด (หรือมีสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจโดยรวมต่ำสุด) คือ ผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=78.21$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=72.75$) และ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=62.61$) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการที่มีปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิตมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=29.04$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=27.23$) และ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=23.42$) ตามลำดับ

ส่วนผู้ประกอบการที่มีปัญหาเงินทุน ปัญหาแรงงาน ปัญหาการตลาดมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=15.35$, $M=13.80$, $M=21.48$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=13.96$, $M=12.37$, $M=18.11$) และ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=11.54$, $M=10.91$, $M=17.50$)

2.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาการ ทำธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ ผู้ประกอบการที่ พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ และ ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนิน ธุรกิจ

คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจโดยรวม ($F=11.776$, $sig=0.000$) และ สมรรถนะการจัดการปัญหาย่อย เช่น ปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต ($F=9.383$, $sig=0.000$) ปัญหาเงินทุน ($F=13.079$, $sig=0.000$) ปัญหาแรงงาน ($F=7.789$, $sig=0.001$) และ ปัญหาการตลาด ($F=6.805$, $sig=0.001$) ผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ และ ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ย ปัญหาธุรกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติปรากฏดังนี้

(1) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ และ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ ($MD=15.60$, $sig= 0.000$)

ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ และ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ ($MD=10.14$, $sig= 0.019$)

(2) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยสมรรถนะการจัดการปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ และ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ ($MD=4.56$, $sig= 0.001$)

ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ และ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ ($MD=5.80$, $sig= 0.001$)

(3) ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยสมรรถนะการจัดการปัญหาเงินทุนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ และ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ (MD=4.04, sig= 0.000)

ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ และ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ (MD=2.43, sig= 0.021)

(4) ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยสมรรถนะการจัดการปัญหาแรงงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ และ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ (MD=2.93, sig= 0.000)

(5) ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยสมรรถนะการจัดการปัญหาการตลาดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ และ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ (MD=4.06, sig= 0.000)

ผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ และ ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ (MD=3.36, sig= 0.039)

3. สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

3.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ และ ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ (M=125.43) ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ (M=125.25) และ ผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ (M=124.19) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานที่ละองค์ประกอบ พบว่า ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยความรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงานสูงสุดคือ ผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=58.43$) รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=58.10$) และ ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=56.19$) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของทัศนคติและการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงานสูงสุดคือ ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=36.42$, $M=32.04$) รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=35.47$, $M=31.44$) และ ผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=35.16$, $M=30.41$) ตามลำดับ

3.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะในการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ และ ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ

เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานโดยรวม ($F=0.179$, $\text{sig}=0.836$) และองค์ประกอบย่อย (ความรู้ $F=0.768$, $\text{sig}=0.465$; ทัศนคติ $F=0.974$, $\text{sig}=0.379$; การปฏิบัติ $F=0.941$, $\text{sig}=0.392$) ระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ปรากฏว่าไม่มีคู่ใดที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

4. การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม

4.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมของผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ และ ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ

เมื่อวิเคราะห์ลำดับคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม พบว่า ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=85.77$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=84.26$) และ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=83.49$) ตามลำดับ

เมื่อแยกวิเคราะห์แต่ละองค์ประกอบ พบว่า ผู้ประกอบการที่มีความรับผิดชอบชุมชน แรงงาน และสิ่งแวดล้อมมากที่สุด คือ ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=16.76$, $M=24.25$, $M=15.17$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=16.36$, $M=23.87$, $M=14.57$) และ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=16.12$, $M=23.75$, $M=14.49$)

ผู้ประกอบการที่มีความรับผิดชอบต่อผู้บริโภคมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=17.81$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=17.74$) และ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=17.39$) ตามลำดับ

ส่วนผู้ประกอบการที่มีความรับผิดชอบต่อภาษีและกฎหมายมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=11.93$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=11.42$) และ ผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ ($M=11.24$) ตามลำดับ

4.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมระหว่างผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ และ ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ

เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมระหว่างกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวม ($F=0.749$, $\text{sig}=0.474$) และคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบย่อยเกือบทุกองค์ประกอบ (ความรับผิดชอบต่อชุมชน $F=1.664$, $\text{sig}=0.192$; ความรับผิดชอบต่อแรงงาน $F=0.614$, $\text{sig}=0.542$; ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมทำงาน $F=1.390$, $\text{sig}=0.251$; ความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค $F=0.699$,

sig=0.498) ของทั้ง 3 กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นเฉพาะคะแนนเฉลี่ยของความรับผิดชอบต่อภาษีและกฎหมาย ($F=0.056$, sig=0.975) เท่านั้นที่ทั้ง 3 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่า คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของความรับผิดชอบต่อกฎหมายและภาษีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติได้แก่

ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ และ ผู้ประกอบการที่ไม่พอใจต่อการดำเนินธุรกิจ (MD=0.98, sig= 0.009)

ผู้ประกอบการที่พอใจมากต่อการดำเนินธุรกิจ และ ผู้ประกอบการที่พอใจปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจ (MD=0.82, sig= 0.011)

เปรียบเทียบระหว่างผู้ประกอบการที่มีระดับ แนวโน้มของความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในอนาคตแตกต่างกัน

1. สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ

1.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยหรือร้อยละของแผนงานธุรกิจที่จัดทำโดยผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจแย่ลง ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน และผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น

เมื่อวิเคราะห์ปริมาณการจัดทำแผนงานธุรกิจโดยแยกผู้ประกอบการออกเป็นกลุ่มตามระดับแนวโน้มของความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจ พบว่าผู้ประกอบการที่การจัดทำแผนงานธุรกิจโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น ($M=33.31$ หรือร้อยละ 56.46) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจแย่ลง ($M=31.71$ หรือร้อยละ 53.75) และ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน ($M=27.17$ หรือร้อยละ 46.05) ตามลำดับ

เมื่อวิเคราะห์องค์ประกอบย่อย พบว่า ผู้ประกอบการที่มีการจัดทำแผนการผลิต และแผนการเงินมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น (ปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต, $M=13.18$; ปัญหาแรงงาน, $M=10.23$) รองลงมาคือผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจแย่ลง (ปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต, $M=12.38$; ปัญหาแรงงาน, $M=9.89$) และ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน (ปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต, $M=11.42$; ปัญหาแรงงาน, $M=7.64$) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการที่มีการจัดทำแผนการเงินมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น ($M=4.88$) รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน ($M=3.60$) และ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจแย่ลง ($M=3.40$)

ส่วนผู้ประกอบการที่มีการจัดทำแผนการตลาดมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจแย่ลง ($M=5.09$) รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น ($M=4.42$)

และ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน ($M=3.54$)

1.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจแย่ลง ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน และผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม พบว่า เฉพาะคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวม ($F=3.821$, $\text{sig}=0.024$) สมรรถนะการจัดการแผนการเงิน ($F=3.274$, $\text{sig}=0.040$) และสมรรถนะการจัดการแผนแรงงาน ($F=4.296$, $\text{sig}=0.015$) เท่านั้นที่ทั้ง 3 กลุ่มมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคือ

(1) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น และ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน ($MD=6.23$, $\text{sig}=0.006$)

(2) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยสมรรถนะการจัดการแผนการเงินแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น และ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน ($MD=0.92$, $\text{sig}=0.018$)

(3) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยสมรรถนะการจัดการแผนแรงงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น และ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน ($MD=2.85$, $\text{sig}=0.005$)

ส่วนคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะย่อย เช่น สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต ($F=2.084$, $\text{sig}=0.128$) และสมรรถนะการจัดการแผนการตลาด ($F=3.274$, $\text{sig}=0.040$) ระหว่าง 3 กลุ่มนี้ไม่มี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนการผลิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคือ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น และ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน ($MD=1.61$, $\text{sig}=0.045$)

2. สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ

2.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจแย่ลง ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน และผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจโดยรวมมากที่สุด (หรือมีสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจโดยรวมต่ำสุด) คือ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจแย่ลง ($M=73.80$) รองลงมาคือผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน ($M=69.32$) และ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น ($M=64.23$) ตามลำดับ

ขณะเดียวกัน ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจแย่ลงก็มีปัญหาย่อยทั้ง 4 ปัญหามากที่สุดเช่นกัน (ปัญหาผลิตภัณท์และกระบวนการผลิต, $M=25.9057$; ปัญหาการเงิน, $M=14.82$; ปัญหาแรงงาน, $M=13.10$; ปัญหาการตลาด, $M=20.36$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน (ปัญหาผลิตภัณท์และกระบวนการผลิต, $M=25.40$; ปัญหาการเงิน, $M=13.37$; ปัญหาแรงงาน, $M=11.75$; ปัญหาการตลาด, $M=19.28$) และ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น (ปัญหาผลิตภัณท์และกระบวนการผลิต, $M=24.15$; ปัญหาการเงิน, $M=11.85$; ปัญหาแรงงาน, $M=11.46$; ปัญหาการตลาด, $M=17.62$) ตามลำดับ

2.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจแย่ลง ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน และผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น

เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม พบว่า คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจโดยรวม ($F=11.776$, $\text{sig}=0.000$) และสมรรถนะการจัดการปัญหาย่อย เช่น ปัญหาผลิตภัณท์และกระบวนการผลิต ($F=9.383$, $\text{sig}=0.000$) ปัญหาแรงงาน ($F=9.383$, $\text{sig}=0.000$) และ ปัญหาการตลาด ($F=13.079$, $\text{sig}=0.000$) ระหว่าง ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจแย่ลง ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน และผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่า

ไม่มีคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

คะแนนเฉลี่ยขอสมรรถนะการจัดการปัญหาย่อยที่ทั้ง 3 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคือ สมรรถนะการจัดการปัญหาเงินทุน ($F=3.276$, $\text{sig}=0.040$) และเมื่อทดสอบรายคู่ คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคือ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน และ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น ($MD=1.43$, $\text{sig}=0.039$)

3. สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

3.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจแย่ลง ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน และผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น ($M=126.77$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน ($M=124.62$) และ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจแย่ลง ($M=122.89$) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานที่ละองค์ประกอบ พบว่า ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของความรู้และทัศนคติสูงสุดคือ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น ($M=58.22$, $M=35.74$) รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน ($M=58.16$, $M=35.48$) และ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจแย่ลง ($M=53.18$, $M=32.80$) ตามลำดับ

ส่วนกลุ่มที่ได้คะแนนเฉลี่ยของการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงานมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจแย่ลง ($M=33.50$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น ($M=31.57$) และ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน ($M=30.82$)

3.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะในการจัดการความ

ปลอดภัยในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจแย่ลง ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน และผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น

เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานโดยรวม ($F=1.060$, $\text{sig}=0.348$) และองค์ประกอบย่อย (ความรู้ $F=1.675$, $\text{sig}=0.190$; ทักษะ $F=2.171$, $\text{sig}=0.117$; การปฏิบัติ $F=1.066$, $\text{sig}=0.346$) ระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ปรากฏว่าคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น และ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจแย่ลง ($MD=2.80$, $\text{sig}=0.040$)

4. การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม

4.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมของผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจแย่ลง ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน และผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น

เมื่อวิเคราะห์ลำดับคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม พบว่า ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวม และองค์ประกอบย่อยเช่นความรับผิดชอบต่อชุมชน แรงงาน และสิ่งแวดล้อมการทำงาน มากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน ($M=84.14$, $M=16.57$, $M=24.05$, $M=14.63$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น ($M=84.04$, $M=16.10$, $M=23.74$, $M=14.60$) และ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจแย่ลง ($M=80.60$, $M=15.36$, $M=23.18$, $M=14.00$) ตามลำดับ

ส่วนผู้ประกอบการที่มีความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค ภาษีและกฎหมายมากที่สุด คือ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น ($M=17.59$, $M=11.51$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน ($M=17.50$, $M=11.39$) และ ผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจแย่ลง ($M=16.90$, $M=11.18$)

4.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบ ของสังคมระหว่างผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจแย่ลง ผู้ประกอบการที่มี แนวโน้มของธุรกิจไม่แน่นอน และผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มของธุรกิจดีขึ้น

เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบ
ระหว่างกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบโดย
รวม($F=0.717$, $sig=0.489$) และคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบย่อยทุกองค์ประกอบ (ความรับผิดชอบ
ต่อชุมชน $F=2.035$, $sig=0.133$; ความรับผิดชอบต่อแรงงาน $F=0.687$, $sig=0.504$; ความรับผิดชอบ
ต่อสิ่งแวดล้อมทำงาน $F=0.673$, $sig=0.511$; ความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค $F=0.491$, $sig=0.612$;
ความรับผิดชอบต่อภาษีและกฎหมาย $F=0.778$, $sig=0.460$) ของทั้ง 3 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่า **ไม่มีคู่
ใดที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ** เช่นกัน

เปรียบเทียบระหว่างผู้ประกอบการ ที่มีระดับความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจแตกต่างกัน

1. สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ

1.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยหรือร้อยละของแผนงานธุรกิจที่จัดทำโดยผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง

เมื่อวิเคราะห์ปริมาณการจัดทำแผนงานธุรกิจโดยแยกผู้ประกอบการออกเป็นกลุ่มตามระดับความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ พบว่าผู้ประกอบการที่มีการจัดทำแผนงานธุรกิจโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง ($M=32.70$ หรือร้อยละ 66.74) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง ($M=29.04$ หรือร้อยละ 59.26) และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ ($M=23.57$ หรือร้อยละ 48.10)

ขณะเดียวกัน ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูงก็มีการจัดทำแผนงานย่อยทั้ง 4 ประเภทมากที่สุดเช่นกัน (แผนการผลิต, $M=13.09$; แผนการเงิน, $M=4.57$; แผนแรงงาน, $M=10.06$; แผนการตลาด, $M=4.32$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง (แผนการผลิต, $M=11.67$; แผนการเงิน, $M=3.95$; แผนการแรงงาน, $M=8.42$; แผนการตลาด, $M=3.83$) และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ (แผนการผลิต, $M=10.73$; แผนการเงิน, $M=3.69$; แผนการแรงงาน, $M=5.73$; แผนการตลาด, $M=3.71$) ตามลำดับ

1.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง

คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวม ($F=4.737$, $\text{sig}=0.010$) และ

สมรรถนะการจัดการแผนแรงงาน ($F=2.021$, $\text{sig}=0.136$) ระหว่างผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง และผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคือ

(1) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ ($MD=9.13$, $\text{sig}= 0.024$)

(2) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยสมรรถนะการจัดการแผนแรงงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ ($MD=4.55$, $\text{sig}= 0.012$)

ส่วนสมรรถนะย่อย เช่น สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต ($F=1.678$, $\text{sig}=0.190$) สมรรถนะการจัดการแผนการเงิน ($F=6.425$, $\text{sig}=0.002$) และสมรรถนะการจัดการแผนการตลาด ($F=1.567$, $\text{sig}=0.212$) ระหว่าง 3 กลุ่มนี้ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่าไม่มีคู่ใดที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

2. สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ

2.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของปัญหาธุรกิจโดยรวมมากที่สุด (หรือมีสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจโดยรวมต่ำสุด) คือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ ($M=80.69$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง ($M=67.53$) และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ

สูง (M=64.17)

ขณะเดียวกัน ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ ก็มีปัญหาย่อยทั้ง 4 ปัญหามากที่สุดเช่นกัน (ปัญหาผลิตภัณ์และกระบวนการผลิต, M=26.41; ปัญหาการเงิน, M=17.33; ปัญหาแรงงาน, M=14.18; ปัญหาการตลาด, M=22.22) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง (ปัญหาผลิตภัณ์และกระบวนการผลิต, M=25.12; ปัญหาการเงิน, M=112.89 ปัญหาแรงงาน, M=11.82; ปัญหาการตลาด, M=18.97) และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง (ปัญหาผลิตภัณ์และกระบวนการผลิต, M=24.24; ปัญหาการเงิน, M=11.20; ปัญหาแรงงาน, M=17.51; ปัญหาการตลาด, M=11.74) ตามลำดับ

2.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง

คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจโดยรวม ($F=4.891$, $\text{sig}=0.008$) และ สมรรถนะการจัดการปัญหาย่อย เช่น ปัญหาเงินทุน ($F=10.005$, $\text{sig}=0.000$) ปัญหาการตลาด ($F=4.416$, $\text{sig}=0.013$) ระหว่าง ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติปรากฏดังนี้

(1) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง ($MD=13.16$, $\text{sig}=0.018$)

ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง ($MD=16.52$, $\text{sig}=0.002$)

(2) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยสมรรถนะการจัดการปัญหาเงินทุนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง

(MD=4.88, sig= 0.000)

ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง

(MD=5.72, sig= 0.000)

(3) คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยสมรรถนะการจัดการปัญหาการตลาดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง

(MD=4.03, sig= 0.023)

ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง

(MD=5.00, sig= 0.004)

คะแนนเฉลี่ยของปัญหาย่อยที่ทั้ง 3 กลุ่มไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคือ สมรรถนะการจัดการปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต ($F=1.147$, sig=0.320) และ สมรรถนะการจัดการปัญหาแรงงาน ($F=2.727$, sig=0.068) แต่เมื่อเปรียบเทียบระหว่างคู่ ปรากฏว่า คู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาแรงงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง (MD=2.71, sig= 0.022)

3. สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

3.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง ($M=126.25$) ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง ($M=123.67$) และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ ($M=123.43$) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานที่ละองค์ประกอบ พบว่า ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของความรู้และการปฏิบัติสูงสุดคือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง (ความรู้ $M=58.15$, การปฏิบัติ $M=31.61$) รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง (ความรู้ $M=57.74$, การปฏิบัติ $M=31.00$) และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ (ความรู้ $M=56.94$, การปฏิบัติ $M=29.80$) ตามลำดับ

ส่วนผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของทัศนคติสูงสุดคือ ผู้ประกอบการที่มีความสำเร็จสูง ($M=35.79$) รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ ($M=35.53$) และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง ($M=35.03$) ตามลำดับ

3.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะในการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง

เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานโดยรวม ($F=1.263$, $\text{sig}=0.285$) และองค์ประกอบย่อย (ความรู้ $F=0.332$, $\text{sig}=0.718$; ทักษะ $F=1.264$, $\text{sig}=0.285$; การปฏิบัติ $F=1.079$, $\text{sig}=0.342$) ระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่ม พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ปรากฏว่าไม่มีคู่ใดที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

4. การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม

4.1 ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง

เมื่อวิเคราะห์ลำดับคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม พบว่า ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้

ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ ($M=85.27$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง ($M=84.24$) และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง ($M=83.24$) ตามลำดับ

เมื่อแยกวิเคราะห์แต่ละองค์ประกอบ พบว่า ผู้ประกอบการที่มีความรับผิดชอบแรงงาน สิ่งแวดล้อมการทำงาน และ ผู้บริโภค มากที่สุด คือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ ($M=24.22$, $M=15.17$, $M=18.06$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง ($M=23.87$, $M=14.63$, $M=17.62$) และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง ($M=23.70$, $M=14.42$, $M=17.32$) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการที่มีความรับผิดชอบต่อชุมชน มากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง ($M=16.33$) รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ ($M=16.25$) และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง ($M=16.20$)

ส่วนผู้ประกอบการที่มีความรับผิดชอบต่อภาษีและกฎหมายมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง ($M=11.52$) รองลงมาคือ ประเภที่ประสบความสำเร็จปานกลาง ($M=11.43$) และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ ($M=10.94$) ตามลำดับ

3.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมระหว่างผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง

เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมระหว่างกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวม ($F=0.485$ sig=0.616) และคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบย่อยทุกองค์ประกอบ (ความรับผิดชอบต่อชุมชน $F=0.053$, sig=0.948; ความรับผิดชอบต่อแรงงาน $F=0.219$, sig=0.803; ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมทำงาน $F=0.739$, sig=0.479; ความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค $F=0.659$, sig=0.518; ความรับผิดชอบต่อภาษีและกฎหมาย $F=1.736$, sig=0.179) ของทั้ง 3 กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบรายคู่ ปรากฏว่า ไม่มีคู่ใดที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

บทที่ 6.1

ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ

การวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อหาอำนาจในการพยากรณ์ของตัวแปรต้นแบ่งเป็น 2 ขั้นตอนคือ ในตอนแรกจะป้อนข้อมูลที่เป็นตัวแปรต้นทั้งหมดเข้าในสมการการถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐาน (Standard Regression Equation) จากนั้นจึงใช้สมการการถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Regression Equation) เพื่อวิเคราะห์หาเฉพาะตัวแปรต้นหรือปัจจัยที่มีอำนาจในการทำนายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกำหนดค่านัยสำคัญ $= 0.05$

(รายละเอียดของสถิติสามารถดูได้จากตารางที่ 166 ถึง 175 ในภาคผนวก ง)

ตัวแปรตามที่น่าสนใจในบทนี้มีดังนี้

1. สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการ (องค์ประกอบหลัก)
2. สมรรถนะการจัดการแผนการผลิตของผู้ประกอบการ (องค์ประกอบย่อย)
3. สมรรถนะการจัดการแผนการเงินของผู้ประกอบการ (องค์ประกอบย่อย)
4. สมรรถนะการจัดการแผนแรงงานของผู้ประกอบการ (องค์ประกอบย่อย)
5. สมรรถนะการจัดการแผนการตลาดของผู้ประกอบการ (องค์ประกอบย่อย)

ตัวแปรต้น ประกอบด้วย 8 องค์ประกอบหลักต่อไปนี้

1. **ลักษณะทางสังคมประชากร** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ อายุการประกอบธุรกิจ ตำแหน่ง
2. **ฐานะทางเศรษฐกิจ** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ เงินทุนจดทะเบียน ปัญหาเงินทุน การกู้เงิน จำนวนเงินที่กู้
3. **รูปแบบการทำธุรกิจ** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ ประเภทสถานประกอบการ (ร้านค้า/ห้างหุ้นส่วนจำกัด/ บริษัท) การจดทะเบียนธุรกิจ (ไม่จด/จดทะเบียน) รูปแบบการจำหน่ายสินค้า (ขายปลีก/ส่ง/ทั้งปลีกและส่ง) แหล่งจำหน่ายสินค้า (ขายภายในประเทศ/ส่งออกต่างประเทศ/ทั้งขายภายในและส่งออก)
4. **ขนาดธุรกิจ** (ขนาดเล็กมาก/ขนาดเล็ก/ขนาดกลาง)

5. **สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ** ประกอบด้วยสมรรถนะย่อยคือ ปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต ปัญหาเงินทุน ปัญหาแรงงาน และปัญหาการตลาด

6. **สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน** ประกอบด้วยสมรรถนะย่อย 3 ประเภทคือความรู้ ทักษะ และการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน

7. **การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ ความรับผิดชอบต่อชุมชน ความรับผิดชอบต่อแรงงาน ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมการทำงาน ความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค และความรับผิดชอบต่อภาษีและกฎหมาย

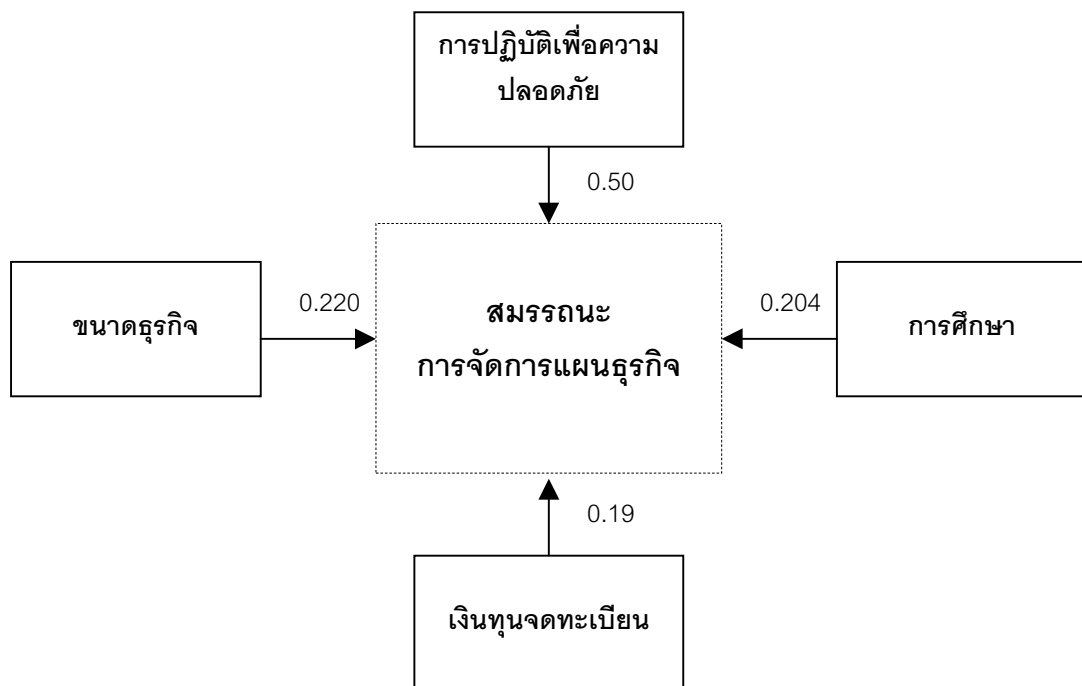
1. ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการ

ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรย่อยหรือองค์ประกอบย่อยที่มีอำนาจในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 เรียงตามลำดับดังนี้ การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน ขนาดธุรกิจ การศึกษา และเงินทุนจดทะเบียน ซึ่งสามารถแสดงสมการพยากรณ์ในรูปของคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้คือ

$$Z_{\text{สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ}} = .509 Z_{\text{การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัย}} + .220 Z_{\text{ขนาดธุรกิจ}} + .204 Z_{\text{การศึกษา}} + .190 Z_{\text{เงินทุนจดทะเบียน}}$$

สมการพยากรณ์นี้สามารถทำนายสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 77.1 ($R^2 = 0.595$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.660 นั่นคือ การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน ขนาดธุรกิจ การศึกษา และเงินทุนจดทะเบียน มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 77.1 หรืออาจกล่าวได้ว่าสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการมีสาเหตุมาจากความผันแปรของตัวแปรทั้งสิ้นนี้เท่ากับ 77% ส่วนที่เหลืออีก 22.9% เกิดจากสาเหตุอื่น

ภาพที่ 1 แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการ

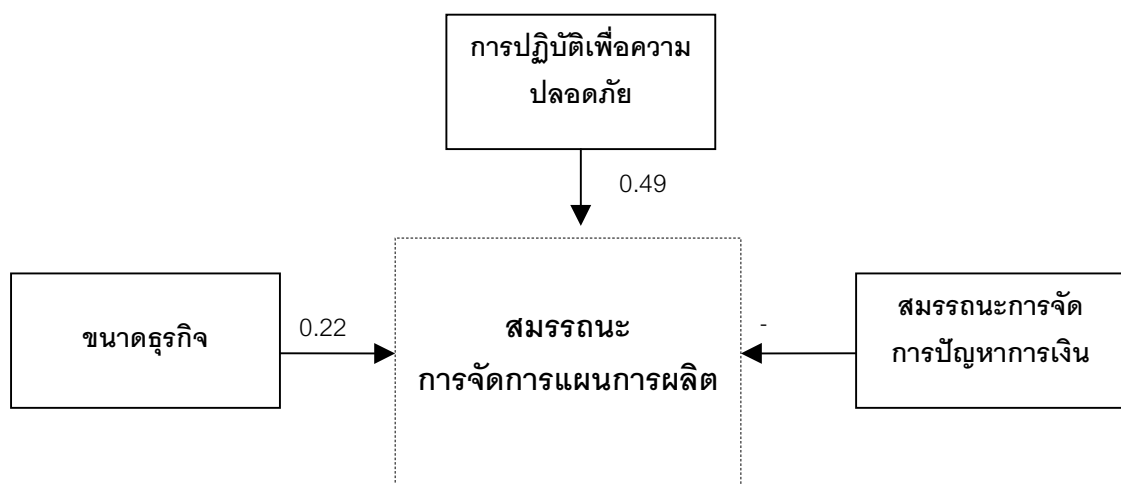
2. ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนการผลิตของผู้ประกอบการ

ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรย่อยหรือองค์ประกอบย่อยที่มีอำนาจในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนการผลิตของผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 คือ การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน ขนาดธุรกิจ และปัญหาการเงิน ซึ่งสามารถแสดงสมการพยากรณ์ในรูปแบบของคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้คือ

$$Z_{\text{สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต}} = .493 Z_{\text{สมรรถนะการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัย}} + .222 Z_{\text{ขนาดธุรกิจ}} - .199 Z_{\text{สมรรถนะการจัดการปัญหาการเงิน}}$$

สมการพยากรณ์นี้สามารถทำนายสมรรถนะการจัดการแผนการผลิตของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 64.0 ($R^2 = .409$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.757 นั่นคือ การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน ขนาดธุรกิจ และสมรรถนะการจัดการปัญหาการเงินมีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนการผลิตของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 64.0 หรืออาจกล่าวได้ว่าสมรรถนะการจัดการแผนการผลิตของผู้ประกอบการมีสาเหตุมาจากความผันแปรของตัวแปรทั้งสามนี้เท่ากับ 64.0% ส่วนที่เหลืออีก 36.0% เกิดจากสาเหตุอื่น

ภาพที่ 2 แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนการผลิตของผู้ประกอบการ

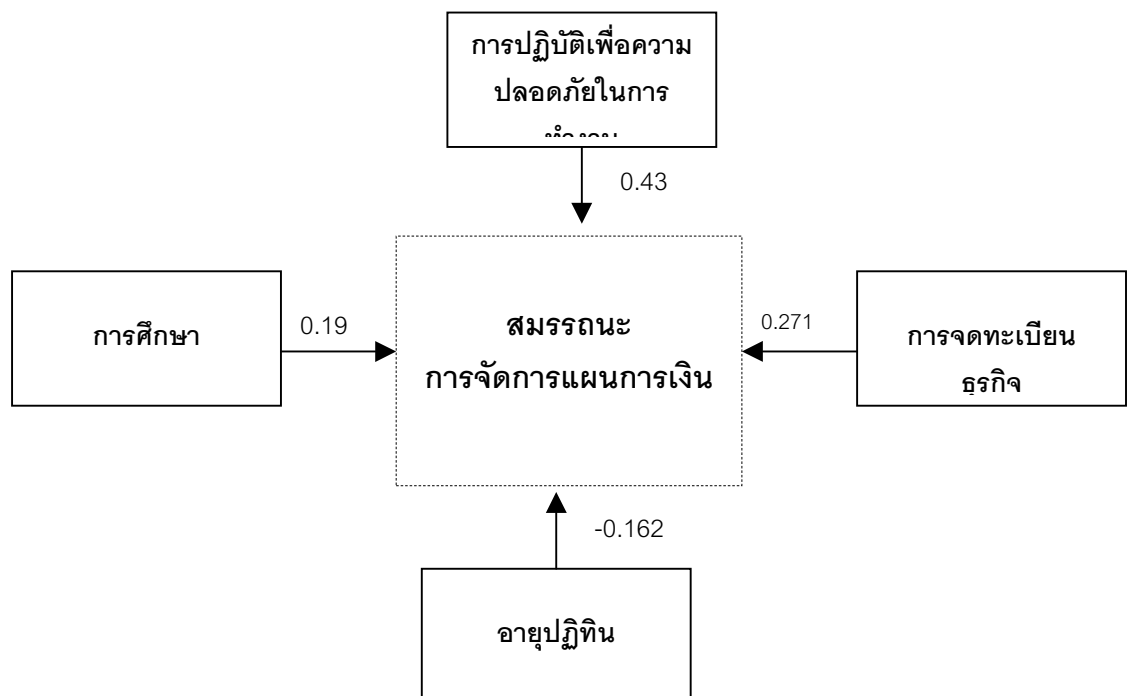

3. ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนการเงินของผู้ประกอบการ

ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรย่อยหรือองค์ประกอบย่อยที่มีอำนาจในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนการเงินของผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 เรียงตามลำดับดังนี้ การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน การศึกษา การจดทะเบียนธุรกิจ และอายุปฏิทินซึ่งสามารถแสดงสมการพยากรณ์ในรูปของคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้คือ

$$Z_{\text{สมรรถนะการจัดการแผนการเงิน}} = .437 Z_{\text{การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัย}} + .271 Z_{\text{การจดทะเบียนธุรกิจ}} + .192 Z_{\text{การศึกษา}} - .162 Z_{\text{อายุปฏิทิน}}$$

ภาพที่ 3 แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนการเงินของผู้ประกอบการ

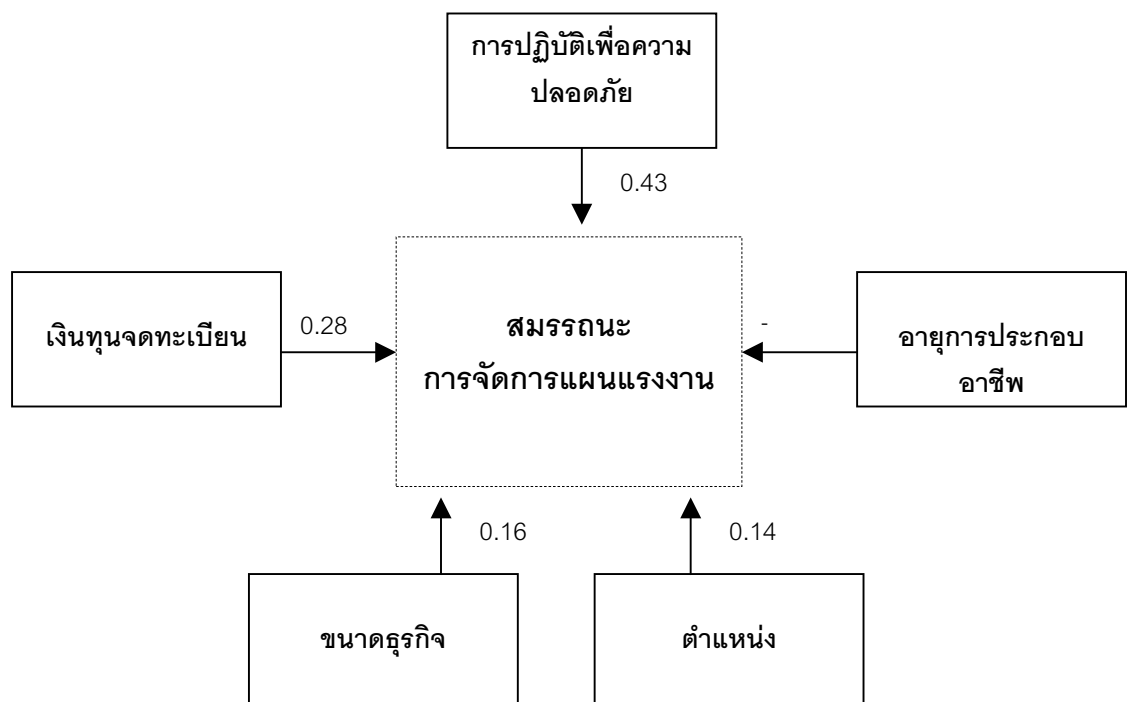
ผลการพยากรณ์นี้สามารถทำนายสมรรถนะการจัดการแผนการเงินของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 67.7 ($R^2 = .458$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.773 นั่นคือ การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน การศึกษา การจดทะเบียนธุรกิจ และอายุปฏิทินมีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนการเงินของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 67.7 หรืออาจกล่าวได้ว่าสมรรถนะการจัดการแผนการเงินของผู้ประกอบการมีสาเหตุมาจากความผันแปรของตัวแปรทั้งสิ้นนี้เท่ากับ 67.7% ส่วนที่เหลืออีก 32.3% เกิดจากสาเหตุอื่น

4. ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนแรงงานของผู้ประกอบการ

ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรย่อยหรือองค์ประกอบย่อยที่มีอำนาจในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนแรงงานของผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 เรียงตามลำดับดังนี้ การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน เงินทุนจดทะเบียน อายุการประกอบอาชีพ และขนาดธุรกิจ ซึ่งสามารถแสดงสมการพยากรณ์ในรูปแบบของคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้คือ

$$Z_{\text{สมรรถนะการจัดการแผนแรงงาน}} = .435 Z_{\text{การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัย}} + .280 Z_{\text{เงินทุนจดทะเบียน}} - .249 Z_{\text{อายุการประกอบอาชีพ}} + .164 Z_{\text{ขนาดธุรกิจ}} + .146 Z_{\text{ตำแหน่ง}}$$

ภาพที่ 4 แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนแรงงานของผู้ประกอบการ

สมการพยากรณ์นี้สามารถทำนายสมรรถนะการจัดการแผนแรงงานของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 72.1 ($R^2 = .520$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.728 นั่นคือ การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน เงินทุนจดทะเบียน อายุการประกอบอาชีพ ขนาดธุรกิจ และตำแหน่งมีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนแรงงานของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 72.1 หรืออาจกล่าวได้ว่าสมรรถนะการจัดการแผนแรงงานของผู้ประกอบการมีสาเหตุมาจากความผันแปรของตัวแปรทั้งห้านี้เท่ากับ 72.1% ส่วนที่เหลืออีก 27.9% เกิดจากสาเหตุอื่น

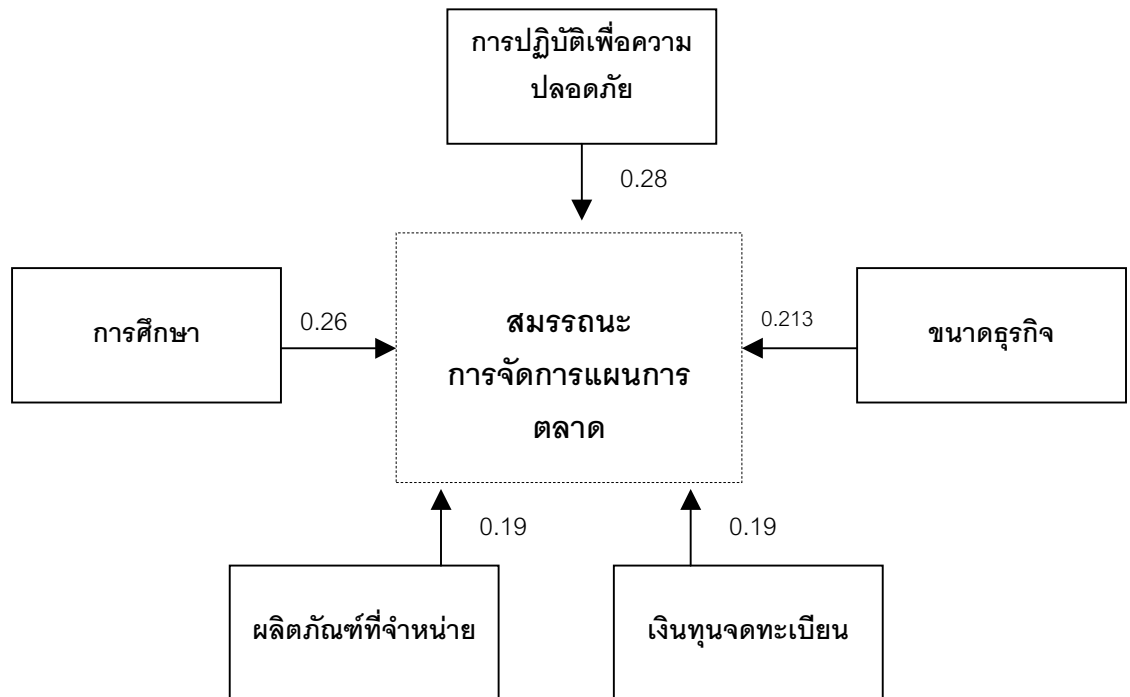
5. ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนการตลาดของผู้ประกอบการ

ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรย่อยหรือองค์ประกอบย่อยที่มีอำนาจในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนการตลาดของผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 เรียงตามลำดับดังนี้ การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน การศึกษา ขนาดธุรกิจ เงินทุนจดทะเบียน และผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย ซึ่งสามารถแสดงสมการพยากรณ์ในรูปของคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้คือ

$$Z_{\text{สมรรถนะการจัดการแผนการตลาด}} = .281 Z_{\text{การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัย}} + .269 Z_{\text{การศึกษา}} + .213 Z_{\text{ขนาดธุรกิจ}} + .196 Z_{\text{เงินทุนจดทะเบียน}} + .194 Z_{\text{ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย}}$$

สมการพยากรณ์นี้สามารถทำนายสมรรถนะการจัดการแผนการตลาดได้ร้อยละ 62.2 ($R^2 = .386$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.808 นั่นคือ การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน การศึกษา ขนาดธุรกิจ ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย และเงินทุนจดทะเบียน มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนการตลาดของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 62.2 หรืออาจกล่าวได้ว่าสมรรถนะการจัดการแผนการตลาดของผู้ประกอบการมีสาเหตุมาจากความผันแปรของตัวแปรทั้งห้านี้เท่ากับ 62.2% ส่วนที่เหลืออีก 37.8% เกิดจากสาเหตุอื่น

ภาพที่ 5 แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการ
แผนการตลาดของผู้ประกอบการ

บทที่ 6.2

ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ

การวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อหาอำนาจในการพยากรณ์ของตัวแปรต้นแบ่งเป็น 2 ขั้นตอนคือ ในตอนแรกจะป้อนข้อมูลที่เป็นตัวแปรต้นทั้งหมดเข้าในสมการการถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐาน (Standard Regression Equation) จากนั้นจึงใช้สมการการถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Regression Equation) เพื่อวิเคราะห์หาเฉพาะตัวแปรต้นหรือปัจจัยที่มีอำนาจในการทำนายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกำหนดค่านัยสำคัญ = 0.05

(รายละเอียดของสถิติสามารถดูได้จากตารางที่ 176 ถึง 184 ในภาคผนวก จ)

ตัวแปรตาม ที่นำเสนอในบทนี้มีดังนี้

1. สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการ (องค์ประกอบหลัก)
2. สมรรถนะการจัดการปัญหาการผลิตของผู้ประกอบการ (องค์ประกอบย่อย)
3. สมรรถนะการจัดการปัญหาการเงินของผู้ประกอบการ (องค์ประกอบย่อย)
4. สมรรถนะการจัดการปัญหาแรงงานของผู้ประกอบการ (องค์ประกอบย่อย)
5. สมรรถนะการจัดการปัญหาการตลาดของผู้ประกอบการ (องค์ประกอบย่อย)

ตัวแปรต้น ประกอบด้วย 8 องค์ประกอบหลักต่อไปนี้

1. **ลักษณะทางสังคมประชากร** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ อายุการประกอบธุรกิจ ตำแหน่ง
2. **ฐานะทางเศรษฐกิจ** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ เงินทุนจดทะเบียน ปัญหาเงินทุน การกู้เงิน จำนวนเงินที่กู้
3. **รูปแบบการทำธุรกิจ** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ ประเภทสถานประกอบการ(ร้านค้า/ห้างหุ้นส่วนจำกัด/ บริษัท) การจดทะเบียนธุรกิจ (ไม่จด/จดทะเบียน) รูปแบบการจำหน่ายสินค้า (ขายปลีก/ส่ง/ทั้งปลีกและส่ง) แหล่งจำหน่ายสินค้า (ขายภายในประเทศ/ส่งออกต่างประเทศ/ทั้งขายภายในและส่งออก)
4. **ขนาดธุรกิจ** (ขนาดเล็กมาก/ขนาดเล็ก/ขนาดกลาง)

5. **สมรรถนะการจัดการแผนงานธุรกิจ** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต สมรรถนะการจัดการแผนการเงิน สมรรถนะการจัดการแผนแรงงาน และสมรรถนะการจัดการแผนการตลาด

6. **สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน** ประกอบด้วย สมรรถนะย่อย 3 ประเภคือความรู้ ทักษะ และปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน

7. **การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ ความรับผิดชอบต่อชุมชน ความรับผิดชอบต่อแรงงาน ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมการทำงาน ความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค และความรับผิดชอบต่อภาษีและกฎหมาย

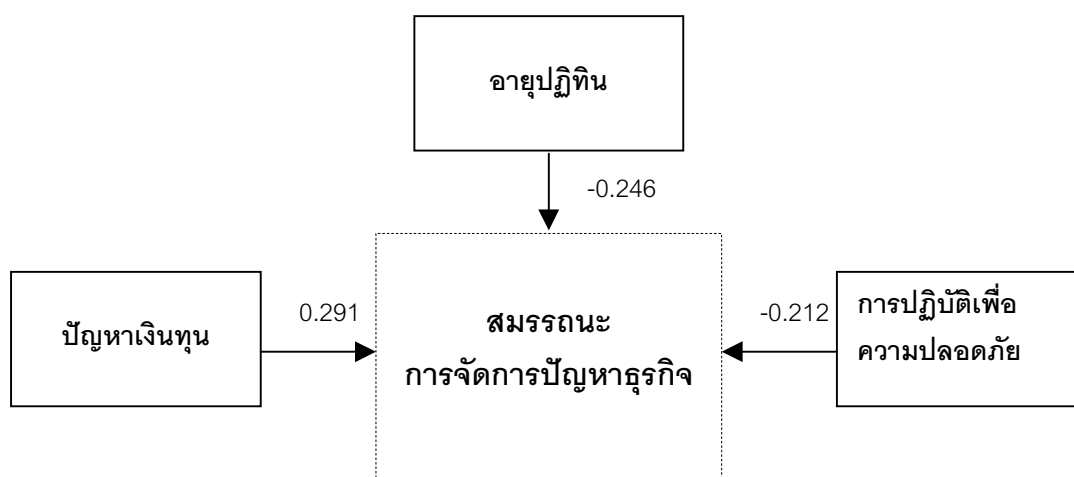
1. ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการ

ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรย่อยหรือองค์ประกอบย่อยที่มีอำนาจในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 เรียงตามลำดับดังนี้ ปัญหาเงินทุน อายุปฏิทิน และทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัย ซึ่งสามารถแสดงสมการพยากรณ์ในรูปของคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้คือ

$$Z_{\text{สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ}} = .291 Z_{\text{ปัญหาเงินทุน}} - .246 Z_{\text{อายุปฏิทิน}} - .212 Z_{\text{ทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัย}}$$

สมการพยากรณ์นี้สามารถทำนายสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 41.9 ($R^2 = 0.175$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.914 นั่นคือ ปัญหาเงินทุน อายุปฏิทิน และทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัย มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 41.9 หรืออาจกล่าวได้ว่าสมรรถนะการจัดการแผนงานธุรกิจของผู้ประกอบการมีสาเหตุมาจากความผันแปรของตัวแปรทั้งสามนี้เท่ากับ 41.9% ส่วนที่เหลืออีก 58.1% เกิดจากสาเหตุอื่น

ภาพที่ 6 แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการ
ปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการ

2. ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะการจัดการปัญหาการผลิตของผู้ประกอบการ

ผลการวิเคราะห์พบว่า ไม่มีตัวแปรย่อยหรือองค์ประกอบย่อยใดที่มีอำนาจในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการปัญหาการผลิตของผู้ประกอบการได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะการจัดการปัญหาการเงินของผู้ประกอบการ

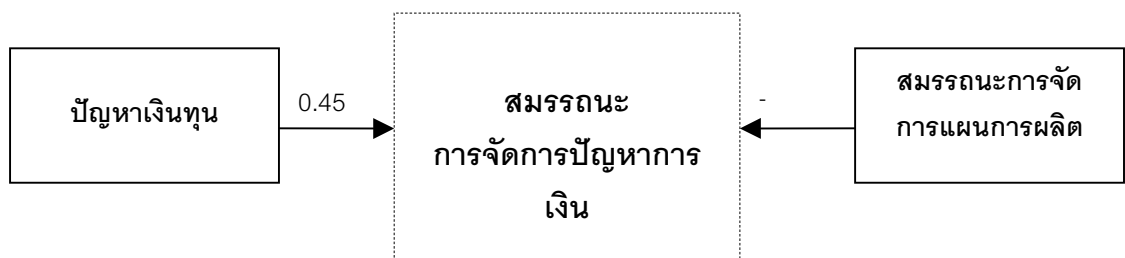
ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรย่อยหรือองค์ประกอบย่อยที่มีอำนาจในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการปัญหาการเงินของผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

เรียงตามลำดับดังนี้ ปัญหาเงินทุน และสมรรถนะการจัดการแผนการผลิต ซึ่งสามารถแสดงสมการพยากรณ์ในรูปของคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้คือ

$$Z_{\text{สมรรถนะการจัดการปัญหาการเงิน}} = .456 Z_{\text{ปัญหาเงินทุน}} - .225 Z_{\text{สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต}}$$

สมการพยากรณ์นี้สามารถทำนายสมรรถนะการจัดการปัญหาการเงินของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 53.4 ($R^2 = .285$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.893 นั่นคือ ปัญหาเงินทุน และสมรรถนะการจัดการแผนการผลิต มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการปัญหาการเงินของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 53.4 หรืออาจกล่าวได้ว่าสมรรถนะการจัดการแผนการเงินของผู้ประกอบการมีสาเหตุมาจากความผันแปรของตัวแปรทั้งสองนี้เท่ากับ 67.7% ส่วนที่เหลืออีก 32.3% เกิดจากสาเหตุอื่น

ภาพที่ 7 แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการปัญหาการเงินของผู้ประกอบการ

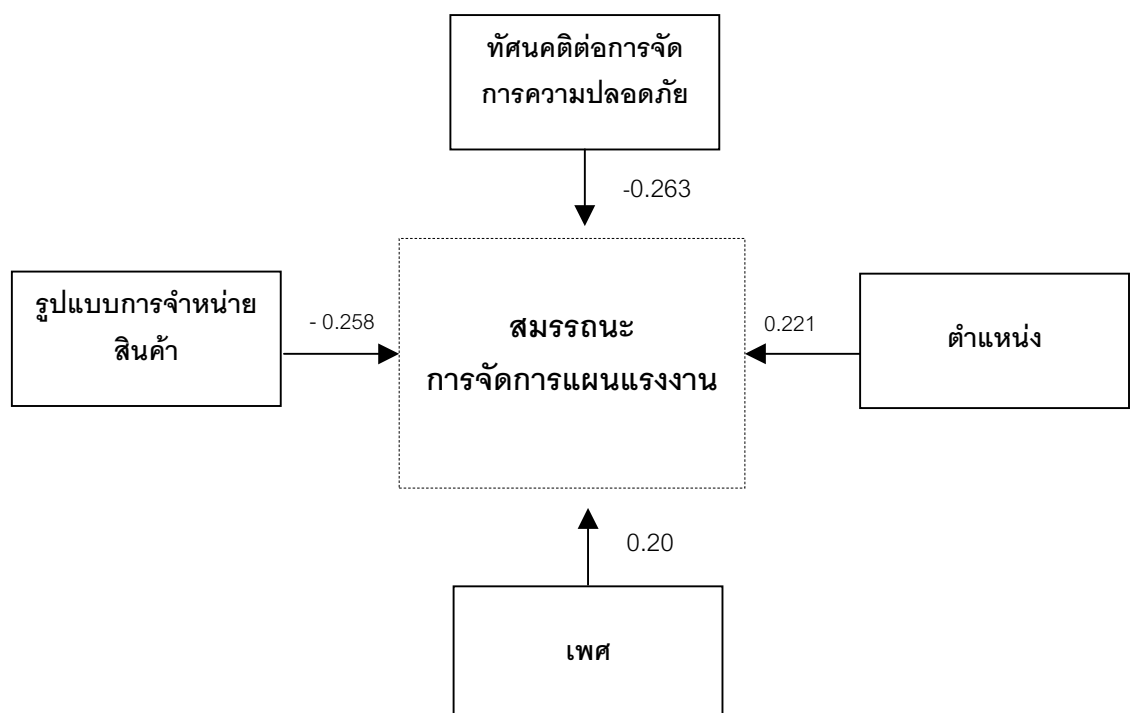

4. ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะการจัดการปัญหาแรงงานของผู้ประกอบการ

ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรย่อยหรือองค์ประกอบย่อยที่มีอำนาจในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการปัญหาแรงงานของผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 เรียงตามลำดับดังนี้ ทักษะการจัดการความปลอดภัย รูปแบบการจำหน่ายสินค้า (ขายปลีก/ส่ง/ ทั้งปลีกและส่ง) ตำแหน่ง และเพศของผู้ประกอบการ ซึ่งสามารถแสดงสมการพยากรณ์ในรูปแบบของคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้คือ

$$Z_{\text{สมรรถนะการจัดการปัญหาแรงงาน}} = -0.263 Z_{\text{ทักษะการจัดการความปลอดภัย}} - 0.258 Z_{\text{รูปแบบการจำหน่ายสินค้า}} + 0.221 Z_{\text{ตำแหน่ง}} + 0.203 Z_{\text{เพศ}}$$

ภาพที่ 8 แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการปัญหาแรงงานของผู้ประกอบการ

สมการพยากรณ์นี้สามารถทำนายสมรรถนะการจัดการปัญหาแรงงานของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 42.6 ($R^2 = .182$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.900 นั่นคือ ทักษะการจัดการความปลอดภัย รูปแบบการจำหน่ายสินค้า (ขายปลีก/ส่ง/ ทั้งปลีกและส่ง) ตำแหน่ง และเพศของผู้ประกอบการ มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการปัญหาแรงงานของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 42.6 หรืออาจกล่าวได้ว่าสมรรถนะการจัดการปัญหาแรงงานของผู้ประกอบการมีสาเหตุมาจากความผันแปรของตัวแปรทั้งสิ้นเท่ากับ 42.6% ส่วนที่เหลืออีก 57.4% เกิดจากสาเหตุอื่น

5. ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะการจัดการปัญหาการตลาดของผู้ประกอบการ

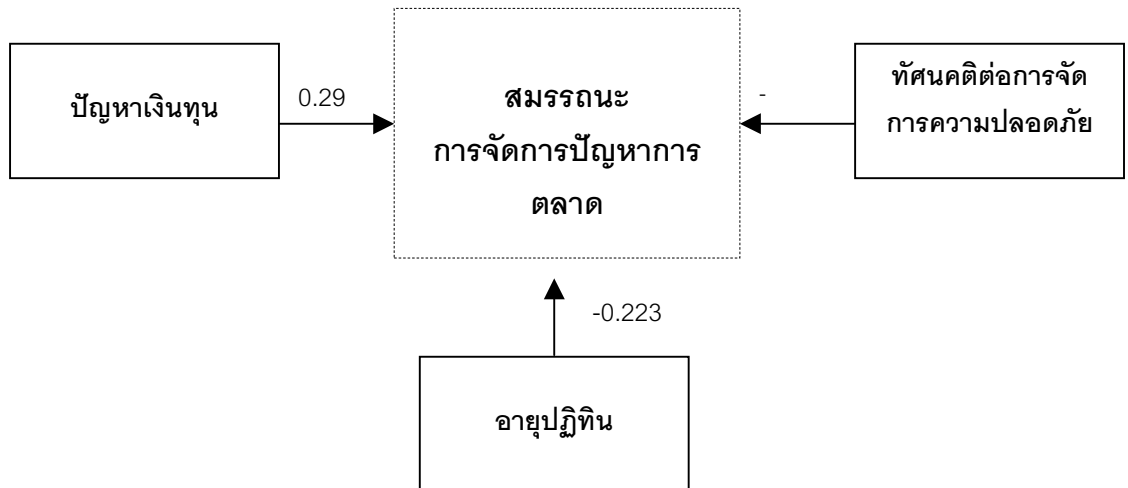
ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรย่อยหรือองค์ประกอบย่อยที่มีอำนาจในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการปัญหาการตลาดของผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 เรียงตามลำดับดังนี้ ปัญหาเงินทุน ทักษะการจัดการความปลอดภัย และอายุปฏิทินซึ่งสามารถแสดงสมการพยากรณ์ในรูปของคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้คือ

$$Z_{\text{สมรรถนะการจัดการปัญหาการตลาด}} = .293 Z_{\text{ปัญหาเงินทุน}} - .241 Z_{\text{ทักษะการจัดการความปลอดภัย}} - .223 Z_{\text{อายุปฏิทิน}}$$

สมการพยากรณ์นี้สามารถทำนายสมรรถนะการจัดการปัญหาการตลาดได้ร้อยละ 42.1 ($R^2 = .177$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.909 นั่นคือ ปัญหาเงินทุน ทักษะการจัดการความปลอดภัย และอายุปฏิทิน มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการปัญหาการตลาดของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 42.1 หรืออาจกล่าวได้ว่าสมรรถนะการจัดการปัญหาการตลาด

ตลาดของผู้ประกอบการมีสาเหตุมาจากความผันแปรของตัวแปรทั้งสามนี้เท่ากับ 42.1% ส่วนที่เหลืออีก 57.9% เกิดจากสาเหตุอื่น

ภาพที่ 9 แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการ
ปัญหาการตลาดของผู้ประกอบการ

บทที่ 6.3

ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

การวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อหาอำนาจในการพยากรณ์ของตัวแปรต้นแบ่งเป็น 2 ขั้นตอนคือ ในตอนแรกจะป้อนข้อมูลที่เป็นตัวแปรต้นเข้าในสมการการถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐาน (Standard Regression Equation) จากนั้นจึงใช้สมการการถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Regression Equation) เพื่อหาตัวแปรต้นหรือปัจจัยที่มีอำนาจในการทำนายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกำหนดค่านัยสำคัญ = 0.05

(รายละเอียดของสถิติสามารถดูได้จากตารางที่ 185 ถึง 192 ในภาคผนวก จ)

ตัวแปรตามที่น่าสนใจในบทนี้มีดังนี้

1. สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการ (องค์ประกอบหลัก)
2. ความรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการ (องค์ประกอบย่อย)
3. ทักษะต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการ (องค์ประกอบย่อย)
4. การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการ (องค์ประกอบย่อย)

ตัวแปรต้น ประกอบด้วย 8 องค์ประกอบหลักต่อไปนี้

1. **ลักษณะทางสังคมประชากร** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ อายุการประกอบธุรกิจ ตำแหน่ง
2. **ฐานะทางเศรษฐกิจ** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ เงินทุนจดทะเบียน ปัญหาเงินทุน การกู้เงิน จำนวนเงินที่กู้

3. **รูปแบบการดำเนินธุรกิจ** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ ประเภทสถานประกอบการ(ร้านค้า/ห้างหุ้นส่วนจำกัด/ บริษัท) การจดทะเบียนธุรกิจ (ไม่จด/จดทะเบียน) รูปแบบการจำหน่ายสินค้า (ขายปลีก/ส่ง/ทั้งปลีกและส่ง) แหล่งจำหน่ายสินค้า (ขายภายในประเทศ/ส่งออกต่างประเทศ/ทั้งขายภายในและส่งออก)

4. **ขนาดธุรกิจ** (ขนาดเล็กมาก/ขนาดเล็ก/ขนาดกลาง)

5. **สมรรถนะการจัดการแผนงานธุรกิจ** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต สมรรถนะการจัดการแผนการเงิน สมรรถนะการจัดการแผนแรงงาน และสมรรถนะการจัดการแผนการตลาด

6. **สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ สมรรถนะการจัดการปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต สมรรถนะการจัดการปัญหาเงินทุน สมรรถนะการจัดการปัญหาแรงงาน และสมรรถนะการจัดการปัญหาการตลาด

7. **การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ ความรับผิดชอบต่อชุมชน ความรับผิดชอบต่อแรงงาน ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมการทำงาน ความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค และความรับผิดชอบต่อภาษีและกฎหมาย

1. ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะในการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการ

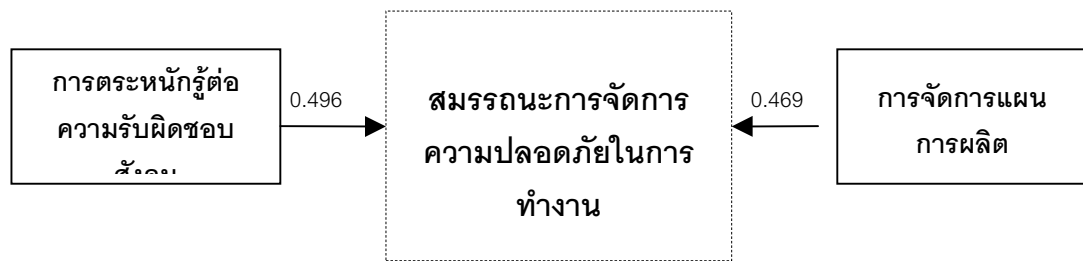
ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรย่อยหรือองค์ประกอบย่อยที่มีอำนาจในการพยากรณ์สมรรถนะในการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 เรียงตามลำดับดังนี้ การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต ซึ่งสามารถแสดงสมการพยากรณ์ในรูปของคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้คือ

$$Z_{\text{สมรรถนะการจัดการความปลอดภัย}} = .496 Z_{\text{การตระหนักรู้}} + .469 Z_{\text{แผนการผลิต}}$$

สมการพยากรณ์นี้สามารถทำนายสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 71.6 ($R^2 = .512$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.705 นั่นคือ การ

ตระหนักรู้ต่อความผิดชอบสังคม และสมรรถนะการจัดการแผนการผลิต มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 71.6 หรืออาจกล่าวได้ว่าสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการมีสาเหตุมาจากความผันแปรของตัวแปรทั้งสองนี้เท่ากับ 71.6% ส่วนที่เหลืออีก 28.4% เกิดจากสาเหตุอื่น

ภาพที่ 10 แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการ

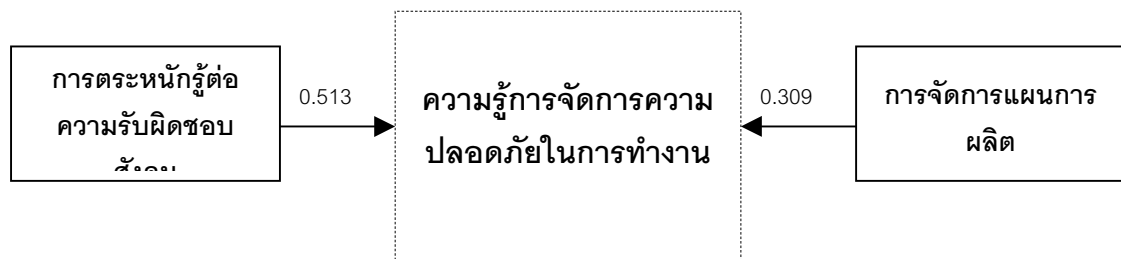
2. ปัจจัยพยากรณ์ความรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการ

ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรย่อยหรือองค์ประกอบย่อยที่มีอำนาจในการพยากรณ์ความรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 คือ การตระหนักรู้ต่อความผิดชอบสังคม และสมรรถนะการจัดการแผนการผลิต ซึ่งสามารถแสดงสมการพยากรณ์ในรูปของคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้คือ

$$Z_{\text{ความรู้}} = .513 Z_{\text{การตระหนักรู้}} + .309 Z_{\text{แผนการผลิต}}$$

สมการพยากรณ์นี้สามารถทำนายความรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 61.9 ($R^2 = .383$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.737 นั่นคือ การตระหนักรู้ต่อความผิดชอบสังคม และสมรรถนะการจัดการแผนการผลิต มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์ความรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 61.9 หรืออาจกล่าวได้ว่าความรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการมีสาเหตุมาจากความผันแปรของตัวแปรทั้งสองนี้เท่ากับ 61.9% ส่วนที่เหลืออีก 38.1% เกิดจากสาเหตุอื่น

ภาพที่ 11 แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์ความรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการ

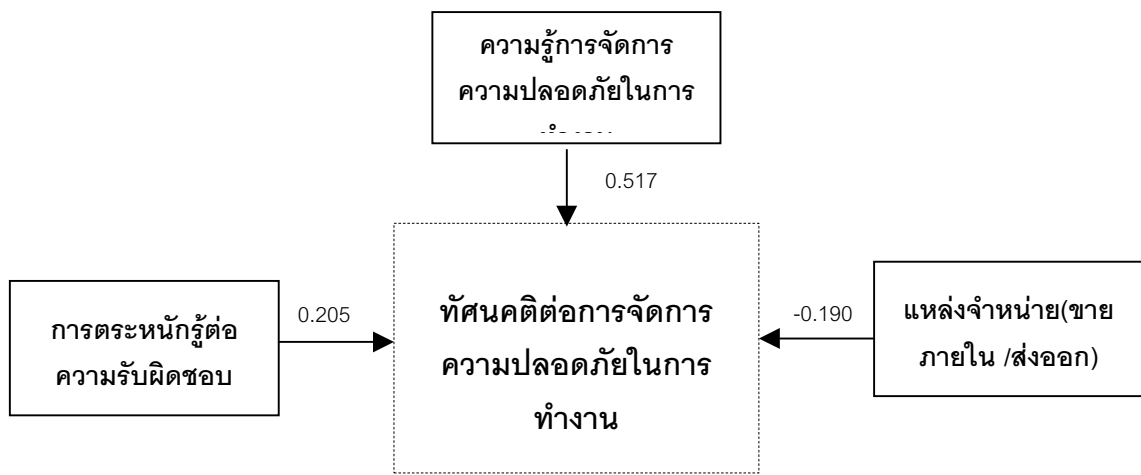

3. ปัจจัยพยากรณ์ทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการ

ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรย่อยหรือองค์ประกอบย่อยที่มีอำนาจในการพยากรณ์ทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 เรียงตามลำดับดังนี้ ความรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงาน การตระหนักรู้ต่อความผิดชอบสังคม และแหล่งจำหน่ายสินค้า (ขายภายใน/ส่งออก) ซึ่งสามารถแสดงสมการพยากรณ์ในรูปแบบของคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้คือ

$$Z_{\text{ทัศนคติ}} = .517 Z_{\text{ความรู้}} + .205 Z_{\text{การตระหนักรู้}} - .190 Z_{\text{แหล่งจำหน่ายสินค้า}}$$

ภาพที่ 12 แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์ทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการ

สมการพยากรณ์นี้สามารถทำนายทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 67.9 ($R^2 = .461$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.697 นั่นคือ ความรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงาน การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม และแหล่งจำหน่ายสินค้า (ขายภายใน/ส่งออก) มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์ทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 67.9 หรืออาจกล่าวได้ว่าทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการมีสาเหตุมาจากความผันแปรของตัวแปรทั้งสามนี้เท่ากับ 67.9% ส่วนที่เหลืออีก 32.1% เกิดจากสาเหตุอื่น

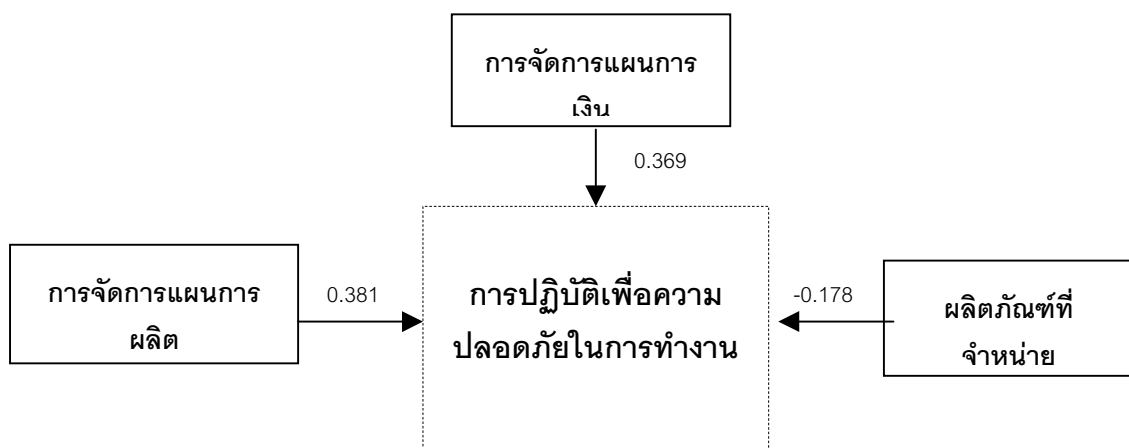
4. ปัจจัยพยากรณ์การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการ

ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรย่อยหรือองค์ประกอบย่อยที่มีอำนาจในการพยากรณ์การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 เรียงตามลำดับดังนี้ สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต สมรรถนะการจัดการแผนการเงินและประเภทของผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย ซึ่งสามารถแสดงสมการพยากรณ์ในรูปของคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้คือ

$$Z_{\text{การปฏิบัติ}} = .381 Z_{\text{แผนการผลิต}} + .369 Z_{\text{แผนการเงิน}} - .178 Z_{\text{ผลิตภัณฑ์}}$$

สมการพยากรณ์นี้สามารถทำนายการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 68.7 ($R^2 = .473$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.771 นั่นคือ สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต สมรรถนะการจัดการแผนการเงินและประเภทของผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 68.7 หรืออาจกล่าวได้ว่าการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการมีสาเหตุมาจากความผันแปรของตัวแปรทั้งสามนี้เท่ากับ 68.7% ส่วนที่เหลืออีก 31.3% เกิดจากสาเหตุอื่น

ภาพที่ 13 แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการ

บทที่ 6.4

ปัจจัยพยากรณ์ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

บทนี้จะรายงานเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ปัจจัยพยากรณ์ตัวแปรตามต่อไปนี้

1. ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ (องค์ประกอบหลัก)
2. ความเจริญก้าวหน้า (กำไร) ของธุรกิจในปัจจุบันของผู้ประกอบการ (องค์ประกอบย่อย)
3. ความพอใจต่อการดำเนินธุรกิจในปัจจุบันของผู้ประกอบการ (องค์ประกอบย่อย)
4. แนวโน้มของการความก้าวหน้าในการดำเนินธุรกิจในอนาคตของผู้ประกอบการ (องค์ประกอบย่อย)

(รายละเอียดของสถิติสามารถดูได้จากตารางที่ 193 ถึง 200 ในภาคผนวก ข)

1. ปัจจัยพยากรณ์ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ

ตัวแปรต้นประกอบด้วย 8 องค์ประกอบหลักต่อไปนี้

1. **ลักษณะทางสังคมประชากร** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ อายุการประกอบธุรกิจ

2. **ฐานะทางเศรษฐกิจ** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ เงินทุนจดทะเบียน ปัญหาเงินทุน การกู้เงิน จำนวนเงินที่กู้

3. **รูปแบบการดำเนินธุรกิจ** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ ประเภทสถานประกอบการ(ร้านค้า/ห้างหุ้นส่วนจำกัด/ บริษัท) การจดทะเบียนธุรกิจ (ไม่จด/จดทะเบียน) รูปแบบการจำหน่ายสินค้า (ขายปลีก/ส่ง/ทั้งปลีกและส่ง) แหล่งจำหน่ายสินค้า (ขายภายในประเทศ/ส่งออกต่างประเทศ/ทั้งขายภายในและส่งออก)

4. **ขนาดธุรกิจ** (ขนาดเล็กมาก/ขนาดเล็ก/ขนาดกลาง)

5. **สมรรถนะการจัดการแผนงานธุรกิจ** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ
สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต สมรรถนะการจัดการแผนการเงิน สมรรถนะการจัดการแผน
แรงงาน และสมรรถนะการจัดการแผนการตลาด

6. **สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ
สมรรถนะการจัดการปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต สมรรถนะการจัดการปัญหาเงินทุน
สมรรถนะการจัดการปัญหาแรงงาน และสมรรถนะการจัดการปัญหาการตลาด

7. **สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน** ประกอบด้วยองค์
ประกอบย่อยคือ ความรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงาน ทักษะการจัดการความปลอดภัย
ในการทำงาน และการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน

8. **การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ
ความรับผิดชอบต่อชุมชน ความรับผิดชอบต่อแรงงาน ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมการทำงาน
ความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค และความรับผิดชอบต่อภาษีและกฎหมาย

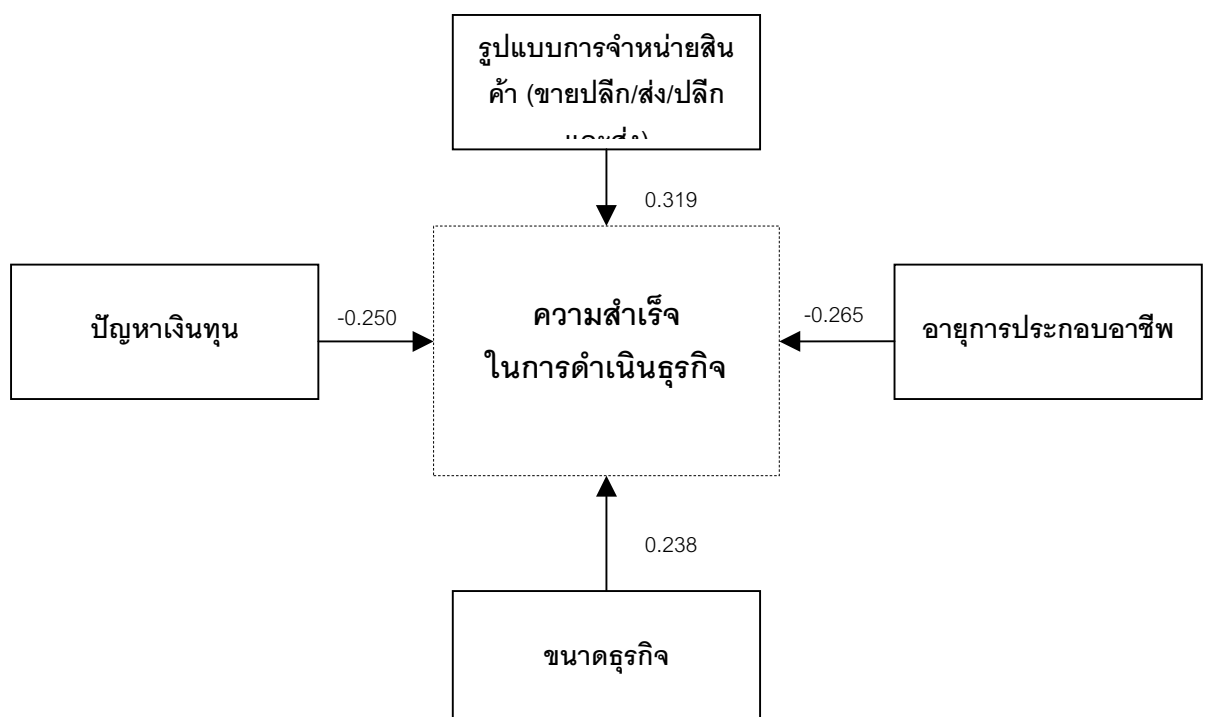
ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรย่อยหรือองค์ประกอบย่อยที่มีอำนาจในการพยากรณ์ความ
สำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 คือ รูปแบบการ
จำหน่ายสินค้า (ขายปลีก/ส่ง/ปลีกและส่ง) ปัญหาเงินทุน อายุการประกอบอาชีพ และ ขนาดธุรกิจ
ซึ่งสามารถแสดงสมการพยากรณ์ในรูปของคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้คือ

$$Z_{\text{ความสำเร็จ}} = .319 Z_{\text{รูปแบบการจำหน่ายสินค้า}} - .250 Z_{\text{ปัญหาเงินทุน}} - .265 Z_{\text{อายุ}} + .238 Z_{\text{ขนาดธุรกิจ}}$$

สมการพยากรณ์นี้สามารถทำนายความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 59.1 ($R^2 = .349$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.939 นั่นคือ รูปแบบการจำหน่ายสินค้า (ขายปลีก/ส่ง/ปลีกและส่ง) ปัญหาเงินทุน อายุการประกอบอาชีพ และขนาดธุรกิจมีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 59.1 หรืออาจกล่าวได้

ว่าความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการมีสาเหตุมาจากความผันแปรของตัวแปรทั้งสิ้น
เท่ากับ 59.1% ส่วนที่เหลืออีก 40.9% เกิดจากสาเหตุอื่น

ภาพที่ 14 แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์ความสำเร็จในการ
ดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ

2. ปัจจัยพยากรณ์ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบันของผู้ประกอบการ

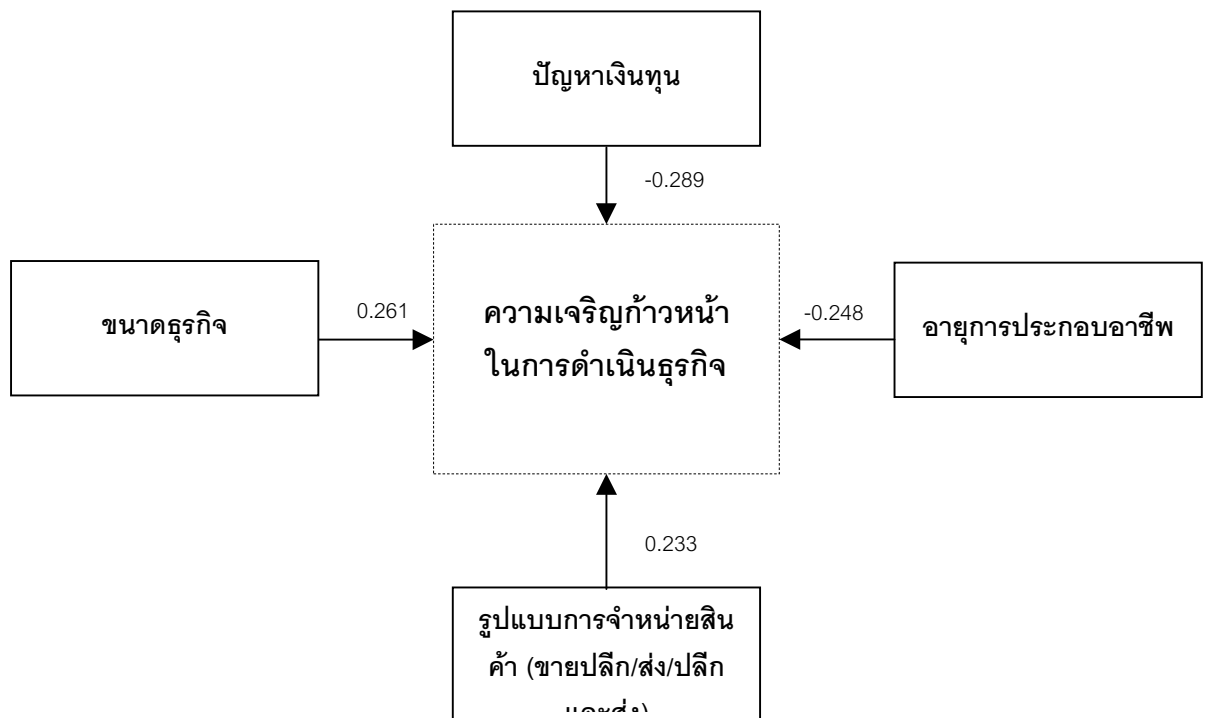
ตัวแปรต้นประกอบด้วย 8 องค์ประกอบหลักต่อไปนี้

1. **ลักษณะทางสังคมประชากร** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ อายุการประกอบธุรกิจ ตำแหน่ง
2. **ฐานะทางเศรษฐกิจ** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ เงินทุนจดทะเบียน ปัญหาเงินทุน การกู้เงิน จำนวนเงินที่กู้
3. **รูปแบบการดำเนินธุรกิจ** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ ประเภทสถานประกอบการ(ร้านค้า/ห้างหุ้นส่วนจำกัด/ บริษัท) การจดทะเบียนธุรกิจ (ไม่จด/จดทะเบียน) รูปแบบการจำหน่ายสินค้า (ขายปลีก/ส่ง/ทั้งปลีกและส่ง) แหล่งจำหน่ายสินค้า (ขายภายในประเทศ/ส่งออก ต่างประเทศ/ทั้งขายภายในและส่งออก)
4. **ขนาดธุรกิจ** (ขนาดเล็กมาก/ขนาดเล็ก/ขนาดกลาง)
5. **สมรรถนะการจัดการแผนงานธุรกิจ** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต สมรรถนะการจัดการแผนการเงิน สมรรถนะการจัดการแผนแรงงาน และสมรรถนะการจัดการแผนการตลาด
6. **สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ สมรรถนะการจัดการปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต สมรรถนะการจัดการปัญหาเงินทุน สมรรถนะการจัดการปัญหาแรงงาน และสมรรถนะการจัดการปัญหาการตลาด
7. **สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ ความรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงาน ทักษะต่อการจัดการความปลอดภัย

ภัยในการทำงาน และการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน

8. การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ ความรับผิดชอบต่อชุมชน ความรับผิดชอบต่อแรงงาน ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมการทำงาน ความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค และความรับผิดชอบต่อภาษีและกฎหมาย

ภาพที่ 15 แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบันของผู้ประกอบการ

ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรย่อยหรือองค์ประกอบย่อยที่มีอำนาจในการพยากรณ์ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบันของผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 คือ ปัญหาเงินทุน ขนาดธุรกิจ อายุการประกอบอาชีพ และ รูปแบบการจำหน่ายสินค้า (ขายปลีก/ส่ง/ปลีกและส่ง) ซึ่งสามารถแสดงสมการพยากรณ์ในรูปแบบของคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้คือ

$$Z_{\text{ความเจริญก้าวหน้า}} = -.289 Z_{\text{ปัญหาเงินทุน}} + .261 Z_{\text{ขนาดธุรกิจ}} - .248 Z_{\text{อายุการประกอบอาชีพ}} + .233 Z_{\text{รูปแบบการจำหน่ายสินค้า}}$$

สมการพยากรณ์นี้สามารถทำนายความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบันของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 56.2 ($R^2 = .316$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.926 นั่นคือ ปัญหาเงินทุน ขนาดธุรกิจ อายุการประกอบอาชีพ และ รูปแบบการจำหน่ายสินค้า (ขายปลีก/ส่ง/ปลีกและส่ง) มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบันของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 59.1 หรืออาจกล่าวได้ว่าความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบันของผู้ประกอบการมีสาเหตุมาจากความผันแปรของตัวแปรทั้งสิ้นนี้เท่ากับ 56.2% ส่วนที่เหลืออีก 43.8% เกิดจากสาเหตุอื่น

3. ปัจจัยพยากรณ์ความพอใจต่อการดำเนินธุรกิจในปัจจุบันของผู้ประกอบการ

ตัวแปรต้นประกอบด้วย 10 องค์ประกอบหลักต่อไปนี้

1. **ลักษณะทางสังคมประชากร** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ อายุการประกอบธุรกิจ
2. **ฐานะทางเศรษฐกิจ** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ เงินทุนจดทะเบียน ปัญหาเงินทุน การกู้เงิน จำนวนเงินที่กู้
3. **รูปแบบการดำเนินธุรกิจ** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ ประเภทสถานประกอบการ(ร้านค้า/ห้างหุ้นส่วนจำกัด/ บริษัท) การจดทะเบียนธุรกิจ (ไม่จด/จดทะเบียน) รูปแบบการจำหน่ายสินค้า (ขายปลีก/ส่ง/ทั้งปลีกและส่ง) แหล่งจำหน่ายสินค้า (ขายภายในประเทศ/ส่งออก ต่างประเทศ/ทั้งขายภายในและส่งออก)
4. **ขนาดธุรกิจ** (ขนาดเล็กมาก/ขนาดเล็ก/ขนาดกลาง)

5. สมรรถนะการจัดการแผนงานธุรกิจ ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ

สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต สมรรถนะการจัดการแผนการเงิน สมรรถนะการจัดการแผนแรงงาน และสมรรถนะการจัดการแผนการตลาด

6. สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ

สมรรถนะการจัดการปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต สมรรถนะการจัดการปัญหาเงินทุน สมรรถนะการจัดการปัญหาแรงงาน และสมรรถนะการจัดการปัญหาการตลาด

7. สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ

ความรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงาน ทักษะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน และการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน

8. การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ

ความรับผิดชอบต่อชุมชน ความรับผิดชอบต่อแรงงาน ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมการทำงาน ความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค และความรับผิดชอบต่อภาษีและกฎหมาย

9. ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน

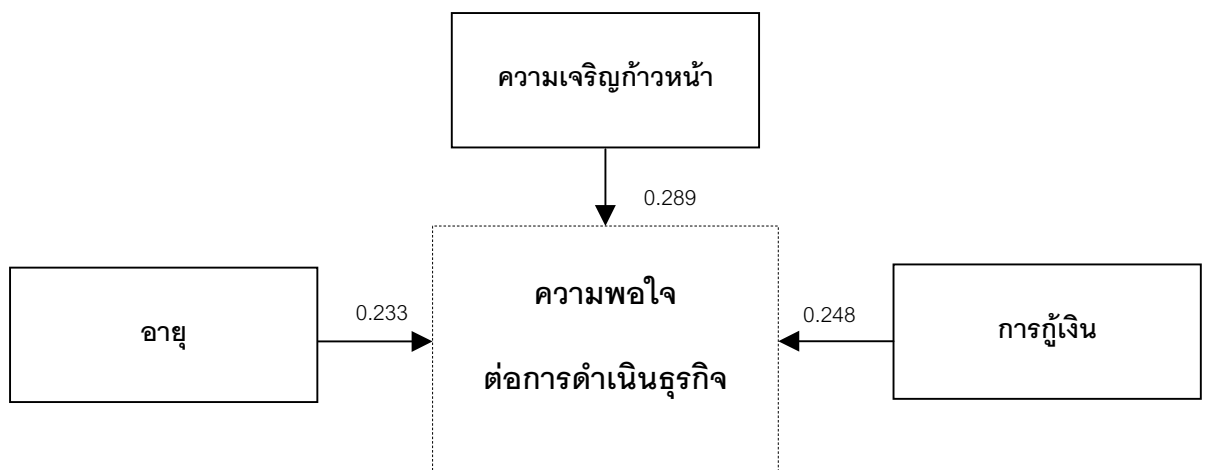
10. แนวโน้มของธุรกิจในปัจจุบัน

ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรย่อยหรือองค์ประกอบย่อยที่มีอำนาจในการพยากรณ์ความพอใจต่อการดำเนินธุรกิจในปัจจุบันของผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 คือ ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน อายุ และ การกู้เงิน ซึ่งสามารถแสดงสมการพยากรณ์ในรูปแบบของคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้คือ

$$Z_{\text{ความพอใจ}} = .289 Z_{\text{ความเจริญก้าวหน้า}} + .248 Z_{\text{อายุ}} + .233 Z_{\text{การกู้เงิน}}$$

สมการพยากรณ์นี้สามารถทำนายความพอใจต่อการดำเนินธุรกิจในปัจจุบันของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 66.2 ($R^2 = .438$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.417 นั่นคือ ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน อายุ และ การกู้เงิน มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์ความพอใจต่อการดำเนินธุรกิจในปัจจุบันของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 66.2 หรืออาจกล่าวได้ว่าความพอใจต่อการดำเนินธุรกิจในปัจจุบันของผู้ประกอบการมีสาเหตุมาจากความผันแปรของตัวแปรทั้งสามนี้เท่ากับ 66.2% ส่วนที่เหลืออีก 33.8% เกิดจากสาเหตุอื่น

ภาพที่ 16 แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์ความพอใจต่อการดำเนินธุรกิจในปัจจุบันของผู้ประกอบการ

4. ปัจจัยพยากรณ์แนวโน้มของการดำเนินธุรกิจในอนาคตของผู้ประกอบการ

ตัวแปรต้นประกอบด้วย 10 องค์ประกอบหลักต่อไปนี้

1. **ลักษณะทางสังคมประชากร** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ อายุการประกอบธุรกิจ
2. **ฐานะทางเศรษฐกิจ** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ เงินทุนจดทะเบียน ปัญหาเงินทุน การกู้เงิน จำนวนเงินที่กู้
3. **รูปแบบการดำเนินธุรกิจ** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ ประเภทสถานประกอบการ(ร้านค้า/ห้างหุ้นส่วนจำกัด/ บริษัท) การจดทะเบียนธุรกิจ (ไม่จด/จดทะเบียน) รูปแบบการจำหน่ายสินค้า (ขายปลีก/ส่ง/ทั้งปลีกและส่ง) แหล่งจำหน่ายสินค้า (ขายภายในประเทศ/ส่งออก ต่างประเทศ/ทั้งขายภายในและส่งออก)
4. **ขนาดธุรกิจ** (ขนาดเล็กมาก/ขนาดเล็ก/ขนาดกลาง)
5. **สมรรถนะการจัดการแผนงานธุรกิจ** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต สมรรถนะการจัดการแผนการเงิน สมรรถนะการจัดการแผนแรงงาน และสมรรถนะการจัดการแผนการตลาด
6. **สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ สมรรถนะการจัดการปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต สมรรถนะการจัดการปัญหาเงินทุน สมรรถนะการจัดการปัญหาแรงงาน และสมรรถนะการจัดการปัญหาการตลาด
7. **สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ ความรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงาน ทักษะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน และการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน
8. **การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบต่อสังคม** ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ

ความรับผิดชอบต่อชุมชน ความรับผิดชอบต่อแรงงาน ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมการทำงาน
ความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค และความรับผิดชอบต่อภาษีและกฎหมาย

9. ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน

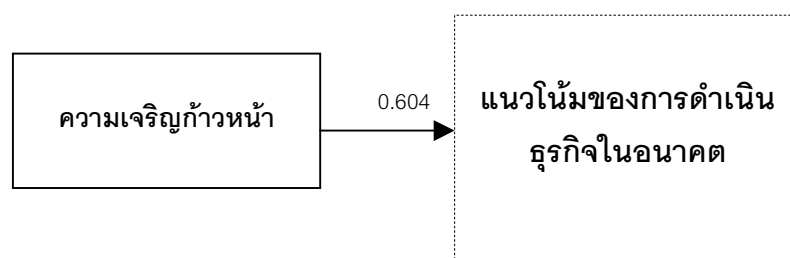
10. ความพอใจต่อการดำเนินธุรกิจในปัจจุบัน

ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรย่อยหรือองค์ประกอบย่อยที่มีอำนาจในการพยากรณ์แนวโน้มของการดำเนินธุรกิจในอนาคตของผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 คือ ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน ซึ่งสามารถแสดงสมการพยากรณ์ในรูปของคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้คือ

$$Z_{\text{แนวโน้มการดำเนินธุรกิจ}} = .604 Z_{\text{ความเจริญก้าวหน้า}}$$

สมการพยากรณ์นี้สามารถทำนายแนวโน้มของการดำเนินธุรกิจในอนาคตของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 60.4 ($R^2 = .365$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.842 นั่นคือ ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน มีอำนาจในการพยากรณ์แนวโน้มของการดำเนินธุรกิจในอนาคตของผู้ประกอบการได้ร้อยละ 60.4 หรืออาจกล่าวได้ว่าแนวโน้มของการดำเนินธุรกิจในอนาคตของผู้ประกอบการมีสาเหตุมาจากความผันแปรของตัวแปรนี้เท่ากับ 60.4% ส่วนที่เหลืออีก 39.6% เกิดจากสาเหตุอื่น

ภาพที่ 17 แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเพื่อการพยากรณ์แนวโน้มของการดำเนินธุรกิจในอนาคตของผู้ประกอบการ

บทที่ 7

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายสำรวจ ลักษณะพื้นฐานทางประชากร สังคม เศรษฐกิจ ทักษะต่อการส่งเสริมการรับงานมาทำที่บ้าน รูปแบบการทำธุรกิจ สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม และความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน ในจังหวัดเชียงใหม่และลำพูน จำนวน 281 คน

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยได้แก่ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมที่มีคนงานรับงานกลับไปทำที่บ้านที่เป็นกลุ่มเป้าหมายของการวิจัย ตอนที่ 1 และต้องเป็นวิสาหกิจที่จำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านแบบใดแบบหนึ่งในจำนวน 10 ผลิตภัณฑ์ต่อไปนี้ ผลิตภัณฑ์ไม้ ผลิตภัณฑ์เซรามิก เครื่องปั้นดินเผา ผลิตภัณฑ์จักสาน ผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า ผลิตภัณฑ์กระดาษ ผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป ผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง หรือเจียรนัยพลอย ผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก และผลิตภัณฑ์รูปหอม เทียนหอมหรือภาพวาด วิธีการสุ่มตัวอย่างใช้วิธีการคัดเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย "แบบสำรวจสมรรถนะของวิสาหกิจจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน" ซึ่ง ครอบคลุมเนื้อหา 6 ประเด็นคือ (1) ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ประกอบการ (2) สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ (3) สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ (4) สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน (5) การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม และ (6) ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

สถิติที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย (1) ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ เพื่อนำเสนอข้อมูลพื้นฐาน (2) ค่าเอฟ (F-test) และ ค่า LSD (Least significant difference) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม (3) สมการการถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐาน (Standard Regression Equation) และสมการการถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Regression Equation) เพื่อหาอำนาจในการพยากรณ์ โดยกำหนดค่านัยสำคัญ ที่ระดับ 0.05

ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

1. ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายสินค้า หัตถกรรมพื้นบ้าน

1.1 ลักษณะพื้นฐานทางประชากร สังคม เศรษฐกิจ และการทำธุรกิจ

กลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการจำนวน 281 คน มีสถานประกอบการอยู่ในเขตจังหวัดเชียงใหม่ ร้อยละ 87.9 และเขตจังหวัดลำพูนร้อยละ 12.1 มีอายุระหว่าง 16-78 ปี อายุเฉลี่ย 39 ปี ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี นักถือศาสนาพุทธ มีสถานภาพสมรสคู่

ร้อยละ 40.9 ของวิสาหกิจที่ใช้ในการศึกษานี้เป็นวิสาหกิจขนาดเล็กมากที่มีคนงานต่ำกว่า 5 คน ร้อยละ 55.1 เป็นวิสาหกิจขนาดเล็กที่มีคนงาน 11-50 คน และร้อยละ 0.4 เป็นวิสาหกิจขนาดกลางที่มีคนงาน 51-200 คน

หากแบ่งประเภทของวิสาหกิจตามการจดทะเบียนการค้า สามารถแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 ประเภทเรียงตามลำดับดังนี้ วิสาหกิจที่เป็นร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียนมีจำนวนร้อยละ 70.5 วิสาหกิจที่จดทะเบียนเป็นบริษัทมีร้อยละ 14.9 และวิสาหกิจที่จดทะเบียนเป็นห้างหุ้นส่วนจำกัดมีร้อยละ 14.6 โดยวิสาหกิจเหล่านี้มีทุนจดทะเบียนตั้งแต่ต่ำกว่า 1 ล้านบาทไปจนถึง 10 ล้านบาทขึ้นไป

เมื่อแบ่งตามรูปแบบการจำหน่ายสินค้า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 45.7 เป็นสถานประกอบการที่ขายส่งและปลีก รองลงมาคือ ร้อยละ 29.9 เป็นสถานประกอบการเฉพาะขายปลีก และร้อยละ 24.5 เป็นสถานประกอบการขายส่ง ในจำนวนสถานประกอบการเหล่านี้เป็นวิสาหกิจที่ขายผลิตภัณฑ์ภายในประเทศมากที่สุด รองลงมาคือ วิสาหกิจที่ขายผลิตภัณฑ์ทั้งภายในและต่างประเทศ และวิสาหกิจที่ขายส่งขายต่างประเทศตามลำดับ

ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านมากกว่าครึ่ง (ร้อยละ 69.5) มีปัญหาเกี่ยวกับเงินทุนในการทำธุรกิจและเคยกู้เงิน (ร้อยละ 64.7) โดยกู้เงินจากธนาคารพาณิชย์

ธนาคารเพื่อการเกษตรและธนาคารอาคารสงเคราะห์มากที่สุด รองลงมาคือกู้เงินจากกลุ่มหรือชมรม หรือสหกรณ์ประจำหมู่บ้าน เพื่อนหรือญาติหรือคนรู้จัก ตามลำดับ

เมื่อถามถึงความสำคัญของปัจจัยต่างๆที่มีต่อการดำเนินธุรกิจ ผู้ประกอบการให้ความสำคัญกับปัจจัยเกี่ยวกับเงินทุนมากที่สุด รองลงมาคือ ลูกค้า การตลาด วัตถุดิบ การจัดการ แรงงาน และคู่แข่ง ตามลำดับ โดยผู้ประกอบการที่ให้ความสำคัญกับแรงงานมีเพียงร้อยละ 2.6 เท่านั้น

1.2 ทิศต่อคนงานที่รับงานมาทำที่บ้าน

ส่วนใหญ่ร้อยละ 67.8 ของผู้ประกอบการรายงานว่า แนวโน้มของอาชีพการรับงานมาทำที่บ้านน่าจะเพิ่มมากขึ้น และปัญหาการรับงานมาทำที่บ้านจะส่งผลกระทบต่อปัญหาระหว่างบุคคลในชุมชนมากที่สุด รองลงมาคือ ปัญหามลภาวะ ปัญหาสุขภาพคนงาน ปัญหาทำให้คนในชุมชนฟุ้งเฟ้อขึ้น ปัญหาสุขภาพของคนในชุมชน และปัญหาทำลายป่าไม้ ตามลำดับ โดยผู้ประกอบการประมาณครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 51.2) มีความเห็นว่าปัญหาสุขภาพของแรงงานมีผลกระทบต่อธุรกิจน้อยหรือน้อยมาก และสาเหตุหลักของปัญหาการรับงานมาทำที่บ้านเกิดจากตัวแรงงานเอง เช่น การขาดฝีมือแรงงาน ขาดการตระหนักถึงปัญหาของตน ขาดเงินทุนแรงงาน มีเพียงร้อยละ 5.0 เท่านั้นที่มีความเห็นว่าปัญหาเกิดจากการที่สถานประกอบการไม่ใส่ใจหรือให้ความร่วมมือ

เมื่อถามถึงการส่งเสริมอาชีพการรับงานมาทำที่บ้าน ผู้ประกอบการเกือบครึ่งยอมรับว่าการอบรมเพื่อพัฒนาทักษะฝีมือ (ร้อยละ 49.8) เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดต่อการส่งเสริมอาชีพการรับงานมาทำที่บ้าน อย่างไรก็ตาม เมื่อถามถึงการวางแผนงบประมาณสำหรับการอบรมทักษะฝีมือคนงาน ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 82.1 รายงานว่าวิสาหกิจของตนไม่มีงบประมาณสำหรับการฝึกอบรมเพื่อการพัฒนาทักษะฝีมือของผู้รับงานมาทำที่บ้าน

ส่วนแผนการเกี่ยวกับการให้ค่าตอบแทนและสวัสดิการแก่คนงานที่รับงานมาทำที่บ้าน ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 67.2 ยอมรับว่าสถานประกอบการควรเพิ่มระบบสวัสดิการแก่คนงานที่รับงานไปทำที่บ้าน ซึ่งขณะนี้ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ ร้อยละ 82.1 ยังไม่เคยมีแผนการจัดสวัสดิการแก่คนงาน เมื่อถามว่าหากกฎหมายบังคับให้สถานประกอบการต้องจัดสวัสดิการแก่คนงาน จะส่งผลกระทบต่อการทำธุรกิจหรือไม่ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 42.5 รายงานว่าไม่แน่ใจ ร้อยละ 37.6 รายงานว่ามีผลกระทบแน่นอน ส่วนร้อยละ 19.9 รายงานว่าไม่ส่งผลกระทบเลย

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 80.9 ไม่ทราบว่างบประมาณที่ใช้จ่ายในการฝึกอบรมคนงานสามารถนำไปหักภาษีได้ ขณะที่ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 70.8 เสนอว่า รัฐบาลควรออกกฎหมายคุ้มครองผู้รับงานมาทำที่บ้าน และผู้ประกอบการประมาณร้อยละ 34.8 เสนอว่ารายจ่ายต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาคนงานทุกประเภทควรสามารถนำไปหักภาษีได้

สำหรับข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการให้ค่าตอบแทนและสวัสดิการแก่คนงานนั้น ผู้ประกอบการเสนอว่า ค่าตอบแทนที่สถานประกอบการควรจัดให้แก่ผู้รับงานมาทำที่บ้านมากที่สุด 3 อันดับแรกคือค่าจ้าง รองลงมาคือ เงินรางวัลพิเศษกรณีทำผลงานดี และการเพิ่มเงินเดือนและค่าจ้าง ส่วนสวัสดิการที่เป็นตัวเงินที่ควรจัดให้แก่คนงาน 3 อันดับแรกคือการให้กู้เงิน การพยาบาลรักษาการเจ็บป่วยหรืออุบัติเหตุจากการทำงาน และ ค่าฌาปนกิจ สวัสดิการที่ไม่เป็นตัวเงินได้แก่ การแนะนำและให้คำปรึกษาเกี่ยวกับวิธีการทำงานที่ถูกต้องและมีประสิทธิภาพแก่คนงาน น้ำดื่มและอาหารกลางวัน และการจัดหาวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือหรือเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิตชิ้นงานให้ สำหรับวันหยุดงานนั้น สถานประกอบการควรให้คนงานมีวันหยุดตามประเพณี และวันหยุดพักผ่อนประจำปี นอกจากนี้สถานประกอบการควรจัดฝึกอบรมเกี่ยวกับความรู้และทักษะฝีมือในการทำงาน จัดผู้ควบคุมงานคอยสอนแนะและให้คำปรึกษาปัญหาที่เกี่ยวข้องกับงาน และจัดทัศนศึกษานอกสถานที่เพื่อเพิ่มความรู้เกี่ยวกับงานแก่คนงาน

1.3 สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ

จากการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการร้อยละ 45.5 มีการจัดทำแผนงานธุรกิจประจำปีต่างๆ (เช่น แผนการผลิต แผนการเงิน แผนแรงงาน และแผนการตลาด) ต่ำกว่าร้อยละ 50 ของแผนงานที่กำหนดให้ทั้งหมด ร้อยละ 32.3 มีการจัดทำแผนงานธุรกิจต่างๆอยู่ระหว่างร้อยละ 50-75 ของแผนงานที่กำหนดให้ทั้งหมด และร้อยละ 22.2 มีการจัดทำแผนงานธุรกิจต่างๆมากกว่าร้อยละ 75 ของแผนงานที่กำหนดให้ทั้งหมด

ในจำนวนสมรรถนะการจัดการแผนงานธุรกิจทั้งหมด ผู้ประกอบการมีสมรรถนะการจัดการแผนการผลิตมากที่สุด รองลงมาได้แก่ สมรรถนะการจัดการแผนการเงิน สมรรถนะการจัดการแผนแรงงาน และสมรรถนะการจัดการแผนการตลาด ตามลำดับ

1.3 สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 71.9 มีสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 14.5 มีสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจในระดับต่ำ ส่วนร้อยละ 13.6 มีสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจในระดับสูง

ในจำนวนปัญหาทั้งหมด ผู้ประกอบการประสบปัญหาการตลาดมากที่สุด รองลงมาได้แก่ ปัญหาเงินทุน ปัญหาแรงงาน และปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต ตามลำดับ

ปัญหาการตลาดที่ควรได้รับการแก้ไขเรียงตามลำดับดังนี้ การขาดความรู้ทางการตลาด คู่แข่งขันมีมาก ยอดขายต่ำ ค่าโฆษณาแพง ค่าขนส่งแพง สถานที่จำหน่ายไม่เพียงพอหรือคับแคบเกินไป

ปัญหาเงินทุนที่ควรได้รับการแก้ไขเรียงตามลำดับดังนี้ ดอกเบี้ยเงินกู้สูงเกินไป ต้นทุนการผลิตสูง ไม่มีเงินลงทุน มีความยากลำบากในการหาเงินกู้ ปัญหาการเสียหาย ปัญหาการทำบัญชี

ปัญหาแรงงานที่ควรได้รับการแก้ไขเรียงตามลำดับดังนี้ การขาดแคลนแรงงานที่มีฝีมือคนงานขาดทักษะในการทำงาน คนงานขาดงานบ่อย ค่าแรงสูง สวัสดิการคนงาน ความปลอดภัยและสุขภาพของคนงาน

ปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิตที่ควรได้รับการแก้ไขเรียงตามลำดับดังนี้ วัตถุดิบราคาแพง การตัดราคาจากผู้ผลิตคนอื่น สินค้าขายยาก สินค้าราคาถูกเกินไป วัตถุดิบมีคุณภาพต่ำ วัตถุดิบหายาก คุณภาพสินค้าไม่ดีเท่าที่ควร

1.5 สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

ผู้ประกอบการร้อยละ 97.6 มีสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 1.9 มีสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับน้อย ส่วนผู้ประกอบการร้อยละ 0.5 มีสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานในระดับมาก

เมื่อแยกวิเคราะห์องค์ประกอบย่อย พบว่า ผู้ประกอบการร้อยละ 68.2 มีความรู้เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 31.0 มีความรู้เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระดับมาก ส่วนผู้ประกอบการร้อยละ 0.8 มีความรู้การจัดการความปลอดภัยระดับน้อย

ส่วนทัศนคตินั้น พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 70.0 มีทัศนคติที่ดีปานกลางต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงานแก่คนงาน ผู้ประกอบการร้อยละ 30.0 มีทัศนคติที่ดีมากต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงานแก่คนงาน แต่ไม่มีผู้ประกอบการที่มีทัศนคติที่ดีมากต่อการจัดการความปลอดภัยแก่คนงานเลย

อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 93.4 มีการปฏิบัติเพื่อส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงานแก่คนงานอยู่ในระดับน้อย กล่าวคือ ได้ทำกิจกรรมหรือปฏิบัติเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัยต่ำกว่าร้อยละ 50 ของกิจกรรมที่กำหนดให้ มีเพียงร้อยละ 6.6 เท่านั้นที่มีการปฏิบัติในระดับปานกลางคือได้คะแนนปฏิบัติอยู่ระหว่างร้อยละ 50- 75 ที่น่าสังเกตคือ ไม่มีผู้ประกอบการที่มีการปฏิบัติในระดับมากเลย

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน ปรากฏว่า ผู้ประกอบการทำคะแนนทัศนคติสูงสุด คือ ได้ร้อยละ 74.10 รองลงมาคือคะแนนความรู้ ได้ร้อยละ 72.64 ส่วนคะแนนการปฏิบัติได้เพียงร้อยละ 39.17

1.6 การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 73.5 มีการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 25.6 มีการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวมอยู่ในระดับสูง ส่วนร้อยละ 0.8 มีการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวมอยู่ในระดับต่ำ

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของคะแนนการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม พบว่า ผู้ประกอบการทำคะแนนความรับผิดชอบต่อแรงงานสูงสุด รองลงมาได้แก่ ความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมการทำงาน ความรับผิดชอบต่อภาษีและกฎหมาย และความรับผิดชอบต่อชุมชน ตามลำดับ

1.7 ความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจ

เมื่อถามถึงสภาพการดำเนินธุรกิจในปัจจุบัน พบว่า ผู้ประกอบการร้อยละ 57.2 รายงานว่า ธุรกิจหดถดถอยพื้นที่ที่กำลังทำอยู่นั้นมีความเจริญเท่าเดิมไม่ขยายตัว ร้อยละ 33.8 รายงานว่า สภาพการดำเนินธุรกิจของตนกำลังเจริญก้าวหน้าดี และเพียงร้อยละ 9.0 ที่รายงานว่าธุรกิจของตน แย่ลงกว่าเดิม

ส่วนความพึงพอใจต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 69.7 มีความพอใจปานกลางกับผลการดำเนินธุรกิจ ร้อยละ 19.9 ไม่พอใจกับผลการดำเนินงาน และเพียงร้อยละ 10.5 ที่มีความพอใจมากกับผลการดำเนินธุรกิจ

สำหรับการคาดการณ์ต่อกิจการในอนาคต พบว่า ร้อยละ 55.2 ของผู้ประกอบการคาดการณ์ว่าธุรกิจของตนมีแนวโน้มดีขึ้น ร้อยละ 40.5 ไม่มีความแน่ใจ มีเพียงร้อยละ 4.3 เท่านั้นที่คาดการณ์ว่าแนวโน้มของธุรกิจน่าจะแย่ลง โดยร้อยละ 63.5 ของผู้ประกอบการมีโครงการที่จะขยายกิจการในอนาคต และร้อยละ 36.5 ไม่คิดจะขยายกิจการ

โดยสรุปจากทั้ง 3 ดังกล่าว ผู้ประกอบการร้อยละ 56.9 ประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจสูง ร้อยละ 36.1 ประสบความสำเร็จในระดับปานกลาง และร้อยละ 6.9 ประสบความสำเร็จในระดับต่ำ

2. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

2.1 สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ

ผู้ประกอบการที่มีสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก รองลงมาคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิก เครื่องปั้นดินเผา ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป

รูป ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม่ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ และผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เงินนยพลอย ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวมระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 9 กลุ่มพบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 9 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่ามีบางคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2.2 สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของปัญหาการทำธุรกิจโดยรวมมากที่สุด (หรือมีสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจโดยรวมต่ำสุด) คือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายสินค้ามากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิก เครื่องปั้นดินเผา ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เงินนยพลอย และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 9 กลุ่มพบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 9 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่ามีบางคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผู้ประกอบการที่มีปัญหาการตลาดมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ

ผู้ประกอบการที่มีปัญหาเงินทุนมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ

ผู้ประกอบการที่มีปัญหาแรงงานมากที่สุดคือผู้ประกอบการธุรกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้

ผู้ประกอบการที่มีปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต คือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้

2.3 สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป รองลงมาได้แก่ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิก เครื่องปั้นดินเผา ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เงินนยพลอย ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 9 กลุ่มพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 9 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่ามีบางคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2.4 การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิก เครื่องปั้นดินเผา รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เงินนยพลอย ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 9 กลุ่มพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 9 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่ามีบางคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2.5 ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เจียรนัยพลอย ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิก เครื่องปั้นดินเผา ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 9 กลุ่ม พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 9 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่ามีบางคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. การเปรียบเทียบระหว่างผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด และ บริษัทจำกัด

3.1 สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ

ผู้ประกอบการที่มีสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัด รองลงมาคือ ผู้ประกอบการบริษัทจำกัด และ ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวมระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่ม พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ

ผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัด และ ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน
ผู้ประกอบการบริษัทจำกัด และ ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน

3.2 สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของปัญหาการทำธุรกิจโดยรวมมากที่สุด (หรือมีสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจโดยรวมต่ำสุด) คือ ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน รองลงมาคือ ผู้ประกอบการบริษัทจำกัด และผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัด) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจโดยรวมระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่าไม่มีคู่ใดมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

3.3 สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

ผู้ประกอบการ ที่มีคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัด รองลงมาคือ ผู้ประกอบการบริษัทจำกัด และผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่มพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่ามีคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ

ผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัด และ ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน
ผู้ประกอบการบริษัทจำกัด และ ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน

3.4 การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการบริษัทจำกัด รองลงมาคือ ผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัด และ ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการจัดทำการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวมระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่าไม่มีคู่ใดมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

3.5 ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัด รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการบริษัทจำกัด ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าคะแนนเฉลี่ยของทั้ง 3 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่าไม่มีคู่ใดมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

4. การเปรียบเทียบระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง

4.1 สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ

ผู้ประกอบการที่มีสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการขายส่งและปลีก รองลงมาคือ ผู้ประกอบการขายส่ง และ ผู้ประกอบการขายปลีก ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวมระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่ม พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่าไม่มีคู่ใดที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

4.2 สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของปัญหาการทำธุรกิจโดยรวมมากที่สุด (หรือมีสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจโดยรวมต่ำสุด) คือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายส่ง รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายปลีกและส่ง ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจโดยรวมระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่าไม่มีคู่ใดมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

4.3 สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการขายส่ง ผู้ประกอบการขายส่งและปลีก และ ผู้ประกอบการขายปลีก ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่มพบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่าไม่มีคู่ใดที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4.4 การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายส่ง รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายปลีกและส่ง และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการจัดทำ การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวมระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่าไม่มีคู่ใดมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

4.5 ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการขายปลีกและส่ง รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการขายส่ง และ ผู้ประกอบการขายปลีก

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าคะแนนเฉลี่ยของทั้ง 3 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคือ

ผู้ประกอบการขายส่ง และ ผู้ประกอบการขายปลีก

ผู้ประกอบการขายปลีกและส่ง และ ผู้ประกอบการขายปลีก

5. เปรียบเทียบระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ

5.1 สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ

ผู้ประกอบการที่มีสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวมระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่ม พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ

5.2 สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของปัญหาการทำธุรกิจโดยรวมมากที่สุด (หรือมีสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจโดยรวมต่ำสุด) คือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจโดยรวมระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อนำกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ

5.3 สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่มพบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่าไม่มีคู่ใดที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ

5.4 การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของการจัดทำการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการจัดทำการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวมระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่าไม่มีคู่ใดมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

5.5 ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าคะแนนเฉลี่ยของทั้ง 3 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจส่งออกต่างประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ

ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ และ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจทั้งขายภายในและส่งออกต่างประเทศ

6. เปรียบเทียบระหว่างผู้ประกอบการที่มีระดับความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจแตกต่างกัน

6.1 สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ

ผู้ประกอบการที่มีสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวมระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่ม พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ใดที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ

6.2 สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของปัญหาการทำธุรกิจโดยรวมมากที่สุด (หรือมีสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจโดยรวมต่ำสุด) คือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจโดยรวมระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อนำกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่าคู่ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคือ

ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง
ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง

6.3 สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ

เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานที่ละองค์ประกอบ พบว่า ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของความรู้และการปฏิบัติสูงสุดคือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ ตามลำดับ

ส่วนผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของทัศนคติสูงสุดคือ ผู้ประกอบการที่มีความสำเร็จสูง รองลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ และ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน และ องค์ประกอบย่อย (ความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติ) ระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่มพบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆ ทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่าไม่มีคู่ใดที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ

6.4 การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม

ผู้ประกอบการที่มีคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวมมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ รองลงมาคือ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง และผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จปานกลาง ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการจัดทำการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมโดยรวมระหว่างผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำกลุ่มต่างๆทั้ง 3 กลุ่มเหล่านี้มาทดสอบเป็นรายคู่ ปรากฏว่าไม่มีคู่ใดมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

7. ปัจจัยที่มีอำนาจในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ

ปัจจัยที่มีอำนาจในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยรวมของผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เรียงตามลำดับดังนี้ การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน ขนาดธุรกิจ การศึกษา และเงินทุนจดทะเบียน โดยปัจจัยเหล่านี้มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจได้ร้อยละ 77 ($R^2 = 0.594$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.664

ปัจจัยที่มีอำนาจในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนการผลิตของผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน ขนาดธุรกิจ และปัญหาการเงิน โดยปัจจัยเหล่านี้มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนการผลิตได้ร้อยละ 63.9 ($R^2 = .408$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.760

ปัจจัยที่มีอำนาจในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนการเงินของผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเรียงตามลำดับดังนี้ การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน การศึกษา การจดทะเบียนธุรกิจ และอายุปฏิบัติ โดยปัจจัยเหล่านี้มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนการเงินได้ร้อยละ 68.2 ($R^2 = .465$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.773

ปัจจัยที่มีอำนาจในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนแรงงานของผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 เรียงตามลำดับดังนี้ การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน

เงินทุนจดทะเบียน อายุการประกอบอาชีพ และขนาดธุรกิจ โดยปัจจัยเหล่านี้มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนแรงงานได้ร้อยละ 70.9 ($R^2 = .503$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.743

ปัจจัยที่มีอำนาจในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนการตลาดของผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเรียงตามลำดับดังนี้ การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน การศึกษาขนาดธุรกิจ ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย และเงินทุนจดทะเบียน โดยปัจจัยเหล่านี้มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนการตลาดได้ร้อยละ 62.4 ($R^2 = .389$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.814

8. ปัจจัยที่มีอำนาจในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

ปัจจัยที่มีอำนาจในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเรียงตามลำดับดังนี้ การตระหนักรู้ต่อความผิดชอบสังคม สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต และปัญหาแรงงาน โดยปัจจัยเหล่านี้มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานได้ร้อยละ 73.4 ($R^2 = .538$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.689

ปัจจัยที่มีอำนาจในการพยากรณ์ความรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเรียงตามลำดับดังนี้ การตระหนักรู้ต่อความผิดชอบสังคม และสมรรถนะการจัดการแผนการผลิต โดยปัจจัยเหล่านี้มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์ความรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงานได้ร้อยละ 63.2 ($R^2 = .400$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.725

ปัจจัยที่มีอำนาจในการพยากรณ์ทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเรียงตามลำดับดังนี้ ความรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงาน การตระหนักรู้ต่อความผิดชอบสังคม และแหล่งจำหน่ายสินค้า (ขายภายใน/ส่งออก) โดยปัจจัยเหล่านี้มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์ทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงานได้ร้อยละ 68.7 ($R^2 = .472$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.697

ปัจจัยที่มีอำนาจในการพยากรณ์การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเรียงตามลำดับดังนี้ สมรรถนะการจัดการแผนการเงิน สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต และอาชีพ โดยปัจจัยเหล่านี้มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงานได้ร้อยละ 68.7 ($R^2 = .472$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.774

9. ปัจจัยที่มีอำนาจในการพยากรณ์ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

ปัจจัยที่มีอำนาจในการพยากรณ์ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเรียงตามลำดับดังนี้ รูปแบบการจำหน่ายสินค้า (ขายปลีก/ส่ง/ปลีกและส่ง) ปัญหาเงินทุน อายุการประกอบอาชีพ และ ขนาดธุรกิจ โดยปัจจัยเหล่านี้มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจได้ร้อยละ 59.1 ($R^2 = .349$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.939

ปัจจัยที่มีอำนาจในการพยากรณ์ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเรียงตามลำดับดังนี้ ปัญหาเงินทุน ขนาดธุรกิจ อายุการประกอบอาชีพ และ รูปแบบการจำหน่ายสินค้า (ขายปลีก/ส่ง/ปลีกและส่ง) โดยปัจจัยเหล่านี้มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบันได้ร้อยละ 56.2 ($R^2 = .316$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.926

ปัจจัยที่มีอำนาจในการพยากรณ์ความพอใจต่อการดำเนินธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเรียงตามลำดับดังนี้ ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน อายุ และการกู้เงิน โดยปัจจัยเหล่านี้มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์ความพอใจต่อการดำเนินธุรกิจได้ร้อยละ 66.2 ($R^2 = .438$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.417

ปัจจัยที่มีอำนาจในการพยากรณ์แนวโน้มของการดำเนินธุรกิจในอนาคตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเรียงตามลำดับดังนี้ ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบันโดยปัจจัยเหล่านี้มีอำนาจร่วมกันในการพยากรณ์แนวโน้มของการดำเนินธุรกิจในอนาคตได้ร้อยละ 60.4 ($R^2 = .365$) มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.842

บทที่ 8

ข้อเสนอแนะ

จากผลงานวิจัยนี้ ได้ข้อมูลพื้นฐานที่มีประโยชน์ต่อการเสนอแนะเพื่อการพัฒนาวิสาหกิจ
จำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านตลอดจนคุณภาพชีวิตของผู้รับงานมาทำที่บ้านดังนี้

1. สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายสินค้า
หัตถกรรมพื้นบ้านที่รัฐบาลควรให้ความสำคัญและแก้ไขเป็นอันดับแรกคือ สมรรถนะการจัดการ
ปัญหาการตลาด รองลงมาได้แก่ สมรรถนะการจัดการปัญหาเงินทุน สมรรถนะการจัดการปัญหา
แรงงาน และสมรรถนะการจัดการปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต ตามลำดับ

ปัญหาการตลาดที่ควรได้รับการแก้ไขเรียงตามลำดับดังนี้ การขาดความรู้ทางการตลาด คู่
แข่งขันมีมาก ยอดขายต่ำ ค่าโฆษณาแพง ค่าขนส่งแพง สถานที่จำหน่ายไม่เพียงพอหรือคับแคบเกิน
ไป

ปัญหาเงินทุนที่ควรได้รับการแก้ไขเรียงตามลำดับดังนี้ ดอกเบี้ยเงินกู้สูงเกินไป ต้นทุนการ
ผลิตสูง ไม่มีเงินลงทุน มีความยากลำบากในการหาเงินกู้ ปัญหาการเสียภาษี ปัญหาการทำบัญชี

ปัญหาแรงงานที่ควรได้รับการแก้ไขเรียงตามลำดับดังนี้ การขาดแคลนแรงงานที่มีฝีมือคน
งานขาดทักษะในการทำงาน คนงานขาดงานบ่อย ค่าแรงสูง สวัสดิการคนงาน ความปลอดภัยและ
สุขภาพของคนงาน

ปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิตที่ควรได้รับการแก้ไขเรียงตามลำดับดังนี้ วัตถุดิบ
ราคาแพง การตัดราคาจากผู้ผลิตคนอื่น สินค้าขายยาก สินค้าราคาถูกเกินไป วัตถุดิบมีคุณภาพต่ำ
วัตถุดิบหายาก คุณภาพสินค้าไม่ดีเท่าที่ควร

2. ผู้ประกอบการที่ควรได้รับการส่งเสริมสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจเรียงตาม
ลำดับความรุนแรงของปัญหาดังต่อไปนี้ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ รอง
ลงมาได้แก่ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิต
ภัณฑ์จักสาน ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่าย
ผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา ผู้ประกอบการ
วิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์

เครื่องเงิน เงิน ทอง เจียรนัยพลอย และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป ตามลำดับ

ผู้ประกอบการที่มีปัญหาการตลาดมากที่สุด (หรือมีสมรรถนะการจัดการปัญหาการตลาดต่ำสุด) คือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ

ผู้ประกอบการที่มีปัญหาการเงินมากที่สุด (หรือมีสมรรถนะการจัดการปัญหาการเงินต่ำสุด) คือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ

ผู้ประกอบการที่มีปัญหาแรงงานมากที่สุด (หรือมีสมรรถนะการจัดการปัญหาแรงงานต่ำสุด) คือผู้ประกอบการธุรกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้

ผู้ประกอบการที่มีปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต (หรือมีสมรรถนะการจัดการปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิตต่ำสุด) คือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้

3. สมรรถนะในการจัดการแผนธุรกิจเป็นปัจจัยหลักที่มีอิทธิพลต่อสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานแก่คนงานของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อม ผู้ประกอบการที่มีสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจโดยเฉพาะสมรรถนะการจัดการแผนการผลิตสูงจะมีสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานสูงด้วย ขณะเดียวกันผู้ประกอบการที่มีสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ (เช่นสมรรถนะการจัดการปัญหาการตลาดและแรงงาน) มักมักพบในผู้ประกอบการที่มีสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ (เช่น สมรรถนะการจัดทำแผนการตลาดและแผนแรงงาน) น้อยด้วย ดังนั้นสมรรถนะในการจัดการแผนงานธุรกิจต่างๆ โดยเฉพาะสมรรถนะการจัดการแผนการตลาด แผนแรงงาน แผนการเงิน และแผนการผลิตเป็นสมรรถนะที่รัฐบาลควรให้ความสำคัญและควรส่งเสริมให้แก่ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านขนาดกลางและย่อม ผู้ประกอบการที่ควรได้รับการส่งเสริมเกี่ยวกับสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจมากที่สุด คือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เจียรนัยพลอย ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิค เครื่องปั้นดินเผา และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือพลาสติก ตามลำดับ

4. แม้ผู้ประกอบการจะมีความรู้และทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงานค่อนข้างดี แต่เนื่องจากผู้ประกอบการยังให้ความสำคัญกับปัจจัยเกี่ยวกับแรงงานน้อย ขณะเดียวกันการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมและสมรรถนะในการจัดการความปลอดภัยในการ

ทำงานไม่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานธุรกิจเลย นอกจากนั้นวิสาหกิจจำหน่ายสินค้า หัตถกรรมพื้นบ้านยังเป็นธุรกิจขนาดกลางและย่อมที่ยังอยู่ในระยะของการพัฒนา ปัจจัยพื้นฐาน ต่างๆ เช่น เงินทุน สมรรถนะในการจัดการธุรกิจยังไม่พร้อม อีกทั้งยังขาดพลังความคิดจากทีมงาน มืออาชีพ เมื่อปัจจัยพื้นฐานทางธุรกิจยังไม่มั่นคง การที่จะคาดหวังให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจ จำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านแบ่งปันงบประมาณเพื่อการอบรมทักษะฝีมือและส่งเสริมอาชีพ จะ สุขภาพแก่ผู้รับงานมาทำที่บ้านคงเป็นไปได้ยาก ดังนั้นรัฐบาลจึงจำเป็นต้องเป็นสื่อกลางในการ ประสานความร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการและผู้รับงานมาทำที่บ้าน ด้วยการจัดตั้งศูนย์ฝึกอบรม สมรรถนะการจัดการธุรกิจ หน่วยประเมินตรวจสอบอาชีพอนามัยเคลื่อนที่ และศูนย์บริการให้คำ ปรึกษาทางธุรกิจประจำชุมชน ตลอดจนออกกฎหมายที่ให้สิทธิพิเศษต่างๆแก่ผู้ประกอบการที่มี การจัดกิจกรรมเพื่อการส่งเสริมผู้รับงานมาทำที่บ้าน ทั้งนี้เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะการจัดการธุรกิจ และกระตุ้นความรับผิดชอบของสถานประกอบการต่อผู้รับงานมาทำที่บ้านและชุมชน อนึ่ง การส่งเสริมสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานควรกระทำควบคู่ไปกับการสร้างการ ตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบต่อสังคม

5. ผู้ประกอบการที่ควรได้รับการส่งเสริมการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบต่อสังคม เรียงตามลำดับดังต่อไปนี้ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เจียรนัย พลอย ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ อาหารหรือเกษตรแปรรูป ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ ผู้ประกอบการ วิสาหกิจจำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ ผู้ประกอบการ วิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนังหรือ พลาสติก และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิก เครื่องปั้นดินเผา

6. ผู้ประกอบการที่ควรได้รับการส่งเสริมสมรรถนะในการจัดการความปลอดภัยใน การทำงานเรียงตามลำดับดังต่อไปนี้ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน เงิน ทอง เจียรนัยพลอย ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายมากกว่า 1 ผลิตภัณฑ์ ผู้ประกอบการวิสาหกิจ จำหน่ายผลิตภัณฑ์จักสาน ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์กระดาษ ผู้ประกอบการ วิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์สิ่งทอและผ้า ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ ผู้ประกอบ การวิสาหกิจจำหน่ายเซรามิก เครื่องปั้นดินเผา ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์เครื่องหนัง หรือพลาสติก และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารหรือเกษตรแปรรูป

7. แม้ว่าผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่จดทะเบียนจะมีสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจน้อยกว่าและประสบปัญหาต่างๆมากกว่าผู้ประกอบการห้างหุ้นส่วนจำกัดหรือบริษัทจำกัด แต่ก็ประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจได้ไม่แตกต่างจากห้างหุ้นส่วนจำกัดหรือบริษัทจำกัด นอกจากนั้นร้านค้าที่ไม่จดทะเบียนยังเป็นวิสาหกิจชุมชนที่มีการลงทุนน้อยและรองรับแรงงานท้องถิ่นได้ดี (ส่วนใหญ่เป็นร้านค้าชมรมหรือสหกรณ์ต่างๆซึ่งเป็นที่รวมกลุ่มของชาวบ้าน) ดังนั้น ผู้ประกอบการร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียนจึงเป็นกลุ่มเป้าหมายที่ควรแก่การส่งเสริมพัฒนาเป็นอันดับต้นๆ สิ่งที่ต้องแก่การส่งเสริมพัฒนาคือสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ และปัญหาที่ควรแก่การแก้ไขเรียงตามลำดับดังนี้ ปัญหาเงินทุน ปัญหาการตลาด ปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต และปัญหาแรงงานตามลำดับ

8. รัฐบาลสามารถส่งเสริมความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจแก่วิสาหกิจจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านด้วยการส่งเสริมให้ร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียนพัฒนาไปสู่ร้านค้าหรือห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทที่จดทะเบียน และขยายวิสาหกิจจากขนาดเล็กมากไปสู่วิสาหกิจขนาดเล็กหรือขนาดกลาง ขณะเดียวกันต้องปรับเปลี่ยนรูปแบบการจำหน่ายสินค้าจากการขายส่งอย่างเดียวหรือขายปลีกอย่างเดียวไปสู่แบบผสมทั้งขายส่งและขายปลีก กระตุ้นและส่งเสริมผู้ประกอบการที่มีอายุมากได้มีโอกาสเข้ารับการพัฒนาเพื่อกระตุ้นแรงจูงใจและเพิ่มพูนสมรรถนะในการจัดการธุรกิจต่างๆที่ทันสมัย ขณะเดียวกันก็ เสริมสร้างพลังเครือข่ายทางสมองและจิตสำนึกเพื่อการรับผิดชอบต่อแรงงานและความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

9. ข้อเสนอแนะสำหรับการจัดกิจกรรมสอดแทรก

รัฐบาลควรหามาตรการจูงใจให้สถานประกอบการพัฒนาศักยภาพพื้นฐานทางธุรกิจเพื่อให้เกิดความพร้อมในการพัฒนาทักษะฝีมือและความปลอดภัยในการทำงานแก่ผู้รับงานมาทำที่บ้าน ขณะเดียวกันต้องเผยแพร่ประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับมาตรการจูงใจที่รัฐได้จัดทำขึ้นในเชิงรุกมากขึ้น เพื่อให้สถานประกอบการทุกระดับได้รู้จักและเห็นความสำคัญ โดยเฉพาะสถานประกอบการที่เป็นร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียนและมีขนาดเล็กมาก มาตรการจูงใจที่รัฐบาลควรจัดทำเช่น

9.1 การกระตุ้นความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประกอบการและคนงาน และพยายามให้ผู้ประกอบการและตัวแทนฝ่ายแรงงานมีโอกาสร่วมกันในการวางมาตรการการพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานและอาชีพะสุขภาพร่วมกัน

9.2 หน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องควรช่วยเหลือทางวิชาการในการพัฒนาครูฝึก ผู้นิเทศงาน และหลักสูตรการฝึกอบรมต่างๆ เช่น ทักษะการจัดการธุรกิจ กลยุทธ์การส่งเสริมการตลาด และการ

พัฒนาทักษะฝีมือแรงงานที่มีมาตรฐาน ฯลฯ นอกจากนั้นรัฐบาลควรสร้างดัชนีชี้วัดเพื่อใช้เป็นเครื่องมือสำหรับการประเมินความก้าวหน้า อีกทั้งพัฒนาผู้ประเมินที่มีประสิทธิภาพเพื่อการตรวจสอบและชี้แนะแนวทางการพัฒนาแก่กลุ่มเป้าหมาย

9.3 การกระตุ้นความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประกอบการที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์ประเภทเดียวกัน เพื่อการจัดตั้งสมาคมหรือศูนย์ฝึกอบรมประจำท้องถิ่นเพื่อการพัฒนาาร่วมกัน

9.4 การเพิ่มเทคนิควิธีการส่งเสริมสมรรถนะการจัดการธุรกิจและการจัดการความปลอดภัยในการทำงานแก่ผู้ประกอบการให้หลากหลายมากขึ้น เช่น ใช้เทคนิควิธีการส่งเสริมการเรียนรู้ทางไกลผ่านอินเทอร์เน็ตหรือเสียงตามสายประจำหมู่บ้าน

9.5 เพิ่มการบริการให้คำปรึกษาปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำธุรกิจทางโทรศัพท์

9.6 ส่งเสริมและกระตุ้นให้โครงการเงินกู้และโครงการพัฒนาของหน่วยงานรัฐมีประสิทธิภาพและกระจายการบริการให้ทั่วถึงสถานประกอบการทุกระดับและทุกประเภทมากขึ้น

9.7 กำหนดให้ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานและค่าบริการปรึกษาผู้เชี่ยวชาญเพื่อพัฒนาสถานประกอบการสามารถนำไปหักภาษีได้

9.8 ปรับปรุงพระราชบัญญัติส่งเสริมการฝึกอาชีพให้มีความชัดเจน (โดยเฉพาะในหมวดของสิทธิประโยชน์ของผู้ดำเนินการฝึก) และขยายขอบเขตไปสู่แรงงานนอกระบบและวิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน นอกจากนั้นควรประชาสัมพันธ์ให้ผู้ประกอบการได้ทราบและเห็นประโยชน์ของพระราชบัญญัติอย่างทั่วถึง

9.9 ระบบการศึกษาควรปลูกฝังจิตสำนึกและจิตนิสัยเกี่ยวกับอาชีพะสุภาพและการใฝ่เรียนรู้อย่างต่อเนื่องและปรับปรุงตนเองตลอดชีวิตแก่นักเรียนและนักศึกษา

10. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต

10.1 ควรทำการวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อหามาตรการจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการกระตุ้นให้ผู้ที่ตกงานหรือบัณฑิตที่จบใหม่สนใจประกอบธุรกิจจำหน่ายหัตถกรรมพื้นบ้านมากขึ้น

10.2 ควรทำวิจัยหามาตรการจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการกระตุ้นผู้ประกอบการที่ดำเนินธุรกิจหัตถกรรมพื้นบ้านใส่ใจต่อการปฏิบัติเพื่อการส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงานแก่ผู้รับงานมาทำที่บ้าน และการวิจัยควรเป็นวิจัยเชิงปฏิบัติการเพื่อสามารถประเมินความก้าวหน้าหรือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่สืบเนื่องมาจากมาตรการจูงใจ

10.3 การทำวิจัยครั้งต่อไปควรปรับปรุงดัชนีชี้วัดความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจให้ครอบคลุมทั้งความสำเร็จเชิงอัตนัยและความสำเร็จเชิงปรนัย นอกจากนั้นควรศึกษาปัจจัยพาการณ์อื่นๆเพิ่มเติม เช่น ปัจจัยเชิงจิตวิทยา ทักษะการบริหารจัดการ กลยุทธ์การจัดการธุรกิจ กลยุทธ์การตลาด เทคโนโลยีสารสนเทศ ภาวะเศรษฐกิจของประเทศ นโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจของรัฐบาล

เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อจะได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้นสำหรับเป็นแนวทางในการส่งเสริมพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและย่อม

10.4 ควรทำการศึกษาปัญหาและข้อจำกัดอื่นๆที่เป็นอาจส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจและเป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมคุณภาพชีวิตของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อม

10.5 เนื่องจากการทำวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงเพื่อให้ได้เฉพาะผู้ประกอบการที่จำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน งานวิจัยนี้จึงสามารถสรุปพาดพิงได้เฉพาะกลุ่มประชากรที่เป็นผู้ประกอบการที่จำหน่ายหัตถกรรมพื้นบ้านเท่านั้น เพื่อให้ผลงานวิจัยสามารถนำไปสรุปพาดพิงถึงประชากรผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมของไทยทั่วประเทศได้ การสุ่มตัวอย่างควรสุ่มจากผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมที่จำหน่ายสินค้าประเภทอื่นๆให้ครอบคลุมธุรกิจหลากหลายประเภทมากขึ้น และจำนวนกลุ่มตัวอย่างควรเพิ่มมากขึ้นด้วย

References

คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และ บริษัท ศูนย์กฎหมายธุรกิจอินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล จำกัด. (2542). **แนวทางด้านกฎหมายเพื่อการคุ้มครองผู้รับงานไปทำที่บ้าน**. รายงานการศึกษาวิจัย.

บริษัททอจิคะจำกัด. (มปป.). **โครงการศึกษาทางเลือกเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมชนบทในจังหวัด เชียงรายและจังหวัดพระยา**. รายงานวิจัย.

ศูนย์บริการข้อมูลเทคโนโลยีที่เหมาะสมสำหรับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ สถาบันวิจัยและพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมหาวิทยาลัยเชียงใหม่. (2541). **โครงการส่งเสริมธุรกิจชุมชนด้วยการทำกระดาษสา**. รายงานสรุป.

ศูนย์ศึกษาและพัฒนาผู้รับงานไปทำที่บ้าน. (2543). **ประกันสังคมกับผู้รับงานไปทำที่บ้าน**. จุลสารแรงงานนอกระบบ, 2 (3), พฤษภาคม - สิงหาคม

Acar, A. C. (1993). **The Impact of Key Internal Factors on Firm Performance: An Empirical Study of Small Turkish Firms**. *Journal of Small Business Management*, 31 (4), 86-92.

Amba-Rao, S. C., & Pendse, D. (1985). **Human Resources Compensation and Maintenance Practices**. *American Journal of Small Business*, Fall, 19-29.

Aquino, N. R. (1990). **Success Secrets**. *Business and Economic Review*, 36(4), 20-23.

Anonymous. (2000). **SME Performance**. [Online] Available: <http://www.forfas.ie/report/archive/ncc/sme/htm>.

Antonacopoulou, E. & FitzGerald, L. (1996). **Reframing Competency in Management Development**. *Human Resource Management Journal*, 6 (1), 27-48.

Astrachan, J., & Kolenko, T. (1996). **A Neglected Factor Explaining Family Business Success: Human Resource Practice**, in *The Best of FBR: A Celebration*. Ed. Richard Beckhard. Boston, Mass.: Family Firm Institute, 119-134.

Baker, W. H., Addams, H. L., & Davis, B. (1993). **Business Planning in Successful Small Firms**. *Long Range Planning*, 26(6), 82-88.

- Bates, T. (1995). **A Comparison of Franchise and Independent Small Business Survival Rates**. Small Business Economics, 7, 377-88.
- Baum, J. R., Locke, E. A., Smith, K. G. (2001). **A Multidimensional Model of Venture Growth**. Academy of Management Journal, 44 (2), 292-303.
- Berman, J.A., D.D. Gordon, and G. Sussman (1997). **A Study to Determine the Benefits Small Business Firms Derive From Sophisticated Planning versus Less Sophisticated Types of Planning**. The Journal of Business and Economic Studies, 3(3), 1-11.
- Bernard, B. P. (1997). **Musculoskeletal Disorders (MSDs) and Workplace Factors**. [Online] Available: <http://www/cdc.gov/noish/ergosci1.htm>.
- Blackwood, T. & Mowl, G. (2000). **Expatriate-owned Small Businesses: Measuring and Accounting for Success**. International Small Business Journal, 18(3), 60-73.
- Bijmolt, T.H. A. & Zwart, P.eter S. (1994). **The Impact of Internal Factors on the Export Success of Dutch Small and Medium-sized Firms**. Journal of Small Business Management, 32 (2), 69-83.
- Carson, D. (1990). **Some Exploratory Models for Assessing Small Firms' Marketing Performance**. European Journal of marketing, 24, 11.
- Chandler, G. N. & McEvoy, G. M. (2000). **Human Resource Management, TQM, and Firm Pperformance in Small and Medium-sized Enterprises**. Entrepreneurship Theory & Practice, 25(1), 43-57.
- Charles, B. (1995). **Business Planning**. Risk Reduction Australian Accountant, 65(11), 36-38.
- Conant, J.S., Mokwa, M.P. & Varadarajan. P. R. (1990). **Strategic Types, Distinctive Marketing Competencies and Organizational Performance: A Multiple Measures-based Study**. Strategic Management Journal, 11, 365-383.
- Cooper, A.C., Woo, C.Y. and Dunkelberg, W.C. (1989). **Entrepreneurship and the Initial Size of Firms**. Journal of Business Venturing, 4, 317-32.
- Crawford-Lucas, P. A. (1992). **Providing Business Plan Assistance to Small Manufacturing Ccompanies**. Economic Development Review, 10 (1), 54-58.
- Das, C. & Tyagi, R. (1994a). **Multiplex Retailers versus Wolesalers: A Test of the Total Value of Ppurchasing Model**. International Journal of Physical Distribution & Logistics Management, 24 (10), 4-12.

- Das, C. & Tyagi, R. (1994b). **Wholesaler: A Decision Support System for Wholesale Procurement and Distribution.** International Journal of Physical Distribution & Logistics Management, 24(10), 4-12.
- Denne, D. (1998). **Critical Success Factors for Small Business: An Inter-industry Comparison.** International Small Business Journal, 17 (1), 36-56.
- Deshopande, S. P., & Golhar, D. Y. (1994). **HRM Practices in Large and Small Manufacturing Firms: A Comparative Study.** Journal of Small Business Management, 32(2), 49-56.
- Deshpande, S. P. & Damodar, G. (1994). **HR Practices in Large and Small Manufacturing Firms: A Comparative Study.** Journal of Small Business Management, 32(2), 49-56.
- Deshpande, S. P. & Damodar, G. (1995). **HRM Practice in Unionized and Nonunionized Canadian JIT Manufacturing Firms.** Production and Inventory Management Journal, 36, 15-19.
- Dess, G.G., and P.S. Davis (1984). **Porter's 1980 Generic Strategies as Determinants of Strategic Group Membership and Organizational Performance.** Academy of Management Journal, 27 (3), 487-488.
- Dodge, H. R. & Robbins, J. E. (1992). **Growth and Performance of Manufacturing SMEs: The Influence of Financial Management Characteristics.** Journal of Small Business Management, 30 (1), 27-37.
- Doutriaux, J. and Simyar, F. (1987). **Duration of Comparative Advantage Accruing from Some Start-up Factors in High-tech Entrepreneurial Firms.** Frontiers of Entrepreneurship Research.
- Duchesneau, D. A., & William, B. G. (1990). **A Profile of New Venture Success and Failure in an Emerging Industry.** Journal of Business Venturing, 5, 297-312.
- Dumham, R.B. & Pierce, J.L. (1989). **Management.** Glenview, IL: Scott, Foresman and Company. 96-131.
- Dyke, L.S., Fisher, E.M. & Reuber, A.R. (1992). **An Inter-industry Examination of the Impact of Owner Experience on Firm Performance.** Journal of Small Business Management, October, 73-86.
- Eakin, J.M. (1992). **Leaving It Up to the Workers: Sociological Perspective on the**

- Mmanagement of Health and Safety in Small Workplaces.** International Journal of Health Service, 22(4).
- e Sa, J.V., and Hambrick, D.C. (1989). **Key Success factors: Test of a General Theory in the Mmature Industrial-Product Sector.** Strategic Management Journal, 10, 367-382.
- Flanagan, D. J. & Deshpande, S.P. (1996). **Top Management's Perceptions of Changes in HRM Practices after Union Elections in Small Firms: Implications of Building Competitive Advantage.** Journal of Small Business Management, 34(4), 23-34.
- Forne, M. (1998). **Predictors of Work Injuries among Employed Adolescents.** Journal of Applied Psychology, 83, 565-576.
- Fredrickson, J., and Mitchell, T. (1984). **Strategic Decision Processes: Comprehensiveness and Performance in an Industry with an Unstable Environment.** Academy of Management Journal, 27, 399-423.
- Frese, M. (2000). **Success and Failure of Micro Business Owners in Africa: A psychological Approach.** Westport, CT: Quorum Books.
- Gadenne, D. (1998). **Critical Success Factors for Small Business: An Inter-industry Comparison.** International Small Business Journal, 17(1), 36-56.
- Garnier, Gerard (1982). **Comparative Export Behavior of Small Canadian Firms in the Printing and Eelectrical Industries.** in Export Management: An International Context, Michael R. Czinkota and George Tesar, eds. New York: Praeger Publishers, 113-31.
- Gary, R. (1997). **Intervention to Assist Small Businesses.** [Online] Available: <http://www.ccsa.ca/ilolitre.html>.
- Gaskill, L.R., H. Van Auken, & H.-S. Kim (1994). **Impact of Operational Planning on Small Bbusiness Retail Performance.** Journal of Small Business Strategy, 5(1), 21-35.
- Gibson, B. & Cassar, G. (2002). **Planning Behavior Variables in Small Firms.** Journal of Small Business Management, 40(3), 171-186.
- Gilmore, A., Carson, D. G. K. (2001). **SME Marketing in Practice.** Marketing Intelligence & Planning, 19(1), 6-11.
- Glen, W, and Weerawardena, J. (1996). **Strategic Planning Practices in Small Enterprises in Queensland.** Small Enterprise Research, 4(3), 5-16.
- Golhar, Damodar Y; Deshpande, Satish P. (1997). **HRM Practices of Large and Small Canadian Mmanufacturing Firms.** Journal of Small Business Management, 35(3), 30-

38.

Greenley, G.E. & Bayus, B.L. (1993). **Marketing Planning Decision Making in UK and US Companies: An Empirical Study.** Journal of Marketing Management, 9, 155-72.

Harper, M. & Soon, T.T. (1979). **Small Enterprises in Developing Countries: Case Studies and Conclusions.** London: Intermediate Technology.

Harrison, D. & Friedrich, C. (1994). **A Combined Method Questionnaire/case Study Survey of 7 Informal Sector Business Types.** Harare: Friedrich Naumann Stiftung.

Hay, R.K. and Ross, D.L. (1989). **An Assessment of Success Factors of Non-urban Start-up Firms Based Upon Financial Characteristics of Successful versus Failed Ventures.** Frontiers of Entrepreneurship Research, 148-58.

Heneman, R. L., Tansky, J. W., & Camp, S. M. (2000). **Human Resource Management Practices in Small and Medium-sized Enterprises: Unanswered Questions and Future Research Perspectives.** Entrepreneurship Theory and Practice, 25(1), 11-26.

Hill, J., McGowan, P., & Maclaran, P. (1998). **Developing Marketing Planning Skills: Combining Theory and Practice.** Journal of Marketing Practice, 4(3), 69.

Hill, J., McGowan, P. & Maclaren, P. (1998). **Developing Marketing Planning Skills: Combining Theory and Practice.** Journal of Marketing Practice: Applied Marketing Science, 4(3), 69-83.

Hill, J. & McGowan, P. (1999). **A Qualitative Approach to Developing Small Firm Marketing Planning Competencies.** Qualitative Market Research, 2 (3), 167-175.

Ho, S. (1980). **Small Scale Enterprise in Korea and Taiwan.** World Bank Staff Working Paper No 384 (April), 50-123.

Hofrichter, D. A. & McGovern, T. (2001). **People, Competencies and Performance: Clarifying Means and Ends.** Compensation & Benefits Review, 33(4), 34-38.

Hornby, D. and Thomas, R. (1989). **Towards a Better Standard of Management.** Personnel Management, 21(1), 52-5.

Hornsby, J. S. & Donald, K. K. (1990). **Human Resource Management in Small Business: Critical Issues for the 1990s.** Journal of small business: Management, July, 9-18.

Howe, W. S. (ed.) (1992). **The Small Firm in Retailing, Retailing Management.** London: MacMillan.

- Huang, X., & Brown, A. (1999). **An Analysis and Classification of Problems in Small Business.** International small business Journal, 18(1), 73-85.
- Huck, J. F. & McEwen, T. (1991). **Competencies Needed for Small Business Success: Perceptions of Jamaican Entrepreneurs.** Journal of Small Business Management, 29 (4), 90-93.
- Huebner, S. (1995). **Human Life Values.** Life & Health Insurance Sales, 138(3), 10-15.
- Hunt, J. M. & Handler, W. C. (1999). **The Practices of Effective Family Firm Leaders.** Journal of Developmental Entrepreneurship, 4 (2), 135-151.
- Hornsby, Jeffrey S., and Donald K. Kuratko (1990). **Human Resource Management in Small Business: Critical Issues for the 1990s.** Journal of Small Business Management, (July), 9-18.
- Huselid, M. A. (1995). **The Impact of Human Resource Management Practices on Turnover, Productivity, and Corporate Financial Performance.** Academy of Management Journal, 38, 635-672.
- Jaworski, B. J. & Ajay K. K. (1991). **Market Orientation: Antecedents and Consequences.** Working paper funded by the Marketing Science Institute.
- Katsikeas, C. S. & Morgan, R. E. (1994). **Differences in Perceptions of Exporting Problems Based on Firm Size and Export Market Experience.** European Journal of Marketing, 28(5), 17-35.
- Jobber, D., Hooley, G. J., Shipley, D. (1993). **Organizational Size and Sales Force Evaluation Practices.** Journal of Personal Selling & Sales Management, 13(2), 37-48.
- Keck, S. L. & Tushman, M. (1993). **Environmental and Organizational Context and Executive Team Structure.** Academy of Management Journal, 36(6), 1314-1344.
- Keyser, M., de Kruij, M., & Frese, M. (2000). **The Psychological Strategy Process and Socio-demographic Variables as Predictors of Success for Micro-and Small-scale Business Owners in Zambia.** In M. Frese (Ed.), Success and Failure of Micro Business Owners in Africa: A Psychological Approach (pp. 31-54). Westport, CT: Quorum Books.
- Kiggundu, M. N. (2002). **Entrepreneurs and Entrepreneurship in Africa: What is Known and What Needs to be Done.** Journal of Developmental Entrepreneurship, 7(3), 239-258.
- King, S. W. & Solomon, G. T. & Fernald, L.W.(2001). **Issues in Growing a Family Business:**

- A Strategic Human Resource Model.** Journal of Small Business Management, 39(1), 3-13.
- Kirpalani, V.H., and Norman B. MacIntosh (1980). **International Marketing Effectiveness of Technology-oriented Small Firms.** Journal of International Business Studies, (Winter), 81-90.
- Kogut, B., & Zander, U. (1992). **Knowledge of the Firm, Combinative Capabilities, and the Replication of Technology.** Organization Science, 3, 383-397.
- Lawler, E. E. (1997). **Rethinking Organization Size.** Organizational Dynamics, 26(2), 24-35.
- Lee, J. (1996). **Culture and Management: A Study of Small Chinese Family Business in Singapore.** Journal of Small Business Management, 34, 63-7.
- Lee, S.S. & Osteryoung, J. S. (2001). **A Comparison of Determinants for Business Start-up in the U.S. and Korea.** Journal of Small Business Management, 39(2), 193-200.
- Leonidou, L. C., Katsikeas, C. S. & Piercy, N. F. (1998). **Identifying Managerial Influences on Exporting: Past Research and Future Directions.** Journal of International Marketing, 6(2), 74-102.
- Li, J. & Karakowsky, L. (2001). **The Competitive Strategy of China's Township Enterprises: Understanding the Sources for Survival and Success.** Business Process Management Journal, 7(4), 340-348.
- Liu, H. & Davies, G. (1997). **Market Orientation in UK Multiple Retail Companies: Nature and Pattern.** International Journal of Service Industry Management, 8(2), 170.
- Luoma, M. (2000). **Developing People for Business Success: Capability-driven HRD in Practice.** Management Decision, 38(3), 145-153.
- Lussier, R. N. (1995). **A Nonfinancial Business Success versus Failure Prediction Model for Young Firms.** Journal of Small Business Management, 33(1), 8-20.
- Lussier, R. N., and Corman, J. (1995). **There Are Few Differences between Successful and Failed Small Businesses.** Journal of Small Business Strategy, 6(1), 21-33.
- Lussier, R. N., Pfeifer, S. (2001). **A Cross-national Prediction Model for Business Success.** Journal of Small Business Management, 39(3), 228-239.
- Madsen, Tage Koed (1988). **Successful Export Marketing Management: Some Empirical Evidence.** International Marketing Review, 6 (4), 41-57.

- Matthews, C.H. & Scott, S.G. (1995). **Uncertainty and Planning in Small and Entrepreneurial Firms: An Empirical Assessment**. Journal of Small Business Management, 33(4), 34-52.
- MacRae, D. (1991). **Characteristics of High and Low Growth Small and Medium-sized Businesses**. Paper presented to 21st European Small Business Seminar, Barcelona, September 1991.
- Mahone, C. E. & Choudhury, P. K. (1995). **Small and Medium Sized Manufacturers and Traders**. Multinational Business Review, 3(2), 17-26.
- Manuele, F.A. (1991). **Workers' Compensation Cost Control through Ergonomics**. Professional Safety, 36(12), 27-32.
- Margaret, B., Cooper, R., & Vazquez, D. (1997). **Design Management for Small Businesses**. [Online] Available: <http://www/svid.se/ead/ead-Bruce.htm>.
- Marlow, S. (1998). **So Much Opportunity, So Little Take-up: The Use of Training in Small Firms**. Journal of Small Business and Enterprise Development, 5(1), 38-48.
- Martin, G., & Staines, H. (1994). **Managerial Competencies in Small Firms**. Journal of Management Development, 13(7), 23-34.
- Martin, G. & Staines, H. (1994). **Managerial Competences in Small Firms**. Journal of Management Development, 13 (7), 23-34.
- McAdam, R. (2002). **The Implementation of Reengineering in SMEs: A Grounded Study**. International Small Business Journal, 18(4), 29-45.
- McClave, K. C. (2002). **Small Business: Product Solutions that Create Competitive Advantage**. Commercial Lending Review, 17(4), 5-13.
- McConnel, James E. (1979). **The Export Decision: An Empirical Study of Firm Behavior**. Economic Geography, 55 (3), 171-83.
- McDonald, M. H. B. (1989). **Ten Barriers to Marketing Planning**. Journal of Marketing Management, 5, 1-19.
- McEvoy, G. M. (1984). **Small Business Personnel Practices**. Journal of Small Business Management, October, 1-8.
- McMahon, R. G. P. (2001a). **Business Growth and Performance and the Financial Reporting Practices of Australian manufacturing SMEs**. Journal of Small Business Management, 39(2), 152-64.

- McMahon, R. G. P. (2001b). **Growth and Performance of Manufacturing SMEs: The Influence of Financial Management Characteristics**. *International Small Business Journal*, 19(3), 10-28.
- Margaret, B., Cooper, R., & Vazquez, D. (1997). **Design Management for Small Businesses**. [Online] Available: <http://www.svid.se/ead/ead-Bruce.htm>.
- Martin, G. & Staines, H. (1994). **Managerial Competences in Small Firms**. *Journal of Management Development*, 13(7), 23-34.
- Mead, D.C. & Liedholm, C. (1998). **The Dynamics of Micro and Small Enterprises in Developing Countries**. *World Development*, 26(1), 61-74.
- Merz, G R., Weber, P. B, & Laetz, V. B. (1994). **Linking Small Business Management with Entrepreneurial Growth**. *Journal of Small Business Management*, 32(4), 48-60.
- Miller, N. J., McLeod, H. O, & Keun, Y. (2001). **Managing Family Businesses in Small Communities**. *Journal of Small Business Management*, 39(1), 73-87.
- Mintzberg, H. (1973). **Strategy-Making in Three Modes**. *California Management Review*, 16, 44-53.
- Monk, R. (2000). **Why Small Businesses Fail**. *CMA Management*, 74(6), 12-13.
- Occupational Advisory Committee. **Report and Recommendation on Improving Access to Occupational Support**. [Online] Available: <http://www.hse.gov.uk/hthdir/nofrmes/access.htm#Impact>.
- Moore, K & Mula, J. 1993, **Managing and Controlling Family Owned Businesses: A Life Cycle Perspective of Australian Firms**. Research Report, Bond University, Gold Coast, Queensland.
- Morissette, Rene (1993). **Canadian Jobs and Firm Size: Do Smaller Firms Pay Less**. *Canadian Journal of Economics*, 26(1), 159-174.
- Morris, M.H., Pitt, L.F., Berthon, P. (1996). **Entrepreneurial Activity in the Third World Informal Sector: The View from Khayelitsha**. *International Journal of Entrepreneurial Behaviour & Research*, 2(1), 59.
- Ng, I., & Maki, D. (1993). **Human Resource Management in the Canadian Manufacturing Sector**. *The International Journal of Human Resource Management*, 4, 897-916.
- Occupational Advisory Committee. (2000). **Report and Recommendation on Improving Access to Occupational Support**. [Online] Available: <http://www.hse.gov.uk/>

- hthdir/nofrimes/access.htm#Impact.
- Ojala, M. (1995). **Business Plans for Small Businesses**. Database, 18(4), 78-80.
- O'Farrell, P.N., and D.W.N. Hitchens (1988). **Alternative Theories of Small-firm Growth: A Critical Review**. Environment and Planning, 20, 1365-1383.
- O'Neill, H.M., Saunders, C.B., & Hoffman, A.N. (1987). **Beyond the Entrepreneur: Planning as the Organization Grows**. Business Forum, 12(4), 38-40.
- Paige, R. C, & Littrell, M. A. (2002). **Craft Retailers' Criteria for Success and Associated Business Strategies**. Journal of Small Business Management, 40(4), 314-331.
- Palazzi, M. (2000). **Corporate Social Responsibility and Business Success**. [Online] Available: <http://www.ebbf.org/crs wrd.htm>.
- Pena, I. (2002). **Intellectual Capital and Business Start-up Success**. Journal of Intellectual Capital, 3(2), 180-198.
- Penn, D., Fister, B. , & Hayden, G. (1997). **Learning in Small Organizations**. [Online] Available: [http://www/eclo.com/conferences/1997/b18.htm](http://www.eclo.com/conferences/1997/b18.htm).
- Perry, C., Meredith, G. G., & Cunnington, H.J. (1988). **Relationship between Small business Growth and Personal Characteristics of Owner/managers in Australia**. Journal of Small Business Management, 26(2), 76-79.
- Parry, S. B. (1996). **The Quest for Competencies**. Training, 33(7), 48-56.
- Perry, S. C. (2001). **The Relationship between Written Business Plans and the Failure of Small Businesses in the U.S**. Journal of Small Business Management, 39(3), 201-208.
- Petzinger, T., Jr. (1997). **She Failed. So What? An Entrepreneur Finds Her Prestige Rising**. The Wall Street Journal, 31, B1.
- Pickett, L. (1998). **Competencies and Managerial Effectiveness: Putting Competencies to Work**. Public Personnel Management, 27(1), 103-15.
- Pohlmann, C. (1999). **Owner/manager-employee Relations within SMEs**. [Online] Available: <http://www.cfib.ca/research/reports/offerong.asp>.
- Porter, M.E. (1980). **Competitive Strategy: Techniques for Analyzing Industries and Competitors**. New York: Free Press.
- Rauch, A., Frese, M., & Sonnentag, S.(2000). **Cultural Differences in Planning/success Relationships: A Comparison of Small Enterprises in Ireland, West Germany, and East Germany**. Journal of Small Business Management, 38(4), 28-41.

- Ray, D. M. (1993). **Understanding the Entrepreneur: Entrepreneurial Attributes, Experience and Skills.** Entrepreneurship & Regional Development, 5, 345-57.
- Rigby, M. & Lawlor, T. (2001). **Health and Safety in Small Firms with Particular Reference to Spain.** International Small Business Journal, 19(2), 31-48.
- Risseuw, P. & Masurel, E. (1994). **The Role of Planning in Small Firms: Empirical Evidence from a Service Industry.** Small Business Economics, 6, 313-322.
- Robinson, R., & Pearce, J. (1984). **Research Thrusts in Small Firm Strategic Planning.** Academy of Management Review, 9, 128-137.
- Rue, L.W, and Ibrahim, N.A. (1998). **The Relationship between Planning Sophistication and Performance in Small Businesses.** Journal of Small Business Management, 36(4), 24-32.
- Runkla, E. (2000). **National Policy on Working Environment.** [Online]Available: <http://www.sm.ee/telematic.policy.htm>.
- Rutherford, M. W., McMullen, P., Oswald, S. (2001). **Examining the Issue of Size and the Small Business: A Self Organizing Map Approach.** Journal of Business & Economic Studies, 7(2), 64-79.
- Sanchez, R., Heene A., & Thomas, H. (1996). **The Dynamics of Competence-Based Competition: Theory and Practice in the New Strategic Management.** NY: Pergamon Press.
- Savery, L. K., Wooden, M. (1994). **The Relative Influence of Life Events and Hassles on Work-Related Injuries: Some Australian Evidence.** Human Relations, 47, 283-305.
- Scase, R. & Goffee, R. (1980), **The Real World of the Business Owner.** London: Croom Helm
- Scase, R. & Goffee, R. (1982), **The Entrepreneurial Middle Class.** London: Croom Helm,.
- Shain M, Eakin, J., Auurvali, H. Currie, A. (1997). **A Small Business Owners and the Management of Employees with Problems: A Descriptive Study.** Research Paper.
- Shaman, J.C., Shaw, J.J. & Sussman, G. (1985). **Strategic planning in Smaller Rapid Growth Firms.** Long Range Planning, 18(6), 48-53.
- Singhvi, S. (2000). **Business Planning Practices in Small Size Companies: Survey Results.** Journal of Business Forecasting Methods & Systems, 19(2), 3-8.
- Steven, J. (1999). **Sandia National Laboratories's Integrated Safety Management System**

- (ISMS) Description.** [Online] Available: http://tis.eh.doe.gov/ism/desc/ISMDS_RevE-SNL.htm.
- Stuart, R.W. and Abetti, P.A. (1990). **Impact of Entrepreneurial and Management Experience on Early Performance.** Journal of Business Venturing, 5, 151-62.
- Sim, L.L. (2000). **Research Note: Government Assistance for the Small Retailer: The Case of Singapore.** International Small Business Journal, 18(2), 92-97.
- Singhvi, S. S. (2000). **Business Planning Practices in Small Size Companies: Survey Results.** Journal of Business Forecasting Methods & Systems, 19(2), 3-8.
- Srivastava, R. K., Shervani, T. A., & Fahey, L. (1998). **Market-based Assets and Shareholder Value: A Framework for Analysis.** Journal of Marketing, 62(1), 2-18.
- Steiner, M., & Solem, O. (1988). **Factors for Success in Small Manufacturing Firms.** Journal of Small Business Management, January, 651-56.
- Stewart, K. S. (2002?). **Formal Business Planning and Small Business Success: A Survey of Small Businesses with an International Focus.** Journal of American Academy of Business, 2(1), 42-46.
- Stone, F. (1995). **A New Definition of Corporate Competencies.** Management Review, 84(6), SS1-SS2.
- Stuart, R.W. & Abetti, P.A (1990). **Impact of Entrepreneurial and Management Experience on Early Performance.** Journal of Business Venturing, 5, 151-62.
- Styles, C. & Ambler, T. (1994). **Successful Export Practice: The UK Experience.** International Marketing Review, 11(6), 23-47.
- Von K. h., Georg, R. J. (1995). **A Perspective on Knowledge, Competence and Strategy.** Personnel Review, 24(3), 56-76.
- Wagar, T. H. (1998). **Determinants of Human Resource Management Practices in Small Firms: Some Evidence from Atlantic Canada.** Journal of Small Business Management, 36(2), 13-23.
- Wasilczuk, J. (2000). **Advantageous Competence of Owner/managers to Grow the Firm in Poland: Empirical evidence.** Journal of Small Business Management, 38(2), 88-94.
- Watson, K., Hogarth-Scott, S., & Wilson, N. (1998). **Small Business Start-ups: Success Factors and Support Implications International.** Journal of Entrepreneurial Behaviour & Research, 4(3), 217.

- Welsch, J. (1996). **The Impact of Family Ownership and Involvement on the Process of Management Succession, in The Best of FBR: A Celebration.** Boston: Family Firm Institute. Ed. Richard Beckhard. Boston, Mass.: Family Firm Institute, 96-108.
- White, S. (1999). **Marco and Small Enterprise Development & Poverty Alleviation in Thailand.** [Online]Available: <http://www.ilo.org/public/english/employment/ent/papers/tai3.thm>.
- Weinrauch, J. D., Mann, O. K., Pharr, J. M. & Robinson, P. A. (1991). **Marketing Strategies of Small Industrial Manufacturers.** Industrial Marketing Management, 20, 251-9.
- Wijewardena, H. & Cooray, S. (1995). **Determinants of Growth in Small Japanese Manufacturing Firms: Survey Evidence from Kobe.** Journal of Small Business Management, 33(4), 87-92.
- Woo, C.Y., Cooper, A.C., Dunkelberg, W.C. & Daellenbach, U. (1989). **Determinants of Growth for Small and Large Entrepreneurial Start-ups.** Frontiers of Entrepreneurship Research. Proceedings of the Seventh Annual Babson College Entrepreneurship Research Conference, Babson College, Wellesley, MA.
- Woodruffe, C.(1993). **What is Meant by a Competency?** Leadership & Organization Development Journal, 14(1), 29-36.
- Wu, C., Young, A. (2002). **Critical Operating Problems and Survival Rates in Small Firms: A Look at Small Business Institute Clients.** Journal of Developmental Entrepreneurship, 7(1), 1-23.
- Van Dijk, M. P. (1995). **Regulatory Restrictions and Competition in Formal and Informal Urban Manufacturing in Burkina Faso.** In P. English & C. Henault (Eds.), Agents of change (pp. 106-125). London: Intermediate Technology.
- Yeung, A., Woolcock, P., & Sullivan, J. (1996). **Identifying and Developing HR Competencies for the Future: Keys to Sustaining the Transformation of HR Functions.** Human Resource Planning, 19(4), 48-58.
- Yusuf, A. (1995). **Critical Success Factors for Small Business: Perceptions of South Pacific Entrepreneurs.** Journal of Small Business Management, 33(2), 68-73.
- Zinger, J. T., LeBrasseur, R., Zanibbi, L. R. (2001). **Factors Influencing Early Stage Performance in Canadian Microenterprises.** Journal of Developmental Entrepreneurship, 6(2), 129-150.

ภาคผนวก ก_1

ค่าความเที่ยงของเครื่องมือวิจัย

ตารางที่ 1 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดสมรรถนะการจัดการแผนการผลิต

Item-total Statistics				
Scale	Scale Mean if Item Deleted	Corrected Variance if Item Deleted	Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
C_PRO1	11.7030	22.1601	.4877	.8743
C_PRO2	12.0644	21.7222	.4908	.8742
C_PRO3	11.7772	22.0845	.4525	.8754
C_PRO4	11.9455	22.5592	.2996	.8812
C_PRO5	11.8317	22.0014	.4474	.8757
C_PRO6	11.7525	21.6499	.5775	.8712
C_PRO7	11.7079	22.1879	.4757	.8747
C_PRO8	11.8317	21.8422	.4847	.8743
C_PRO9	11.7129	22.5838	.3680	.8780
C_PRO10	11.9703	21.5116	.5312	.8727
C_PRO11	11.9257	21.4223	.5559	.8717
C_PRO12	11.6782	22.3288	.4668	.8750
C_PRO13	11.9505	21.3209	.5761	.8709
C_PRO14	11.6337	22.6213	.4372	.8760
C_PRO15	11.7079	22.1580	.4836	.8744
C_PRO16	11.9109	21.4746	.5465	.8721
C_PRO17	11.8069	21.1914	.6541	.8683
C_PRO18	11.9653	21.3272	.5735	.8710
C_PRO19	11.8564	21.8151	.4821	.8745
Reliability Coefficients				
N of Items = 19		Alpha = .8799		

ตารางที่ 2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดสมรรถนะการจัดการแผนการเงิน

Item-total Statistics				
Scale	Scale Mean if Item Deleted	Corrected Variance if Item Deleted	Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
C_BUD1	3.8943	4.7643	.4384	.8571
C_BUD2	3.6707	4.3850	.6656	.8237
C_BUD3	3.6016	4.6162	.5804	.8361
C_BUD4	3.6260	4.4392	.6637	.8243
C_BUD5	3.7358	4.1626	.7659	.8077
C_BUD6	3.6748	4.3183	.7019	.8182
C_BUD7	3.6748	4.6938	.4932	.8487
Reliability Coefficients				
N of Items = 7		Alpha = .8520		

ตารางที่ 3 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดสมรรถนะการจัดการแผนแรงงาน

Item-total Statistics				
Scale	Scale Mean if Item Deleted	Corrected Variance if Item Deleted	Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
C_PER1	8.8955	37.9753	.6029	.9263
C_PER2	8.8545	38.4262	.5113	.9280
C_PER3	8.7455	37.4966	.6571	.9252
C_PER4	8.6818	38.0262	.5736	.9268
C_PER5	8.8182	37.7659	.6166	.9260
C_PER6	8.9227	37.7155	.6627	.9252
C_PER7	8.9727	37.9171	.6590	.9253
C_PER8	8.9727	37.9445	.6538	.9254
C_PER9	8.9591	37.9572	.6413	.9256
C_PER10	8.7909	37.6456	.6333	.9257
C_PER11	8.6455	38.0564	.5774	.9268
C_PER12	8.8091	37.9360	.5859	.9266
C_PER13	8.9364	37.9868	.6212	.9259
C_PER14	9.0045	38.3881	.5956	.9265
C_PER15	8.7909	37.8100	.6052	.9262
C_PER16	8.8909	37.9333	.6085	.9262
C_PER17	8.5182	38.7988	.5064	.9280
C_PER18	8.5591	38.7225	.4955	.9282
C_PER19	8.5909	38.7817	.4703	.9287
C_PER20	8.8727	37.8376	.6185	.9260
C_PER21	8.8591	37.4823	.6761	.9249
Reliability Coefficients				
N of Items = 21			Alpha =	.9296

ตารางที่ 4 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดสมรรถนะการจัดการแผนการตลาด

Item-total Statistics				
Scale	Scale Mean if Item Deleted	Corrected Variance if Item Deleted	Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
C_MAR1	3.4980	7.4949	.4676	.8243
C_MAR2	3.8340	7.4236	.5576	.8159
C_MAR3	3.3725	7.7225	.4350	.8261
C_MAR4	3.7773	7.1657	.6316	.8091
C_MAR5	3.5344	7.4206	.4884	.8225
C_MAR6	3.5061	7.5030	.4620	.8248
C_MAR7	3.8300	7.6945	.4359	.8262
C_MAR8	3.9676	7.8526	.5153	.8205
C_MAR9	4.0081	8.0243	.5071	.8223
C_MAR10	4.0526	8.2533	.5085	.8249
C_MAR11	3.9919	7.9755	.4964	.8223
C_MAR12	3.8300	7.4263	.5532	.8163
Reliability Coefficients				
N of Items = 12			Alpha =	.8338

ตารางที่ 5 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดสมรรถนะการจัดการปัญหาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต

Item-total Statistics				
Scale	Scale Mean if Item Deleted	Corrected Variance if Item Deleted	Item-Total Correlation	Alpha if Item Deleted
P_PRO1	22.7531	58.3189	.4717	.8701
P_PRO2	22.3498	58.0714	.5070	.8678
P_PRO3	22.7531	57.7735	.5964	.8627
P_PRO4	22.8025	58.8451	.5398	.8658
P_PRO5	22.6955	57.7994	.5581	.8647
P_PRO6	22.5391	57.5388	.5443	.8656
P_PRO7	22.4403	57.6111	.5068	.8681
P_PRO8	23.2058	58.2137	.5572	.8648
P_PRO9	22.9918	56.8760	.5997	.8623
P_PRO10	23.3045	58.9482	.5917	.8636
P_PRO11	23.2963	58.9532	.6074	.8630
P_PRO12	23.3004	58.8557	.5991	.8632
P_PRO13	22.8519	57.6061	.5326	.8663
Reliability Coefficients				
N of Items = 13		Alpha = .8743		

ตารางที่ 6 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดสมรรถนะการจัดการปัญหาเงินทุน

Item-total Statistics				
Scale	Scale Mean if Item Deleted	Corrected Variance if Item Deleted	Item-Total Correlation	Alpha if Item Deleted
P_BUD1	10.3813	19.2603	.5769	.8411
P_BUD2	10.4397	17.6614	.7226	.8143
P_BUD3	10.4669	17.1718	.7583	.8068
P_BUD4	10.3307	17.2613	.7228	.8136
P_BUD5	10.7510	19.0002	.5715	.8422
P_BUD6	10.7043	19.1778	.5024	.8559
Reliability Coefficients				
N of Items = 6		Alpha = .8541		

ตารางที่ 7 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดสมรรถนะการจัดการปัญหาแรงงาน

Item-total Statistics				
Scale	Scale Mean if Item Deleted	Corrected Variance if Item Deleted	Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
P_LAB1	9.8115	14.8717	.5466	.8255
P_LAB2	9.5115	14.5752	.5935	.8159
P_LAB3	9.5885	14.7605	.6434	.8064
P_LAB4	9.5846	14.2129	.6621	.8018
P_LAB5	9.9346	14.5633	.6583	.8033
P_LAB6	9.8385	14.7228	.5852	.8175
Reliability Coefficients				
N of Items = 6		Alpha = .8381		

ตารางที่ 8 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดสมรรถนะการจัดการปัญหาการตลาด

Item-total Statistics				
Scale	Scale Mean if Item Deleted	Corrected Variance if Item Deleted	Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
P_MAR1	16.1774	35.1506	.5594	.8415
P_MAR2	16.1694	33.0967	.5391	.8453
P_MAR3	16.6935	34.2377	.6223	.8355
P_MAR4	16.8185	35.0965	.6011	.8382
P_MAR5	16.3065	33.6871	.5892	.8384
P_MAR6	16.5282	34.6389	.5405	.8432
P_MAR7	16.6653	34.0859	.5991	.8374
P_MAR8	16.1290	33.9590	.5940	.8379
P_MAR9	16.0282	33.6227	.5778	.8396
Reliability Coefficients				
N of Items = 9		Alpha = .8549		

ตารางที่ 9 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความรู้เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

Item-total Statistics				
Scale	Scale Mean if Item Deleted	Corrected Variance if Item Deleted	Item-Total Correlation	Alpha if Item Deleted
KNOW1	55.2134	55.6391	.3809	.8656
KNOW2	55.6778	57.5134	.2021	.8747
KNOW3	55.4435	57.6932	.2391	.8709
KNOW4	55.1757	54.6329	.5296	.8592
KNOW5	55.6192	56.9006	.2667	.8709
KNOW6	55.0293	54.6588	.5631	.8580
KNOW7	55.0628	54.7734	.5621	.8581
KNOW8	55.5983	56.5187	.3592	.8658
KNOW9	55.0879	55.8536	.5136	.8602
KNOW10	54.9079	54.8066	.5800	.8576
KNOW11	54.8745	54.7909	.5613	.8582
KNOW12	54.9582	55.1327	.6201	.8569
KNOW13	54.9163	54.6232	.6412	.8559
KNOW14	55.0628	55.4372	.5760	.8582
KNOW15	54.8201	56.0809	.5476	.8595
KNOW16	54.8410	56.0418	.5339	.8598
KNOW17	54.8996	56.5025	.5193	.8605
KNOW18	55.0711	55.3521	.5996	.8576
KNOW19	55.4184	56.2108	.3924	.8645
KNOW20	55.2762	56.5285	.4450	.8624
Reliability Coefficients				
N of Items = 20		Alpha = .8678		

ตารางที่ 10 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

Item-total Statistics				
Scale	Scale Mean if Item Deleted	Corrected Variance if Item Deleted	Item-Total Correlation	Alpha if Item Deleted
ATTI1	32.5375	16.0194	.5451	.8348
ATTI2	33.3715	17.6709	.0978	.8701
ATTI3	32.6087	15.8661	.6293	.8298
ATTI4	32.5850	15.7279	.6706	.8272
ATTI5	32.5375	15.8448	.4682	.8407
ATTI6	32.7075	15.5173	.5787	.8319
ATTI7	32.8814	16.4621	.3240	.8526
ATTI8	32.5692	15.7621	.5820	.8320
ATTI9	32.5217	15.4807	.6168	.8292
ATTI10	32.5336	15.6387	.6801	.8263
ATTI11	32.7431	15.5647	.5764	.8321
ATTI12	32.6640	15.6208	.6454	.8279
Reliability Coefficients				
N of Items = 12		Alpha = .8482		

ตารางที่ 11 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน

Item-total Statistics				
Scale	Scale Mean if Item Deleted	Corrected Variance if Item Deleted	Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
PERF1	29.9669	26.1732	.5176	.8882
PERF2	29.8182	26.0498	.5276	.8879
PERF3	29.8140	25.8449	.5704	.8865
PERF4	29.5785	27.0083	.4141	.8909
PERF5	29.5702	26.5614	.5288	.8880
PERF6	29.6281	26.1184	.5832	.8863
PERF7	29.5950	26.8146	.4472	.8901
PERF8	29.6240	26.8414	.4221	.8908
PERF9	29.8140	26.3429	.4679	.8897
PERF10	30.0950	26.8830	.4228	.8908
PERF11	29.8430	26.2823	.4787	.8894
PERF12	29.5702	26.7274	.4885	.8890
PERF13	29.8595	25.7063	.5974	.8857
PERF14	29.7975	25.9298	.5548	.8870
PERF15	29.6736	26.0133	.5777	.8864
PERF16	29.7645	25.4007	.6732	.8833
PERF17	29.6488	26.0462	.5852	.8862
PERF18	29.9959	26.2946	.5017	.8886
PEAF19	30.0248	26.5969	.4487	.8902
PERF20	29.9917	26.6140	.4328	.8907
Reliability Coefficients				
N of Items = 20		Alpha = .8933		

ตารางที่ 12 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดการตระรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม

Item-total Statistics				
Scale	Scale Mean if Item Deleted	Corrected Variance if Item Deleted	Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
AWARE1	80.9034	85.0244	.3911	.9031
AWARE2	81.3025	87.5874	.1351	.9089
AWARE3	80.8739	85.1317	.3920	.9031
AWARE4	80.7773	83.7519	.5120	.9009
AWARE5	80.7185	83.4605	.5990	.8996
AWARE6	80.7185	84.0850	.5534	.9004
AWARE7	80.7059	84.3857	.6035	.9000
AWARE8	80.8613	84.4912	.3847	.9035
AWARE9	80.7269	83.0854	.6279	.8991
AWARE10	80.7689	84.0265	.5325	.9007
AWARE11	80.8067	84.1735	.5068	.9011
AWARE12	80.7185	84.8276	.4716	.9017
AWARE13	81.1849	86.1260	.2328	.9071
AWARE14	81.0882	84.4690	.4033	.9030
AWARE15	80.7227	85.1126	.3303	.9047
AWARE16	81.1849	88.8518	.0371	.9116
AWARE17	80.8319	83.2375	.5514	.9002
AWARE18	80.5840	83.3073	.6172	.8993
AWARE19	80.5882	84.1420	.5538	.9004
AWARE20	80.7941	83.9785	.5569	.9003
AWARE21	80.6807	83.1550	.6244	.8991
AWARE22	80.7899	83.9388	.5061	.9010
AWARE23	80.7227	83.1633	.6332	.8990
AWARE24	80.8529	82.2610	.6408	.8985
AWARE25	80.6597	83.3563	.5932	.8996
AWARE26	80.6471	83.6133	.5579	.9002
AWARE27	80.8025	83.4840	.5039	.9010
AWARE28	80.6807	83.9145	.5659	.9002
AWARE29	80.7143	82.9138	.6149	.8992
Reliability Coefficients				
N of Items = 6		Alpha = .9132		

ตารางที่ 13 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

Item-total Statistics				
Scale	Scale Mean if Item Deleted	Corrected Variance if Item Deleted	Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
PROFIT_3	4.4234	.8677	.5803	.5315
SATISTYB	4.7737	1.0255	.5104	.6247
FGROWTH	4.1606	.9998	.4735	.6689
Reliability Coefficients				
N of Items = 3		Alpha = .7029		

ภาคผนวก ก_2

คำอำนาจจำแนกของเครื่องมือวิจัย

ตารางที่ 14 ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดสมรรถนะการจัดการแผนงานธุรกิจ

	$M_{\text{ต่ำ}}$	$Sd_{\text{ต่ำ}}$	$M_{\text{สูง}}$	$Sd_{\text{สูง}}$	t	Sig
สมรรถนะการผลิต	35.33	10.89	93.67	6.39	35.499	0.000
สมรรถนะการเงิน	28.57	10.63	100.00	.00	54.582	0.000
สมรรถนะแรงงาน	17.76	7.55	85.55	11.90	36.967	0.000
สมรรถนะการตลาด	15.00	6.11	67.69	15.90	24.939	0.000
ทั้งหมด	24.87	7.65	81.63	9.53	32.513	0.000

ตารางที่ 15 ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ

	$M_{\text{ต่ำ}}$	$Sd_{\text{ต่ำ}}$	$M_{\text{สูง}}$	$Sd_{\text{สูง}}$	t	Sig
ปัญหาการผลิต	16.33	2.50	34.82	6.32	23.076	0.000
ปัญหาการเงิน	6.97	1.08	18.90	2.89	33.916	0.000
ปัญหาแรงงาน	6.92	1.07	17.37	2.91	29.732	0.000
ปัญหาการตลาด	11.27	1.61	26.58	3.78	32.053	0.000
ทั้งหมด	45.20	6.11	92.26	13.63	25.590	0.000

ตารางที่ 16 ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

	$M_{\text{ต่ำ}}$	$Sd_{\text{ต่ำ}}$	$M_{\text{สูง}}$	$Sd_{\text{สูง}}$	t	Sig
ความรู้	51.25	4.31	65.72	4.01	20.704	0.000
ทัศนคติ	31.52	2.28	40.01	2.84	20.195	0.000
การปฏิบัติ	24.65	2.63	37.43	1.76	34.239	0.000
ทั้งหมด	112.03	6.59	138.44	7.15	21.569	0.000

ตารางที่ 17 ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม

	$M_{\text{ต่ำ}}$	$Sd_{\text{ต่ำ}}$	$M_{\text{สูง}}$	$Sd_{\text{สูง}}$	t	Sig
ชุมชน	13.79	1.39	18.77	1.81	18.965	0.000
แรงงานสัมพันธ์	20.79	2.04	27.10	2.33	17.872	0.000
สภาพแวดล้อมการทำงาน	12.27	1.53	16.71	1.59	17.688	0.000
ผู้บริโภค	15.01	1.55	20.00	1.73	18.598	0.000
ภาษีและกฎหมาย	10.00	1.08	13.00	1.26	15.968	0.000
ทั้งหมด	74.14	5.90	93.56	6.95	17.954	0.000

ตารางที่ 18 ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

	$M_{\text{ต่ำ}}$	$Sd_{\text{ต่ำ}}$	$M_{\text{สูง}}$	$Sd_{\text{สูง}}$	t	Sig
ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ	56.50	9.59	91.73	4.88	29.637	0.000

ภาคผนวก ก_2

ค่าอำนาจจำแนกของเครื่องมือวิจัย

ตารางที่ 14 ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดสมรรถนะการจัดการแผนงานธุรกิจ

	$M_{\text{ต่ำ}}$	$Sd_{\text{ต่ำ}}$	$M_{\text{สูง}}$	$Sd_{\text{สูง}}$	t	Sig
สมรรถนะการผลิต	35.33	10.89	93.67	6.39	35.499	0.000
สมรรถนะการเงิน	28.57	10.63	100.00	.00	54.582	0.000
สมรรถนะแรงงาน	17.76	7.55	85.55	11.90	36.967	0.000
สมรรถนะการตลาด	15.00	6.11	67.69	15.90	24.939	0.000
ทั้งหมด	24.87	7.65	81.63	9.53	32.513	0.000

ตารางที่ 15 ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ

	$M_{\text{ต่ำ}}$	$Sd_{\text{ต่ำ}}$	$M_{\text{สูง}}$	$Sd_{\text{สูง}}$	t	Sig
ปัญหาการผลิต	16.33	2.50	34.82	6.32	23.076	0.000
ปัญหาการเงิน	6.97	1.08	18.90	2.89	33.916	0.000
ปัญหาแรงงาน	6.92	1.07	17.37	2.91	29.732	0.000
ปัญหาการตลาด	11.27	1.61	26.58	3.78	32.053	0.000
ทั้งหมด	45.20	6.11	92.26	13.63	25.590	0.000

ตารางที่ 16 ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

	$M_{\text{ต่ำ}}$	$Sd_{\text{ต่ำ}}$	$M_{\text{สูง}}$	$Sd_{\text{สูง}}$	t	Sig
ความรู้	51.25	4.31	65.72	4.01	20.704	0.000
ทัศนคติ	31.52	2.28	40.01	2.84	20.195	0.000
การปฏิบัติ	24.65	2.63	37.43	1.76	34.239	0.000
ทั้งหมด	112.03	6.59	138.44	7.15	21.569	0.000

ตารางที่ 17 ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม

	$M_{\text{ต่ำ}}$	$Sd_{\text{ต่ำ}}$	$M_{\text{สูง}}$	$Sd_{\text{สูง}}$	t	Sig
ชุมชน	13.79	1.39	18.77	1.81	18.965	0.000
แรงงานสัมพันธ์	20.79	2.04	27.10	2.33	17.872	0.000
สภาพแวดล้อมการทำงาน	12.27	1.53	16.71	1.59	17.688	0.000
ผู้บริโภค	15.01	1.55	20.00	1.73	18.598	0.000
ภาษีและกฎหมาย	10.00	1.08	13.00	1.26	15.968	0.000
ทั้งหมด	74.14	5.90	93.56	6.95	17.954	0.000

ตารางที่ 18 ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

	$M_{\text{ต่ำ}}$	$Sd_{\text{ต่ำ}}$	$M_{\text{สูง}}$	$Sd_{\text{สูง}}$	t	Sig
ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ	56.50	9.59	91.73	4.88	29.637	0.000

ภาคผนวก ข

ลักษณะพื้นฐานทางประชากร สังคม และเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการ

ตารางที่ 19 แสดงจำนวนร้อยละของเพศ และกลุ่มอายุของผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ (n=281)

	ไม้												พลาสติก/หนัง												ขาย> 2 อย่าง												รวม	
	เสาเข็ม				จักสาน				ผ้า				กระดาษ				อาหาร				เงิน				พลาสติก/หนัง				ขาย> 2 อย่าง				n	%				
	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%								
เพศ																																						
อายุ (อายุ 16-78 ปี)	ชาย				50	49.0	6	31.6	15	48.4	22	37.3	5	25.0	3	42.9	3	17.	3	60.0	6	35.3	114	40.7														
	หญิง				52	51.0	13	68.4	16	51.6	37	62.7	15	75.0	4	57.1	14	82.	2	40.0	11	64.7	166	59.3														
	รวม				102	100	19	100	31	100	59	100	20	100	7	100	17	100	5	100	17	100	280	100														
	16-35 ปี				40	43.0	8	44.4	11	42.3	18	39.1	8	47.1	1	16.7	4	26.	7				6	40.0	96	39.8												
	36-55 ปี				52	55.9	10	55.6	13	50.0	24	52.2	8	47.1	4	66.7	10	66.	7				3	100	7	46.7	133	55.2										
>55 ปี				1	1.1	2				7.7	4	8.7	1	5.9	1	16.7	1	6.7					2	13.3	12	5.0												
รวม				93	100	18	100	26	100	46	100	17	100	6	100	15	100	3	100	15	100	241	100															

ตารางที่ 20 แสดงจำนวนร้อยละของการศึกษาระดับการศึกษาและจังหวัดที่ติดของสถาบันการศึกษาชั้นสูงสุดของผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ

		ไม้				เซรามิค				จักสาน				ผ้า				กระดาษ				อาหาร				เงิน				พลาสติก/หนัง				ขาย> 2 อย่าง				รวม						
		n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%													
การศึกษา																																												
ต่ำกว่าป. 4		1	5.3															1	5.0																	1	5.9	3	1.1					
		17	16.5	1	5.3										12	20.3			3	15.0			2	28.6			1	6.3										41	14.6					
		19	18.4												4	6.8			3	15.0			1	14.3			3	18.8							3	17.6	34	12.1						
		19	18.4	2	10.5										15	25.4			4	20.0			3	42.9			2	12.5							5	29.4	57	20.4						
ปวช.		7	6.8	1	5.3									4	6.8			3	15.0			1	14.3			2	12.5											1	5.9	23	8.2			
ปวส.		12	11.7	4	21.1									6	10.2			2	10.0							2	12.5												1	5.9	32	11.4		
ปริญญาตรี		26	25.2	9	47.4									13	38.7			4	20.0							5	31.3									6	35.3	77	27.5					
สูงกว่าปริญญาตรี		3	2.9	1	5.3									5	8.5											1	6.3												13	4.6				
รวม		103	100	19	100									59	100			20	100			7	100			16	100									17	100	280	100					
สถานที่ศึกษาชั้นสูงสุด																																												
เชียงใหม่		69	69.7	12	63.2									34	74.2			17	89.5			4	57.1			10	58.8													11	64.7	185	67.5	
กรุงเทพ		10	10.1	2	10.5									6	19.4			1	5.3							4	23.5														3	17.6	33	12.0
จังหวัดอื่นๆ		20	20.2	5	26.3									17	29.8			1	5.3			3	42.9			3	17.6														3	17.6	56	20.4
รวม		99	100	19	100									57	100			19	100			7	100			17	100														17	100	274	100

ตารางที่ 21 แสดงจำนวนร้อยละของระดับศาสนาสถานภาพสมรสของผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ

	ไม้				เซรามิค				จักสาน				ผ้า				กระดาษ				อาหาร				เงิน				พลาสติก/หนัง				ขาย> 2 อย่าง				รวม			
	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%								
ศาสนา																																								
พุทธ	103	100	19	100	29	93.5	56	94.9	20	100	7	100	17	100	4	100	17	100	4	100	17	100	17	100	17	100	17	100	17	100	275	98.2								
อิสลาม					2	6.5																								2	.7									
คริสต์							3	5.1																						3	1.1									
รวม	103	100	19	100	31	100	59	100	20	100	7	100	17	100	4	100	17	100	4	100	17	100	17	100	17	100	17	100	17	100	280	100								
สถานภาพสมรส																																								
โสด	18	17.5	10	52.6	10	32.3	15	25.4	3	15.0	1	14.3	4	23.5																										
อยู่กับแฟนแต่ยังไม่สมรส	11	10.7	1	5.3	2	6.5	2	3.4	2	10.0																														
สมรส	71	68.9	7	36.8	17	54.8	34	57.6	14	70.0	6	85.7	9	52.9	4	80.0	10	62.5	4	80.0	10	62.5	10	62.5	10	62.5	10	62.5	10	62.5	174	62.1								
แยกกันอยู่	1	1.0			1	3.2	3	5.1	1	5.0																				7	2.5									
หย่าร้าง	2	1.9	1	5.3			4	6.8																																
หม้าย					1	3.2	1	1.7																																
รวม	103	100	19	100	31	100	59	100	20	100	7	100	17	100	5	100	17	100	5	100	16	100	16	100	16	100	16	100	16	100	280	100								

ตารางที่ 22 แสดงจำนวนร้อยละของตำแหน่งทางธุรกิจและขนาดของสถานประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ

	ไม่											
	เชรามิค			จักสาน			ผ้า			กระดาษ		
	n	%		n	%		n	%		n	%	
	เงิน			พลาสติก/หนัง			ชาย> 2 อย่าง			รวม		
	n	%		n	%		n	%		n	%	
ตำแหน่ง												
เจ้าของกิจการ	82	79.6	16	84.	25	80.	44	77.2	17	85.0	3	42.9
				2	6							
ผู้บริหาร	21	20.4	3	15.	6	19.	13	22.8	3	15.0	4	57.1
				8	4							
รวม	103	100	19	100	31	100	57	100	20	100	7	100
จำนวนคนงานของสถานประกอบการ (คนในครอบครัว =1-20 คน, คนงาน =1-300 คน)												
ต่ำกว่า 5 คน	46	46.0	8	42.	17	56.	17	28.8	5	25.0	2	28.6
				1	7							
5-10 คน	31	31.0	5	26.	6	20.	18	30.5	9	45.0	5	71.4
				3	0							
11-50 คน	22	22.0	3	15.	7	23.	18	30.5	6	30.0		
				8	3							
51-200 คน	1	1.0	3	15.			6	10.2			1	20.0
				8								
รวม	100	100	19	100	30	100	59	100	20	100	7	100

ไม้		เซรามิค		จักสาน		ผ้า		กระดาษ		อาหาร		เงิน		พลาสติก/ หนัง		ขาย> 2 อย่าง		รวม	
n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%
การทำธุรกิจอื่นที่นอกเหนือจากธุรกิจนี้ (ระยะเวลาทำธุรกิจนี้ 1-60 ปี เฉลี่ย 9.51 ปี)																			
ไม่มี																			
81	80.2	12	63.2	27	87.1	41	73.2	15	75.0	4	57.1	13	76.5	5	100	13	76.5	213	77.5
มี																			
20	19.8	7	36.8	4	12.9	15	26.8	5	25.0	3	42.9	4	23.5			4	23.5	62	22.5
รวม																			
101	100	19	100	31	100	56	100	20	100	7	100	17	100	5	100	17	100	275	100
รูปแบบของธุรกิจ																			
ไม่ได้จดทะเบียน																			
82	79.6	7	36.8	21	67.7	38	64.4	15	75.0	5	71.4	12	70.6	3	60.0	13	76.5	198	70.5
ห้างหุ้นส่วนจำกัด																			
10	9.7	10	52.6	4	12.9	5	8.5	2	10.0	1	14.3	5	29.4	1	20.0	2	11.8	41	14.6
บริษัทจำกัด																			
11	10.7	2	10.5	6	19.4	16	27.1	3	15.0	1	14.3			1	20.0	2	11.8	42	14.9
รวม																			
103	100	19	100	31	100	59	100	20	100	7	100	17	100	5	100	17	100	281	100
เงินทุนจดทะเบียน																			
ต่ำกว่า 1 ล้านบาท																			
67	73.6	13	72.2	18	78.3	28	62.2	11	78.6	6	100	9	60.0	2	40.0	7	53.8	163	70.3
1 ล้านบาท - ต่ำกว่า 5 ล้านบาท																			
21	23.1	3	16.7	4	17.4	9	20.0	2	14.3			6	40.0	2	40.0	6	46.2	53	22.8
บาท																			
5 ล้านบาท - 10 ล้านบาท																			
3	3.3	1	5.6			4	8.9	1	7.1					1	20.0			10	4.3
10 ล้านบาทขึ้นไป																			
1		1	5.6	1	4.3	4	8.9											6	2.6
รวม																			
91	100	18	100	23	100	45	100	14	100	6	100	15	100	5	100	13	100	232	100

ไม้																													
			เซรามิค			จักสาน			ผ้า			กระดาษ			อาหาร			เงิน			พลาสติก/หนัง			ชาย>2อย่าง			รวม		
			n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%	
ลักษณะการดำเนินธุรกิจ (1)																													
ขายปลีก			25	24.5	4	21.	10	32.	16	28.1	3	15.0	4	57.1	11	64.7	4	80.0	5	29.4	83	29.9							
			1			3																							
ขายส่ง			36	35.3	2	10.	5	16.	14	24.6	7	35.0	1	14.3	2	11.8					68	24.5							
			5			1																							
ขายปลีกและขายส่ง			41	40.2	13	68.	16	51.	27	47.4	10	50.0	2	28.6	4	23.5	1	20.0	12	70.	127	45.7							
			4			6																							
ลักษณะการดำเนินธุรกิจ (2)																													
ขายภายในประเทศ			46	45.1	7	36.	16	51.	35	61.4	9	45.0	7	100	14	82.4	4	80.0	6	35.3	146	52.5							
			8			6																							
ขายส่งต่างประเทศ			15	14.7			2	6.5	3	5.3	2	10.0		1	5.9					23	8.3								
ขายทั้งภายในและต่างประเทศ			41	40.2	12	63.	13	41.	19	33.3	9	45.0		2	11.8	1	20.0	11	64.7	109	39.2								
			2			9																							
รวม																													
รวม			102	100	19	100	31	100	57	100	20	100	7	100	17	100	5	100	17	100	278	100							

ตารางที่ 25 แสดงจำนวนร้อยละของปัญหาทางการเงินของผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ

	ไม่											
	ไม่มี			เซรามิด			จักสาน			ผ้า		
	n	%		n	%		n	%		n	%	
ปัญหาเงินทุน												
ไม่มี	22	21.6		8	42.1		13	41.9		20	36.4	
มี	80	78.4		11	57.9		18	58.1		35	63.6	
รวม	102	100		19	100		31	100		55	100	
การกู้เงิน (1000-25000000 บาท เฉลี่ย 116796.47บาท)												
ไม่เคย	26	25.7		8	42.1		19	61.3		20	33.9	
เคย	75	74.3		11	57.9		12	38.7		39	66.1	
รวม	101	100		19	100		31	100		59	100	
สถาบันที่กู้เงิน												
กลุ่ม/ชมรม/สหกรณ์	12	15.2		4	30.8		5	27.8		9	20.5	
ธ.พาณิชย์/ภคส./ธ.อาคาร	53	67.1		6	46.2		8	44.4		27	61.4	
ส่งเคราะห์												
เพื่อน/ญาติ/คนรู้จัก	8	10.1		2	15.4		5	27.8		5	11.4	
มากกว่า 2 แห่ง	6	7.6		1	7.7					3	6.8	
รวม	79	100		13	100		18	100		44	100	

	อาหาร						เงิน					
	n		%		n		%		n		%	
ชาย> 2 อย่าง	5		31.3		2		40.0		8		47.1	
	11		68.8		3		60.0		9		52.9	
	16		100		5		100		17		100	
พลาสติก/หนัง	2		33.3		2		41.2		2		33.3	
	3		60.0		3		58.8		3		60.0	
	5		100		5		100		5		100	
รวม	5		31.3		2		41.2		2		33.3	
	11		68.8		3		58.8		9		60.0	
	16		100		5		100		17		100	

	ไม้		เซรามิค		จักสาน		ผ้า		กระดาษ		อาหาร		เงิน		พลาสติก/ หนัง		ขาย> 2 อย่าง		รวม	
	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%
ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการดำเนินธุรกิจ																				
เงินทุน	49	49.5	10	52.	15	48.	23	40.4	9	47.4	5	12	70.6	2	40.0	9	52.9	137	50.0	
เทคโนโลยี	1	1.0		6		4												1	0.4	
แรงงาน	4	4.0	1	5.3					2	10.5								7	2.6	
การจัดการ	1	1.0	2	10.	1	3.2	4	7.0									1	5.9	9	3.3
				5																
การตลาด	15	15.2	3	15.	7	22.	10	17.5	1	5.3	1	14.3					1	5.9	40	14.6
				8		6														
วัตถุดิบ	6	6.1			1	3.2	5	8.8	1	5.3							1	5.9	14	5.1
ลูกค้า	21	21.2	3	15.	5	16.	14	24.6	6	31.6	1	14.3	5	29.4	1	20.0	4	23.5	60	21.9
				8		1														
คู่แข่ง					1	3.2	1	1.8											2	0.7
อื่นๆ	2	2.0			1	3.2											1	5.9	4	1.5
รวม	99	100	19	100	31	100	57	100	19	100	7	100	17	100	5	100	17	100	274	100

ตารางที่ 27 แสดงจำนวนร้อยละของสิ่งที่สถานประกอบการให้ความสนใจมากที่สุดในแต่ละด้าน จำแนกตามประเภทอาชีพ (ตอบได้มากกว่า ๑ ข้อ)

	ไม้			เซรามิค			จักสาน			ผ้า			กระดาษ			อาหาร			เงิน			พลาสติก/หนัง			ชาย> 2 อย่าง			รวม		
	n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%				
สิ่งที่สถานประกอบการให้ความสนใจมากที่สุด																														
ลดการไม่มาส่งงานตามเวลาของคนงาน	18	17.5	4	21.	4	21.	2	6.5	9	15.3	3	15.0	4	23.5	1	20.0	3	17.6	44	15.7										
	9	8.7	4	21.	1	3.2	6	10.2	2	10.0	1	14.3			2	40.0	2	11.8	27	9.6										
	รักษาพยาบาลคนงาน																													
	63	61.2	15	78.	16	51.	37	62.7	13	65.0	4	57.1	7	41.2	2	40.0	12	70.6	169	60.1										
เพิ่มปริมาณงานที่ทำได้ในแต่ละครั้ง	51	49.5	7	36.	12	38.	18	30.5	8	40.0	2	28.6	6	35.3	1	20.0	6	35.3	112	39.9										
	53	51.5	14	73.	15	48.	27	45.8	6	30.0	3	42.9	7	41.2	4	80.0	8	47.1	139	49.5										
เพิ่มแหล่งเงินทุน	35	34.0	4	21.	9	29.	18	30.5	5	25.0	3	42.9	5	29.4	1	20.0	6	35.3	88	31.3										
	74	71.8	16	84.	23	74.	42	71.2	12	60.0	4	57.1	12	70.6	4	80.0	9	52.9	197	70.1										
ได้ลูกค้าเพิ่ม	33	32.0	7	36.	12	38.	20	33.9	6	30.0	1	14.3	6	35.3	3	60.0	7	41.2	97	34.5										

ตารางที่ 28 แสดงจำนวนร้อยละของเหตุผลที่เลือกประกอบอาชีพของผู้ประกอบอาชีพ จำแนกตามประเภทอาชีพ

	ไม้			เซรามิค			จักสาน			ผ้า			กระดาษ			อาหาร			เงิน			พลาสติก/ หนัง			ขาย> 2 อย่าง			รวม		
	n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%				
เหตุผลที่เลือกประกอบอาชีพนี้																														
สืบทอดจากครอบครัว	18	17.6					9	29.		21	36.8		5	25.0		1	14.3		13	76.5						68	24.5			
ทำตามเพื่อนบ้าน	12	11.8		1	5.3					1	1.8		1	5.0					1	5.9				1	5.9	17	6.1			
หน่วยงานรัฐแนะนำ										1	1.8		1	5.0		1	14.3								3	1.1				
หน่วยงานเอกชนแนะนำ	-	-		-	-		-	-		-	-		-	-		-	-		-	-		-	-		-	-				
เลือกทำเพราะเห็นกำไรดี	24	23.5		6	31.		6	19.		5	8.8		3	15.0		1	14.3					1	20.0		6	35.3	53	19.1		
เลือกทำเพราะมีความรู้ดี	30	29.4		6	31.		9	29.		12	21.1		4	20.0		3	42.9		3	17.6		3	60.0		5	29.4	75	27.0		
เลือกทำเพราะลงทุนน้อย	10	9.8		1	5.3					5	8.8													1	5.9	17	6.1			
เลือกทำเองเพราะมีเงิน	1	1.0								2	3.5		1	5.0											4	1.4				
ทุน																														
ตอบมากกว่า 1 ข้อ	7	6.9		5	26.		7	22.		10	17.5		5	25.0		1	14.3					1	20.0		4	23.5	41	14.7		
					3			6																						
รวม	102	100		19	100		31	100		57	100		20	100		7	100		17	100		5	100		17	100	278	100		

ตารางที่ 29 แสดงจำนวนร้อยละของสภาพความพึงพอใจของการดำเนินงานธุรกิจของผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ

	ไม้												เสรามิค												จักสาน				ผ้า				กระดาษ				อาหาร				เงิน				พลาสติก/หนัง				ขาย> 2 อย่าง				รวม	
	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%																
สภาพการดำเนินงานธุรกิจที่ผ่านมา																																																						
แย่ง				9	8.9	2	10.5	7	22.6	4	6.9					1	14.3					3	35.3	6	35.3	3	60.0	7	41.2	2	11.8	25	9.0																					
เท่าเดิมไม่ขยายตัว				28	27.7	7	36.8	11	35.5	11	19.0	5	25.0	3	42.9					6	35.3	3	60.0	7	41.2	82	29.5																											
เจริญแต่ขยายตัวต่ำลง				29	28.7	1	5.3	7	22.6	25	43.1	6	30.0	6	35.3	1	20.0	1	5.9	77	27.7																																	
เจริญก้าวหน้าที่				35	34.7	9	47.4	6	19.4	18	31.0	9	45.0	3	42.9	5	29.4	1	20.0	94	33.8																																	
รวม				101	100	19	100	31	100	58	100	20	100	7	100	17	100.0	5	100.	278	100																																	
ความพอใจต่อการดำเนินงานธุรกิจที่ผ่านมา																																																						
ไม่น่าพอใจ				19	19.0	4	21.1	12	38.7	7	11.9	1	5.0	1	14.3	2	12.5	3	60.0	6	35.3	55	19.9																															
พอใจปานกลาง				68	68.0	13	68.4	16	51.6	45	76.3	17	85.0	6	85.7	13	81.3	2	40.0	10	58.8	193	69.7																															
พอใจมาก				13	13.0	2	10.5	3	9.7	7	11.9	2	10.0	1	6.3	1	6.3	1	5.9	29	10.5																																	
รวม				100	100	19	100	31	100	59	100	20	100	7	100	16	100	5	100	17	100	277	100																															
การคาดการณ์ต่อกิจการในอนาคต																																																						
แย่ง				5	4.9					2	6.7	2	3.4					1	14.3					1	5.9	12	4.3																											
ไม่แน่ใจ				42	41.2	8	42.1	14	46.7	22	37.3	5	25.0	2	28.6	7	41.2	4	80.0	8	47.1	113	40.5																															
มีแนวโน้มดีขึ้น				55	53.9	11	57.9	14	46.7	35	59.3	15	75.0	4	57.1	10	58.8	1	20.0	8	47.1	154	55.2																															
รวม				102	100	19	100	30	100	59	100	20	100	7	100	17	100	5	100	17	100	279	100																															

ตารางที่ 30 แสดงจำนวนร้อยละของแนวโน้มของการขยายธุรกิจและอาชีพการรับงานมาทำที่บ้านของผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ

	ไม้		เซรามิค		จักสาน		ผ้า		กระดาษ		อาหาร		เงิน		พลาสติก/หนัง		ขาย> 2 อย่าง		รวม	
	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%
โครงการขยายกิจการ																				
ไม่มี	36	36.4	8	44.4	13	41.9	20	33.9	5	25.0	1	14.3	7	43.8	2	40.0	7	43.8	100	36.5
มี	63	63.6	10	55.6	18	58.1	39	66.1	15	75.0	6	85.7	9	56.3	3	60.0	9	56.3	174	63.5
รวม	99	100	18	100	31	100	59	100	20	100	7	100	16	100	5	100	16	100	274	100
แนวโน้มการรับงานมาทำที่บ้าน																				
น่าจะเพิ่มขึ้น	58	64.4	12	75.0	13	46.4	44	78.6	13	65.0	5	71.4	11	68.8	2	50.0	13	86.7	173	67.8
น่าจะลดลง	25	27.8	3	18.8	9	32.1	8	14.3	7	35.0	1	14.3	3	18.8	2	50.0	2	13.3	61	23.9
น่าจะหมดไป	7	7.8	1	6.3	6	21.4	4	7.1			1	14.3	2	12.5					21	8.2
รวม	90	100	16	100	28	100	56	100	20	100	7	100	16	100.0	4	100	15	100	255	100

ตารางที่ 32 แสดงจำนวนร้อยละของความคิดเห็นต่อผลกระทบของการรับงานทำที่บ้านต่อชุมชนของผู้ประกอบอาชีพ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

	ไม้			เซรามิค			จักสาน			ผ้า			กระดาษ			อาหาร			เงิน			พลาสติก/ หนัง			ขาย> 2 อย่าง			รวม		
	n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%				
ผลกระทบของการรับงานทำที่บ้านต่อชุมชน																														
มดเกาะ	34	33.0	9	47.	4	12.	11	18.6	2	10.0	7	41.2	4	23.5	71	25.3														
				4		9																								
	15	14.6	1	5.3	1	3.2	2	3.4	1	5.0																				
การทำงานป่าไม้	18	17.5	3	15.	5	16.	5	8.5	1	5.0	1	5.9%	2	11.8	36	12.8														
				8		1																								
สุขภาพของคนงาน	21	20.4	5	26.	2	6.5	9	15.3	3	15.0	3	17.6	1	5.9	48	17.1														
				3																										
คนในชุมชนใช้จ่าย ฟุ่มเฟือยขึ้น	10	9.7	2	10.	7	22.	7	11.9	3	15.0	1	14.3	5	29.4	40	14.2														
				5		6																								
ปัญหาระหว่างบุคคล	42	40.8	10	52.	11	35.	25	42.4	9	45.0	3	42.9	6	35.3	116	41.3														
				6		5																								
อื่นๆ	7	6.8			3	9.7	6	10.2	1	5.0	1	14.3	1	5.9	22	7.8														

ตารางที่ 33 แสดงจำนวนร้อยละของความถี่เห็นต่อสาเหตุของปัญหาชุมชนที่เกิดจากการรับงานทำที่บ้านของผู้ประกอบอาชีพ จำแนกตามประเภทอาชีพ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

	ไม้		เชรามิค		จักสาน		ผ้า		กระดาษ		อาหาร		เงิน		พลาสติก/ หนัง		ชาย> 2 อย่าง		รวม	
	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%
สาเหตุของปัญหาชุมชนที่เกิดจากการรับงานมาทำที่บ้าน																				
รัฐบาลไม่ใส่ใจ	23	22.3	6	31.	2	6.5	14	23.7	4	20.0	2	28.6	3	17.6	2	40.0	7	41.2	63	22.4
	6																			
กฎหมายไม่ดีพอ	9	8.7	3	15.	1	3.2	5	8.5	2	10.0	1	14.3	1	5.9	1	20.0	4	23.5	27	9.6
	8																			
สถานประกอบการไม่ให้	5	4.9	3	15.	2	6.5	3	5.1			1	14.3							14	5.0
ความร่วมมือ	8																			
คนงานไม่ตระหนักปัญหา	35	34.0	8	42.	14	45.	17	28.8	8	40.0			8	47.1	1	20.0	4	23.5	95	33.8
	1																			
คนงานไม่มีเงินทุน	28	27.2	4	21.	6	19.	16	27.1	6	30.0	2	28.6	3	17.6	2	40.0	3	17.6	71	25.3
	1																			
คนงานขาดความรู้ & ทักษะฝีมือ	35	34.0	8	42.	15	48.	20	33.9	7	35.0	2	28.6	8	47.1	2	40.0	5	29.4	102	36.3
	1																			
อบต. ไม่สนใจ	18	17.5	3	15.	2	6.5	7	11.9	2	10.0	2	28.6	1	5.9	1	20.0	4	23.5	40	14.2
	8																			
อื่นๆ	3	3.0	1	5.3			3	5.1	1	5.0									8	2.9

ตารางที่ 34

แสดงจำนวนร้อยละของความถี่เห็นต่อปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการส่งเสริมการรับงานมาทำที่บ้านของผู้ประกอบกร จำแนกตามประเภทอาชีพ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

	ไม้		เชรามิค		จักสาน		ผ้า		กระดาษ		อาหาร		เงิน		พลาสติก/หนัง		ขาย> 2 อย่าง		รวม	
	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%
ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการส่งเสริมการรับงานมาทำที่บ้าน																				
การอบรมทักษะฝีมือ	49	47.6	12	63.2	16	51.6	30	50.8	10	50.0	3	42.9	10	58.8	2	40.0	8	47.1	140	49.8
การประชาสัมพันธ์ประโยชน์	28	27.2	6	31.6	10	32.3	23	39.0	8	40.0	2	28.6	5	29.4	2	40.0	7	41.2	91	32.4
การประชาสัมพันธ์แหล่งงาน	33	32.0	5	26.3	10	32.3	19	32.2	5	25.0	2	28.6	4	23.5	2	40.0	4	23.5	84	29.9
คนในชุมชนมีเวลาว่าง	27	26.2	8	42.1	9	29.0	22	37.3	5	25.0	2	28.6	7	41.2	2	40.0	5	29.4	88	31.3
คนในชุมชนมีความสนใจ	43	41.7	7	36.8	13	43.3	24	40.7	9	45.0	4	57.1	5	29.4	2	40.0	5	29.4	113	40.4
อบต. สนับสนุน	16	15.5	2	10.5	1	3.2	13	22.0	2	10.0	2	28.6	1	5.9	1	20.0	3	17.6	41	14.6
มีแหล่งเงินทุน	32	31.1	7	36.8	4	12.9	19	32.2	3	15.0	2	28.6	5	29.4	1	20.0	3	17.6	76	27.0
สวัสดิการจากผู้ประกอบการ	18	17.5	8	42.1	5	16.1	11	18.6	3	15.0	1	14.3	1	5.9	1	20.0	5	29.4	53	18.9
อื่นๆ	2	2.0	1	5.3	1	3.2	3	5.1					1	5.9	1	20.0			9	3.2

ตารางที่ 35 แสดงจำนวนร้อยละของความคิดเห็นต่อการออกกฎหมายคุ้มครองผู้รับงานทำที่บ้านของผู้ประกอบอาชีพ จำแนกตามประเภทอาชีพ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

	ไม้		เซรามิค		จักสาน		ผ้า		กระดาษ		อาหาร		เงิน		พลาสติก/ หนัง		ชาย> 2 อย่าง		รวม	
	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%
งบประมาณสำหรับฝึกทักษะฝีมือคนงาน																				
ไม่มี	86	85.1	15	83.	25	83.	46	79.3	13	65.0	5	71.4	16	94.1	4	80.0	14	93.3	225	82.1
				3		3														
มี	15	14.9	3	16.	5	16.	12	20.7	7	35.0	2	28.6	1	5.9	1	20.0	1	6.7	49	17.9
				7		7														
รวม																				
รัฐบาลควรออกกฎหมายคุ้มครองผู้รับงานมาทำที่บ้าน																				
ไม่ควร	23	24.2	5	26.	11	39.	14	28.6	6	37.5	1	14.3	7	43.8			6	37.5	74	29.2
				3		3														
ควร	72	75.8	14	73.	17	60.	35	71.4	10	62.5	6	85.7	9	56.3	4	100	10	62.5	179	70.8
				7		7														
รวม																				

ตารางที่ 38 แสดงจำนวนร้อยละของแผนการจัดสวัสดิการแก่คนงานของผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ

	ไม้				เซรามิค				จักสาน				ผ้า				กระดาษ				อาหาร				เงิน				พลาสติก/หนัง				ชาย> 2 อย่าง				รวม	
	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%						
สถานประกอบการเคยจ่ายค่ารักษาพยาบาลและค่าทำขวัญแก่คนงานที่ได้รับอันตรายหรือบาดเจ็บ																																						
ไม่เคย	40	41.2	7	36.8	15	51.7	34	61.8	15	75.0	3	42.9	6	35.3	1	20.0	9	56.3	131	49.1																		
นานๆ ครั้ง	36	37.1	5	26.3	8	27.6	12	21.8	5	25.0			8	47.1	3	60.0	3	18.8	81	30.3																		
เป็นประจำ	21	21.6	7	36.8	6	20.7	9	16.4			4	57.1	3	17.6	1	20.0	4	25.0	55	20.6																		
รวม	97	100	19	100	29	100	55	100	20	100	7	100	17	100	5	100	16	100	267	100																		
สถานประกอบการทำนมีแผนส่งเสริมสวัสดิการแก่คนงานหรือไม่																																						
ไม่มีแผน	81	82.7	15	83.3	25	83.3	40	78.4	17	89.5	4	66.7	16	94.1	2	40.0	13	81.3	215	82.1																		
มีแผน	17	17.3	3	16.7	5	16.7	11	21.6	2	10.5	2	33.3	1	5.9	3	60.0	3	18.8	47	17.9																		
รวม	98	100	18	100	30	100	51	100	19	100	6	100	17	100.0	5	100	16	100	262	100																		
การจัดสวัสดิการส่งผลกระทบต่อบุคลากรหรือไม่																																						
ไม่ส่งผลกระทบเลย	17	17.0	6	33.3	7	24.1	11	21.2	2	10.0			5	29.4	3	60.0	2	12.5	53	19.9																		
ไม่แน่ใจ	48	48.0	5	27.8	9	31.0	18	34.6	9	45.0	5	71.4	7	41.2	2	40.0	8	50.0	113	42.5																		
มีผลแน่นอน	35	35.0	7	38.9	13	44.8	23	44.2	9	45.0	2	28.6	5	29.4			6	37.5	100	37.6																		
รวม	100	100	18	100	29	100	52	100	20	100	7	100	17	100	5	100	16	100	266	100																		

ตารางที่ 39 แสดงจำนวนร้อยละของค่าตอบแทนที่สถานที่สถานประกอบการควรจัดให้แก่คนงาน จำแนกตามประเภทอาชีพ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

	ไม้						เซรามิค						จักสาน						ผ้า						กระดาษ						อาหาร						เงิน						พลาสติก/ หนัง						ขาย> 2 อย่าง						รวม																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																										
	ไม้			ไม้			เซรามิค			เซรามิค			จักสาน			จักสาน			ผ้า			ผ้า			กระดาษ			กระดาษ			อาหาร			อาหาร			เงิน			เงิน			พลาสติก/ หนัง			พลาสติก/ หนัง			ขาย> 2 อย่าง			ขาย> 2 อย่าง			รวม			รวม																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																							
	n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%

ตารางที่ 40 แสดงจำนวนร้อยละของสวัสดิการที่เป็นตัวเงินที่สถานประกอบการจัดให้แก่คนงาน จำแนกตามประเภทอาชีพ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

	ไม้			เชรมิด			จักสาน			ผ้า			กระดาส			อาหาร			เงิน			พลาสติก/หนัง			ขาย> 2 อย่าง			รวม		
	n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%				
สวัสดิการที่เป็นตัวเงิน																														
คำร้กษาการป่วยจากงาน	43	41.7	10	52.6	9	29.0	13	22.0	3	15.0	3	42.9	6	35.3	1	20.0	9	52.9	97	34.5										
คำร้กษาการป่วยทั่วไป	14	13.6	5	26.3	3	9.7	10	16.9	2	10.0	1	14.3	4	23.5	3	60.0	3	17.6	45	16.0										
คำร้กษาอุบัติเหตุทั่วไป	14	13.6	8	42.1	5	16.1	9	15.3	1	5.0	1	14.3	3	17.6	1	20.0	3	17.6	46	16.4										
คำร้กษาบิตามรดา/บุตร	1	1.0	1	5.3			3	5.1					2	11.8	1	20.0			8	2.8										
คำตรวร่างกายประจำปี	3	2.9	5	26.3	1	3.2	3	5.1			1	14.3					1	5.9	14	5.0										
การให้กู้เงิน	36	35.0	8	42.1	16	51.6	23	39.0	12	60.0	4	57.1	9	52.9	1	20.0	8	47.1	118	42.0										
คำครองชีพหลังหยุดงาน	7	6.8	5	26.3	1	3.2	5	8.5	3	15.0			1	5.9			1	5.9	23	8.2										
ช่วยเหลือบุตร	4	3.9	2	10.5	1	3.2	7	11.9	2	10.0			1	5.9					17	6.0										
ทุนการศึกษา	1	1.0	4	21.1	1	3.2	1	1.7			1	14.3	1	5.9			1	5.9	10	3.6										
ค่าฅาปนกิจ	20	19.4	4	21.1	5	16.1	8	13.6	2	10.0			7	41.2			5	29.4	51	18.1										

ตารางที่ 41 แสดงจำนวนร้อยละของสวัสดิการที่ไม่ได้จ่ายเงินที่สถานประกอบการจัดให้แก่คนงาน จำแนกตามประเภทอาชีพ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

	ไม้			เช่ามิด			จักสาน			ผ้า			กระดาษ			อาหาร			เงิน			พลาสติก/หนัง			ชาย> 2 อย่าง			รวม		
	n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%				
สวัสดิการที่ไม่เป็นตัวแทน																														
ชุดทำงาน	6	5.9	4	21.1	3	9.7	10	16.9	1	5.0	1	14.3	4	23.5	1	20.0	5	29.4							35	12.5				
	10	9.7	4	21.1	2	6.5	5	8.6			1	14.3			1	20.0	3	17.6						26	9.3					
	20	19.4	9	47.4	4	12.9	10	16.9	3	15.0	1	14.3	4	23.5	1	20.0	4	23.5						56	19.9					
น้ำดื่ม อาหารกลางวัน	43	41.7	12	63.2	11	35.5	21	35.6	8	40.0	4	57.1	9	52.9	2	40.0	11	64.7						121	43.1					
	44	43.1	10	52.6	13	41.9	25	42.4	8	40.0	1	14.3	5	29.4	3	60.0	4	23.5						114	40.7					
	47	45.6	8	42.1	13	41.9	28	47.5	8	42.1	1	14.3	4	23.5	3	60.0	4	23.5						116	41.4					
จัดวัสดุ เครื่องมือการผลิต	26	25.2	8	42.1	4	12.9	17	28.8	2	10.0	1	14.3	2	11.8	1	20.0	3	17.6						64	22.8					
	13	12.6	6	31.6	2	6.5	10	16.9	2	10.0	1	14.3	1	5.9	1	20.0	3	17.6						39	13.9					
	40	38.8	9	47.4	17	54.8	30	50.8	8	40.0	3	42.9	10	58.8	2	40.0	8	47.1						129	45.9					
แนะปรึกษาวิธีการทำงาน																														

ตารางที่ 42 แสดงจำนวนร้อยละของวันหยุดงานและการพัฒนาความรู้ความสามารถที่สามารถจัดให้แก่งาน จำแนกตามประเภทอาชีพ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

	ไม้			เสริมไม้			จักสาน			ผ้า			กระดาษ			อาหาร			เงิน			พลาสติก/หนัง			ขาย> 2 อย่าง			รวม		
	n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%		n	%				
วันหยุดงาน																														
วันหยุดสุดสัปดาห์	40	38.		14	73.		9	29.		22	37.3		11	55.0		2	28.6		10	58.8		3	60.0		5	29.4		117	41.6	
	8			7			0																							
วันหยุดตามประเพณี/พักผ่อนประจำปี	63	61.		12	63.		20	64.		33	55.9		10	50.0		5	71.4		9	52.9		2	40.0		11	64.7		165	58.7	
	2			2			5																							
ลาป่วย กิจ อุบัติเหตุ	44	42.		8	42.		11	35.		17	28.8		7	35.0		2	28.6		8	47.1		1	20.0		7	41.2		107	38.1	
	7			1			5																							
การพัฒนาความรู้ความสามารถ																														
การอบรม	40	38.		10	52.		12	38.		26	44.1		8	40.0		3	42.9		6	35.3		1	20.0		5	29.4		111	39.5	
	8			6			7																							
จัดผู้ควบคุมสอนงาน	36	35.		11	57.		16	51.		20	33.9		10	50.0		2	28.6		6	35.3		1	20.0		7	41.2		110	39.1	
	0			9			6																							
จัดทัศนศึกษา	11	10.		5	26.		1	3.2		5	8.5		2	10.0		2	28.6		1	5.9					2	11.8		29	10.3	
	7			3																										

ตารางที่ 43

แสดงจำนวนร้อยละของความพร้อมในการเข้าร่วมโครงการพัฒนาคมนงานของผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ

	ไม้		เซรามิค		จักสาน		ผ้า		กระดาษ		อาหาร		เงิน		พลาสติก/ หนัง		ชาย>2 อย่าง		รวม	
	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%
ความพร้อมในการเข้าร่วมโครงการอบรมที่รัฐจัด																				
ไม่พร้อม	35	36.8	7	36.	13	46.	16	30.8	9	45.0	1	14.3	4	23.5	1	25.0	5	33.3	91	35.0
			8		4															
พร้อม	60	63.2	12	63.	15	53.	36	69.2	11	55.0	6	85.7	13	76.5	3	75.0	10	66.7	169	65.0
			2		6															
รวม	95	100	19	100	28	100	52	100	20	100	7	100	17	100	4	100	15	100	260	100
การเข้าร่วมเสวนาเพื่อการแก้ปัญหาคนงาน																				
ไม่เข้า	37	38.9	11	57.	13	46.	14	27.5	4	23.5	1	14.3	9	52.9	1	25.0	9	56.3	203	77.8
			9		4															
เข้า	58	61.1	8	42.	15	53.	37	72.5	13	76.5	6	85.7	8	47.1	3	75.0	7	43.8	58	22.2
			1		6															
รวม	95	100	19	100	28	100	51	100	17	100	7	100	17	100	4	100	16	100	261	100

ตารางที่ 44 แสดงจำนวนร้อยละของเดือนที่สะดวกในการเข้าร่วมอบรมหรือเสวนาของผู้ประกอบอาชีพ จำแนกตามประเภทอาชีพ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

	ผู้ไม่สะดวก		เซรามิค		จักสาน		ผ้า		กระดาษ		อาหาร		เงิน		พลาสติก/หนัง		ขาย> 2 อย่าง		รวม	
	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%
เดือนที่สะดวกในการเข้าร่วมประชุม/อบรม																				
มกราคม	10	9.8	3	15.8					3	15.0	1	14.3	3	17.6	1	20.0			22	7.9
กุมภาพันธ์	10	9.7	3	15.8	2	6.5			1	5.0	1	14.3						17	6.0	
มีนาคม	9	8.7	2	10.5	2	6.5	3	5.1	1	5.0	1	14.3	2	11.8			1	5.9	22	7.8
เมษายน	16	15.5	6	31.6	2	6.5	9	15.3	3	15.0	2	28.6	4	23.5	2	40.0	3	17.6	48	17.1
พฤษภาคม	22	21.4	5	26.3	7	22.6	17	28.8	2	10.0	3	42.9					1	5.9	57	20.3
มิถุนายน	16	15.5	6	31.6	8	25.8	12	20.3	2	10.0	2	28.6	3	17.6	1	20.0	5	29.4	55	19.6
กรกฎาคม	17	16.5	4	21.1	6	19.4	11	18.6	2	10.0	3	42.9	2	11.8			2	11.8	48	17.1
สิงหาคม	22	21.4	2	10.5	5	16.1	13	22.0	3	15.0	1	14.3	2	11.8	1	20.0	4	23.5	53	18.9
กันยายน	26	25.2	4	21.1	12	38.7	12	20.3	4	20.0	1	14.3	6	35.3			5	29.4	70	24.9
ตุลาคม	7	6.8	3	15.8	3	9.7	5	8.5	4	20.0	1	14.3	4	23.5			1	5.9	28	10.0
พฤศจิกายน	8	7.8	3	15.8	1	3.2	3	5.1					1	5.9					16	5.7
ธันวาคม	12	11.7	3	15.8					2	10.0			1	5.9	1	20.0			20	7.1

ตารางที่ 45 แสดงจำนวนร้อยละของวันและเวลาที่สัปดาห์ที่สะดวกในการเข้าร่วมอบรมหรือเสวนาของผู้ประกอบการ จำแนกตามประเภทอาชีพ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ไม้																				
ไม่		เซรามิค		จักสาน		ผ้า		กระดาษ		อาหาร		เงิน		พลาสติก/หนัง		ชาย> 2 อย่าง		รวม		
n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	
วันที่สะดวกในการเข้าร่วมประชุม/อบรม																				
จันทร์	22	21.4	4	21.1	4	12.9	11	19.0	2	10.0	1	14.3	4	23.5		3	17.6	52	18.6	
อังคาร	14	13.6	1	5.3	3	9.7	12	20.3	1	5.0	2	28.6	2	11.8		5	29.4	40	14.2	
พุธ	17	16.5	7	36.8	7	22.6	18	30.5	1	5.0	2	28.6	3	17.6	1	20.0	3	17.6	60	21.4
พฤหัสบดี	12	11.7	2	10.5	1	3.2	13	22.0			3	42.9						31	11.0	
ศุกร์	11	10.7	2	10.5	1	3.2	9	15.3	1	5.0	2	28.6						26	9.3	
เสาร์	16	15.5	3	15.8	9	29.0	12	20.3	8	40.0	3	42.9	3	17.6	2	40.0	2	11.8	59	21.0
อาทิตย์	41	39.8	9	47.4	17	54.8	20	33.9	11	55.0	2	28.6	7	41.2	3	60.0	5	29.4	116	41.3
เวลาที่สะดวกในการเข้าร่วมประชุม/อบรม																				
เช้า	32	39.0	5	27.8	8	29.6	13	27.7	6	35.3	2	28.6	8	50.0	1	20.0	6	42.9	81	34.3
บ่าย	24	29.3	8	44.4	8	29.6	19	40.4	6	35.3	4	57.1	3	18.8	1	20.0	4	28.6	79	33.5
ทั้งเช้าและบ่าย	26	31.7	5	27.8	11	40.7	15	31.9	5	29.4	1	14.3	5	31.3	3	60.0	4	28.6	76	32.2
รวม	82	100	18	100	27	100	47	100	17	100	7	100	16	100	5	100	14	100	236	100

ภาคผนวก ค

เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มผู้ประกอบการ
ที่มีพื้นฐานทางธุรกิจแตกต่างกัน

ตารางที่ 46

คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย		สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	การเงิน	แรงงาน	ตลาด	รวม	
ผลิตภัณฑ์ไม้	M	12.81	4.02	8.59	3.34	29.19	7
	n	73	93	82	89	58	
	Sd.	5.21	2.36	6.31	2.46	14.18	
เซรามิค เครื่องปั้นดินเผา	M	12.85	5.61	12.71	5.83	38.31	2
	n	13	18	17	18	13	
	Sd.	5.40	1.79	6.82	3.29	15.67	
จักสาน	M	12.23	4.39	8.92	4.90	31.95	3
	n	22	28	26	29	20	
	Sd.	4.90	2.63	6.60	3.30	12.66	
สิ่งทอและผลิตภัณฑ์จากผ้า	M	12.79	4.08	8.80	4.29	31.28	4
	n	42	49	45	52	36	
	Sd.	4.16	2.48	6.52	3.18	13.82	
ผลิตภัณฑ์กระดาษ	M	11.62	4.63	10.07	2.88	27.75	8
	n	16	16	15	17	12	
	Sd.	4.35	2.60	5.99	2.39	13.18	
อาหารเกษตรแปรรูป	M	12.71	4.43	12.43	4.33	31.00	5
	n	7	7	7	6	6	
	Sd.	5.94	3.05	7.91	3.27	18.02	
เครื่องเงิน ทอง เงินยว พลอย	M	9.23	4.00	6.93	4.50	26.60	9
	n	13	15	15	16	10	
	Sd.	6.50	2.83	5.68	3.48	15.69	
ผลิตภัณฑ์พลาสติก/หนัง	M	17.67	5.75	19.50	7.60	54.50	1
	n	3	4	2	5	2	
	Sd.	1.53	2.50	2.12	4.28	6.36	
ขายมากกว่า 2 ผลิตภัณฑ์	M	12.42	4.46	9.44	4.00	30.44	6
	n	12	13	9	13	9	
	Sd.	2.75	2.18	5.03	1.96	10.38	
รวม	M	12.46	4.30	9.24	4.10	30.87	
	n	201	243	218	245	166	
	Sd.	4.92	2.45	6.47	3.00	14.17	

ตารางที่ 47

ค่าร้อยละของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย		สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	การเงิน	แรงงาน	ตลาด	รวม	
ผลิตภัณฑ์ไม้	%	67.41	57.45	40.88	27.81	49.47	7
	n	73	93	82	89	58	
	Sd.	27.40	33.77	30.07	20.53	24.04	
เซรามิค เครื่องปั้นดินเผา	%	67.61	80.16	60.50	48.61	64.93	2
	n	13	18	17	18	13	
	Sd.	28.41	25.53	32.46	27.45	26.56	
จักสาน	%	64.35	62.76	42.49	40.80	54.15	3
	n	22	28	26	29	20	
	Sd.	25.78	37.56	31.44	27.49	21.46	
สิ่งทอและผลิตภัณฑ์จากผ้า	%	67.29	58.31	41.90	35.74	53.01	4
	n	42	49	45	52	36	
	Sd.	21.92	35.46	31.05	26.52	23.43	
ผลิตภัณฑ์กระดาษ	%	61.18	66.07	47.94	24.02	47.03	8
	n	16	16	15	17	12	
	Sd.	22.89	37.21	28.54	19.96	22.35	
อาหารเกษตรแปรรูป	%	66.92	63.27	59.18	36.11	52.54	5
	n	7	7	7	6	6	
	Sd.	31.24	43.53	37.68	27.22	30.55	
เครื่องเงิน เงิน ทอง เงินราย พลอย	%	48.58	57.14	33.02	37.50	45.08	9
	n	13	15	15	16	10	
	Sd.	34.19	40.41	27.03	29.03	26.59	
ผลิตภัณฑ์พลาสติก/หนัง	%	92.98	82.14	92.86	63.33	92.37	1
	n	3	4	2	5	2	
	Sd.	8.04	35.71	10.10	35.65	10.79	
ขายมากกว่า 2 ผลิตภัณฑ์	%	65.35	63.74	44.97	33.33	51.60	6
	n	12	13	9	13	9	
	Sd.	14.45	31.20	23.94	16.32	17.60	
รวม	%	65.59	61.38	43.99	34.15	52.32	
	n	201	243	218	245	166	
	Sd.	25.92	34.95	30.83	25.03	24.02	

ตารางที่ 48 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่าย
ผลิตภัณฑ์
แตกต่างกัน

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
สมรรถนะการผลิต	Between Groups	154.783	8	19.348	.774	.626
	Within Groups	3900.829	156	25.005		
	Total	4055.612	164			
สมรรถนะการเงิน	Between Groups	75.539	8	9.442	1.685	.106
	Within Groups	874.364	156	5.605		
	Total	949.903	164			
สมรรถนะแรงงาน	Between Groups	439.284	8	54.910	1.368	.215
	Within Groups	6261.165	156	40.136		
	Total	6700.448	164			
สมรรถนะการตลาด	Between Groups	153.596	8	19.200	2.333	.021
	Within Groups	1283.640	156	8.228		
	Total	1437.236	164			
สมรรถนะรวม	Between Groups	2326.442	8	290.805	1.473	.171
	Within Groups	30800.067	156	197.436		
	Total	33126.509	164			

ตารางที่ 49 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัย
สำคัญ

CAREER			CAREER			Mean Difference	Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	(I-J)		
สมรรถนะการผลิต								
พลาสติก/หนัง	17.67	1.53	เงิน	9.23	6.50	8.60(*)	3.873	.028
สมรรถนะการเงิน								
เซรามิค	5.61	5.40	ไม้	4.02	2.36	2.14(*)	.726	.004
			ผ้า	4.08	2.48	1.56(*)	.766	.044
			กระดาษ	4.63	2.60	2.17(*)	.948	.024
			เงิน	4.00	2.83	2.10(*)	.996	.037
สมรรถนะแรงงาน								
เซรามิค	12.71	6.82	ไม้	8.59	6.31	4.13(*)	1.944	.035
			เงิน	6.93	5.68	5.48(*)	2.665	.041
พลาสติก/หนัง	19.50	2.12	ไม้	8.59	6.31	10.24(*)	4.556	.026
			จักสาน	8.92	6.60	10.61(*)	4.710	.026
			ผ้า	8.80	6.52	10.06(*)	4.602	.030
			กระดาษ	10.07	5.99	10.17(*)	4.839	.037
			เงิน	6.93	5.68	11.60(*)	4.907	.019
			>2	9.44	5.03	10.06(*)	4.953	.044
			ประเภท					

ตารางที่ 50 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัย
สำคัญ

CAREER			CAREER			Mean Difference	Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	(I-J)		
สมรรถนะการตลาด								
เซรามิค	5.83	3.29	ไม้	3.34	2.46	2.23(*)	.880	.012
			กระดาด	2.88	2.39	3.16(*)	1.148	.007
จักสาน	4.90	3.30	กระดาด	2.88	2.39	2.29(*)	1.058	.032
ผ้า	4.29	3.18	กระดาด	2.88	2.39	1.94(*)	.956	.044
พลาสติก/ หนัง	7.60	4.28	ไม้	3.34	2.46	5.66(*)	2.063	.007
			จักสาน	4.90	3.30	4.29(*)	2.132	.046
			ผ้า	4.29	3.18	4.64(*)	2.084	.027
			กระดาด	2.88	2.39	6.58(*)	2.191	.003
			อาหาร	4.33	3.27	5.17(*)	2.342	.029
			เงิน	4.50	3.48	4.60(*)	2.222	.040
			>2 ประเภท	4.00	1.96	5.17(*)	2.242	.023
			สมรรถนะรวม					
เซรามิค	38.31	15.67	ไม้	29.19	14.18	9.12(*)	4.312	.036
			เงิน	26.60	15.69	11.71(*)	5.910	.049
พลาสติก/ หนัง	54.50	6.36	ไม้	29.19	14.18	25.31(*)	10.106	.013
			จักสาน	31.95	12.66	22.61(*)	10.446	.032
			ผ้า	31.28	13.82	23.22(*)	10.208	.024
			กระดาด	27.75	13.18	26.75(*)	10.732	.014
			อาหาร	31.00	18.02	23.50(*)	11.473	.042
			เงิน	26.60	15.69	27.90(*)	10.884	.011
			>2 ประเภท	30.44	10.38	24.06(*)	10.984	.030

ตารางที่ 51

คะแนนเฉลี่ยของปัญหาการทำธุรกิจของผู้ประกอบการแบ่งตามผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย

ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย		ปัญหาการทำธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	เงินทุน	แรงงาน	การตลาด	รวม	
ผลิตภัณฑ์ไม้	M	26.66	13.72	12.50	19.11	71.03	2
	n	90	95	98	91	80	
	Sd.	7.99	4.74	4.50	5.95	19.32	
เซรามิค เครื่องปั้นดินเผา	M	21.56	11.05	9.89	17.21	60.00	6
	n	16	19	19	19	16	
	Sd.	6.98	5.84	3.97	7.74	22.20	
จักสาน	M	25.59	13.67	11.83	19.18	69.88	3
	n	29	30	29	28	26	
	Sd.	9.26	5.06	4.42	5.99	22.14	
สิ่งทอและผลิตภัณฑ์จากผ้า	M	24.42	11.86	11.63	18.33	64.88	5
	n	48	51	51	49	43	
	Sd.	9.00	5.52	4.81	7.60	22.58	
ผลิตภัณฑ์กระดาษ	M	23.18	12.29	12.12	19.50	65.94	4
	n	17	17	17	16	16	
	Sd.	6.14	4.01	4.37	7.17	14.27	
อาหารเกษตรแปรรูป	M	22.43	10.67	8.86	14.67	55.83	9
	n	7	6	7	6	6	
	Sd.	9.20	4.46	2.48	5.85	19.18	
เครื่องเงิน เงิน ทอง เงินราย พลอย	M	19.59	10.94	10.00	16.63	58.00	8
	n	17	16	17	16	15	
	Sd.	4.78	4.40	3.79	5.71	13.79	
ผลิตภัณฑ์พลาสติก/หนัง	M	23.00	10.80	9.40	15.60	58.80	7
	n	5	5	5	5	5	
	Sd.	3.94	1.79	2.79	2.30	9.55	
ขายมากกว่า 2 ผลิตภัณฑ์	M	26.62	12.00	11.93	18.13	71.38	1
	n	13	15	15	15	13	
	Sd.	9.13	6.07	5.60	7.07	25.28	
รวม	M	24.81	12.64	11.68	18.44	66.96	
	n	242	254	258	245	220	
	Sd.	8.22	5.06	4.52	6.55	20.41	

ตารางที่ 52 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหารุขกิริยาระหว่างผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ปัญหาการผลิต	Between Groups	863.027	8	107.878	1.642	.115
	Within Groups	13865.568	211	65.714		
	Total	14728.595	219			
ปัญหาเงินทุน	Between Groups	263.692	8	32.962	1.337	.227
	Within Groups	5202.758	211	24.658		
	Total	5466.450	219			
ปัญหาแรงงาน	Between Groups	252.161	8	31.520	1.648	.113
	Within Groups	4036.798	211	19.132		
	Total	4288.959	219			
ปัญหาการตลาด	Between Groups	239.143	8	29.893	.705	.687
	Within Groups	8944.384	211	42.390		
	Total	9183.527	219			
ปัญหารวม	Between Groups	5055.962	8	631.995	1.548	.142
	Within Groups	86144.670	211	408.269		
	Total	91200.632	219			

ตารางที่ 53 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหารุขกิริยาระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER			CAREER			Mean Difference	Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	(I-J)		
ปัญหาการผลิต								
ไม้	26.66	7.99	เซรามิก	21.56	6.98	4.76(*)	2.220	.033
			เงิน	19.59	4.78	6.13(*)	2.281	.008
จักสาน	25.59	9.26	เงิน	19.59	4.78	5.22(*)	2.628	.048
>2 ประเภท	26.62	9.13	เงิน	19.59	4.78	6.42(*)	3.072	.038
ปัญหาเงินทุน								
ไม้	13.72	4.74	ผ้า	11.86	5.52	2.03(*)	.939	.032
			เงิน	10.94	4.40	3.00(*)	1.397	.033
ปัญหาแรงงาน								
ไม้	12.50	4.50	เซรามิก	9.89	3.97	2.71(*)	1.198	.025
			อาหาร	8.86	2.48	3.94(*)	1.851	.034
>2 ประเภท	11.93	5.60	เซรามิก	9.89	3.97	3.28(*)	1.633	.046
			อาหาร	8.86	2.48	4.51(*)	2.159	.038
ปัญหารวม								
ไม้	71.03	60.00	เซรามิก	60.00	22.20	11.03(*)	5.534	.048
			เงิน	58.00	13.79	13.03(*)	5.685	.023

ตารางที่ 54 คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย		สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน				
		ความรู้	ทัศนคติ	การปฏิบัติ	สมรรถนะ	ลำดับที่
ผลิตภัณฑ์ไม้	M	59.08	36.05	32.00	127.29	4
	n	93	93	90	77	
	Sd.	6.11	3.61	4.62	11.06	
เซรามิค เครื่องปั้นดินเผา	M	60.39	36.84	32.89	129.35	3
	n	18	19	18	17	
	Sd.	7.49	4.52	5.43	12.37	
จักสาน	M	56.26	34.79	30.60	122.55	7
	n	27	29	25	22	
	Sd.	6.02	2.70	5.61	8.88	
สิ่งทอและผลิตภัณฑ์จากผ้า	M	57.34	34.84	30.33	123.21	5
	n	41	49	51	38	
	Sd.	7.70	4.07	5.41	12.44	
ผลิตภัณฑ์กระดาษ	M	56.56	34.69	31.57	122.69	6
	n	16	16	14	13	
	Sd.	4.90	3.88	5.17	9.10	
อาหารเกษตรแปรรูป	M	59.43	38.29	36.43	134.14	1
	n	7	7	7	7	
	Sd.	10.86	4.15	4.76	15.87	
เครื่องเงิน เงิน ทอง เงินยพลอย	M	55.80	35.76	28.13	119.73	9
	n	15	17	16	15	
	Sd.	5.24	4.41	6.79	11.58	
ผลิตภัณฑ์พลาสติก/หนัง	M	58.80	35.80	35.00	129.60	2
	n	5	5	5	5	
	Sd.	5.22	3.63	7.87	14.29	
ขาย > 2 ประเภท	M	58.00	34.20	29.64	121.93	8
	n	15	15	14	14	
	Sd.	5.33	4.18	5.05	11.52	
รวม	M	58.11	35.57	31.34	125.30	
	n	237	250	240	208	
	Sd.	6.54	3.85	5.40	11.70	

ตารางที่ 55 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการ
การวิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความรู้	Between Groups	235.756	8	29.470	.743	.654
	Within Groups	7895.917	199	39.678		
	Total	8131.673	207			
ทัศนคติ	Between Groups	186.811	8	23.351	1.557	.140
	Within Groups	2983.877	199	14.994		
	Total	3170.687	207			
การปฏิบัติ	Between Groups	533.008	8	66.626	2.317	.021
	Within Groups	5722.973	199	28.759		
	Total	6255.981	207			
สมรรถนะ	Between Groups	2267.863	8	283.483	2.166	.032
	Within Groups	26050.055	199	130.905		
	Total	28317.918	207			

ตารางที่ 56 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER			CAREER			Mean Difference	Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	(I-J)		
ทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัย								
ไม้	36.05	3.61	>2 ประเภท	34.20	4.18	2.23(*)	1.125	.048
อาหาร	38.29	4.15	จักสาน	34.79	2.70	3.38(*)	1.680	.046
			ผ้า	34.84	4.07	3.23(*)	1.593	.044
			กระดาด	34.69	3.88	4.05(*)	1.815	.027
			>2 ประเภท	34.20	4.18	4.14(*)	1.793	.022
การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัย								
ไม้	32.00	4.62	เงิน	28.13	6.79	3.51(*)	1.514	.022
เซรามิค	32.89	5.43	เงิน	28.13	6.79	4.76(*)	1.900	.013
อาหาร	36.43	4.76	ไม้	32.00	4.62	4.39(*)	2.117	.039
			จักสาน	30.60	5.61	5.61(*)	2.327	.017
			ผ้า	30.33	5.41	5.88(*)	2.206	.008
			กระดาด	31.57	5.17	4.97(*)	2.514	.050
			เงิน	28.13	6.79	7.90(*)	2.455	.002
			>2 ประเภท	29.64	5.05	6.79(*)	2.482	.007
พลาสติก/หนัง	36.00	7.87	เงิน	28.13	6.79	6.47(*)	2.769	.021
สมรรถนะรวม								
ไม้	127.29	11.06	เงิน	119.73	11.58	7.55(*)	3.229	.020
เซรามิค	129.35	12.37	เงิน	119.73	11.58	9.62(*)	4.053	.019
อาหาร	134.14	15.87	จักสาน	122.55	8.88	11.60(*)	4.965	.020
			ผ้า	123.21	12.44	10.93(*)	4.706	.021
			กระดาด	122.69	9.10	11.45(*)	5.364	.034
			เงิน	119.73	11.58	14.41(*)	5.237	.006
			>2 ประเภท	121.93	11.52	12.21(*)	5.296	.022

ตารางที่ 57 คะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมของผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย		การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม						ลำดับที่
		ชุมชน	แรงงาน	สวล.	ผู้ บริโภค	กฎหมาย	รวม	
ผลิตภัณฑ์ไม้	M	16.24	23.86	14.75	17.59	11.39	83.95	4
	n	95	98	97	93	98	87	
	Sd.	1.85	2.55	1.73	1.96	1.21	7.74	
เซรามิค เครื่องปั้นดินเผา	M	17.11	25.50	15.61	18.68	12.11	90.47	1
	n	19	18	18	19	19	17	
	Sd.	3.09	3.20	2.33	3.06	2.11	9.07	
จักสาน	M	15.64	23.43	14.50	17.07	11.03	81.89	8
	n	28	30	30	30	29	28	
	Sd.	1.95	2.84	1.81	2.46	1.66	9.21	
สิ่งทอและผลิตภัณฑ์จากผ้า	M	16.47	24.30	14.82	17.49	11.63	84.67	3
	n	49	50	50	49	51	48	
	Sd.	2.76	3.60	2.33	2.73	1.84	10.89	
ผลิตภัณฑ์กระดาษ	M	16.44	23.53	14.44	17.80	11.29	83.14	6
	n	16	17	16	15	17	14	
	Sd.	2.31	2.87	1.36	1.66	.99	5.89	
อาหารเกษตรแปรรูป	M	15.17	24.14	14.57	17.86	11.57	82.83	7
	n	6	7	7	7	7	6	
	Sd.	3.06	3.44	2.51	2.79	1.62	9.66	
เครื่องเงิน ทอง เงินร้อย พลอย	M	16.00	21.88	13.06	16.82	11.29	79.12	9
	n	17	17	17	17	17	17	
	Sd.	2.96	2.67	2.79	1.98	1.40	9.61	
ผลิตภัณฑ์พลาสติก/หนัง	M	17.00	24.80	15.20	18.80	12.20	87.00	2
	n	5	5	5	5	5	5	
	Sd.	4.42	4.15	3.27	3.03	2.17	12.35	
ขายมากกว่า 2 ผลิตภัณฑ์	M	16.07	23.93	14.07	17.47	11.27	83.93	5
	n	14	15	15	15	15	14	
	Sd.	.92	2.02	2.40	1.51	1.16	5.94	
รวม	M	16.26	23.89	14.63	17.58	11.45	83.96	
	n	249	257	255	250	258	236	
	Sd.	2.34	2.97	2.11	2.31	1.51	9.02	

ตารางที่ 58 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมระหว่างผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
การพัฒนาชุมชน	Between Groups	40.201	8	5.025	.909	.510
	Within Groups	1254.897	227	5.528		
	Total	1295.097	235			
แรงงานสัมพันธ์	Between Groups	141.929	8	17.741	2.113	.036
	Within Groups	1905.952	227	8.396		
	Total	2047.881	235			
สิ่งแวดล้อมการทำงาน	Between Groups	74.357	8	9.295	2.204	.028
	Within Groups	957.321	227	4.217		
	Total	1031.678	235			
ผู้บริโภค	Between Groups	72.495	8	9.062	1.847	.069
	Within Groups	1113.421	227	4.905		
	Total	1185.915	235			
ภาษีและกฎหมาย	Between Groups	22.883	8	2.860	1.230	.282
	Within Groups	527.964	227	2.326		
	Total	550.847	235			
ความรับผิดชอบต่อรวม	Between Groups	1326.019	8	165.752	2.115	.035
	Within Groups	17788.638	227	78.364		
	Total	19114.657	235			

ตารางที่ 59 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER			CAREER			Mean Difference	Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	(I-J)		
การพัฒนาชุมชน								
เซรามิก	17.11	3.09	จักสาน	15.64	1.95	1.59(*)	.723	.029
แรงงานสัมพันธ์								
ไม้	23.86	2.55	เงิน	21.88	2.67	1.95(*)	.768	.012
เซรามิก	25.50	3.20	ไม้	23.86	2.55	1.70(*)	.768	.028
			จักสาน	23.43	2.84	2.14(*)	.891	.017
			กระดาษ	23.53	2.87	2.39(*)	1.046	.023
			เงิน	21.88	2.67	3.65(*)	.994	.000
ผ้า	24.30	3.60	เงิน	21.88	2.67	2.41(*)	.818	.004
พลาสติก/หนัง	24.80	4.15	เงิน	21.88	2.67	2.92(*)	1.474	.049
>2 ประเภท	23.93	2.02	เงิน	21.88	2.67	2.19(*)	1.046	.037
สิ่งแวดล้อมการทำงาน								
ไม้	14.75	1.73	เงิน	13.06	2.79	1.63(*)	.545	.003
เซรามิก			ไม้	14.75	1.73	1.13(*)	.545	.038
			จักสาน	14.50	1.81	1.36(*)	.631	.032
			เงิน	13.06	2.79	2.76(*)	.704	.000
			เงิน	13.06	2.79	1.41(*)	.631	.027
จักสาน	14.50	1.81	เงิน	13.06	2.79	1.77(*)	.580	.002
ผ้า	14.50	1.81	เงิน	13.06	2.79	1.77(*)	.580	.002
พลาสติก/หนัง	15.20	3.27	เงิน	13.06	2.79	2.14(*)	1.045	.042
ผู้บริโภค								
เซรามิก	18.68	3.06	ไม้	17.59	1.96	1.66(*)	.587	.005
			จักสาน	17.07	2.46	2.18(*)	.681	.002
			ผ้า	17.49	2.73	1.66(*)	.625	.009
			เงิน	16.82	1.98	2.35(*)	.760	.002
			>2 ประเภท	17.47	1.51	1.61(*)	.799	.046
ภาษีและกฎหมาย								
เซรามิก	12.11	2.11	ไม้	11.39	1.21	.90(*)	.404	.026
			จักสาน	11.03	1.66	1.26(*)	.469	.008
ความรับผิดชอบต่อสังคมรวม								
ไม้	83.95	7.74	เงิน	79.12	9.61	4.84(*)	2.347	.041
เซรามิก	90.47	9.07	ไม้	83.95	7.74	6.52(*)	2.347	.006
			จักสาน	81.89	9.21	8.58(*)	2.722	.002
			ผ้า	84.67	10.89	5.80(*)	2.498	.021
			กระดาษ	83.14	5.89	7.33(*)	3.195	.023
			เงิน	79.12	9.61	11.35(*)	3.036	.000
			>2 ประเภท	83.93	5.94	6.54(*)	3.195	.042
			ผ้า	84.67	10.89	เงิน	79.12	9.61

ตารางที่ 60 คะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย		ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ				
		ความก้าวหน้า	ความพอใจ	แนวโน้ม	รวม	ลำดับที่
		หน้า				
ผลิตภัณฑ์ไม้	M	1.94	2.26	2.49	74.64	5
	n	100	101	102	99	
	Sd.	.57	.61	.59	15.23	
เซรามิค เครื่องปั้นดินเผา	M	1.89	2.37	2.58	76.02	3
	n	19	19	19	19	
	Sd.	.57	.68	.51	16.67	
จักสาน	M	1.71	1.97	2.40	67.41	8
	n	31	31	30	30	
	Sd.	.64	.66	.62	18.44	
สิ่งทอและผลิตภัณฑ์จากผ้า	M	2.00	2.24	2.56	75.67	4
	n	59	58	59	58	
	Sd.	.49	.57	.57	13.88	
ผลิตภัณฑ์กระดาษ	M	2.05	2.45	2.75	80.56	1
	n	20	20	20	20	
	Sd.	.39	.51	.44	10.74	
อาหารเกษตรแปรรูป	M	1.86	2.29	2.43	73.02	6
	n	7	7	7	7	
	Sd.	.38	.76	.79	14.14	
เครื่องเงิน ทอง เงินยพลอย	M	1.94	2.29	2.59	76.39	2
	n	16	17	17	16	
	Sd.	.44	.47	.51	9.83	
ผลิตภัณฑ์พลาสติก/หนัง	M	1.40	2.20	2.20	64.44	9
	n	5	5	5	5	
	Sd.	.55	.45	.45	14.49	
ขาย > 2 ประเภท	M	1.71	2.29	2.41	71.24	7
	n	17	17	17	17	
	Sd.	.59	.69	.62	18.86	
รวม	M	1.91	2.25	2.51	74.25	
	n	274	275	276	271	
	Sd.	.55	.61	.58	15.28	

ตารางที่ 61 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความสำเร็จในการ ดำเนินธุรกิจ	Between Groups	3109.749	8	388.719	1.699	.099
	Within Groups	59940.681	262	228.781		
	Total	63050.431	270			

ตารางที่ 62 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER (I)	M	Sd.	CAREER (J)	M	Sd.	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig.
ไม้	74.64	15.23	จักสาน	67.41	18.44	7.23(*)	3.152	.023
ผ้า	75.67	13.88	จักสาน	67.41	18.44	8.26(*)	3.402	.016
กระดาด	80.56	10.74	จักสาน	67.41	18.44	13.15(*)	4.366	.003
			พลาสติก/ หนัง	64.44	14.49	16.11(*)	7.563	.034

ตารางที่ 63 คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการร้านค้า ห้างหุ้นส่วนจำกัด และบริษัท

ประเภทของสถานประกอบการ		สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	การเงิน	แรงงาน	ตลาด	รวม	
ร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน	M	11.68	3.79	7.74	3.57	26.96	
	n	137	173	151	173	112	3
	Sd.	5.04	2.39	5.69	2.65	13.10	
ห้างหุ้นส่วน	M	14.03	5.92	12.59	5.62	39.14	
	n	32	36	37	37	29	1
	Sd.	4.34	1.48	6.84	3.40	12.57	
บริษัทจำกัด	M	14.33	5.19	12.56	5.11	39.08	
	n	33	37	32	37	26	2
	Sd.	4.15	2.51	6.95	3.41	13.36	
รวม	M	12.49	4.31	9.25	4.11	30.96	
	n	202	246	220	247	167	
	Sd.	4.92	2.44	6.46	3.00	14.18	

ตารางที่ 64 คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการร้านค้า ห้างหุ้นส่วนจำกัดและบริษัท

ประเภทของสถานประกอบการ		สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	การเงิน	แรงงาน	ตลาด	รวม	
ร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน	%	61.47	54.17	36.83	29.77	45.70	3
	n	137	173	151	173	112	
	Sd.	26.53	34.21	27.10	22.05	22.21	
ห้างหุ้นส่วน	%	73.85	84.52	59.97	46.85	66.34	1
	n	32	36	37	37	29	
	Sd.	22.86	21.15	32.58	28.35	21.31	
บริษัทจำกัด	%	75.44	74.13	59.82	42.57	66.23	2
	n	33	37	32	37	26	
	Sd.	21.85	35.93	33.08	28.38	22.65	
รวม	%	65.71	61.61	44.07	34.24	52.48	
	n	202	246	220	247	167	
	Sd.	25.91	34.86	30.78	24.98	24.04	

ตารางที่ 65 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่าง ผู้ประกอบการร้านค้า ห้างหุ้นส่วนจำกัดและบริษัท

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
สมรรถนะการผลิต	Between Groups	304.611	2	152.306	6.580	.002
	Within Groups	3773.100	163	23.148		
	Total	4077.711	165			
สมรรถนะการเงิน	Between Groups	163.159	2	81.579	16.754	.000
	Within Groups	793.685	163	4.869		
	Total	956.843	165			
สมรรถนะแรงงาน	Between Groups	939.306	2	469.653	13.198	.000
	Within Groups	5800.555	163	35.586		
	Total	6739.861	165			
สมรรถนะการตลาด	Between Groups	174.416	2	87.208	11.202	.000
	Within Groups	1268.988	163	7.785		
	Total	1443.404	165			
สมรรถนะรวม	Between Groups	5474.869	2	2737.435	15.987	.000
	Within Groups	27910.745	163	171.232		
	Total	33385.614	165			

ตารางที่ 66 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER (I)	M	Sd.	CAREER (J)	M	Sd.	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig.
สมรรถนะการผลิต								
חק. 14.03	4.34	חק. 11.68	5.04	2.73(*)	1.002	.007		
สมรรถนะการเงิน								
חק. 5.92	1.48	חק. 3.79	2.39	2.24(*)	.460	.000		
บริษัท 5.19	2.51	חק. 3.79	2.39	1.95(*)	.488	.000		
สมรรถนะแรงงาน								
חק. 12.59	6.84	חק. 7.74	5.69	5.05(*)	1.243	.000		
บริษัท 12.56	6.95	חק. 7.74	5.69	5.11(*)	1.320	.000		
สมรรถนะการตลาด								
חק. 5.62	3.40	חק. 3.57	2.65	2.15(*)	.581	.000		
บริษัท 5.11	3.41	חק. 3.57	2.65	2.23(*)	.617	.000		
สมรรถนะรวม								
חק. 39.14	12.57	חק. 26.96	13.10	12.17(*)	2.726	.000		
บริษัท 39.08	13.36	חק. 26.96	13.10	12.36(*)	2.894	.000		

ตารางที่ 67 คะแนนเฉลี่ยของปัญหาการทำธุรกิจของผู้ประกอบการร้านค้า ห้างหุ้นส่วนจำกัดและบริษัท

ประเภทของสถานประกอบการ		ปัญหาการทำธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	เงินทุน	แรงงาน	การตลาด	รวม	
ร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน	M	25.09	12.91	11.92	18.60	67.99	
	n	165	180	181	172	149	1
	Sd.	8.47	5.00	4.70	6.20	20.82	
ห้างหุ้นส่วนจำกัด	M	24.26	11.70	10.50	17.86	64.31	
	n	38	37	38	37	36	3
	Sd.	7.73	4.85	3.67	6.71	18.80	
บริษัท	M	23.95	12.13	11.54	18.28	64.81	
	n	40	40	41	39	36	2
	Sd.	7.68	5.44	4.32	7.75	20.33	
รวม	M	24.77	12.61	11.65	18.44	66.87	
	n	243	257	260	248	221	
	Sd.	8.22	5.05	4.52	6.52	20.40	

ตารางที่ 68 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการร้านค้า ห้างหุ้นส่วนจำกัดและบริษัท

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ปัญหาการผลิต	Between Groups	57.490	2	28.745	.425	.654
	Within Groups	14728.672	218	67.563		
	Total	14786.163	220			
ปัญหาเงินทุน	Between Groups	68.469	2	34.235	1.380	.254
	Within Groups	5409.830	218	24.816		
	Total	5478.299	220			
ปัญหาแรงงาน	Between Groups	29.284	2	14.642	.747	.475
	Within Groups	4271.775	218	19.595		
	Total	4301.059	220			
ปัญหาการตลาด	Between Groups	16.452	2	8.226	.195	.823
	Within Groups	9186.507	218	42.140		
	Total	9202.959	220			
ปัญหารวม	Between Groups	578.181	2	289.091	.693	.501
	Within Groups	90980.271	218	417.341		
	Total	91558.452	220			

ตารางที่ 69 คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการร้านค้า ห้างหุ้นส่วนจำกัดและบริษัท

ประเภทของสถานประกอบการ		สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน				
		ความรู้	ทัศนคติ	การปฏิบัติ	สมรรถนะ	ลำดับที่
ร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน	M	57.63	35.37	30.41	123.49	
	n	171	177	167	148	3
	Sd.	6.50	3.88	5.39	11.50	
ห้างหุ้นส่วนจำกัด	M	60.06	36.19	34.36	132.19	
	n	33	37	36	31	1
	Sd.	5.38	4.17	4.74	9.94	
บริษัท	M	58.29	35.62	32.62	126.52	
	n	35	39	39	31	2
	Sd.	7.52	3.56	4.73	11.81	
รวม	M	58.06	35.53	31.35	125.22	
	n	239	253	242	210	
	Sd.	6.55	3.87	5.38	11.69	

ตารางที่ 70 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการร้านค้า ห้างหุ้นส่วนจำกัดและบริษัท

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความรู้	Between Groups	194.197	2	97.098	2.499	.085
	Within Groups	8043.327	207	38.857		
	Total	8237.524	209			
ทัศนคติ	Between Groups	40.193	2	20.096	1.298	.275
	Within Groups	3205.731	207	15.487		
	Total	3245.924	209			
การปฏิบัติ	Between Groups	657.864	2	328.932	12.149	.000
	Within Groups	5604.517	207	27.075		
	Total	6262.381	209			
สมรรถนะ	Between Groups	2004.370	2	1002.185	7.805	.001
	Within Groups	26579.554	207	128.404		
	Total	28583.924	209			

ตารางที่ 71 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER			CAREER			Mean	Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	Difference (I-J)		
ความรู้การจัดการความปลอดภัย								
หจก.	60.06	5.38	ร้านค้า	57.63	6.50	2.73(*)	1.231	.028
การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัย								
หจก.	34.36	4.74	ร้านค้า	30.41	5.39	4.72(*)	1.028	.000
บริษัท	32.62	4.73	ร้านค้า	30.41	5.39	2.63(*)	1.028	.011
สมรรถนะการจัดการความปลอดภัย								
หจก.	132.19	9.94	ร้านค้า	12.49	11.50	8.71(*)	2.238	.000
			บริษัท	126.52	11.81	5.68(*)	2.878	.050

ตารางที่ 72 คะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมของผู้ประกอบการร้านค้า ห้างหุ้นส่วนจำกัดและบริษัท

ประเภทของสถานประกอบการ		การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม						ลำดับที่
		ชุมชน	แรงงาน	สวล.	ผู้ บริโภค	กฎหมาย	รวม	
ร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน	M	16.14	23.55	14.47	17.39	11.35	83.04	3
	n	176	180	180	174	182	162	
	Sd.	2.26	2.78	2.15	2.16	1.40	8.58	
ห้างหุ้นส่วนจำกัด	M	16.78	24.29	14.95	17.63	11.53	85.51	2
	n	37	38	38	38	38	37	
	Sd.	2.85	3.38	2.14	2.83	1.91	10.68	
บริษัท	M	16.21	24.83	14.85	18.10	11.80	85.82	1
	n	39	41	40	41	41	39	
	Sd.	2.09	3.22	1.93	2.44	1.50	8.97	
รวม	M	16.24	23.86	14.60	17.54	11.45	83.88	
	n	252	259	258	253	261	238	
	Sd.	2.33	2.98	2.12	2.32	1.50	9.04	

ตารางที่ 73 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของ การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมระหว่างผู้ประกอบการ ร้านค้า ห้างหุ้นส่วนจำกัดและบริษัท

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
การพัฒนาชุมชน	Between Groups	11.867	2	5.934	1.082	.341
	Within Groups	1288.456	235	5.483		
	Total	1300.324	237			
แรงงานสัมพันธ์	Between Groups	53.601	2	26.801	3.104	.047
	Within Groups	2028.890	235	8.634		
	Total	2082.492	237			
สิ่งแวดล้อมการทำงาน	Between Groups	7.233	2	3.616	.811	.446
	Within Groups	1048.234	235	4.461		
	Total	1055.466	237			
ผู้บริโภค	Between Groups	8.812	2	4.406	.870	.420
	Within Groups	1190.083	235	5.064		
	Total	1198.895	237			
ภาษีและกฎหมาย	Between Groups	5.529	2	2.764	1.190	.306
	Within Groups	545.820	235	2.323		
	Total	551.349	237			
ความรับผิดชอบรวม	Between Groups	360.702	2	180.351	2.228	.110
	Within Groups	19022.765	235	80.948		
	Total	19383.466	237			

ตารางที่ 74 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER			CAREER			Mean	Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	Difference (I-J)		
แรงงานสัมพันธ์								
บริษัท	24.83	3.22	ร้านค้า	23.55	2.78	1.17(*)	.524	.026

ตารางที่ 75 คะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการร้านค้า ห้างหุ้นส่วนจำกัดและบริษัท

ประเภทของสถานประกอบการ		ความสำเร็จ				
		ความก้าวหน้า	ความพอใจ	แนวโน้ม	รวม	ลำดับที่
ร้านค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน	M	1.87	2.22	2.48	73.26	3
	n	195	196	197	192	
	Sd.	.56	.60	.60	15.39	
ห้างหุ้นส่วนจำกัด	M	2.00	2.39	2.61	77.78	1
	n	41	41	41	41	
	Sd.	.55	.63	.49	15.32	
บริษัท	M	1.98	2.24	2.54	75.07	2
	n	41	41	41	41	
	Sd.	.47	.62	.55	14.44	
รวม	M	1.91	2.25	2.51	74.21	
	n	277	278	279	274	
	Sd.	.54	.61	.58	15.27	

ตารางที่ 76 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการร้านค้า ห้างหุ้นส่วนจำกัดและบริษัท

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความสำเร็จ	Between Groups	723.920	2	361.960	1.558	.212
	Within Groups	62947.343	271	232.278		
	Total	63671.263	273			

ตารางที่ 77 คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง

รูปแบบการจำหน่ายสินค้า		สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	การเงิน	แรงงาน	ตลาด	รวม	
ขายปลีก	M	11.83	4.46	8.46	4.45	29.16	3
	n	58	70	63	67	44	
	Sd.	5.39	2.48	7.01	2.92	14.72	
ขายส่ง	M	12.90	3.98	9.84	3.81	31.47	2
	n	52	60	55	64	43	
	Sd.	5.07	2.62	6.75	3.16	16.25	
ขายปลีกและส่ง	M	12.83	4.43	9.57	4.12	32.00	1
	n	90	113	99	113	78	
	Sd.	4.41	2.34	5.93	2.92	12.58	
รวม	M	12.56	4.33	9.31	4.13	31.10	
	n	200	243	217	244	165	
	Sd.	4.88	2.45	6.46	2.98	14.14	

ตารางที่ 78 ค่าร้อยละของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง

รูปแบบการจำหน่ายสินค้า		สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	การเงิน	แรงงาน	ตลาด	รวม	
ขายปลีก	%	62.25	63.67	40.29	37.06	49.42	3
	n	58	70	63	67	44	
	Sd.	28.35	35.39	33.40	24.37	24.94	
ขายส่ง	%	67.91	56.90	46.84	31.77	53.33	2
	n	52	60	55	64	43	
	Sd.	26.68	37.43	32.12	26.31	27.54	
ขายปลีกและส่ง	%	67.54	63.34	45.55	34.29	54.24	1
	n	90	113	99	113	78	
	Sd.	23.21	33.44	28.24	24.34	21.32	
รวม	%	66.11	61.85	44.35	34.39	52.72	
	n	200	243	217	244	165	
	Sd.	25.68	34.99	30.77	24.85	23.97	

ตารางที่ 79 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่าง ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
สมรรถนะการผลิต	Between Groups	68.652	2	34.326	1.423	.244
	Within Groups	3882.787	161	24.117		
	Total	3951.439	163			
สมรรถนะการเงิน	Between Groups	12.580	2	6.290	1.075	.344
	Within Groups	942.219	161	5.852		
	Total	954.799	163			
สมรรถนะแรงงาน	Between Groups	101.286	2	50.643	1.240	.292
	Within Groups	6573.366	161	40.828		
	Total	6674.652	163			
สมรรถนะการตลาด	Between Groups	1.977	2	.988	.113	.893
	Within Groups	1408.871	161	8.751		
	Total	1410.848	163			
สมรรถนะรวม	Between Groups	232.057	2	116.028	.573	.565
	Within Groups	32575.571	161	202.333		
	Total	32807.628	163			

ตารางที่ 80 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER			CAREER			Mean	Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	Difference (I-J)		
ขายส่ง/ปลีก	54.24	21.32	ขายปลีก	49.42	24.94	7.33(*)	2.220	.001

ตารางที่ 81 คะแนนเฉลี่ยของปัญหาการทำธุรกิจของผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีก และส่ง

รูปแบบการจำหน่ายสินค้า		ปัญหาการทำธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	เงินทุน	แรงงาน	การตลาด	รวม	
ขายปลีก	M	23.44	13.06	11.62	18.28	66.07	3
	n	66	72	71	68	59	
	Sd.	6.83	4.86	4.23	5.94	18.87	
ขายส่ง	M	24.06	12.53	12.10	17.76	67.17	1
	n	64	64	63	63	60	
	Sd.	8.26	5.09	4.44	6.52	21.06	
ขายปลีกและส่ง	M	25.86	12.18	11.36	18.89	67.04	2
	n	111	118	124	116	101	
	Sd.	8.85	5.01	4.70	6.87	21.10	
รวม	M	24.72	12.52	11.61	18.43	66.81	
	n	241	254	258	247	220	
	Sd.	8.22	4.98	4.51	6.53	20.43	

ตารางที่ 82 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจระหว่าง ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ปัญหาการผลิต	Between Groups	116.435	2	58.217	.862	.424
	Within Groups	14650.015	217	67.512		
	Total	14766.450	219			
ปัญหาเงินทุน	Between Groups	20.874	2	10.437	.415	.661
	Within Groups	5450.813	217	25.119		
	Total	5471.686	219			
ปัญหาแรงงาน	Between Groups	64.618	2	32.309	1.663	.192
	Within Groups	4215.832	217	19.428		
	Total	4280.450	219			
ปัญหาการตลาด	Between Groups	20.575	2	10.287	.243	.784
	Within Groups	9179.807	217	42.303		
	Total	9200.382	219			
ปัญหารวม	Between Groups	45.455	2	22.728	.054	.947
	Within Groups	91339.904	217	420.921		
	Total	91385.359	219			

ตารางที่ 83 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
แผนการผลิต	Between Groups	68.652	2	34.326	1.423	.244
	Within Groups	3882.787	161	24.117		
	Total	3951.439	163			
แผนการเงิน	Between Groups	12.580	2	6.290	1.075	.344
	Within Groups	942.219	161	5.852		
	Total	954.799	163			
แผนแรงงาน	Between Groups	101.286	2	50.643	1.240	.292
	Within Groups	6573.366	161	40.828		
	Total	6674.652	163			
แผนการตลาด	Between Groups	1.977	2	.988	.113	.893
	Within Groups	1408.871	161	8.751		
	Total	1410.848	163			
แผนรวม	Between Groups	232.057	2	116.028	.573	.565
	Within Groups	32575.571	161	202.333		
	Total	32807.628	163			

ตารางที่ 84 คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง

รูปแบบการจำหน่ายสินค้า		สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน				
		ความรู้	ทัศนคติ	การปฏิบัติ	สมรรถนะ	ลำดับที่
ขายปลีก	M	56.87	35.05	30.69	123.31	
	n	67	75	70	59	3
	Sd.	7.31	3.90	6.00	11.95	
ขายส่ง	M	58.26	36.19	32.08	126.77	
	n	58	62	61	53	1
	Sd.	7.11	4.42	5.46	13.66	
ขายปลีกและส่ง	M	58.69	35.45	31.44	125.62	
	n	111	113	108	95	2
	Sd.	5.71	3.49	4.91	10.39	
รวม	M	58.07	35.52	31.38	125.26	
	n	236	250	239	207	
	Sd.	6.57	3.87	5.39	11.76	

ตารางที่ 85 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความรู้	Between Groups	118.765	2	59.383	1.503	.225
	Within Groups	8057.650	204	39.498		
	Total	8176.415	206			
ทัศนคติ	Between Groups	46.698	2	23.349	1.509	.224
	Within Groups	3157.128	204	15.476		
	Total	3203.826	206			
การปฏิบัติ	Between Groups	28.046	2	14.023	.464	.629
	Within Groups	6158.824	204	30.190		
	Total	6186.870	206			
สมรรถนะ	Between Groups	359.281	2	179.640	1.302	.274
	Within Groups	28144.149	204	137.962		
	Total	28503.430	206			

ตารางที่ 86 คะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบต่อสังคมของ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง

รูปแบบการจำหน่ายสินค้า		การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบต่อสังคม						ลำดับที่
		ชุมชน	แรงงาน	สวล.	ผู้ บริโภค	กฎหมาย	รวม	
ขายปลีก	M	16.26	23.62	14.53	17.44	11.41	83.09	3
	n	73	73	74	71	74	68	
	Sd.	2.29	2.96	2.13	2.23	1.33	8.26	
ขายส่ง	M	16.28	24.29	14.68	17.68	11.55	84.37	1
	n	60	63	62	63	65	57	
	Sd.	2.19	3.00	2.24	2.31	1.36	10.00	
ขายปลีกและส่ง	M	16.21	23.79	14.58	17.56	11.38	84.08	2
	n	116	120	119	116	119	110	
	Sd.	2.43	3.00	2.07	2.38	1.67	9.11	
รวม	M	16.24	23.86	14.59	17.56	11.43	83.86	
	n	249	256	255	250	258	235	
	Sd.	2.32	2.99	2.12	2.32	1.50	9.08	

ตารางที่ 87 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของ การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมระหว่าง ผู้ประกอบการที่ประกอบ
ธุรกิจขายปลีก ขายส่ง หรือทั้งขายปลีกและส่ง

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
การพัฒนาชุมชน	Between Groups	6.751E-02	2	3.376E-02	.006	.994
	Within Groups	1271.575	232	5.481		
	Total	1271.643	234			
แรงงานสัมพันธ์	Between Groups	15.062	2	7.531	.849	.429
	Within Groups	2058.699	232	8.874		
	Total	2073.762	234			
สิ่งแวดล้อมการทำงาน	Between Groups	.534	2	.267	.059	.943
	Within Groups	1048.598	232	4.520		
	Total	1049.132	234			
ผู้บริโภค	Between Groups	1.868	2	.934	.184	.832
	Within Groups	1175.859	232	5.068		
	Total	1177.728	234			
ภาษีและกฎหมาย	Between Groups	1.585	2	.792	.340	.712
	Within Groups	540.696	232	2.331		
	Total	542.281	234			
ความรับผิดชอบรวม	Between Groups	60.645	2	30.323	.366	.694
	Within Groups	19214.997	232	82.823		
	Total	19275.643	234			

ตารางที่ 88 คะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการขายปลีก ขายส่ง และทั้งขายปลีกและปลีก

รูปแบบการจำหน่ายสินค้า		ความสำเร็จ				
		ความก้าวหน้า	ความพอใจ	แนวโน้ม	รวม	ลำดับที่
ขายปลีก	M	1.74	1.99	2.38	67.93	3
	n	80	81	82	79	
	Sd.	.50	.60	.66	15.61	
ขายส่ง	M	1.94	2.34	2.50	75.33	2
	n	68	68	68	68	
	Sd.	.54	.64	.53	15.22	
ขายปลีกและส่ง	M	1.98	2.37	2.60	77.51	1
	n	126	126	126	124	
	Sd.	.55	.55	.52	13.84	
รวม	M	1.90	2.25	2.51	74.17	
	n	274	275	276	271	
	Sd.	.54	.61	.58	15.23	

ตารางที่ 89 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการขายปลีก ขายส่ง ทั้งชาย
ปลีกและส่ง

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความสำเร็จ	Between Groups	4547.046	2	2273.523	10.488	.000
	Within Groups	58097.936	268	216.783		
	Total	62644.982	270			

ตารางที่ 90 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินงานระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER		CAREER		Mean		Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	Difference (I-J)	
ขายส่ง	34.36	4.74	ขายปลีก	30.41	5.39	7.39(*)	.003
ขายส่ง/ปลีก	32.62	4.73	ขายปลีก	30.41	5.39	9.58(*)	.000

ตารางที่ 91 คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศ
และส่งออกต่างประเทศ

แหล่งจำหน่ายสินค้า		สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	การเงิน	แรงงาน	ตลาด	รวม	
ขายภายในประเทศ	M	11.50	3.89	7.91	3.81	27.43	3
	n	104	129	115	129	84	
	Sd.	5.28	2.52	6.43	3.01	14.68	
ส่งออกต่างประเทศ	M	14.25	4.00	10.88	3.71	35.91	1
	n	16	19	17	21	11	
	Sd.	3.55	2.91	7.17	3.12	15.85	
ทั้งภายในและส่งออก	M	13.60	4.99	10.89	4.66	34.76	2
	n	80	95	85	94	70	
	Sd.	4.25	2.12	5.98	2.86	12.09	
รวม	M	12.56	4.33	9.31	4.13	31.10	
	n	200	243	217	244	165	
	Sd.	4.88	2.45	6.46	2.98	14.14	

ตารางที่ 92 ค่าร้อยละของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ

แหล่งจำหน่ายสินค้า		สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	การเงิน	แรงงาน	ตลาด	รวม	
ขายภายในประเทศ	%	60.53	55.59	37.68	31.72	46.49	
	N	104	129	115	129	84	3
	Sd.	27.80	35.95	30.62	25.09	24.89	
ส่งออกต่างประเทศ	%	75.00	57.14	51.82	30.95	60.86	
	n	16	19	17	21	11	1
	Sd.	18.68	41.51	34.13	25.97	26.86	
ทั้งภายในและส่งออก	%	71.58	71.28	51.88	38.83	58.91	
	n	80	95	85	94	70	2
	Sd.	22.37	30.23	28.48	23.87	20.48	
รวม	%	66.11	61.85	44.35	34.39	52.72	
	n	200	243	217	244	165	
	Sd.	25.68	34.99	30.77	24.85	23.97	

ตารางที่ 93 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
สมรรถนะการผลิต	Between Groups	199.774	2	99.887	4.287	.015
	Within Groups	3751.665	161	23.302		
	Total	3951.439	163			
สมรรถนะการเงิน	Between Groups	40.176	2	20.088	3.536	.031
	Within Groups	914.623	161	5.681		
	Total	954.799	163			
สมรรถนะแรงงาน	Between Groups	514.332	2	257.166	6.721	.002
	Within Groups	6160.320	161	38.263		
	Total	6674.652	163			
สมรรถนะการตลาด	Between Groups	34.853	2	17.426	2.039	.134
	Within Groups	1375.995	161	8.547		
	Total	1410.848	163			
สมรรถนะรวม	Between Groups	2322.408	2	1161.204	6.133	.003
	Within Groups	30485.220	161	189.349		
	Total	32807.628	163			

ตารางที่ 94 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER			CAREER			Mean Difference	Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	(I-J)		
สมรรถนะการผลิต								
ส่งออก	14.25	3.55	ภายใน	11.50	5.28	3.10(*)	1.548	.047
ในและนอก	13.60	4.25	ภายใน	11.50	5.28	1.99(*)	.784	.012
สมรรถนะการเงิน								
ในและนอก	4.99	2.12	ภายใน	3.89	2.52	1.03(*)	.387	.009
สมรรถนะแรงงาน								
ส่งออก	10.88	7.17	ภายใน	7.91	7.17	4.30(*)	1.983	.031
ในและนอก	10.89	5.98	ภายใน	7.91	7.17	3.39(*)	1.005	.001
สมรรถนะการตลาด								
ในและนอก	4.66	2.86	ภายใน	3.81	3.01	.95(*)	.475	.048
สมรรถนะรวม								
ในและนอก	34.76	12.09	ภายใน	27.43	14.68	7.35(*)	2.236	.001

ตารางที่ 95 คะแนนเฉลี่ยของปัญหาการทำธุรกิจของผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ

แหล่งจำหน่ายสินค้า		ปัญหาการทำธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	เงินทุน	แรงงาน	การตลาด	รวม	
ขายภายในประเทศ	M	23.81	12.88	11.41	18.47	66.26	2
	n	124	132	132	128	114	
	Sd.	7.79	4.85	4.22	6.37	19.55	
ส่งออกต่างประเทศ	M	21.00	11.00	10.68	16.05	59.15	3
	n	22	23	22	22	20	
	Sd.	6.29	4.35	4.00	5.61	18.06	
ทั้งภายในและส่งออก	M	26.76	12.38	12.07	18.93	69.33	1
	n	95	99	104	97	86	
	Sd.	8.71	5.26	4.93	6.87	21.76	
รวม	M	24.72	12.52	11.61	18.43	66.81	
	n	241	254	258	247	220	
	Sd.	8.22	4.98	4.51	6.53	20.43	

ตารางที่ 96 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ปัญหาเงินทุน	Between Groups	519.332	2	259.666	3.955	.021
	Within Groups	14247.118	217	65.655		
	Total	14766.450	219			
ปัญหาเงินทุน	Between Groups	42.000	2	21.000	.839	.433
	Within Groups	5429.687	217	25.022		
	Total	5471.686	219			
ปัญหาเงินทุน	Between Groups	22.946	2	11.473	.585	.558
	Within Groups	4257.504	217	19.620		
	Total	4280.450	219			
ปัญหาเงินทุน	Between Groups	97.409	2	48.704	1.161	.315
	Within Groups	9102.973	217	41.949		
	Total	9200.382	219			
ปัญหารวม	Between Groups	1751.820	2	875.910	2.121	.122
	Within Groups	89633.539	217	413.058		
	Total	91385.359	219			

ตารางที่ 97 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER			CAREER			Mean Difference	Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	(I-J)		
ปัญหาการผลิต								
ในและนอก	26.76	8.71	ภายใน	23.81	7.79	5.30(*)	2.012	.009
ปัญหารวม								
ในและนอก	69.33	21.76	ภายใน	66.26	19.55	10.18(*)	5.045	.045

ตารางที่ 98 คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ

แหล่งจำหน่ายสินค้า		สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน				
		ความรู้	ทัศนคติ	การปฏิบัติ	สมรรถนะ	ลำดับที่
ขายภายในประเทศ	M	57.23	35.35	30.92	123.84	3
	n	124	134	130	112	
	Sd.	7.19	4.28	5.67	12.42	
ส่งออกต่างประเทศ	M	59.06	35.86	31.14	127.25	1
	n	18	21	21	16	
	Sd.	6.36	3.47	4.76	12.12	
ทั้งภายในและส่งออก	M	58.99	35.67	32.12	126.86	2
	n	94	95	88	79	
	Sd.	5.59	3.33	5.07	10.55	
รวม	M	58.07	35.52	31.38	125.26	
	n	236	250	239	207	
	Sd.	6.57	3.87	5.39	11.76	

ตารางที่ 99 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความรู้	Between Groups	222.881	2	111.441	2.858	.060
	Within Groups	7953.534	204	38.988		
	Total	8176.415	206			
ทัศนคติ	Between Groups	5.254	2	2.627	.168	.846
	Within Groups	3198.572	204	15.679		
	Total	3203.826	206			
การปฏิบัติ	Between Groups	45.421	2	22.711	.754	.472
	Within Groups	6141.448	204	30.105		
	Total	6186.870	206			
สมรรถนะ	Between Groups	491.854	2	245.927	1.791	.169
	Within Groups	28011.575	204	137.312		
	Total	28503.430	206			

ตารางที่ 100 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER	CAREER			Mean	Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	Difference (I-J)
ความรู้การจัดการความปลอดภัย						
ในและนอก	58.99	5.59	ภายใน	57.23	7.19	2.05(*) .917 .026

ตารางที่ 101 คะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมของผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ

แหล่งจำหน่ายสินค้า		การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม						ลำดับที่
		ชุมชน	แรงงาน	สวล.	ผู้บริโภค	กฎหมาย	รวม	
ขายภายในประเทศ	M	16.27	23.80	14.55	17.45	11.47	83.26	2
	n	132	133	133	130	134	126	
	Sd.	2.29	3.13	2.16	2.32	1.47	8.90	
ส่งออกต่างประเทศ	M	15.95	23.95	14.29	17.32	11.22	82.89	3
	n	20	21	21	22	23	18	
	Sd.	2.39	2.29	2.45	2.06	1.04	9.26	
ทั้งภายในและส่งออก	M	16.26	23.93	14.70	17.74	11.43	84.89	1
	n	97	102	101	98	101	91	
	Sd.	2.37	2.95	2.01	2.37	1.63	9.28	
รวม	M	16.24	23.86	14.59	17.56	11.43	83.86	
	n	249	256	255	250	258	235	
	Sd.	2.32	2.99	2.12	2.32	1.50	9.08	

ตารางที่ 102 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
การพัฒนาชุมชน	Between Groups	2.038	2	1.019	.186	.830
	Within Groups	1269.604	232	5.472		
	Total	1271.643	234			
แรงงานสัมพันธ์	Between Groups	9.525	2	4.762	.535	.586
	Within Groups	2064.237	232	8.898		
	Total	2073.762	234			
สิ่งแวดล้อมการทำงาน	Between Groups	7.732	2	3.866	.861	.424
	Within Groups	1041.400	232	4.489		
	Total	1049.132	234			
ผู้บริโภค	Between Groups	10.001	2	5.001	.993	.372
	Within Groups	1167.726	232	5.033		
	Total	1177.728	234			
ภาษีและกฎหมาย	Between Groups	.264	2	.132	.056	.945
	Within Groups	542.017	232	2.336		
	Total	542.281	234			
ความรับผิดชอบรวม	Between Groups	158.607	2	79.303	.962	.383
	Within Groups	19117.036	232	82.401		
	Total	19275.643	234			

ตารางที่ 103 คะแนนเฉลี่ยของความสำเร็ในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ

แหล่งจำหน่ายสินค้า		ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ				ลำดับที่
		ความก้าวหน้า	ความพอใจ	แนวโน้ม	รวม	
ขายภายในประเทศ	M	1.82	2.13	2.42	70.81	3
	n	143	144	145	142	
	Sd.	.53	.61	.61	15.30	
ส่งออกต่างประเทศ	M	2.00	2.52	2.61	79.23	1
	n	23	23	23	23	
	Sd.	.52	.59	.50	13.94	
ทั้งภายในและส่งออก	M	1.99	2.35	2.61	77.57	2
	n	108	108	108	106	
	Sd.	.56	.57	.53	14.47	
รวม	M	1.90	2.25	2.51	74.17	
	n	274	275	276	271	
	Sd.	.54	.61	.58	15.23	

ตารางที่ 104 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจขายภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความสำเร็จในการ ดำเนินธุรกิจ	Between Groups	3411.739	2	1705.869	7.718	.001
	Within Groups	59233.243	268	221.020		
	Total	62644.982	270			

ตารางที่ 105 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER			CAREER			Mean	Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	Difference (I-J)		
ส่งออก	79.23	13.94	ภายใน	70.81	15.30	8.41(*)	3.342	.012
ในและนอก	77.57	14.47	ภายใน	70.81	15.30	6.75(*)	1.908	.000

ตารางที่ 106 คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการที่มีธุรกิจขนาดแตกต่างกัน

ขนาดสถานประกอบการ		สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	การเงิน	แรงงาน	ตลาด	รวม	
คนงาน < 5 คน	M	11.23	3.90	7.22	3.69	25.81	3
	n	79	99	89	98	67	
	Sd.	4.86	2.34	5.42	2.54	11.46	
คนงาน 5-50 คน	M	13.14	4.50	10.30	4.20	33.23	
	n	111	133	120	133	90	2
	Sd.	4.72	2.48	6.76	3.06	14.76	
คนงาน > 50 คน	M	16.67	6.30	14.22	7.64	47.00	
	n	9	10	9	11	8	1
	Sd.	2.92	1.57	6.40	3.78	10.77	
รวม	M	12.54	4.33	9.21	4.15	30.88	
	n	199	242	218	242	165	
	Sd.	4.87	2.44	6.46	2.99	14.22	

ตารางที่ 107 ค่าร้อยละของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการที่มีธุรกิจขนาดแตกต่างกัน

ขนาดสถานประกอบการ		สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	การเงิน	แรงงาน	ตลาด	รวม	
คนงาน < 5 คน	%	59.09	55.70	34.40	30.78	52.67	3
	n	79	99	89	98	67	
	Sd.	25.60	33.44	25.79	21.15	23.38	
คนงาน 5-50 คน	%	69.18	64.34	49.05	35.03	67.82	2
	n	111	133	120	133	90	
	Sd.	24.85	35.42	32.20	25.54	30.12	
คนงาน > 50 คน	%	87.72	90.00	67.72	63.64	95.92	1
	N	9	10	9	11	8	
	Sd.	15.34	22.39	30.47	31.46	21.98	
รวม	%	66.01	61.87	43.84	34.61	63.03	
	N	199	242	218	242	165	
	Sd.	25.63	34.82	30.79	24.96	29.02	

ตารางที่ 108 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการที่มีธุรกิจขนาดแตกต่างกัน

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
สมรรถนะการผลิต	Between Groups	262.731	2	131.365	5.572	.005
	Within Groups	3796.026	161	23.578		
	Total	4058.756	163			
สมรรถนะการเงิน	Between Groups	64.259	2	32.129	5.815	.004
	Within Groups	889.516	161	5.525		
	Total	953.774	163			
สมรรถนะแรงงาน	Between Groups	853.970	2	426.985	11.821	.000
	Within Groups	5815.542	161	36.121		
	Total	6669.512	163			
สมรรถนะการตลาด	Between Groups	182.374	2	91.187	11.684	.000
	Within Groups	1256.529	161	7.805		
	Total	1438.902	163			
สมรรถนะรวม	Between Groups	4297.788	2	2148.894	11.989	.000
	Within Groups	28856.523	161	179.233		
	Total	33154.311	163			

ตารางที่ 109 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER			CAREER			Mean Difference	Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	(I-J)		
สมรรถนะการผลิต								
5-50 คน	13.14	4.72	< 5 คน	11.23	4.86	1.66(*)	.785	.036
> 50 คน	16.67	2.92	< 5 คน	11.23	4.86	5.49(*)	1.816	.003
			5-50 คน	13.14	4.72	3.83(*)	1.792	.034
สมรรถนะการเงิน								
> 50 คน	6.30	1.57	< 5 คน	3.90	2.34	2.88(*)	.879	.001
			5-50 คน	4.50	2.48	2.23(*)	.868	.011
สมรรถนะแรงงาน								
5-50 คน	10.30	6.76	< 5 คน	7.22	5.42	3.98(*)	.972	.000
> 50 คน	14.22	6.40	< 5 คน	7.22	5.42	7.99(*)	2.248	.000
สมรรถนะการตลาด								
5-50 คน	4.20	3.06	< 5 คน	3.69	2.54	1.14(*)	.452	.013
> 50 คน	7.64	3.78	< 5 คน	3.69	2.54	4.83(*)	1.045	.000
			5-50 คน	4.20	3.06	3.69(*)	1.031	.000
สมรรถนะรวม								
5-50 คน	33.23	14.76	< 5 คน	25.81	11.46	7.43(*)	2.165	.001
> 50 คน	47.00	10.77	< 5 คน	25.81	11.46	21.19(*)	5.008	.000
			5-50 คน	33.23	14.76	13.76(*)	4.941	.006

ตารางที่ 110 คะแนนเฉลี่ยของปัญหาการทำธุรกิจของผู้ประกอบการที่มีธุรกิจขนาดแตกต่างกัน

ขนาดสถานประกอบการ		ปัญหาการทำธุรกิจ				
		การผลิต	เงินทุน	แรงงาน	การตลาด	รวม
คนงาน < 5 คน	M	24.62	13.31	11.74	18.79	67.82
	n	92	104	103	99	83
	Sd.	8.20	4.85	4.51	6.15	19.94
คนงาน 5-50 คน	M	24.89	12.25	11.68	18.49	66.61
	n	136	137	141	133	123
	Sd.	8.03	5.14	4.58	6.67	20.37
คนงาน > 50 คน	M	21.20	9.73	10.64	14.36	57.30
	n	10	11	11	11	10
	Sd.	8.12	5.26	3.75	7.78	23.38
รวม	M	24.63	12.58	11.66	18.42	66.64
	n	238	252	255	243	216
	Sd.	8.10	5.07	4.51	6.55	20.36

ตารางที่ 111 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการที่มีธุรกิจขนาดแตกต่างกัน

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ปัญหาการผลิต	Between Groups	108.150	2	54.075	.829	.438
	Within Groups	13887.998	213	65.202		
	Total	13996.148	215			
ปัญหาเงินทุน	Between Groups	76.556	2	38.278	1.537	.217
	Within Groups	5304.550	213	24.904		
	Total	5381.106	215			
ปัญหาแรงงาน	Between Groups	2.845	2	1.422	.072	.930
	Within Groups	4180.989	213	19.629		
	Total	4183.833	215			
ปัญหาการตลาด	Between Groups	137.145	2	68.572	1.631	.198
	Within Groups	8957.726	213	42.055		
	Total	9094.870	215			
ปัญหารวม	Between Groups	987.893	2	493.947	1.194	.305
	Within Groups	88149.657	213	413.848		
	Total	89137.551	215			

ตารางที่ 112 คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการที่มีธุรกิจขนาดแตกต่างกัน

ขนาดสถานประกอบการ		สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน				
		ความรู้	ทัศนคติ	การปฏิบัติ	สมรรถนะ	ลำดับที่
คนงาน < 5 คน	M	57.54	35.24	30.34	122.71	
	n	98	99	98	85	3
	Sd.	7.19	3.98	5.53	11.72	
คนงาน 5-50 คน	M	58.15	35.49	31.98	126.24	
	n	129	138	129	114	2
	Sd.	6.06	3.70	5.01	11.02	
คนงาน > 50 คน	M	63.25	38.18	33.82	138.88	
	n	8	11	11	8	1
	Sd.	5.50	4.71	6.05	11.53	
รวม	M	58.07	35.51	31.39	125.28	
	n	235	248	238	207	
	Sd.	6.60	3.89	5.34	11.73	

ตารางที่ 113 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการที่มีธุรกิจขนาดแตกต่างกัน

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความรู้	Between Groups	300.010	2	150.005	3.859	.023
	Within Groups	7929.043	204	38.868		
	Total	8229.053	206			
ทัศนคติ	Between Groups	113.072	2	56.536	3.688	.027
	Within Groups	3127.257	204	15.330		
	Total	3240.329	206			
การปฏิบัติ	Between Groups	375.136	2	187.568	6.736	.001
	Within Groups	5680.178	204	27.844		
	Total	6055.314	206			
สมรรถนะ	Between Groups	2146.177	2	1073.089	8.359	.000
	Within Groups	26189.127	204	128.378		
	Total	28335.304	206			

ตารางที่ 114 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER			CAREER			Mean Difference	Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	(I-J)		
ความรู้การจัดการความปลอดภัย								
> 50 คน	58.15	6.06	< 5 คน	57.54	7.19	6.11(*)	2.306	.009
			5-50 คน	57.91	5.98	4.86(*)	2.280	.034
ทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัย								
> 50 คน	38.18	4.71	< 5 คน	35.24	3.98	3.93(*)	1.450	.007
			5-50 คน	35.49	3.70	3.79(*)	1.464	.010
การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัย								
5-50 คน	31.98	5.01	< 5 คน	30.34	5.53	1.93(*)	.756	.012
> 50 คน	33.82	6.05	< 5 คน	30.34	5.53	6.13(*)	1.951	.002
			5-50 คน	31.98	5.01	4.20(*)	1.930	.031
สมรรถนะรวม								
5-50 คน	126.24	11.02	< 5 คน	122.71	11.72	3.53(*)	1.624	.031
> 50 คน	138.88	11.53	< 5 คน	122.71	11.72	16.17(*)	4.190	.000
			5-50 คน	126.24	11.02	12.64(*)	4.144	.003

ตารางที่ 115 คะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมของผู้ประกอบการที่มีธุรกิจขนาดแตกต่างกัน

ขนาดสถานประกอบการ		การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม						ลำดับที่
		ชุมชน	แรงงาน	สวล.	ผู้ บริโภค	กฎหมาย	รวม	
คนงาน < 5 คน	M	16.03	23.65	14.43	17.65	11.52	83.49	2
	n	98	104	104	102	103	93	
	Sd.	2.23	2.89	2.33	2.27	1.29	9.01	
คนงาน 5-50 คน	M	16.27	23.76	14.56	17.30	11.32	83.34	3
	n	139	140	139	136	142	130	
	Sd.	2.36	2.92	1.92	2.30	1.64	8.61	
คนงาน > 50 คน	M	17.90	27.00	16.40	19.80	12.18	94.00	1
	n	10	10	10	10	11	10	
	Sd.	2.56	3.77	2.17	2.35	1.54	11.69	
รวม	M	16.24	23.84	14.58	17.54	11.44	83.86	
	n	247	254	253	248	256	233	
	Sd.	2.33	3.00	2.13	2.33	1.51	9.13	

ตารางที่ 116 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของ การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมระหว่างผู้ประกอบการที่มีธุรกิจขนาดแตกต่างกัน

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
การพัฒนาชุมชน	Between Groups	33.182	2	16.591	3.077	.048
	Within Groups	1240.320	230	5.393		
	Total	1273.502	232			
แรงงานสัมพันธ์	Between Groups	109.936	2	54.968	6.435	.002
	Within Groups	1964.760	230	8.542		
	Total	2074.695	232			
สิ่งแวดล้อมการทำงาน	Between Groups	35.073	2	17.536	3.986	.020
	Within Groups	1011.863	230	4.399		
	Total	1046.936	232			
ผู้บริโภค	Between Groups	60.013	2	30.006	6.132	.003
	Within Groups	1125.567	230	4.894		
	Total	1185.579	232			
ภาษีและกฎหมาย	Between Groups	9.700	2	4.850	2.080	.127
	Within Groups	536.240	230	2.331		
	Total	545.940	232			
ความรับผิดชอบรวม	Between Groups	1075.971	2	537.986	6.772	.001
	Within Groups	18272.355	230	79.445		
	Total	19348.326	232			

ตารางที่ 117 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER			CAREER			Mean	Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	Difference (I-J)		
การพัฒนาชุมชน								
> 50 คน	17.90	2.56	< 5 คน	16.03	2.23	1.89(*)	.773	.015
			5-50 คน	16.27	2.36	1.58(*)	.762	.040
แรงงานสัมพันธ์								
> 50 คน	27.00	3.77	< 5 คน	23.65	2.89	3.47(*)	.973	.000
			5-50 คน	23.76	2.92	3.27(*)	.959	.001
สิ่งแวดล้อมการทำงาน								
> 50 คน	16.40	2.17	< 5 คน	14.43	2.33	1.95(*)	.698	.006
			5-5 คน	14.56	1.92	1.88(*)	.688	.007
ผู้บริโภค								
> 50 คน	19.80	2.35	< 5 คน	17.65	2.27	2.13(*)	.736	.004
			5-50 คน	17.30	2.30	2.50(*)	.726	.001
ความรับผิดชอบต่อสังคมรวม								
> 50 คน	94.00	11.69	< 5 คน	83.49	9.01	10.51(*)	2.966	.000
			5-50 คน	83.34	8.61	10.66(*)	2.925	.000

ตารางที่ 118 คะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการที่มีธุรกิจขนาดแตกต่างกัน

ขนาดสถานประกอบการ		ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ				
		ความก้าวหน้า	ความพอใจ	แนวโน้ม	รวม	ลำดับที่
คนงาน < 5 คน		M	1.75	2.05	2.37	68.57
		n	112	111	112	3
		Sd.	.55	.55	.66	15.34
คนงาน 5-50 คน		M	2.03	2.37	2.62	78.38
		n	149	151	147	2
		Sd.	.52	.62	.50	14.05
คนงาน > 50 คน		M	2.00	2.55	2.64	79.80
		n	11	11	11	1
		Sd.	.45	.52	.50	12.97
รวม		M	1.91	2.25	2.52	74.39
		n	272	273	274	269
		Sd.	.54	.61	.58	15.31

ตารางที่ 119 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการที่มีธุรกิจขนาดแตกต่างกัน

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความสำเร็จในการ ดำเนินธุรกิจ	Between Groups	4302.235	2	2151.117	12.076	.000
	Within Groups	28856.578	162	178.127		
	Total	33158.812	164			

ตารางที่ 120 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER			CAREER			Mean Difference	Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	(I-J)		
5-50 คน	78.38	14.05	< 5 คน	68.57	15.34	7.43(*)	2.154	.001
> 50 คน	79.80	12.97	< 5 คน	68.57	15.34	21.19(*)	4.992	.000
			5-50 คน	78.38	14.05	13.77(*)	4.924	.006

ตารางที่ 121 คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการแบ่งตามความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน

ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจ		สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	การเงิน	แรงงาน	ตลาด	รวม	
ธุรกิจแย่งลง	M	10.45	3.70	5.90	3.65	21.88	3
	n	20	23	21	23	17	
	Sd.	4.20	2.48	6.58	2.66	11.40	
ธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว	M	12.40	4.34	8.84	4.07	30.88	2
	n	114	137	124	140	93	
	Sd.	5.05	2.40	6.09	3.01	13.54	
ธุรกิจเจริญก้าวหน้าดีมาก	M	13.22	4.39	10.81	4.29	33.77	1
	n	67	84	73	82	56	
	Sd.	4.82	2.51	6.72	3.12	15.12	
รวม	M	12.48	4.30	9.22	4.11	30.93	
	n	201	244	218	245	166	
	Sd.	4.93	2.45	6.48	3.01	14.22	

ตารางที่ 122 คำร้อยละของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการแบ่งตามความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน

ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจ		สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	การเงิน	แรงงาน	ตลาด	รวม	
ธุรกิจแย่งลง	%	55.00	52.80	28.12	30.43	44.66	3
	n	20	23	21	23	17	
	Sd.	22.10	35.37	31.33	22.13	23.26	
ธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว	%	65.28	62.04	42.09	33.93	63.02	2
	n	114	137	124	140	93	
	Sd.	26.58	34.32	29.00	25.08	27.64	
ธุรกิจเจริญก้าวหน้าดีมาก	%	69.60	62.76	51.47	35.77	68.91	1
	n	67	84	73	82	56	
	Sd.	25.37	35.90	31.99	25.98	30.85	
รวม	%	65.70	61.42	43.88	34.22	63.13	
	n	201	244	218	245	166	
	Sd.	25.97	34.93	30.85	25.08	29.02	

ตารางที่ 123 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการแบ่งตามความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
สมรรถนะการผลิต	Between Groups	152.742	2	76.371	3.153	.045
	Within Groups	3924.495	162	24.225		
	Total	4077.236	164			
สมรรถนะการเงิน	Between Groups	19.361	2	9.680	1.678	.190
	Within Groups	934.821	162	5.771		
	Total	954.182	164			
สมรรถนะแรงงาน	Between Groups	494.933	2	247.467	6.425	.002
	Within Groups	6239.794	162	38.517		
	Total	6734.727	164			
สมรรถนะการตลาด	Between Groups	27.397	2	13.699	1.567	.212
	Within Groups	1415.778	162	8.739		
	Total	1443.176	164			
สมรรถนะรวม	Between Groups	1843.066	2	921.533	4.737	.010
	Within Groups	31516.910	162	194.549		
	Total	33359.976	164			

ตารางที่ 124 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER			CAREER			Mean Difference	Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	(I-J)		
สมรรถนะการผลิต								
เท่าเดิม	12.40	5.05	แย่งลง	10.45	4.20	2.94(*)	1.299	.025
เจริญ มาก	13.22	4.82	แย่งลง	10.45	4.20	3.36(*)	1.363	.015
สมรรถนะแรงงาน								
เท่าเดิม	8.84	6.09	แย่งลง	5.90	6.58	3.69(*)	1.638	.026
เจริญ มาก	8.89	5.47	แย่งลง	5.90	6.58	5.96(*)	1.719	.001
			เท่าเดิม	8.84	6.09	2.27(*)	1.052	.032
สมรรถนะรวม								
เท่าเดิม	30.88	13.54	แย่งลง	21.88	11.40	8.98(*)	3.682	.016
เจริญ มาก	33.77	15.12	แย่งลง	21.88	11.40	11.89(*)	3.862	.002

ตารางที่ 125 คะแนนเฉลี่ยของปัญหาการทำธุรกิจของผู้ประกอบการที่ประกอบการ แบ่งตามความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน

ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจ		ปัญหาการทำธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	เงินทุน	แรงงาน	การตลาด	รวม	
ธุรกิจแย่งลง	M	25.57	16.17	13.41	21.13	76.90	1
	n	21	23	22	23	20	
	Sd.	6.65	4.45	5.40	6.70	19.80	
ธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว	M	24.83	13.06	11.62	18.72	67.34	2
	n	139	144	146	137	122	
	Sd.	8.22	5.12	4.30	6.32	20.12	
ธุรกิจเจริญก้าวหน้าดีมาก	M	24.41	10.95	11.25	17.22	63.37	3
	n	80	87	89	85	76	
	Sd.	8.72	4.56	4.60	6.60	20.50	
รวม	M	24.75	12.62	11.65	18.43	66.83	
	n	240	254	257	245	218	
	Sd.	8.24	5.08	4.52	6.53	20.47	

ตารางที่ 126 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการแบ่งตามความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ปัญหาการผลิต	Between Groups	57.527	2	28.763	.423	.656
	Within Groups	14634.514	215	68.068		
	Total	14692.041	217			
ปัญหาเงินทุน	Between Groups	477.132	2	238.566	10.274	.000
	Within Groups	4992.593	215	23.221		
	Total	5469.725	217			
ปัญหาแรงงาน	Between Groups	72.061	2	36.031	1.851	.160
	Within Groups	4186.067	215	19.470		
	Total	4258.128	217			
ปัญหาการตลาด	Between Groups	303.431	2	151.715	3.708	.026
	Within Groups	8796.202	215	40.913		
	Total	9099.633	217			
ปัญหารวม	Between Groups	2970.015	2	1485.007	3.630	.028
	Within Groups	87956.706	215	409.101		
	Total	90926.720	217			

ตารางที่ 127 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัญหาการทำธุรกิจระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER			CAREER			Mean	Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	Difference (I-J)		
ปัญหาเงินทุน								
แย่ง	16.17	4.45	เท่าเดิม	12.65	5.33	3.27(*)	1.163	.005
			เจริญ	13.51	4.87	5.24(*)	1.211	.000
ปัญหาการตลาด								
แย่ง	21.13	6.70	เจริญมาก	17.22	6.60	4.32(*)	1.607	.008
ปัญหารวม								
แย่ง	76.90	19.80	เจริญมาก	63.37	20.50	13.53(*)	5.083	.008

ตารางที่ 128 คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการแบ่งตามความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน

ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจ		สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน				
		ความรู้	ทัศนคติ	การปฏิบัติ	สมรรถนะ	ลำดับที่
ธุรกิจแย่ลง	M	57.13	35.26	30.29	122.89	
	n	24	23	21	19	3
	Sd.	8.17	2.91	5.63	9.75	
ธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว	n	57.90	35.34	30.99	124.62	
	N	133	144	139	120	2
	Sd.	5.88	3.70	5.51	11.65	
ธุรกิจเจริญก้าวหน้าดีมาก	M	58.24	35.93	32.13	126.77	
	n	79	85	79	70	1
	Sd.	6.75	4.37	5.11	12.25	
รวม	M	57.94	35.53	31.31	125.18	
	n	236	252	239	209	
	Sd.	6.42	3.88	5.40	11.71	

ตารางที่ 129 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการแบ่งตามความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความรู้	Between Groups	22.057	2	11.028	.278	.758
	Within Groups	8179.867	206	39.708		
	Total	8201.923	208			
ทัศนคติ	Between Groups	19.589	2	9.795	.626	.536
	Within Groups	3223.607	206	15.649		
	Total	3243.196	208			
การปฏิบัติ	Between Groups	87.940	2	43.970	1.470	.232
	Within Groups	6162.299	206	29.914		
	Total	6250.239	208			
สมรรถนะ	Between Groups	314.592	2	157.296	1.149	.319
	Within Groups	28208.499	206	136.934		
	Total	28523.091	208			

ตารางที่ 130 คะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมของผู้ประกอบการแบ่งตามความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน

ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจ		การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม						ลำดับที่
		ชุมชน	แรงงาน	สวล.	ผู้ บริโภค	กฎหมาย	รวม	
ธุรกิจแย่งลง	M	16.24	24.09	14.91	18.14	11.04	84.70	
	n	21	23	23	22	23	20	2
	Sd.	2.32	1.98	1.68	1.28	1.11	5.76	
ธุรกิจเท่าเดิมไม่ขยายตัว	M	16.13	23.59	14.40	17.35	11.49	83.11	
	n	143	149	146	147	148	137	3
	Sd.	2.36	2.96	2.11	2.18	1.41	8.97	
ธุรกิจเจริญก้าวหน้าดีมาก	M	16.42	24.15	14.78	17.68	11.48	84.96	
	n	86	84	86	81	87	79	1
	Sd.	2.33	3.13	2.18	2.66	1.74	9.86	
รวม	M	16.24	23.82	14.57	17.53	11.45	83.86	
	n	250	256	255	250	258	236	
	Sd.	2.34	2.94	2.10	2.29	1.51	9.07	

ตารางที่ 131 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมระหว่างผู้ประกอบการแบ่งตามความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบัน

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
การพัฒนาชุมชน	Between Groups	5.659	2	2.830	.509	.601
	Within Groups	1294.053	233	5.554		
	Total	1299.712	235			
แรงงานสัมพันธ์	Between Groups	14.390	2	7.195	.815	.444
	Within Groups	2057.249	233	8.829		
	Total	2071.640	235			
สิ่งแวดล้อมการทำงาน	Between Groups	11.551	2	5.775	1.292	.277
	Within Groups	1041.580	233	4.470		
	Total	1053.131	235			
ผู้บริโภค	Between Groups	15.762	2	7.881	1.558	.213
	Within Groups	1178.284	233	5.057		
	Total	1194.047	235			
ภาษีและกฎหมาย	Between Groups	6.329	2	3.164	1.354	.260
	Within Groups	544.565	233	2.337		
	Total	550.894	235			
ความรับผิดชอบรวม	Between Groups	187.217	2	93.609	1.139	.322
	Within Groups	19150.444	233	82.191		
	Total	19337.661	235			

ตารางที่ 132 คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการแบ่งตามระดับความพึงพอใจต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา

ความพึงพอใจต่อการดำเนินธุรกิจ		สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	การเงิน	แรงงาน	ตลาด	รวม	
ไม่พอใจ	M	11.30	4.23	7.78	4.00	27.38	3
	n	40	47	40	48	34	
	Sd.	5.60	2.63	6.18	2.98	14.55	
พอใจปานกลาง	M	12.73	4.37	9.42	4.17	31.82	2
	n	136	167	150	169	108	
	Sd.	4.64	2.41	6.38	3.04	13.87	
พอใจมาก	M	12.92	4.17	10.67	4.00	31.88	1
	n	25	29	27	28	24	
	Sd.	5.22	2.41	7.31	2.91	15.07	
รวม	M	12.47	4.32	9.27	4.12	30.92	
	n	201	243	217	245	166	
	Sd.	4.93	2.44	6.49	3.00	14.21	

ตารางที่ 133 ค่าร้อยละของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการแบ่งตามระดับความพึงพอใจต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา

ความพึงพอใจต่อการดำเนินธุรกิจ		สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	การเงิน	แรงงาน	ตลาด	รวม	
ไม่พอใจ	%	59.47	60.49	37.02	33.33	46.41	3
	n	40	47	40	48	34	
	Sd.	29.49	37.59	29.44	24.85	24.66	
พอใจปานกลาง	%	66.99	62.36	44.86	34.76	53.94	2
	n	136	167	150	169	108	
	Sd.	24.44	34.40	30.38	25.33	23.51	
พอใจมาก	%	68.00	59.61	50.79	33.33	54.03	1
	n	25	29	27	28	24	
	Sd.	27.47	34.38	34.82	24.22	25.55	
รวม	%	65.62	61.67	44.15	34.32	52.41	
	n	201	243	217	245	166	
	Sd.	25.94	34.90	30.89	25.02	24.09	

ตารางที่ 134 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการแบ่งตามระดับความพึงพอใจต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
สมรรถนะการผลิต	Between Groups	48.025	2	24.012	.969	.382
	Within Groups	4016.012	162	24.790		
	Total	4064.036	164			
สมรรถนะการเงิน	Between Groups	.491	2	.245	.042	.959
	Within Groups	954.455	162	5.892		
	Total	954.945	164			
สมรรถนะแรงงาน	Between Groups	163.664	2	81.832	2.021	.136
	Within Groups	6557.949	162	40.481		
	Total	6721.612	164			
สมรรถนะการตลาด	Between Groups	29.716	2	14.858	1.703	.185
	Within Groups	1413.460	162	8.725		
	Total	1443.176	164			
สมรรถนะรวม	Between Groups	532.720	2	266.360	1.315	.271
	Within Groups	32802.916	162	202.487		
	Total	33335.636	164			

ตารางที่ 135 คะแนนเฉลี่ยของปัญหาการทำธุรกิจของผู้ประกอบการ แบ่งตามระดับความพึงพอใจต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา

ความพึงพอใจต่อการดำเนินธุรกิจ		ปัญหาการทำธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	เงินทุน	แรงงาน	การตลาด	รวม	
ไม่พอใจ	M	27.23	15.35	13.80	21.48	78.21	
	n	44	51	51	52	42	1
	Sd.	9.12	4.78	5.11	6.25	22.28	
พอใจปานกลาง	M	23.42	11.54	10.91	17.50	62.61	
	n	168	174	178	166	152	3
	Sd.	7.13	4.86	4.10	6.40	18.07	
พอใจมาก	M	29.04	13.96	12.37	18.11	72.75	
	n	27	28	27	27	24	2
	Sd.	10.78	4.79	5.01	6.36	23.23	
รวม	M	24.76	12.58	11.64	18.41	66.73	
	n	239	253	256	245	218	
	Sd.	8.24	5.07	4.55	6.54	20.48	

ตารางที่ 136 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการแบ่งตามระดับความพึงพอใจต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ปัญหาการผลิต	Between Groups	1180.159	2	590.079	9.383	.000
	Within Groups	13520.337	215	62.885		
	Total	14700.495	217			
ปัญหาเงินทุน	Between Groups	589.489	2	294.745	13.079	.000
	Within Groups	4845.176	215	22.536		
	Total	5434.665	217			
ปัญหาแรงงาน	Between Groups	290.113	2	145.057	7.789	.001
	Within Groups	4003.928	215	18.623		
	Total	4294.041	217			
ปัญหาการตลาด	Between Groups	544.405	2	272.202	6.805	.001
	Within Groups	8600.237	215	40.001		
	Total	9144.642	217			
ปัญหารวม	Between Groups	8986.899	2	4493.449	11.776	.000
	Within Groups	82037.670	215	381.571		
	Total	91024.569	217			

ตารางที่ 137 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER			CAREER			Mean Difference	Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	(I-J)		
ปัญหาการผลิต								
ไม่พอใจ	27.23	9.12	พอใจปานกลาง	23.42	7.13	4.56(*)	1.382	.001
พอใจมาก	29.04	10.78	พอใจปานกลาง	23.42	7.13	5.80(*)	1.742	.001
ปัญหาเงินทุน								
ไม่พอใจ	15.35	4.78	พอใจปานกลาง	11.54	4.86	4.04(*)	.828	.000
พอใจมาก	13.96	4.79	พอใจปานกลาง	11.54	4.86	2.43(*)	1.043	.021
ปัญหาแรงงาน								
ไม่พอใจ	13.80	5.11	พอใจปานกลาง	10.91	4.10	2.93(*)	.752	.000
ปัญหาการตลาด								
ไม่พอใจ	21.48	6.25	พอใจปานกลาง	17.50	6.40	4.06(*)	1.103	.000
			พอใจมาก	18.11	6.36	3.36(*)	1.618	.039
ปัญหารวม								
ไม่พอใจ	78.21	22.28	พอใจ	62.61	18.07	15.60(*)	3.405	.000
พอใจมาก	72.75	23.23	พอใจปานกลาง	62.61	18.07	10.14(*)	4.291	.019

ตารางที่ 138 คะแนนเฉลี่ยขอสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการแบ่งตามระดับระดับความพึงพอใจต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา

ความพึงพอใจต่อการดำเนินธุรกิจ		สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน				
		ความรู้	ทัศนคติ	การปฏิบัติ	สมรรถนะ	ลำดับที่
ไม่พอใจ	M	58.43	35.16	30.41	124.19	
	n	47	49	46	42	3
	Sd.	6.76	3.39	5.84	11.45	
พอใจปานกลาง	M	58.10	35.47	31.44	125.43	
	n	162	175	164	141	1
	Sd.	6.21	4.06	5.26	11.74	
พอใจมาก	M	56.19	36.42	32.04	125.25	
	n	26	26	28	24	2
	Sd.	6.84	3.59	5.57	12.51	
รวม	M	57.96	35.51	31.31	125.15	
	n	235	250	238	207	
	Sd.	6.40	3.89	5.41	11.73	

ตารางที่ 139 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยขอสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการ แบ่งตามระดับความพึงพอใจต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความรู้	Between Groups	60.581	2	30.291	.768	.465
	Within Groups	8048.182	204	39.452		
	Total	8108.763	206			
ทัศนคติ	Between Groups	30.645	2	15.323	.974	.379
	Within Groups	3207.712	204	15.724		
	Total	3238.357	206			
การปฏิบัติ	Between Groups	56.815	2	28.408	.941	.392
	Within Groups	6158.924	204	30.191		
	Total	6215.739	206			
สมรรถนะ	Between Groups	49.609	2	24.804	.179	.836
	Within Groups	28273.444	204	138.595		
	Total	28323.053	206			

ตารางที่ 140 คะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมของผู้ประกอบการแบ่งตามระดับความพึงพอใจต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา

ความพึงพอใจต่อการดำเนินธุรกิจ		การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม						ลำดับที่
		ชุมชน	แรงงาน	สวล.	ผู้ บริโภค	กฎหมาย	รวม	
ไม่พอใจ	M	16.36	23.87	14.57	17.81	11.24	84.26	
	n	47	52	51	52	51	47	2
	Sd.	2.12	2.48	2.13	1.72	1.23	7.87	
พอใจปานกลาง	M	16.12	23.75	14.49	17.39	11.42	83.49	
	n	173	175	174	170	177	162	3
	Sd.	2.35	3.08	2.07	2.38	1.40	9.31	
พอใจมาก	M	16.76	24.25	15.17	17.74	11.93	85.77	
	n	29	28	29	27	29	26	1
	Sd.	2.60	3.03	2.24	2.78	2.34	9.88	
รวม	M	16.24	23.83	14.58	17.51	11.44	83.89	
	n	249	255	254	249	257	235	
	Sd.	2.34	2.96	2.10	2.30	1.51	9.10	

ตารางที่ 141 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมระหว่างผู้ประกอบการที่มีระดับความพึงพอใจต่อการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมาแตกต่างกัน

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
การพัฒนาชุมชน	Between Groups	18.315	2	9.157	1.664	.192
	Within Groups	1276.851	232	5.504		
	Total	1295.166	234			
แรงงานสัมพันธ์	Between Groups	10.961	2	5.480	.614	.542
	Within Groups	2070.801	232	8.926		
	Total	2081.762	234			
สิ่งแวดล้อมการทำงาน	Between Groups	12.458	2	6.229	1.390	.251
	Within Groups	1039.942	232	4.483		
	Total	1052.400	234			
ผู้บริโภค	Between Groups	7.177	2	3.589	.699	.498
	Within Groups	1191.010	232	5.134		
	Total	1198.187	234			
ภาษีและกฎหมาย	Between Groups	17.729	2	8.864	3.860	.022
	Within Groups	532.842	232	2.297		
	Total	550.570	234			
ความรับผิดชอบรวม	Between Groups	124.314	2	62.157	.749	.474
	Within Groups	19254.027	232	82.991		
	Total	19378.340	234			

ตารางที่ 142 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER			CAREER			Mean	Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	Difference (I-J)		
ภาษีและกฎหมาย								
พอใจมาก	11.93	2.34	ไม่พอใจ	11.24	1.23	.98(*)	.370	.009
			พอใจปานกลาง	11.42	1.40	.82(*)	.320	.011

ตารางที่ 143 คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการแบ่งตามแนวโน้มของความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในอนาคต

ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจ		สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	การเงิน	แรงงาน	ตลาด	รวม	
แนวโน้มแย่ลง	M	12.38	3.40	9.89	5.09	31.71	
	n	8	10	9	11	7	2
	Sd.	4.81	2.59	5.56	3.33	10.34	
ไม่แน่ใจ	M	11.42	3.60	7.64	3.54	27.17	
	n	79	99	85	100	65	3
	Sd.	5.38	2.41	5.92	2.94	14.37	
แนวโน้มดีขึ้น	M	13.18	4.88	10.23	4.42	33.31	
	n	114	136	125	135	94	1
	Sd.	4.49	2.31	6.67	2.96	13.77	
รวม	M	12.46	4.30	9.21	4.09	30.84	
	n	201	245	219	246	166	
	Sd.	4.92	2.44	6.44	2.99	14.13	

ตารางที่ 144 คำร้อยละของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการแบ่งตามแนวโน้มของความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในอนาคต

ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจ		สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	การเงิน	แรงงาน	ตลาด	รวม	
แนวโน้มแย่ลง	%	65.13	48.57	47.09	42.42	53.75	2
	n	8	10	9	11	7	
	Sd.	25.31	37.01	26.45	27.75	17.52	
ไม่แน่ใจ	%	60.09	51.37	36.36	29.50	46.05	3
	n	79	99	85	100	65	
	Sd.	28.31	34.45	28.21	24.49	24.36	
แนวโน้มดีขึ้น	%	69.39	69.75	48.72	36.85	56.46	1
	n	114	136	125	135	94	
	Sd.	23.62	32.95	31.76	24.65	23.34	
รวม	%	65.57	61.46	43.86	34.11	52.27	
	n	201	245	219	246	166	
	Sd.	25.89	34.84	30.69	24.94	23.95	

ตารางที่ 145 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการ แบ่งตามแนวโน้มของความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในอนาคต

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
สมรรถนะการผลิต	Between Groups	101.480	2	50.740	2.084	.128
	Within Groups	3943.696	162	24.344		
	Total	4045.176	164			
สมรรถนะการเงิน	Between Groups	36.900	2	18.450	3.274	.040
	Within Groups	913.003	162	5.636		
	Total	949.903	164			
สมรรถนะแรงงาน	Between Groups	335.088	2	167.544	4.296	.015
	Within Groups	6318.524	162	39.003		
	Total	6653.612	164			
สมรรถนะการตลาด	Between Groups	28.130	2	14.065	1.624	.200
	Within Groups	1403.118	162	8.661		
	Total	1431.248	164			
สมรรถนะรวม	Between Groups	1483.812	2	741.906	3.821	.024
	Within Groups	31456.091	162	194.173		
	Total	32939.903	164			

ตารางที่ 146 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER			CAREER			Mean Difference	Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	(I-J)		
สมรรถนะการผลิต								
แนวโน้มดี	13.18	4.49	ไม่แน่ใจ	11.42	5.38	1.61(*)	.800	.045
สมรรถนะการเงิน								
แนวโน้มดี	4.88	2.31	ไม่แน่ใจ	3.60	2.41	.92(*)	.385	.018
แผนแรงงาน								
แนวโน้มดี	10.23	6.67	ไม่แน่ใจ	7.64	5.92	2.85(*)	1.012	.005
สมรรถนะรวม								
แนวโน้มดี	33.31	13.77	ไม่แน่ใจ	27.17	14.37	6.23(*)	2.258	.006

ตารางที่ 147 คะแนนเฉลี่ยของปัญหาการทำธุรกิจของผู้ประกอบการแบ่งตามแนวโน้มของความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในอนาคต

ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจ		ปัญหาการทำธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	เงินทุน	แรงงาน	การตลาด	รวม	
แนวโน้มแย่ลง	M	25.90	14.82	13.10	20.36	73.80	1
	n	10	11	10	11	10	
	Sd.	4.68	4.09	3.73	5.97	15.02	
ไม่แน่ใจ	M	25.40	13.37	11.75	19.28	69.32	2
	n	97	105	106	102	91	
	Sd.	8.95	5.50	4.90	7.18	22.89	
แนวโน้มดีขึ้น	M	24.15	11.85	11.46	17.62	64.23	3
	n	134	139	142	133	118	
	Sd.	7.87	4.66	4.30	5.98	18.51	
รวม	M	24.73	12.60	11.64	18.43	66.78	
	n	241	255	258	246	219	
	Sd.	8.22	5.06	4.53	6.54	20.44	

ตารางที่ 148 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการแบ่งตามแนวโน้มของความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในอนาคต

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ปัญหาการผลิต	Between Groups	154.388	2	77.194	1.148	.319
	Within Groups	14520.306	216	67.224		
	Total	14674.694	218			
ปัญหาเงินทุน	Between Groups	160.183	2	80.091	3.276	.040
	Within Groups	5281.169	216	24.450		
	Total	5441.352	218			
ปัญหาแรงงาน	Between Groups	35.778	2	17.889	.907	.405
	Within Groups	4258.559	216	19.716		
	Total	4294.338	218			
ปัญหาการตลาด	Between Groups	171.775	2	85.888	2.056	.130
	Within Groups	9024.234	216	41.779		
	Total	9196.009	218			
ปัญหารวม	Between Groups	1847.299	2	923.650	2.235	.109
	Within Groups	89262.180	216	413.251		
	Total	91109.479	218			

ตารางที่ 149 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER	CAREER		CAREER		Mean Difference	Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	(I-J)	
ปัญหาเงินทุน							
ไม่แน่ใจ	13.37	5.50	แนวโน้มดี	11.85	4.66	1.43(*)	.039

ตารางที่ 150 คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการแบ่งตามแนวโน้มของความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในอนาคต

ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจ		สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน				
		ความรู้	ทัศนคติ	การปฏิบัติ	สมรรถนะ	ลำดับที่
แนวโน้มแย่ลง	M	53.18	32.80	33.50	120.67	3
	n	11	10	10	9	
	Sd.	8.18	3.22	4.01	8.22	
ไม่แน่ใจ	M	58.16	35.48	30.82	124.63	2
	n	96	104	100	86	
	Sd.	5.98	3.60	5.74	11.89	
แนวโน้มดีขึ้น	M	58.22	35.74	31.57	126.02	1
	n	130	138	131	115	
	Sd.	6.45	4.06	5.18	11.75	
รวม	M	57.96	35.52	31.34	125.22	
	n	237	252	241	210	
	Sd.	6.41	3.87	5.39	11.69	

ตารางที่ 151 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการแบ่งตามแนวโน้มของความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในอนาคต

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความรู้	Between Groups	131.156	2	65.578	1.675	.190
	Within Groups	8106.368	207	39.161		
	Total	8237.524	209			
ทัศนคติ	Between Groups	66.695	2	33.348	2.171	.117
	Within Groups	3179.229	207	15.359		
	Total	3245.924	209			
การปฏิบัติ	Between Groups	63.846	2	31.923	1.066	.346
	Within Groups	6198.535	207	29.945		
	Total	6262.381	209			
สมรรถนะ	Between Groups	289.866	2	144.933	1.060	.348
	Within Groups	28294.058	207	136.686		
	Total	28583.924	209			

ตารางที่ 152 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER	CAREER			Mean			Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	Difference (I-J)		
ทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัย								
แนวโน้มดี	35.74	4.06	แนวโน้มแย่	32.80	3.22	2.80(*)	1.356	.040

ตารางที่ 153 คะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมของผู้ประกอบการแบ่งตามแนวโน้มของความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในอนาคต

ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจ		การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม						ลำดับที่
		ชุมชน	แรงงาน	สวล.	ผู้ บริโภค	กฎหมาย	รวม	
แนวโน้มแย่ลง	M	15.36	23.18	14.00	16.90	11.18	80.60	3
	n	11	11	11	10	11	10	
	Sd.	2.16	2.40	1.84	1.97	1.08	6.22	
ไม่แน่ใจ	M	16.57	24.05	14.63	17.50	11.39	84.14	1
	n	101	105	104	105	107	98	
	Sd.	2.34	3.10	2.19	2.25	1.55	9.09	
แนวโน้มดีขึ้น	M	16.10	23.74	14.60	17.59	11.51	84.04	2
	n	139	141	141	136	141	129	
	Sd.	2.30	2.86	2.03	2.35	1.51	9.15	
รวม	M	16.26	23.84	14.59	17.53	11.45	83.94	
	n	251	257	256	251	259	237	
	Sd.	2.32	2.94	2.09	2.29	1.50	9.02	

ตารางที่ 154 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมระหว่างผู้ประกอบการแบ่งตามแนวโน้มของความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในอนาคต

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
การพัฒนาชุมชน	Between Groups	21.923	2	10.962	2.035	.133
	Within Groups	1260.136	234	5.385		
	Total	1282.059	236			
แรงงานสัมพันธ์	Between Groups	12.107	2	6.053	.687	.504
	Within Groups	2062.450	234	8.814		
	Total	2074.557	236			
สิ่งแวดล้อมการทำงาน	Between Groups	5.963	2	2.982	.673	.511
	Within Groups	1036.543	234	4.430		
	Total	1042.506	236			
ผู้บริโภค	Between Groups	4.987	2	2.493	.491	.612
	Within Groups	1187.376	234	5.074		
	Total	1192.363	236			
ภาษีและกฎหมาย	Between Groups	3.628	2	1.814	.778	.460
	Within Groups	545.537	234	2.331		
	Total	549.165	236			
ความรับผิดชอบต่อรวม	Between Groups	116.844	2	58.422	.717	.489
	Within Groups	19073.206	234	81.509		
	Total	19190.051	236			

ตารางที่ 155 คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการแบ่งตามความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจ

ความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจ		สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	การเงิน	แรงงาน	ตลาด	รวม	
สำเร็จต่ำ	M	10.73	3.69	5.73	3.71	23.57	
	n	15	16	15	17	14	3
	Sd.	4.46	2.82	6.46	3.02	13.04	
สำเร็จปานกลาง	M	11.67	3.95	8.42	3.83	29.04	
	n	67	85	74	86	52	2
	Sd.	5.67	2.37	6.11	2.94	14.31	
สำเร็จสูง	M	13.09	4.57	10.06	4.32	32.70	
	n	117	139	125	139	98	1
	Sd.	4.45	2.43	6.56	3.05	13.98	
รวม	M	12.44	4.29	9.19	4.10	30.76	
	n	199	240	214	242	164	
	Sd.	4.94	2.45	6.48	3.01	14.20	

ตารางที่ 156 คำร้อยละของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการแบ่งตามความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจ

ความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจ		สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	การเงิน	แรงงาน	ตลาด	รวม	
สำเร็จต่ำ	%	56.49	52.68	27.30	30.88	48.10	
	n	15	16	15	17	14	3
	Sd.	23.49	40.31	30.78	25.13	26.61	
สำเร็จปานกลาง	%	61.43	56.47	40.09	31.88	59.26	
	n	67	85	74	86	52	2
	Sd.	29.83	33.93	29.08	24.53	29.21	
สำเร็จสูง	%	68.92	65.26	47.89	35.97	66.74	
	n	117	139	125	139	98	1
	Sd.	23.41	34.66	31.22	25.44	28.53	
รวม	%	65.46	61.31	43.75	34.16	62.78	
	n	199	240	214	242	164	
	Sd.	25.99	34.96	30.88	25.08	28.98	

ตารางที่ 157 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการแบ่งตามความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจ

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
สมรรถนะการผลิต	Between Groups	109.844	2	54.922	2.241	.110
	Within Groups	3920.843	160	24.505		
	Total	4030.687	162			
สมรรถนะการเงิน	Between Groups	7.888	2	3.944	.673	.512
	Within Groups	937.474	160	5.859		
	Total	945.362	162			
สมรรถนะแรงงาน	Between Groups	294.607	2	147.304	3.721	.026
	Within Groups	6334.755	160	39.592		
	Total	6629.362	162			
สมรรถนะการตลาด	Between Groups	26.572	2	13.286	1.514	.223
	Within Groups	1404.176	160	8.776		
	Total	1430.748	162			
สมรรถนะรวม	Between Groups	1258.919	2	629.459	3.187	.044
	Within Groups	31601.769	160	197.511		
	Total	32860.687	162			

ตารางที่ 158 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER			CAREER			Mean Difference	Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	(I-J)		
สมรรถนะแรงงาน								
สำเร็จสูง	10.06	6.56	สำเร็จต่ำ	5.73	6.46	4.55(*)	1.798	.012
สมรรถนะรวม								
สำเร็จสูง	32.70	13.98	สำเร็จต่ำ	23.57	13.04	9.13(*)	4.015	.024

ตารางที่ 159 คะแนนเฉลี่ยของปัญหาการทำธุรกิจของผู้ประกอบการแบ่งตามความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจ

ความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจ		ปัญหาการทำธุรกิจ					ลำดับที่
		การผลิต	เงินทุน	แรงงาน	การตลาด	รวม	
สำเร็จต่ำ	M	26.41	17.33	14.18	22.22	80.69	1
	n	17	18	17	18	16	
	Sd.	6.64	3.90	5.51	6.42	19.22	
สำเร็จปานกลาง	M	25.12	12.89	11.82	18.97	67.53	2
	n	81	89	91	88	76	
	Sd.	8.76	5.14	4.75	6.79	21.77	
สำเร็จสูง	M	24.24	11.74	11.20	17.51	64.17	3
	n	138	143	145	136	123	
	Sd.	8.12	4.86	4.22	6.22	19.18	
รวม	M	24.70	12.55	11.62	18.39	66.59	
	n	236	250	253	242	215	
	Sd.	8.24	5.09	4.55	6.55	20.50	

ตารางที่ 160 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการ แบ่งตามความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจ

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ปัญหาการผลิต	Between Groups	155.191	2	77.596	1.147	.320
	Within Groups	14341.711	212	67.650		
	Total	14496.902	214			
ปัญหาเงินทุน	Between Groups	465.766	2	232.883	10.005	.000
	Within Groups	4934.717	212	23.277		
	Total	5400.484	214			
ปัญหาแรงงาน	Between Groups	106.449	2	53.225	2.727	.068
	Within Groups	4138.323	212	19.520		
	Total	4244.772	214			
ปัญหาการตลาด	Between Groups	361.312	2	180.656	4.416	.013
	Within Groups	8672.902	212	40.910		
	Total	9034.214	214			
ปัญหารวม	Between Groups	3966.359	2	1983.179	4.891	.008
	Within Groups	85967.800	212	405.508		
	Total	89934.158	214			

ตารางที่ 161 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจระหว่างคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

CAREER			CAREER			Mean Difference	Std. Error	Sig.
(I)	M	Sd.	(J)	M	Sd.	(I-J)		
ปัญหาเงินทุน								
สำเร็จต่ำ	17.33	3.90	สำเร็จปานกลาง	12.89	5.14	4.88(*)	1.327	.000
			สำเร็จสูง	11.74	4.86	5.72(*)	1.282	.000
ปัญหาแรงงาน								
สำเร็จต่ำ	14.18	5.51	สำเร็จสูง	11.20	4.22	2.71(*)	1.174	.022
ปัญหาการตลาด								
สำเร็จต่ำ	22.22	6.42	สำเร็จปานกลาง	18.97	6.79	4.03(*)	1.759	.023
			สำเร็จสูง	17.51	6.22	5.00(*)	1.700	.004
ปัญหารวม								
สำเร็จต่ำ	80.69	19.22	สำเร็จปานกลาง	67.53	21.77	13.16(*)	5.539	.018
			สำเร็จสูง	64.17	19.18	16.52(*)	5.352	.002

ตารางที่ 162 คะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการ แบ่งตาม ความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจ

ความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจ		สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน				
		ความรู้	ทัศนคติ	การปฏิบัติ	สมรรถนะ	ลำดับที่
สำเร็จต่ำ	M	56.94	35.53	29.80	123.43	3
	n	17	17	15	14	
	Sd.	8.20	3.24	5.87	9.12	
สำเร็จปานกลาง	M	57.74	35.03	31.00	123.67	2
	n	85	88	85	75	
	Sd.	6.55	3.76	5.82	12.66	
สำเร็จสูง	M	58.15	35.79	31.61	126.25	1
	n	130	143	136	117	
	Sd.	6.11	4.05	5.10	11.36	
รวม	M	57.91	35.50	31.28	125.12	
	n	232	248	236	206	
	Sd.	6.42	3.90	5.42	11.74	

ตารางที่ 163 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานระหว่างผู้ประกอบการ แบ่งตาม ความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจ

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความรู้	Between Groups	26.295	2	13.148	.332	.718
	Within Groups	8046.700	203	39.639		
	Total	8072.995	205			
ทัศนคติ	Between Groups	39.813	2	19.907	1.264	.285
	Within Groups	3195.881	203	15.743		
	Total	3235.694	205			
การปฏิบัติ	Between Groups	65.225	2	32.612	1.079	.342
	Within Groups	6138.154	203	30.237		
	Total	6203.379	205			
สมรรถนะ	Between Groups	347.297	2	173.648	1.263	.285
	Within Groups	27913.907	203	137.507		
	Total	28261.204	205			

ตารางที่ 164 คะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมของผู้ประกอบการ แบ่งตามความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจ

ความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจ		การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม						ลำดับที่
		ชุมชน	แรงงาน	สวล.	ผู้ บริโภค	กฎหมาย	รวม	
สำเร็จต่ำ	M	16.25	24.22	15.17	18.06	10.94	85.27	
	n	16	18	18	17	18	15	1
	Sd.	2.44	2.10	1.76	1.14	1.21	6.12	
สำเร็จปานกลาง	M	16.33	23.70	14.42	17.32	11.43	83.24	
	n	87	91	90	92	91	85	3
	Sd.	2.19	3.01	2.16	2.24	1.41	9.05	
สำเร็จสูง	M	16.20	23.87	14.63	17.62	11.52	84.24	
	n	143	143	143	137	145	132	2
	Sd.	2.43	3.03	2.10	2.45	1.61	9.43	
รวม	M	16.25	23.83	14.59	17.54	11.45	83.94	
	n	246	252	251	246	254	232	
	Sd.	2.34	2.96	2.10	2.31	1.52	9.10	

ตารางที่ 165 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคมระหว่างผู้ประกอบการแบ่งตามความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจ

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
การพัฒนาชุมชน	Between Groups	.593	2	.296	.053	.948
	Within Groups	1275.752	229	5.571		
	Total	1276.345	231			
แรงงานสัมพันธ์	Between Groups	3.941	2	1.971	.219	.803
	Within Groups	2059.089	229	8.992		
	Total	2063.030	231			
สิ่งแวดล้อมการทำงาน	Between Groups	6.652	2	3.326	.739	.479
	Within Groups	1030.434	229	4.500		
	Total	1037.086	231			
ผู้บริโภค	Between Groups	6.794	2	3.397	.659	.518
	Within Groups	1179.961	229	5.153		
	Total	1186.754	231			
ภาษีและกฎหมาย	Between Groups	8.183	2	4.091	1.736	.179
	Within Groups	539.748	229	2.357		
	Total	547.931	231			
ความรับผิดชอบรวม	Between Groups	80.685	2	40.343	.485	.616
	Within Groups	19058.470	229	83.225		
	Total	19139.155	231			

ภาคผนวก ง

ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ

ตารางที่ 166 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนงานธุรกิจของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	-3.656E-02	.081		-.450	.654
ลักษณะพื้นฐานทางประชากร					
เพศ	-5.834E-02	.081	-.059	-.722	.473
อายุปฏิทิน	-2.555E-02	.096	-.026	-.266	.791
การศึกษา	2.195E-02	.092	.023	.238	.812
สถานภาพสมรส	-.137	.082	-.138	-1.668	.100
ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย	7.806E-02	.071	.085	1.095	.278
อายุการประกอบอาชีพ	-.111	.077	-.129	-1.433	.157
ตำแหน่งเจ้าของ/ผู้บริหาร	.133	.094	.112	1.424	.160
เศรษฐกิจ					
เงินทุนจดทะเบียน	.170	.116	.146	1.470	.147
ปัญหาเงินทุน (ไม่มี/มี)	5.232E-02	.088	.053	.597	.553
ไม่เคย/เคยกู้เงิน	5.696E-02	.090	.057	.630	.531
จำนวนเงินที่กู้	-9.602E-03	.067	-.012	-.144	.886
รูปแบบการดำเนินธุรกิจ					
ร้านค้า/หจก./บริษัท	3.457E-02	.199	.035	.173	.863
จด/ไม่จดทะเบียนธุรกิจ	2.668E-02	.204	.028	.131	.896
ขาย ปลีก/ส่ง/ ทั้งปลีกและส่ง	-.408	.124	-.388	-3.287	.002
ขายภายใน/ส่งออกต่างประเทศ/ทั้งในและนอก	.282	.124	.278	2.275	.026
ขนาดของธุรกิจ	.274	.093	.290	2.950	.005
สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ					
ปัญหากระบวนการผลิต	-1.880E-02	.121	-.018	-.155	.878
ปัญหาการเงิน	-.231	.128	-.236	-1.804	.076
ปัญหาแรงงาน	4.900E-02	.116	.047	.422	.674
ปัญหาการตลาด	8.432E-02	.127	.081	.665	.508
สมรรถนะการจัดการความปลอดภัย					
ความรู้	.106	.108	.100	.982	.330
ทัศนคติ	-3.636E-02	.107	-.034	-.341	.734
การปฏิบัติ	.468	.084	.482	5.572	.000
การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม	-.109	.109	-.099	-.994	.324
R = .847; R ² = .717; Std. Error of the Estimate = 0.636; F _(24,61) = 6.427, P<.000					

ตารางที่ 167 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized		Standardized	t	Sig.
	Coefficients		Coefficients		
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	-8.425E-02	.073		-1.156	.251
การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัย	.494	.073	.509	6.743	.000
ขนาดธุรกิจ	.207	.079	.220	2.624	.010
การศึกษา	.198	.069	.204	2.846	.006
เงินทุนจดทะเบียน	.220	.096	.190	2.302	.024
R = .771; $R^2 = .595$; Std. Error of the Estimate = 0.660; $F_{(4,81)} = 29.695$, $P < .000$					

ตารางที่ 168 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนการผลิตของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	-3.715E-02	.085		-.438	.662
ลักษณะพื้นฐานทางประชากร					
เพศ	-3.446E-02	.084	-.036	-.410	.683
อายุปฏิทิน	-.178	.101	-.179	-1.756	.083
การศึกษา	-7.108E-02	.099	-.076	-.715	.477
สถานภาพสมรส	2.520E-03	.088	.003	.029	.977
ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย	7.558E-03	.075	.009	.101	.920
อายุการประกอบอาชีพ	4.991E-02	.083	.059	.599	.551
ตำแหน่งเจ้าของ/ผู้บริหาร	9.052E-02	.098	.084	.925	.358
เศรษฐกิจ					
เงินทุนจดทะเบียน	2.133E-02	.120	.020	.178	.859
ปัญหาเงินทุน (ไม่มี/มี)	.104	.095	.111	1.091	.279
ไม่เคย/เคยกู้เงิน	1.386E-02	.096	.014	.144	.886
จำนวนเงินที่กู้	2.018E-02	.063	.033	.318	.751
รูปแบบการดำเนินธุรกิจ					
ร้านค้า/หจก./บริษัท	.173	.216	.189	.801	.426
จด/ไม่จดทะเบียนธุรกิจ	-.118	.221	-.129	-.531	.597
ขาย ปลีก/ส่ง/ ทั้งปลีกและส่ง	-.272	.131	-.275	-2.084	.041
ขายภายใน/ส่งออกต่างประเทศ/ทั้งในและนอก	.197	.136	.202	1.455	.150
ขนาดของธุรกิจ	.161	.103	.172	1.564	.122
สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ					
ปัญหากระบวนการผลิต	-.166	.123	-.158	-1.351	.181
ปัญหาการเงิน	-.211	.132	-.221	-1.594	.115
ปัญหาแรงงาน	.126	.125	.125	1.010	.316
ปัญหาการตลาด	-3.418E-02	.132	-.034	-.259	.796
สมรรถนะการจัดการความปลอดภัย					
ความรู้	.350	.116	.355	3.018	.004
ทัศนคติ	-.153	.117	-.153	-1.311	.194
การปฏิบัติ	.472	.089	.499	5.313	.000
การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม	-.194	.114	-.195	-1.704	.093
R = .761; R ² = .579; Std. Error of the Estimate = 0.724; F _(24,73) = 4.191, P<.000					

ตารางที่ 169 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนการ
การผลิตของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	-3.243E-02	.077		-.421	.675
การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัย	.466	.078	.493	5.948	.000
ขนาดธุรกิจ	.206	.077	.222	2.677	.009
สมรรถนะการจัดการปัญหาการเงิน	-.189	.076	-.199	-2.498	.014
R = .640; $R^2 = .409$; Std. Error of the Estimate = 0.757; $F_{(3,94)} = 21.691$, $P < .000$					

ตารางที่ 170 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนการเงินของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	3.076E-03	.082		.038	.970
ลักษณะพื้นฐานทางประชากร					
เพศ	-2.060E-02	.082	-.020	-.251	.803
อายุปฏิทิน	-.132	.102	-.128	-1.299	.198
การศึกษา	3.941E-02	.098	.040	.401	.689
สถานภาพสมรส	-1.728E-04	.088	.000	-.002	.998
ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย	.101	.078	.105	1.296	.199
อายุการประกอบอาชีพ	-3.970E-02	.088	-.042	-.449	.655
ตำแหน่งเจ้าของ/ผู้บริหาร	6.893E-02	.103	.059	.670	.505
เศรษฐกิจ					
เงินทุนจดทะเบียน	.141	.108	.133	1.307	.195
ปัญหาเงินทุน (ไม่มี/มี)	4.634E-02	.096	.045	.481	.632
ไม่เคย/เคยกู้เงิน	-9.043E-02	.095	-.088	-.953	.343
จำนวนเงินที่กู้	1.244E-02	.066	.018	.188	.851
รูปแบบการดำเนินธุรกิจ					
ร้านค้า/หจก./บริษัท	8.721E-02	.228	.090	.383	.703
จด/ไม่จดทะเบียนธุรกิจ	7.174E-02	.233	.073	.308	.759
ขาย ปลีก/ส่ง/ ทั้งปลีกและส่ง	-.296	.126	-.281	-2.348	.021
ขายภายใน/ส่งออกต่างประเทศ/ทั้งในและนอก	.313	.131	.305	2.386	.019
ขนาดของธุรกิจ	8.199E-02	.106	.081	.774	.441
ปัญหาการทำธุรกิจ					
ปัญหากระบวนการผลิต	.106	.123	.100	.862	.391
ปัญหาการเงิน	-.144	.132	-.139	-1.086	.281
ปัญหาแรงงาน	-2.293E-02	.126	-.022	-.182	.856
ปัญหาการตลาด	.145	.131	.138	1.109	.270
สมรรถนะการจัดการความปลอดภัย					
ความรู้	-7.167E-03	.106	-.007	-.067	.946
ทัศนคติ	5.174E-02	.112	.050	.460	.646
การปฏิบัติ	.429	.092	.415	4.642	.000
การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม	-9.544E-03	.114	-.009	-.084	.934
R = .741 R ² = .549; Std. Error of the Estimate = 0.783; F _(24,85) = 4.316, P<.000					

ตารางที่ 171 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์ มรรธนะการจัดการแผนเงิน
ของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized		Standardized	t	Sig.
	Coefficients		Coefficients		
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	-3.686E-02	.075		-.491	.624
การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัย	.452	.078	.437	5.797	.000
การจดทะเบียนธุรกิจ	.266	.075	.271	3.532	.001
การศึกษา	.191	.077	.192	2.490	.014
อายุปฏิทิน	-.166	.079	-.162	-2.113	.037
R = .677; R ² = .458; Std. Error of the Estimate = 0.773; F _(4,105) = 22.155, P<.000					

ตารางที่ 172 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผน
การแรงงานของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients		t	Sig.
	B	Std. Error	Beta			
(Constant)	2.902E-02	.080			.361	.719
ลักษณะพื้นฐานทางประชากร						
เพศ	-3.301E-03	.083	-.003		-.040	.969
อายุปฏิทิน	-1.120E-02	.098	-.011		-.114	.909
การศึกษา	1.652E-02	.098	.017		.169	.866
สถานภาพสมรส	-.110	.084	-.109		-1.302	.197
ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย	.102	.078	.106		1.305	.196
อายุการประกอบอาชีพ	-.213	.086	-.229		-2.485	.015
ตำแหน่งเจ้าของ/ผู้บริหาร	.139	.096	.126		1.446	.152
เศรษฐกิจ						
เงินทุนจดทะเบียน	.223	.108	.199		2.056	.043
ปัญหาเงินทุน (ไม่มี/มี)	5.183E-02	.095	.052		.547	.586
ไม่เคย/เคยกู้เงิน	.133	.096	.132		1.391	.168
จำนวนเงินที่กู้	8.507E-03	.077	.010		.110	.913
รูปแบบการดำเนินธุรกิจ						
ร้านค้า/หจก./บริษัท	-.157	.221	-.158		-.712	.479
จด/ไม่จดทะเบียนธุรกิจ	.173	.224	.177		.772	.443
ขาย ปลีก/ส่ง/ ทั้งปลีกและส่ง	-.206	.126	-.196		-1.634	.106
ขายภายใน/ส่งออกต่างประเทศ/ทั้งในและนอก	.203	.131	.197		1.546	.126
ขนาดของธุรกิจ						
	.196	.104	.196		1.889	.063
ปัญหาการทำธุรกิจ						
ปัญหากระบวนการผลิต	-1.685E-02	.129	-.016		-.130	.897
ปัญหาการเงิน	-8.853E-02	.138	-.086		-.643	.522
ปัญหาแรงงาน	6.858E-02	.128	.065		.537	.593
ปัญหาการตลาด	-7.536E-03	.133	-.007		-.057	.955
สมรรถนะการจัดการความปลอดภัย						
ความรู้	3.055E-02	.104	.030		.294	.770
ทัศนคติ	4.213E-02	.110	.040		.384	.702
การปฏิบัติ	.415	.091	.416		4.542	.000
การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม	-3.362E-02	.119	-.028		-.283	.778
R = .763; R ² = .582; Std. Error of the Estimate = .757 F _(24,79) = 4.583, P<.000						

ตารางที่ 173 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผน
แรงงานของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	4.694E-02	.073		.647	.519
การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัย	.434	.074	.435	5.898	.000
เงินทุนจดทะเบียน	.314	.090	.280	3.505	.001
อายุการประกอบอาชีพ	-.231	.066	-.249	-3.499	.001
ขนาดธุรกิจ	.164	.082	.164	2.011	.047
ตำแหน่ง	.161	.080	.146	2.007	.048
R = .721; R ² = .520; Std. Error of the Estimate = 0.728; F _(5,98) = 21.273, P < .000					

ตารางที่ 174 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผนการตลาดของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	1.929E-02	.082		.236	.814
ลักษณะพื้นฐานทางประชากร					
เพศ	-.141	.084	-.142	-1.675	.098
อายุปฏิทิน	1.788E-02	.102	.018	.176	.861
การศึกษา	.214	.100	.221	2.143	.035
สถานภาพสมรส	-.183	.088	-.181	-2.082	.040
ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย	.152	.079	.165	1.924	.058
อายุการประกอบอาชีพ	-.108	.088	-.118	-1.225	.224
ตำแหน่งเจ้าของ/ผู้บริหาร	7.279E-04	.100	.001	.007	.994
เศรษฐกิจ					
เงินทุนจดทะเบียน	.202	.111	.195	1.825	.071
ปัญหาเงินทุน (ไม่มี/มี)	1.720E-02	.096	.017	.178	.859
ไม่เคย/เคยกู้เงิน	6.597E-02	.096	.067	.684	.496
จำนวนเงินที่กู้	-3.624E-02	.067	-.055	-.544	.588
รูปแบบการดำเนินธุรกิจ					
ร้านค้า/หจก./บริษัท	-.435	.229	-.453	-1.902	.061
จด/ไม่จดทะเบียนธุรกิจ	.397	.233	.413	1.702	.092
ขาย ปลีก/ส่ง/ ทั้งปลีกและส่ง	-.322	.128	-.308	-2.513	.014
ขายภายใน/ส่งออกต่างประเทศ/ทั้งในและนอก	.173	.132	.171	1.310	.194
ขนาดของธุรกิจ	.340	.106	.345	3.202	.002
สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ					
ปัญหากระบวนการผลิต	-.132	.127	-.127	-1.044	.299
ปัญหาการเงิน	-2.556E-02	.133	-.025	-.193	.848
ปัญหาแรงงาน	3.715E-02	.128	.036	.291	.772
ปัญหาการตลาด	-2.668E-02	.133	-.026	-.200	.842
สมรรถนะการจัดการความปลอดภัย					
ความรู้	9.825E-02	.106	.101	.930	.355
ทัศนคติ	-9.271E-02	.112	-.092	-.829	.409
การปฏิบัติ	.248	.092	.250	2.701	.008
การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบต่อสังคม	-.136	.113	-.126	-1.195	.235
R = .727; R ² = .528; Std. Error of the Estimate =0.785; F _(24,84) = 3.913, P<.000					

ตารางที่ 175 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการแผน

การตลาดของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	2.049E-03	.079		.026	.979
การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัย	.278	.082	.281	3.398	.001
การศึกษา	.262	.077	.269	3.386	.001
ขนาดธุรกิจ	.210	.088	.213	2.381	.019
เงินทุนจดทะเบียน	.203	.093	.196	2.172	.032
ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย	.179	.074	.194	2.407	.018
R = .622; R ² = .386; Std. Error of the Estimate = 0.808; F _(5,103) = 12.977, P < .000					

ภาคผนวก จ

ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ

ตารางที่ 176 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์สมรรถนะการจัดการ
ปัญหาธุรกิจของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	-1.233E-02	.117		-.105	.916
ลักษณะพื้นฐานทางประชากร					
เพศ	.113	.118	.117	.960	.341
อายุปฏิทิน	-.211	.138	-.217	-1.534	.130
การศึกษา	2.507E-02	.134	.026	.187	.852
สถานภาพสมรส	2.254E-02	.125	.023	.180	.857
ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย	-.112	.105	-.124	-1.067	.290
อายุการประกอบอาชีพ	7.581E-02	.117	.091	.646	.521
ตำแหน่งเจ้าของ/ผู้บริหาร	8.013E-02	.139	.069	.576	.567
เศรษฐกิจ					
เงินทุนจดทะเบียน	5.607E-03	.164	.005	.034	.973
ปัญหาเงินทุน (ไม่มี/มี)	.274	.115	.286	2.387	.020
ไม่เคย/เคยกู้เงิน	4.515E-02	.133	.047	.341	.735
จำนวนเงินที่กู้	-7.633E-03	.097	-.010	-.079	.937
รูปแบบการทำธุรกิจ					
ร้านค้า/หจก./บริษัท	.274	.294	.286	.931	.355
จด/ไม่จดทะเบียนธุรกิจ	-.205	.299	-.219	-.685	.496
ขาย ปลีก/ส่ง/ ทั้งปลีกและส่ง	-.269	.197	-.262	-1.366	.177
ขายภายใน/ส่งออกต่างประเทศ/ทั้งในและนอก	.273	.189	.276	1.451	.152
ขนาดของธุรกิจ	-2.739E-02	.150	-.030	-.182	.856
สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					
แผนการผลิต	-.384	.169	-.379	-2.270	.027
แผนการเงิน	.156	.157	.166	.990	.326
แผนแรงงาน	.172	.198	.172	.868	.389
แผนการตลาด	-.184	.166	-.194	-1.110	.271
สมรรถนะการจัดการความปลอดภัย					
ความรู้	.108	.172	.104	.628	.532
ทัศนคติ	-.304	.157	-.293	-1.936	.058
การปฏิบัติ	5.830E-02	.148	.061	.394	.695
การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม	2.531E-02	.162	.024	.156	.877
R = .601; R ² = .361; Std. Error of the Estimate = 0.933; F _(24,61) = 1.436, P<.129					

ตารางที่ 177 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์สมรรถนะการจัดการปัญหา
ธุรกิจของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized		Standardized	t	Sig.
	Coefficients		Coefficients		
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	-1.090E-02	.101		-.108	.915
ปัญหาเงินทุน (ไม่มี/มี)	.278	.097	.291	2.871	.005
อายุปฏิทิน	-.239	.099	-.246	-2.428	.017
ทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัย	-.220	.105	-.212	-2.098	.039
R = .419; R ² = .175; Std. Error of the Estimate = 0.914; F _(3,82) = 5.804, P<.001					

ตารางที่ 178 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์สมรรถนะการจัดการ
ปัญหาผลิตของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	-2.131E-02	.117		-.183	.856
ลักษณะพื้นฐานทางประชากร					
เพศ	8.979E-02	.116	.095	.771	.444
อายุปฏิทิน	-3.762E-02	.131	-.040	-.286	.776
การศึกษา	2.651E-02	.129	.029	.205	.838
สถานภาพสมรส	-1.513E-03	.123	-.002	-.012	.990
ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย	-.141	.104	-.159	-1.354	.180
อายุการประกอบอาชีพ	-1.817E-02	.114	-.022	-.159	.874
ตำแหน่งเจ้าของ/ผู้บริหาร	3.251E-02	.138	.029	.236	.815
เศรษฐกิจ					
เงินทุนจดทะเบียน	3.747E-02	.157	.035	.239	.812
ปัญหาเงินทุน (ไม่มี/มี)	6.957E-02	.110	.075	.632	.530
ไม่เคย/เคยกู้เงิน	.147	.130	.155	1.136	.260
จำนวนเงินที่กู้	-.109	.095	-.145	-1.153	.253
รูปแบบการทำธุรกิจ					
ร้านค้า/หจก./บริษัท	7.712E-02	.289	.083	.267	.790
จด/ไม่จดทะเบียนธุรกิจ	-.133	.294	-.146	-.452	.653
ขาย ปลีก/ส่ง/ ทั้งปลีกและส่ง	-.216	.193	-.214	-1.117	.268
ขายภายใน/ส่งออกต่างประเทศ/ทั้งในและนอก	.301	.185	.312	1.627	.109
ขนาดของธุรกิจ	-3.523E-02	.149	-.039	-.237	.813
สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					
แผนการผลิต	-.341	.164	-.342	-2.079	.042
แผนการเงิน	.178	.155	.191	1.146	.256
แผนแรงงาน	.233	.193	.237	1.207	.232
แผนการตลาด	-.277	.160	-.292	-1.724	.089
สมรรถนะการจัดการความปลอดภัย					
ความรู้	.122	.169	.121	.725	.471
ทัศนคติ	-.281	.153	-.280	-1.834	.071
การปฏิบัติ	.163	.146	.174	1.117	.268
การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม	.112	.159	.107	.704	.484
R = .553; R ² = .306; Std. Error of the Estimate = 0.939; F _(24,65) = 1.194, P<.281					

ตารางที่ 179 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์สมรรถนะการจัดการปัญหาการเงินของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	9.256E-02	.108		.859	.393
ลักษณะพื้นฐานทางประชากร					
เพศ	5.258E-02	.109	.051	.481	.632
อายุปฏิทิน	-.133	.126	-.129	-1.058	.294
การศึกษา	-4.850E-02	.124	-.048	-.390	.698
สถานภาพสมรส	6.780E-03	.116	.007	.058	.954
ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย	-8.783E-02	.101	-.090	-.874	.385
อายุการประกอบอาชีพ	5.084E-02	.109	.056	.468	.641
ตำแหน่งเจ้าของ/ผู้บริหาร	9.134E-02	.121	.078	.754	.453
เศรษฐกิจ					
เงินทุนจดทะเบียน	8.669E-02	.146	.076	.594	.554
ปัญหาเงินทุน (ไม่มี/มี)	.426	.107	.423	3.993	.000
ไม่เคย/เคยกู้เงิน	.117	.123	.114	.954	.343
จำนวนเงินที่กู้	5.221E-03	.092	.006	.057	.955
รูปแบบการทำธุรกิจ					
ร้านค้า/หจก./บริษัท	.349	.279	.342	1.251	.215
จด/ไม่จดทะเบียนธุรกิจ	-.270	.280	-.271	-.962	.339
ขาย ปลีก/ส่ง/ ทั้งปลีกและส่ง	-.292	.187	-.270	-1.558	.124
ขายภายใน/ส่งออกต่างประเทศ/ทั้งในและนอก	.318	.178	.305	1.789	.078
ขนาดของธุรกิจ	-1.566E-02	.144	-.016	-.109	.914
สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					
แผนการผลิต	-.338	.158	-.309	-2.144	.036
แผนการเงิน	8.702E-02	.147	.086	.592	.556
แผนแรงงาน	-3.515E-02	.184	-.033	-.191	.849
แผนการตลาด	-6.661E-02	.154	-.065	-.433	.666
สมรรถนะการจัดการความปลอดภัย					
ความรู้	-2.888E-02	.161	-.026	-.179	.858
ทัศนคติ	-.155	.149	-.140	-1.040	.302
การปฏิบัติ	3.743E-02	.139	.038	.269	.788
การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม	9.626E-02	.151	.084	.638	.526
R = .652 R ² = .425; Std. Error of the Estimate = 0.919; F _(24,69) = 2.128, P<.008					

ตารางที่ 180 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์สมรรถนะการจัดการปัญหาการเงินของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized		Standardized	t	Sig.
	Coefficients		Coefficients		
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	6.191E-02	.093		.665	.508
ปัญหาเงินทุน (ไม่มี/มี)	.459	.090	.456	5.104	.000
สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต	-.246	.098	-.225	-2.516	.014
R = .534; R ² = .285; Std. Error of the Estimate = 0.893; F _(2,91) = 18.154, P<.000					

ตารางที่ 181 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์สมรรถนะการจัดการ
ปัญหาแรงงานของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized	Coefficients	Standardized	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	-1.894E-02	.109		-.174	.862
ลักษณะพื้นฐานทางประชากร					
เพศ	.187	.111	.196	1.691	.095
อายุปฏิทิน	-.156	.130	-.161	-1.202	.234
การศึกษา	8.293E-02	.125	.088	.662	.510
สถานภาพสมรส	5.726E-02	.119	.060	.483	.631
ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย	-.132	.102	-.146	-1.301	.198
อายุการประกอบอาชีพ	3.090E-02	.111	.037	.280	.781
ตำแหน่งเจ้าของ/ผู้บริหาร	.196	.122	.180	1.601	.114
เศรษฐกิจ					
เงินทุนจดทะเบียน	.101	.147	.095	.686	.495
ปัญหาเงินทุน (ไม่มี/มี)	.133	.109	.142	1.226	.224
ไม่เคย/เคยกู้เงิน	4.158E-02	.124	.043	.334	.739
จำนวนเงินที่กู้	-5.110E-03	.093	-.007	-.055	.956
รูปแบบการทำธุรกิจ					
ร้านค้า/หจก./บริษัท	.351	.281	.371	1.248	.216
จด/ไม่จดทะเบียนธุรกิจ	-.280	.282	-.303	-.992	.325
ขาย ปลีก/ส่ง/ ทั้งปลีกและส่ง	-.371	.189	-.370	-1.957	.054
ขายภายใน/ส่งออกต่างประเทศ/ทั้งในและนอก	.205	.180	.212	1.143	.257
ขนาดของธุรกิจ	-1.749E-04	.145	.000	-.001	.999
สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					
แผนการผลิต	-.127	.159	-.125	-.802	.425
แผนการเงิน	3.413E-02	.148	.036	.230	.819
แผนแรงงาน	8.898E-02	.190	.090	.468	.641
แผนการตลาด	-8.919E-02	.155	-.093	-.576	.567
สมรรถนะการจัดการความปลอดภัย					
ความรู้	-.127	.159	-.125	-.802	.425
ทัศนคติ	3.413E-02	.148	.036	.230	.819
การปฏิบัติ	8.898E-02	.190	.090	.468	.641
การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม	-8.919E-02	.155	-.093	-.576	.567
R = .574; R ² = .330; Std. Error of the Estimate = .926 F _(24,68) = 1.395, P<.144					

ตารางที่ 182 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการ
ปัญหาแรงงานของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized		Standardized	t	Sig.
	Coefficients		Coefficients		
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	-1.522E-02	.098		-.156	.876
ทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัย	-.274	.103	-.263	-2.666	.009
รูปแบบการจำหน่ายสินค้า (ขายปลีก/ส่ง/ ทั้งปลีกและส่ง)	-.258	.098	-.258	-2.646	.010
ตำแหน่ง	.240	.106	.221	2.258	.026
เพศ	.194	.094	.203	2.075	.041
R = .426; $R^2 = .182$; Std. Error of the Estimate = 0.900; $F_{(4,88)} = 4.881$, P < .001					

ตารางที่ 183 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์สมรรถนะการจัดการ
ปัญหาการตลาดของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized	Coefficients	Standardized	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	-7.345E-02	.109		-.672	.504
ลักษณะพื้นฐานทางประชากร					
เพศ	.121	.111	.124	1.091	.279
อายุปฏิทิน	-.264	.130	-.271	-2.030	.046
การศึกษา	1.719E-02	.129	.018	.133	.895
สถานภาพสมรส	7.019E-02	.117	.073	.598	.552
ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย	-9.431E-02	.102	-.103	-.922	.360
อายุการประกอบอาชีพ	.130	.111	.152	1.172	.245
ตำแหน่งเจ้าของ/ผู้บริหาร	4.974E-02	.122	.045	.407	.685
เศรษฐกิจ					
เงินทุนจดทะเบียน	-.144	.153	-.130	-.939	.351
ปัญหาเงินทุน (ไม่มี/มี)	.316	.111	.334	2.859	.006
ไม่เคย/เคยกู้เงิน	-8.787E-02	.126	-.091	-.695	.489
จำนวนเงินที่กู้	8.705E-02	.095	.113	.916	.363
รูปแบบการทำธุรกิจ					
ร้านค้า/หจก./บริษัท	.150	.288	.155	.521	.604
จด/ไม่จดทะเบียนธุรกิจ	4.837E-03	.290	.005	.017	.987
ขาย ปลีก/ส่ง/ ทั้งปลีกและส่ง	-.155	.193	-.152	-.805	.424
ขายภายใน/ส่งออกต่างประเทศ/ทั้งในและนอก	.213	.182	.217	1.171	.246
ขนาดของธุรกิจ	-6.791E-02	.146	-.074	-.464	.644
สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					
แผนการผลิต	-.286	.164	-.280	-1.741	.086
แผนการเงิน	.189	.150	.201	1.261	.212
แผนแรงงาน	6.882E-02	.185	.070	.371	.712
แผนการตลาด	-7.939E-02	.159	-.083	-.499	.619
สมรรถนะการจัดการความปลอดภัย					
ความรู้	7.311E-02	.166	.069	.442	.660
ทัศนคติ	-.272	.153	-.261	-1.780	.080
การปฏิบัติ	-2.745E-03	.143	-.003	-.019	.985
การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม	-5.835E-02	.154	-.054	-.380	.705
R = .597; R ² = .356; Std. Error of the Estimate = 0.923; F _(24,66) = 1.522, P<.092					

ตารางที่ 184 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อการพยากรณ์สมรรถนะการจัดการ
ปัญหาการตลาดของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized		Standardized	t	Sig.
	Coefficients		Coefficients		
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	-3.797E-02	.098		-.386	.700
ปัญหาเงินทุน (ไม่มี/มี)	.277	.094	.293	2.961	.004
ทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัย	-.251	.102	-.241	-2.453	.016
อายุปฏิทิน	-.217	.096	-.223	-2.257	.027
R = .421; R ² = .177; Std. Error of the Estimate = 0.909; F _(3,87) = 6.230, P <.001					

ภาคผนวก จ

ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

ตารางที่ 185 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	.137	.093		1.474	.146
ลักษณะพื้นฐานทางประชากร					
เพศ	2.274E-02	.094	.023	.242	.809
อายุปฏิทิน	5.059E-02	.114	.051	.444	.658
การศึกษา	4.524E-02	.107	.047	.422	.675
สถานภาพสมรส	6.676E-03	.099	.007	.067	.947
ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย	-.124	.082	-.137	-1.514	.135
อายุการประกอบอาชีพ	2.266E-02	.095	.027	.240	.811
ตำแหน่งเจ้าของ/ผู้บริหาร	6.457E-02	.110	.055	.586	.560
เศรษฐกิจ					
เงินทุนจดทะเบียน	.210	.134	.184	1.565	.123
ปัญหาเงินทุน (ไม่มี/มี)	2.926E-02	.101	.030	.289	.773
ไม่เคย/เคยกู้เงิน	1.578E-02	.107	.016	.148	.883
จำนวนเงินที่กู้	-1.638E-03	.078	-.002	-.021	.983
รูปแบบการทำธุรกิจ					
ร้านค้า/หจก./บริษัท	-.196	.232	-.202	-.846	.401
จด/ไม่จดทะเบียนธุรกิจ	.114	.236	.121	.485	.630
ขาย ปลีก/ส่ง/ ทั้งปลีกและส่ง	.128	.160	.123	.799	.427
ขายภายใน/ส่งออกต่างประเทศ/ทั้งในและนอก	-.193	.146	-.193	-1.319	.192
ขนาดของธุรกิจ	-4.803E-02	.118	-.052	-.407	.686
สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					
แผนการผลิต	.378	.123	.370	3.069	.003
แผนการเงิน	.109	.121	.116	.904	.370
แผนแรงงาน	2.815E-02	.153	.028	.185	.854
แผนการตลาด	-2.985E-02	.131	-.031	-.228	.820
สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ					
ปัญหากระบวนการผลิต	.185	.138	.175	1.342	.185
ปัญหาการเงิน	-9.224E-02	.151	-.096	-.610	.544
ปัญหาแรงงาน	-.203	.131	-.198	-1.547	.127
ปัญหาการตลาด	4.881E-03	.149	.005	.033	.974
การตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อสังคม	.489	.111	.451	4.387	.000
R = .784; R ² = .614; Std. Error of the Estimate = 0.737; F _(25,60) = 3.819, P<.000					

ตารางที่ 186 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์สมรรถนะการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized		Standardized	t	Sig.
	Coefficients		Coefficients		
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	.101	.077		1.310	.194
การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม	.538	.084	.496	6.443	.000
สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต	.479	.079	.469	6.088	.000
R = .716; R ² = .512; Std. Error of the Estimate = 0.705; F _(2,83) = 43.588, P<.000					

ตารางที่ 187 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์ความรู้เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	.131	.096		1.361	.178
ลักษณะพื้นฐานทางประชากร					
เพศ	4.053E-02	.097	.045	.417	.678
อายุปฏิทิน	7.546E-02	.117	.082	.647	.520
การศึกษา	-1.248E-02	.112	-.014	-.111	.912
สถานภาพสมรส	1.505E-02	.102	.017	.148	.883
ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย	-8.123E-02	.086	-.094	-.940	.350
อายุการประกอบอาชีพ	-3.807E-02	.098	-.047	-.388	.699
ตำแหน่งเจ้าของ/ผู้บริหาร	4.550E-02	.100	.047	.455	.651
เศรษฐกิจ					
เงินทุนจดทะเบียน	.233	.140	.215	1.659	.102
ปัญหาเงินทุน (ไม่มี/มี)	-3.424E-02	.107	-.037	-.319	.751
ไม่เคย/เคยกู้เงิน	-3.232E-02	.105	-.036	-.307	.760
จำนวนเงินที่กู้	1.039E-03	.083	.001	.013	.990
รูปแบบการทำธุรกิจ					
ร้านค้า/หจก./บริษัท	7.382E-02	.245	.080	.302	.764
จด/ไม่จดทะเบียนธุรกิจ	-.190	.250	-.215	-.762	.449
ขาย ปลีก/ส่ง/ ทั้งปลีกและส่ง	7.588E-02	.167	.078	.455	.650
ขายภายใน/ส่งออกต่างประเทศ/ทั้งในและนอก	1.678E-02	.155	.018	.108	.914
ขนาดของธุรกิจ	-8.655E-02	.121	-.099	-.718	.475
สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					
แผนการผลิต	.378	.127	.402	2.975	.004
แผนการเงิน	-7.005E-02	.123	-.079	-.570	.571
แผนแรงงาน	-.133	.152	-.141	-.876	.384
แผนการตลาด	2.057E-02	.138	.023	.149	.882
สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ					
ปัญหากระบวนการผลิต	.146	.136	.150	1.076	.286
ปัญหาการเงิน	-.163	.156	-.180	-1.048	.299
ปัญหาแรงงาน	-4.732E-02	.132	-.048	-.360	.720
ปัญหาการตลาด	2.896E-02	.154	.030	.188	.852
การตระหนักรู้ต่อความผิดชอบสังคม	.533	.114	.527	4.666	.000
R = .688; R ² = .474; Std. Error of the Estimate = 0.790; F _(25,66) = 2.377, P<.003					

ตารางที่ 188 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์ความรู้เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized		Standardized	t	Sig.
	Coefficients		Coefficients		
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	6.697E-02	.078		.864	.390
การตระหนักรู้ต่อความผิดชอบสังคม	.519	.085	.513	6.140	.000
สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต	.291	.079	.309	3.706	.000
R = .619;	R ² = .383;	Std. Error of the Estimate = 0.737; F _(2,89) = 27.647, P<.000			

ตารางที่ 189 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์ทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	9.807E-02	.091		1.079	.285
ลักษณะพื้นฐานทางประชากร					
เพศ	7.286E-02	.091	.080	.804	.424
อายุปฏิทิน	-8.023E-02	.109	-.087	-.738	.463
การศึกษา	-2.816E-03	.105	-.003	-.027	.979
สถานภาพสมรส	2.881E-03	.094	.003	.031	.976
ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย	-7.679E-02	.081	-.089	-.950	.346
อายุการประกอบอาชีพ	9.644E-02	.091	.120	1.060	.293
ตำแหน่งเจ้าของ/ผู้บริหาร	1.809E-04	.098	.000	.002	.999
เศรษฐกิจ					
เงินทุนจดทะเบียน	-1.528E-02	.134	-.014	-.114	.910
ปัญหาเงินทุน (ไม่มี/มี)	.120	.099	.131	1.203	.234
ไม่เคย/เคยกู้เงิน	-.152	.098	-.167	-1.549	.126
จำนวนเงินที่กู้	-2.298E-02	.077	-.032	-.300	.765
รูปแบบการทำธุรกิจ					
ร้านค้า/หจก./บริษัท	-.125	.227	-.136	-.549	.585
จด/ไม่จดทะเบียนธุรกิจ	.140	.233	.156	.599	.551
ขายปลีก/ส่ง/ ทั้งปลีกและส่ง	-4.126E-02	.155	-.043	-.267	.791
ขายภายใน/ส่งออกต่างประเทศ/ทั้งในและนอก	-.196	.144	-.210	-1.358	.179
ขนาดของธุรกิจ					
	8.123E-02	.116	.093	.701	.486
สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					
แผนการผลิต	-.222	.129	-.234	-1.719	.091
แผนการเงิน	5.718E-02	.116	.064	.493	.624
แผนแรงงาน	.300	.147	.316	2.041	.045
แผนการตลาด	-.151	.128	-.166	-1.183	.241
สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ					
ปัญหากระบวนการผลิต	-.105	.130	-.108	-.808	.422
ปัญหาการเงิน	9.874E-02	.146	.109	.678	.500
ปัญหาแรงงาน	-8.016E-02	.128	-.082	-.628	.532
ปัญหาการตลาด	-.127	.143	-.133	-.889	.377
ความรู้การจัดการความปลอดภัย					
	.573	.115	.575	4.977	.000
การตระหนักรู้ต่อความผิดชอบสังคม					
	7.331E-02	.123	.073	.596	.554
R = .752; R ² = .566; Std. Error of the Estimate = 0.731; F _(26,63) = 3.157, P<.000					

ตารางที่ 190 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์ทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	.123	.075		1.650	.103
ความรู้การจัดการความปลอดภัย	.515	.094	.517	5.491	.000
การตระหนักรู้ต่อความผิดชอบสังคม	.208	.095	.205	2.174	.032
แหล่งจำหน่ายสินค้า (ขายภายใน/ส่งออกต่างประเทศ/ทั้งในและนอก)	-.177	.074	-.190	-2.385	.019
R = .679; R ² = .461; Std. Error of the Estimate = 0.697; F _(3,86) = 24.472, P<.000					

ตารางที่ 191 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการ
ทำงานของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	4.832E-02	.102		.473	.638
ลักษณะพื้นฐานทางประชากร					
เพศ	-7.230E-02	.101	-.071	-.713	.479
อายุปฏิทิน	-8.340E-03	.123	-.008	-.068	.946
การศึกษา	.105	.115	.105	.915	.364
สถานภาพสมรส	6.987E-02	.106	.068	.656	.514
ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย	-.118	.089	-.124	-1.329	.189
อายุการประกอบอาชีพ	.105	.102	.119	1.023	.310
ตำแหน่งเจ้าของ/ผู้บริหาร	-8.290E-02	.119	-.068	-.695	.490
เศรษฐกิจ					
เงินทุนจดทะเบียน	3.787E-02	.148	.032	.256	.799
ปัญหาเงินทุน (ไม่มี/มี)	5.067E-02	.110	.050	.462	.646
ไม่เคย/เคยกู้เงิน	6.065E-02	.116	.059	.523	.603
จำนวนเงินที่กู้	2.825E-02	.084	.035	.338	.737
รูปแบบการทำธุรกิจ					
ร้านค้า/หจก./บริษัท	-.329	.249	-.325	-1.321	.192
จด/ไม่จดทะเบียนธุรกิจ	.338	.254	.343	1.330	.189
ขายปลีก/ส่ง/ ทั้งปลีกและส่ง	.251	.172	.231	1.462	.149
ขายภายใน/ส่งออกต่างประเทศ/ทั้งในและนอก	-.311	.159	-.298	-1.952	.056
ขนาดของธุรกิจ	-4.581E-02	.128	-.047	-.358	.721
สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					
แผนการผลิต	.322	.145	.301	2.219	.030
แผนการเงิน	.299	.130	.302	2.292	.026
แผนแรงงาน	.198	.170	.188	1.166	.248
แผนการตลาด	5.272E-02	.142	.053	.372	.711
สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ					
ปัญหากระบวนการผลิต	.306	.149	.277	2.045	.045
ปัญหาการเงิน	3.943E-03	.164	.004	.024	.981
ปัญหาแรงงาน	-.249	.142	-.232	-1.760	.084
ปัญหาการตลาด	-2.496E-02	.161	-.023	-.155	.877
ความรู้การจัดการความปลอดภัย	-6.050E-02	.148	-.055	-.407	.685
ทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัย	6.576E-02	.138	.060	.477	.635
การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม	5.235E-02	.141	.046	.371	.712
R = .779; R ² = .608; Std. Error of the Estimate = 0.791; F _(27,58) = 3.326, P<.000					

ตารางที่ 192 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อการพยากรณ์การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการทำงานของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized		Standardized	t	Sig.
	Coefficients		Coefficients		
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	.117	.083		1.406	.163
สมรรถนะการจัดการแผนการผลิต	.407	.100	.381	4.087	.000
สมรรถนะการจัดการแผนการเงิน	.365	.092	.369	3.976	.000
ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย	-.169	.077	-.178	-2.204	.030
R = .687; R ² = .473; Std. Error of the Estimate = 0.771; F _(3,82) = 24.492, P < .000					

ภาคผนวก ช

ปัจจัยพยากรณ์ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

ตารางที่ 193 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	-4.176E-02	.132		-.316	.753
ลักษณะพื้นฐานทางประชากร					
เพศ	-7.432E-02	.133	-.067	-.557	.580
อายุปฏิทิน	6.382E-02	.159	.057	.400	.691
การศึกษา	-3.939E-03	.148	-.004	-.027	.979
สถานภาพสมรส	-7.035E-03	.140	-.006	-.050	.960
ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย	-2.240E-02	.116	-.022	-.194	.847
อายุการประกอบอาชีพ	-.301	.132	-.314	-2.281	.026
ตำแหน่งเจ้าของ/ผู้บริหาร	2.896E-03	.153	.002	.019	.985
เศรษฐกิจ					
เงินทุนจดทะเบียน	6.702E-02	.192	.051	.350	.728
ปัญหาเงินทุน (ไม่มี/มี)	9.396E-03	.141	.009	.066	.947
ไม่เคย/เคยกู้เงิน	7.441E-02	.149	.067	.500	.619
จำนวนเงินที่กู้	.142	.107	.165	1.329	.189
รูปแบบการทำธุรกิจ					
ร้านค้า/หจก./บริษัท	-.214	.324	-.194	-.659	.513
จด/ไม่จดทะเบียนธุรกิจ	1.484E-02	.331	.014	.045	.964
ขาย ปลีก/ส่ง/ ทั้งปลีกและส่ง	.522	.223	.442	2.339	.023
ขายภายใน/ส่งออกต่างประเทศ/ทั้งในและนอก	-.202	.210	-.178	-.961	.341
ขนาดของธุรกิจ	.348	.164	.331	2.121	.038
สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					
แผนการผลิต	6.527E-03	.193	.006	.034	.973
แผนการเงิน	1.396E-02	.176	.013	.080	.937
แผนแรงงาน	.168	.221	.146	.759	.451
แผนการตลาด	-.132	.181	-.122	-.729	.469
สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ					
ปัญหากระบวนการผลิต	.126	.198	.105	.639	.526
ปัญหาการเงิน	.102	.206	.088	.496	.621
ปัญหาแรงงาน	-.431	.209	-.395	-2.060	.044

ปัญหาการตลาด	-5.057E-03	.186	-.004	-.027	.978
สมรรถนะการจัดการความปลอดภัย					
ความรู้การจัดการความปลอดภัย	-.202	.194	-.168	-1.043	.301
ทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัย	.240	.177	.202	1.355	.181
การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัย	-.241	.168	-.222	-1.432	.158
การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม	-2.920E-02	.182	-.024	-.160	.873
R = .688; R ² = .474; Std. Error of the Estimate = 1.01; F _(28,56) = 1.799, P<.031					

ตารางที่ 194 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	-7.955E-02	.102		-.779	.439
รูปแบบการจำหน่ายสินค้า (ขาย ปลีก/ส่ง/ทั้งปลีกและส่ง)	.377	.118	.319	3.204	.002
อายุการประกอบอาชีพ	-.254	.087	-.265	-2.912	.005
สมรรถนะการจัดการปัญหาการเงิน	-.274	.100	-.250	-2.748	.007
ขนาดของธุรกิจ	.250	.104	.238	2.399	.019
R = .591; R ² = .349; Std. Error of the Estimate = 0.939; F _(4,80) = 10.738, P<.000					

ตารางที่ 195 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบันของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized		Standardized	t	Sig.
	Coefficients		Coefficients		
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	-9.095E-02	.131		-.696	.489
ลักษณะพื้นฐานทางประชากร					
เพศ	-.134	.130	-.124	-1.028	.308
อายุปฏิทิน	-5.174E-02	.157	-.048	-.330	.743
การศึกษา	7.654E-02	.148	.073	.518	.606
สถานภาพสมรส	-2.673E-02	.136	-.025	-.196	.845
ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย	4.200E-03	.115	.004	.036	.971
อายุการประกอบอาชีพ	-.178	.132	-.192	-1.350	.182
ตำแหน่งเจ้าของ/ผู้บริหาร	-2.231E-02	.153	-.017	-.146	.884
เศรษฐกิจ					
เงินทุนจดทะเบียน	1.338E-02	.189	.011	.071	.944
ปัญหาเงินทุน (ไม่มี/มี)	.117	.140	.111	.836	.407
ไม่เคย/เคยกู้เงิน	-7.591E-02	.148	-.071	-.512	.610
จำนวนเงินที่กู้	.130	.107	.156	1.217	.229
รูปแบบการทำธุรกิจ					
ร้านค้า/หจก./บริษัท	-6.238E-02	.323	-.059	-.193	.847
จด/ไม่จดทะเบียนธุรกิจ	-3.395E-02	.329	-.033	-.103	.918
ขาย ปลีก/ส่ง/ ทั้งปลีกและส่ง	.427	.223	.376	1.917	.060
ขายภายใน/ส่งออกต่างประเทศ/ทั้งในและนอก	-.249	.210	-.227	-1.187	.240
ขนาดของธุรกิจ	.359	.163	.352	2.198	.032
สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					
แผนการผลิต	-1.535E-02	.193	-.014	-.080	.937
แผนการเงิน	-5.738E-03	.174	-.006	-.033	.974
แผนแรงงาน	.233	.219	.211	1.063	.292
แผนการตลาด	-.115	.181	-.109	-.634	.529
สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ					
ปัญหากระบวนการผลิต	.223	.197	.193	1.128	.264
ปัญหาการเงิน	-.512	.209	-.485	-2.451	.017
ปัญหาแรงงาน	-7.439E-02	.186	-.066	-.401	.690

ปัญหาการตลาด	.128	.205	.115	.627	.533
สมรรถนะการจัดการความปลอดภัย					
ความรู้การจัดการความปลอดภัย	-.142	.190	-.124	-.751	.456
ทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัย	.154	.176	.134	.876	.385
การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัย	-.274	.167	-.261	-1.634	.108
การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม	-6.842E-02	.180	-.058	-.379	.706
R = .655; R ² = .429; Std. Error of the Estimate = 1.008; F _(28,57) = 1.530, P<.087					

ตารางที่ 196 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์ความก้าวหน้าของธุรกิจในปัจจุบันของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	-.106	.100		-1.060	.292
สมรรถนะการจัดการปัญหาการเงิน	-.305	.098	-.289	-3.108	.003
อายุการประกอบอาชีพ	-.229	.086	-.248	-2.676	.009
ขนาดธุรกิจ	.266	.103	.261	2.587	.011
ขาย ปลีก/ส่ง/ทั้งขายปลีกและส่ง	.265	.115	.233	2.301	.024
R = .562; R ² = .316; Std. Error of the Estimate = 0.926; F _(4,81) = 9.351, P<.000					

ตารางที่ 197 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์ความพอใจต่อความสำเร็จของการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized		Standardized	t	Sig.
	Coefficients		Coefficients		
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	-5.299E-02	.112		-.471	.639
ลักษณะพื้นฐานทางประชากร					
เพศ	3.149E-02	.113	.029	.279	.782
อายุปฏิทิน	.268	.138	.245	1.948	.057
การศึกษา	-.106	.126	-.100	-.842	.403
สถานภาพสมรส	4.859E-02	.120	.045	.406	.686
ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย	-3.829E-02	.098	-.038	-.392	.697
เศรษฐกิจ					
เงินทุนจดทะเบียน	-8.832E-02	.162	-.069	-.545	.588
ปัญหาเงินทุน (ไม่มี/มี)	-.236	.122	-.219	-1.933	.058
ไม่เคย/เคยกู้เงิน	.241	.130	.222	1.855	.069
จำนวนเงินที่กู้	8.496E-02	.091	.100	.930	.357
รูปแบบการทำธุรกิจ					
ร้านค้า/หจก./บริษัท	-.448	.274	-.416	-1.633	.108
จด/ไม่จดทะเบียนธุรกิจ	.504	.280	.479	1.797	.078
ขาย ปลีก/ส่ง/ ทั้งปลีกและส่ง	6.558E-02	.198	.057	.332	.741
ขายภายใน/ส่งออกต่างประเทศ/ทั้งในและนอก	-5.862E-02	.179	-.053	-.327	.745
ขนาดของธุรกิจ					
ขนาดของธุรกิจ	8.682E-02	.144	.084	.604	.548
สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					
แผนการผลิต	.185	.163	.163	1.134	.262
แผนการเงิน	-.139	.153	-.132	-.910	.367
แผนแรงงาน	-.136	.190	-.121	-.716	.477

แผนการตลาด	3.184E-02	.154	.030	.207	.837
สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ					
ปัญหากระบวนการผลิต	5.141E-02	.173	.044	.296	.768
ปัญหาการเงิน	.267	.187	.250	1.432	.158
ปัญหาแรงงาน	-.225	.163	-.197	-1.381	.173
ปัญหาการตลาด	5.695E-03	.174	.005	.033	.974
สมรรถนะการจัดการความปลอดภัย					
ความรู้การจัดการความปลอดภัย	-.318	.164	-.269	-1.935	.058
ทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัย	.128	.153	.110	.834	.408
การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัย	-1.920E-02	.145	-.018	-.133	.895
การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม					
ความก้าวหน้าของธุรกิจปัจจุบัน	.268	.154	.223	1.740	.088
แนวโน้มธุรกิจในอนาคต	.528	.132	.513	3.988	.000
	.149	.134	.141	1.119	.268
R = .790; R ² = .624; Std. Error of the Estimate = 0.852; F _(30,54) = 2.986, P<.000					

ตารางที่ 198 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์ความพอใจต่อความสำเร็จของ

การดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	3.199E-02	.093		.345	.731
ความก้าวหน้าของธุรกิจปัจจุบัน	.634	.086	.615	7.349	.000
อายุการประกอบอาชีพ	.228	.093	.208	2.453	.016
การกู้เงิน (ไม่เคย/เคย)	.217	.092	.199	2.361	.021
R = .662; R ² = .438; Std. Error of the Estimate = 0.417; F _(3,81) = 21.068, P <.000					

ตารางที่ 199 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานเพื่อพยากรณ์แนวโน้มของการดำเนินธุรกิจในอนาคตของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	.102	.113		.910	.367
ลักษณะพื้นฐานทางประชากร					
เพศ	-4.285E-02	.114	-.042	-.377	.708
อายุปฏิทิน	.156	.142	.151	1.099	.277
การศึกษา	-8.141E-02	.127	-.081	-.641	.524
สถานภาพสมรส	-.144	.119	-.140	-1.208	.232
ผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย	1.887E-02	.098	.020	.192	.849
อายุการประกอบอาชีพ	-.228	.116	-.257	-1.959	.055
ตำแหน่งเจ้าของ/ผู้บริหาร	.158	.130	.129	1.215	.230
เศรษฐกิจ					
เงินทุนจดทะเบียน	8.212E-02	.163	.068	.503	.617
ปัญหาเงินทุน (ไม่มี/มี)	-.101	.126	-.100	-.803	.425
ไม่เคย/เคยกู้เงิน	.196	.133	.191	1.482	.144
จำนวนเงินที่กู้	1.175E-03	.093	.001	.013	.990
รูปแบบการทำธุรกิจ					
ร้านค้า/หจก./บริษัท	-8.932E-02	.283	-.088	-.316	.753
จด/ไม่จดทะเบียนธุรกิจ	-.212	.289	-.214	-.733	.467
ขาย ปลีก/ส่ง/ ทั้งปลีกและส่ง	.206	.197	.189	1.045	.300
ขายภายใน/ส่งออกต่างประเทศ/ทั้งในและนอก	5.750E-02	.181	.055	.318	.752
ขนาดของธุรกิจ	2.854E-02	.145	.029	.197	.845
สมรรถนะการจัดการแผนธุรกิจ					
แผนการผลิต	-8.912E-02	.166	-.083	-.537	.593
แผนการเงิน	.289	.150	.291	1.930	.059
แผนแรงงาน	-.112	.192	-.105	-.582	.563
แผนการตลาด	-9.186E-02	.155	-.092	-.594	.555

	02				
สมรรถนะการจัดการปัญหาธุรกิจ					
ปัญหากระบวนการผลิต	-.288	.170	-.260	-1.694	.096
ปัญหาการเงิน	-.171	.190	-.170	-.901	.372
ปัญหาแรงงาน	.350	.160	.324	2.187	.033
ปัญหาการตลาด	3.387E-02	.175	.032	.193	.847
สมรรถนะการจัดการความปลอดภัย					
ความรู้การจัดการความปลอดภัย	-4.952E-	.171	-.045	-.290	.773
	02				
ทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัย	.202	.153	.184	1.322	.192
การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัย	-1.598E-	.146	-.016	-.110	.913
	02				
การตระหนักรู้ต่อความรับผิดชอบสังคม	-6.382E-	.159	-.056	-.401	.690
	02				
ความก้าวหน้าของธุรกิจปัจจุบัน	.388	.142	.400	2.728	.009
ความพอใจต่อการดำเนินธุรกิจ	.152	.135	.161	1.119	.268
R = .756; R ² = .571; Std. Error of the Estimate = 0.858; F _(30,54) = 2.394, P<.003					

ตารางที่ 200 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์แนวโน้มของการดำเนินธุรกิจในอนาคตของผู้ประกอบการจากข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด

Model	Unstandardized		Standardized	t	Sig.
	Coefficients		Coefficients		
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	3.920E-02	.092		.428	.670
ความก้าวหน้าของธุรกิจปัจจุบัน	.586	.085	.604	6.902	.000
R = .604; R ² = .365; Std. Error of the Estimate = 0.842; F _(1,83) = 47.637, P<.000					